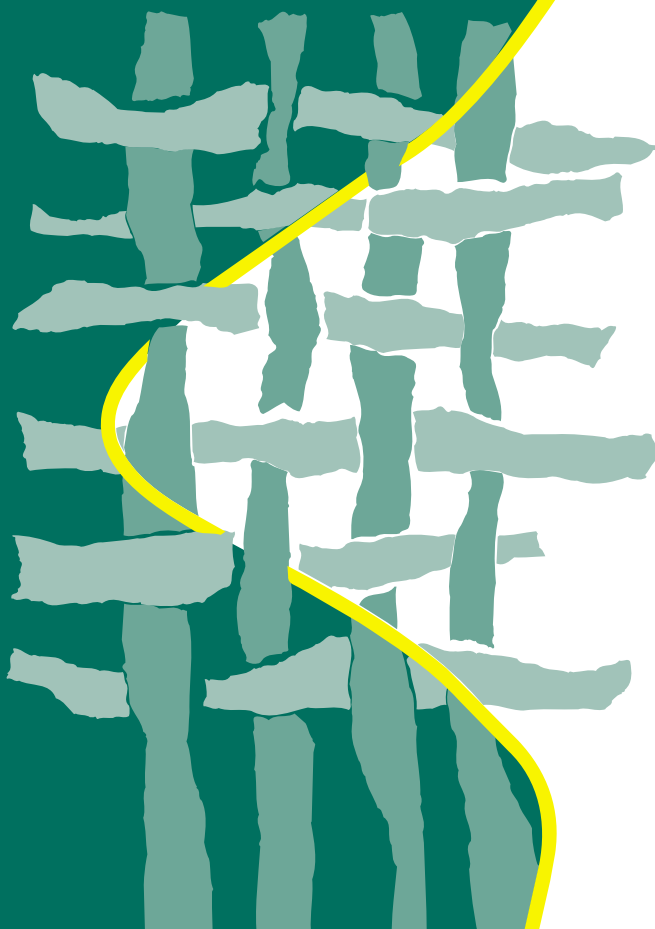

Den Europæiske Ombudsmand

ÅRSBERETNING

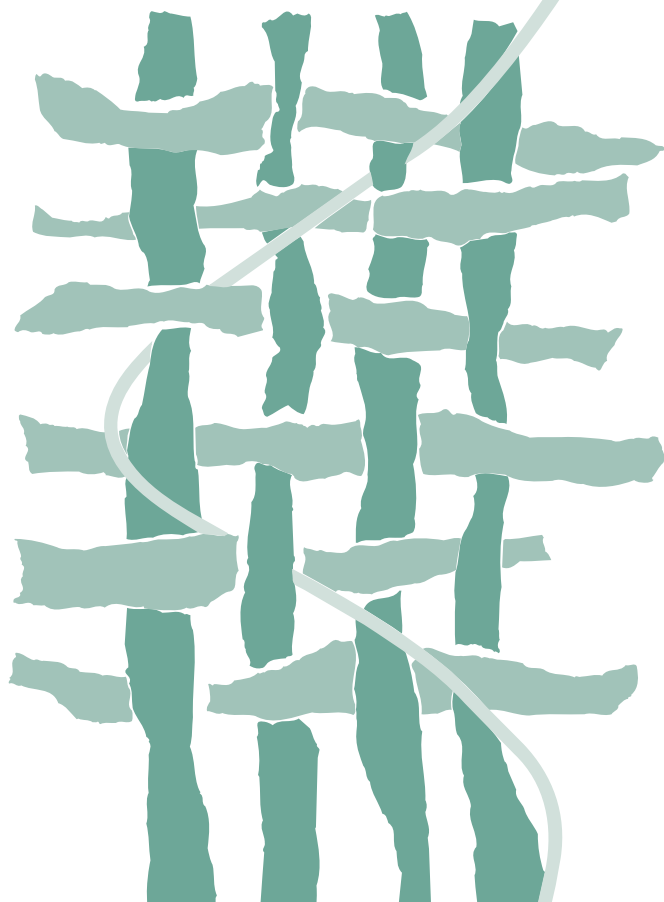
1999

Den Europæiske Ombudsmand

ÅRSBERETNING

1999

Strasbourg, den 04.2000

Nicole Fontaine
Formand for Europa-Parlamentet
Rue Wiertz
B - 1047 Bruxelles

I overensstemmelse med artikel 195, stk. 1, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og artikel 3, stk. 8, i Europa-Parlamentets afgørelse vedrørende ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans erhverv forelægger jeg hermed min beretning for 1999.

Jacob Söderman
Europæisk ombudsmand

1	FORORD	11
2	KLAGER TIL OMBUDSMANDEN	17
2.1	0 FOR OMBUDSMANDENS ARBEJDE	17
2.2	DEN EUROPÆISKE OMBUDSMANDS MANDAT	18
2.2.1	“Fejl eller forsømmelser”	18
2.2.2	Adfærdskodeksen for god forvaltningskik	22
2.3	KLAGENS ANTAGELSE TIL BEHANDLING	22
2.4	GRUNDLAG FOR UNDERSØGELSER	23
2.5	ANALYSE AF KLAGERNE	24
2.6	RÅD TIL KLAGEREN OM AT HENVENDE SIG TIL EN ANDEN MYNDIGHED	24
2.7	OMBUDSMANDENS UNDERSØGELSESBEFØJELSER	25
2.7.1	Afhøring af vidner	25
2.7.2	Inspektion af dokumenter	26
2.8	AFGØRELSE EFTER EN UNDERSØGELSE FORETAGET AF OMBUDSMANDEN	27
3	AFGØRELSE EFTER EN UNDERSØGELSE	31
3.1	SAGER, HVOR DER IKKE ER KONSTATERET FEJL ELLER FORSØMMELSER	31
3.1.1	Europa-Parlamentet	31
	GENNEMSIGTIGHED I PROCEDUREN I FORBINDELSE MED EN UDVÆLGELSESPRØVE	
	AFHOLDT AF EN POLITISK GRUPPE I EUROPA-PARLAMENTET	31
	ANSØGNING OM ET “ROBERT SCHUMAN”-STIPENDIUM: PÅSTAND OM MANGLENDE	
	SVAR FRA PARLAMENTET	38
	FRIST FOR FORELÆGGELSE AF LÆGEATTEST	39
3.1.2	Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen	42
	ADGANG TIL REGISTRE OVER INTERESSER	42
3.1.3	Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen	45
	CENTRET FOR INDUSTRIEL UDVIKLING: KOMMISSIONENS ANSVAR	45
3.1.4	Europa-Kommissionen	48
	TILSTRÆKKELIG BEGRUNDELSE FOR AFGØRELSE	48

BEHANDLING AF EN KLAGE MOD DET FORENEDE KONGERIGES MYNDIGHEDER	51
AFSLAG PÅ AT GIVE EN ANSØGER I EN ÅBEN UDVÆLGELSESPRØVE	
EN KOPI AF DEN RETTEDE PRØVE	57
TANDLÆGER MED ARGENTINSKE EKSAMENSBEVISER	62
BEHANDLING AF EN KLAGE I HENHOLD TIL EF-TRAKTATENS ARTIKEL 86	65
OFFENTLIGGØRELSE AF EN VURDERINGSRAPPORT	68
FORSINKELSE VED BEHANDLING AF KLAGE OVER STATSSTØTTE	70
KONKURRENCEBEGRÆSENDE TILSKUD TIL SVINEPRODUKTIONEN	73
REGIONALE FORSKELLE I MULIGHEDEN FOR AT OPFYLDE ET UDBUDSKRITERIUM	77
AFGØRELSE OM AT AFSLUTTE BEHANDLINGEN AF EN ARTIKEL 169	
(NY ARTIKEL 226) -KLAGE	79
FORTROLIGHED UNDER EN UDBUDSPROCEDURE	85
DEN GRÆSKE REGERINGS ANNULLERING AF ET UDBUD (EF-TRAKTATENS ARTIKEL 226)	87
THERMIE-STØTTE TIL ET VINDMØLLEPARKPROJEKT: PÅSTAND OM MANGLENDE UNDER-	
SØGELSE AF PROJEKTET	93
PÅSTAND OM MANGLENDE IVÆRKSÆTTELSE AF EN OVERTRÆDELSESPROCEDURE	
MOD DET FORENEDE KONGERIGE FOR OVERTRÆDELSE AF DIREKTIV 77/187/EØF	
OG 76/207/EØF	100
REVISION AF KONTRAHENT	103
SANKTIONER SOM LED I DEN FÆLLES MARKEDSORDNING FOR MÆLK	107
KOMMISSIONENS BEHANDLING AF EN KONKURRENCESAG	110
3.1.5 Den Europæiske Centralbank	118
SPROGREGLER FOR FÆLLESSKABSINSTITUTIONER	118
3.2 SAGER AFSLUTTET AF ANDRE ÅRSAGER	120
3.2.1 Europa-Kommissionen	120
TACIS-PROGRAMMET: NÆGTELSE AF BETALING AF EN FAKTURA	120
NÆGTELSE AF ADGANG TIL UDVÆLGELSESPRØVE KOM/A/12/98	121
3.3 SAGER LØST AF INSTITUTIONEN	121
3.3.1 Europa-Kommissionen	121
KLAGE OVER OVERTRÆDELSE AF FÆLLESSKABSRETEN: PÅSTAND OM KOMMISSIONENS	
MANGLENDE BEKRÆFTELSE AF MODTAGELSE AF KLAGEN	121
FORNYET BEHANDLING I KOMMISSIONEN AF FINANSIERING AF ET PROJEKT TIL	
STØTTE FOR VOLDSTOFRE I BASKERLANDET	123
TILBAGEBETALING AF STØTTE UNDER SOCRATES-PROGRAMMET	126
KOMMISSIONENS MANGLENDE UDFÆRDIGELSE AF ET TILLÆG TIL EN PHARE-KONTRAKT	128
REFUSION AF REJSEUDGIFTER FOR DELTAGERE I ANNULLEDE PRØVER	129
BETALING AF KLAGERENS FAKTURAER	130
MANGLENDE SVAR – INTERREGIONALE PROJEKTER	132
PÅSTAND OM KOMMISSIONENS MANGLENDE BETALING	134
FORSINKELSE MED HENSYN TIL REFUSION AF REJSEUDGIFTER	135
3.4 MINDELIGE LØSNINGER OPNÅET AF OMBUDSMANDEN	137
3.4.1 Europa-Kommissionen	137
FULD BETALING OG RENTER TIL REGIONAL KOORDINATOR	137

3.5	SAGER AFSLUTTET MED EN KRITISK BEMÆRKNING FRA OMBUDSMANDEN	140
3.5.1	Europa-Parlamentet	140
	BEGRUNDELSE FOR MANGLENDE BESTÅELSE AF EN UDVÆLGELSESPRØVE	140
3.5.2	Rådet for Den Europæiske Union	144
	MANGLENDE SVAR	144
3.5.3	Europa-Kommissionen	145
	KOMMISSIONENS ANSVAR FOR UNDERSØGELSE AF PÅSTANDE OM UREGELMÆSSIGHEDER I FORBINDELSE MED EF-STØTTEDE PROJEKTER	145
	MANGLENDE BEGRUNDELSE FOR AT AFSLUTTE BEHANDLINGEN AF EN KLAGE	150
	PÅSTAND OM UTILSTRÆKKELIG OVERVÅGNING AF UDBETALINGEN AF FÆLLESSKABS-MIDLER I EUROPA-KOMMISSIONEN. AKTINDSIGT I KOMMISSIONENS DOKUMENT	155
	AFSLAG PÅ AKTINDSIGT I DOKUMENTER VEDRØRENDE RETSLIGE PROCEDURER	163
	KOMMISSIONENS PROCEDURE I FORBINDELSE MED UNDERSØGELSE AF PÅSTÅET OVER-TRÆDELSE (EF-TRAKTATENS ARTIKEL 226)	167
	UBESVAREDE SKRIVELSER	174
	ANNULLERING AF INDKALDELSE AF FORSLAG	176
	MANGLENDE OPLYSNINGER TIL EN TACIS-KONSULENT	183
	ADMINISTRATIV OG FINANSIEL BEHANDLING AF ET PROJEKT	185
	BESKATNING AF TACIS-STØTTE TIL RUSLAND	195
	AFSLUTNING AF ANTIDUMPINGPROCEDURE	200
	UDSÆTTELSE AF MUNDTLIG PRØVE UNDER USÆDVANLIGE OMSTÆNDIGHEDER	207
	UNØDIG FORSINKELSE VED BESVARELSE AF KORRESPONDANCE	211
	ALMINDELIG UDVÆLGELSESPRØVE AFHOLDT AF EUROPA-KOMMISSIONEN: UDVÆLGELSESKOMITÉ'S AFSLAG PÅ AT GIVE AKTINDSIGT I ANSØGERENS RETTEDE PRØVEBESVARELSER	213
3.6	FORSLAG TIL OMBUDSMANDENS HENSTILLINGER	220
3.6.1	Alle institutioner, organer og decentrale organer	220
	AFGØRELSE MED FORSLAG TIL HENSTILLINGER MED HENBLIK PÅ VEDTAGELSE AF EN KODEKS FOR GOD FORVALTNINGSSKIK	220
3.6.2	Europa-Parlamentet	227
	UNØDIG FORSINKELSE OG MANGLENDE SVAR TIL ANSØGERE I EN PROJEKTKONKURRENCE	227
3.6.3	Europa-Kommissionen	231
	MANGLENDE GENANSÆTTELSE AF TJENESTEMAND EFTER TJENSTEFRIHED AF PERSONLIGE ÅRSAGER UDEN LØN	231
3.7	FORSLAG TIL HENSTILLINGER, DER ER GODKENDT AF INSTITUTIONEN	239
3.7.1	Rådet for Den Europæiske Union	239
	EN OPDATERET LISTE OVER TRUFNE FORANSTALTNINGER INDENFOR OMRÅDET RETLIGE OG INDRE ANLIGGENDER	239

3.7.2	Europa-Kommissionen	241
	REGISTER OVER KOMMISSIONENS DOKUMENTER	241
3.8	FORESPØRGSLER FRA NATIONALE OMBUDSMÆND	246
	TILBAGEBETALING AF TILLÆGSAFGIFT PÅ MÆLK	246
	SKATTEGRUNDLAG FOR BEREGNING AF MOMS	249
	FORTOLKNING AF KOMMISSIONENS FORORDNING 1251/70	250
3.9	UNDERSØGELSER PÅ EGET INITIATIV FORETAGET AF OMBUDSMANDEN	253
	UNDERSØGELSE PÅ EGET INITIATIV OM offentlighedens adgang til AKTINDSIGT I DOKU- MENTER, SOM EF-SORTSMYNDIGHEDEN, DET EUROPÆISKE ARBEJDSMILJØAGENTUR, EUROPOL OG DEN EUROPÆISKE CENTRALBANK ER I BESIDDELSE AF	253
4	FORBINDELSER MED ANDRE AF DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER	269
4.1	EUROPA-PARLAMENTET OG UDVALGET FOR ANDRAGENDER	269
4.2	EUROPA-KOMMISSIONEN	270
4.3	RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION	271
4.4	EF-DOMSTOLEN	272
4.5	DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG	272
4.6	REGIONSUDVALGET	272
5	FORBINDELSER MED NATIONALE OMBUDSMÆND OG TILSVARENDE ORGANER	273
5.1	KONTAKTNETTET	273
5.2	SAMARBEJDE OM BEHANDLING AF KLAGER	273
5.3	SAMARBEJDE MED REGIONALE OMBUDSMÆND OG TILSVARENDE ORGANER	273
5.4	SAMARBEJDE MED NATIONALE OMBUDSMÆND I TILTRÆDELSESLANDENE	274
6	PR-AKTIVITETER	277
6.1	ÅRETS HØJDEPUNKTER	277

6.2	KONFERENCER OG MØDER	280
6.3	ANDRE ARRANGEMENTER	287
6.4	KONTAKTER TIL MEDIERNE	290
7	BILAG	295
A	STATISTIK	295
B	OMBUDSMANDENS BUDGET	300
C	PERSONALE	303
D	UDNÆVNELSE AF DEN EUROPÆISKE OMBUDSMAND	306

1 FORORD

Resultaterne tæller

Arbejdet i en ombudsmands kontor kan beskrives på mange måder. Det bør højne kvaliteten af de offentlige myndigheder ud fra borgernes synspunkt, det bør styrke forholdet mellem borgerne og myndighederne med sine aktiviteter, det bør tilvejebringe normer for god forvaltningsskik, og det bør medvirke til at afhjælpe tilfælde af fejl eller forsømmelser samt meget mere. Den væsentligste opgave er fortsat at gribe ind og bistå borgerne, således at de behandles retfærdigt og hurtigt opnår det, de med rette kan forvente af myndighederne.

I løbet af året har Den Europæiske Ombudsmands aktiviteter efter min opfattelse nået det niveau, som man med rette kan forvente af en institution, som er godt fire år og har 25 medarbejdere, som arbejder i et ret komplekst juridisk og administrativt miljø.

I 1999 modtog vi 1577 klager (i forhold til 1372 i 1998), indledte 206 undersøgelser (171 i 1998) af mulige tilfælde af fejl eller forsømmelser og iværksatte fem undersøgelser på eget initiativ (i forhold til kun én i 1998). Af de klager, hvor der blev foretaget en undersøgelse, blev 27 afsluttet med en kritisk bemærkning over for den pågældende institution eller det pågældende organ, 62 blev løst af institutionen til fordel for klageren, i en enkelt sag blev der fundet en mindelig løsning, og der blev fremsat ti forslag til henstillinger med henblik på at afhjælpe tilfælde af fejl eller forsømmelser (i forhold til kun et enkelt i 1998). Af forslagene til henstillinger blev 2 omgående godkendt, og ét udmøntede sig i en særlig rapport til Europa-Parlamentet. Den berørte institution godkendte senere den henstilling, der indgik i den særlige rapport. I 107 sager (96 i 1998) blev der ikke fundet fejl eller forsømmelser, men klageren fik udførligt forklaret, hvorfor den omstridte afgørelse var blevet truffet.

Endvidere er det med meget få undtagelser lykkedes os at bekræfte modtagelsen af klager inden for en uge og inden for en måned træffe afgørelse om, hvorvidt de kan antages til behandling. Målsætningen om, at sager efter en undersøgelse skal afsluttes inden for et år, er endnu ikke nået. Ca. 40 sager, der er mere end et år, er stadig ikke afsluttet, men efterslæbet bliver langsomt mindre. Der kan altid gøres mere for at udvikle aktiviteterne, så borgerne opnår bedre resultater, men det er klart, at 1999 hidtil har været det bedste år i denne henseende. Det skal understreges, at institutionerne og organerne selv har løst 62 sager (51 i 1998). Dette betyder, at de selv fandt frem til en almindelig løsning, da Ombudsmanden havde gjort dem opmærksom på klagen. Dette var en fordel for klagerne, da det sparer kostbar tid. Det viser også, at myndighederne er rede til at til at afhjælpe deres fejl, hvilket må betegnes som et tegn på en særdeles positiv holdning over for EU-borgerne.

Twister

Det konstruktive samarbejde, som vi har haft med Fællesskabets institutioner og organer, har gjort vort arbejde for EU-borgerne mere effektivt. I de fleste tilfælde har institutionerne og organerne rettidigt fremsat udførlige bemærkninger til de påstande, som klagerne er fremkommet med. Dette har gjort det lettere at afdække, hvilke aspekter af sagen der er væsentlige, og hvad der egentlig er sket. Der er imidlertid fortsat en række problemer med hensyn til Europa-Kommissionen, hvis aktiviteter i hovedsagen er genstand for Ombudsmandens undersøgelser: 163 sager ud af 206.

Kommissionens tjenestegrene forsøgte endnu en gang at bringe det princip på bane, at spørgsmål vedrørende Kommissionens fortolkning af fællesskabsretten kun kan behandles af Domstolen og ikke af Den Europæiske Ombudsmand. Denne tvist behandles mere udførligt i selv årsberetningen. Lad mig kun sige, i håbet om at dette er sidste gang, jeg er nød til at understrege det, at det aldrig er god forvaltningsskik ikke at overholde loven, dvs. regler eller principper, som er bindende for en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan. I de to europæiske lande, hvor den nationale ombudsmand ikke kan behandle sager, hvor det er muligt at gå rettens vej, fremgår denne begrænsning udtrykkeligt af selve loven. Dette er ikke tilfældet med Den Europæiske Ombudsmands mandat, som blev fastsat ved Maastricht-traktaten.

Hvis Ombudsmandens aktiviteter kan forebygge en unødvendig retssag og således aflaste domstolenes nuværende store arbejdsbyrde, synes dette desuden kun at være positivt for alle parter. Det bør endvidere bemærkes, at på grund af begrænsningerne i fællesskabsretten med hensyn til adgang til domstolene synes Ombudsmanden i mange tilfælde, hvor der er fremsat en påstand om ulovlige handlinger fra fællesskabsinstitutionernes eller -organernes side, at være borgerens eneste klagemulighed. Det er klart, at Ombudsmandens afgørelser til enhver tid er baseret på retspraksis i Fællesskabets domstole.

En anden tidkrævende tvist med Kommissionen vedrørte Ombudsmandens ret til at foretage inspektion af dokumenter. Dette emne blev behandlet mere udførligt i årsberetningen for 1998. Selv om der endnu en gang blev opnået et tilfredsstillende resultat i 1999 efter de sædvanlige misforståelser og bizarre argumenter, har jeg forelagt et forslag for Europa-Parlamentet med henblik på en ændring af den del af Ombudsmandens statut, der giver anledning til disse tvister. Det bør understreges, at det for alle ombudsmandsinstitutioner er vigtigt, at de - som OLAF lige har fået - har ubegrænset adgang til de dokumenter, der er nødvendige for undersøgelsen af en klage. I modsat fald har borgerne ikke tillid til Ombudsmandens undersøgelser. Det er samtidig helt klart, at Ombudsmanden skal respektere den fortrolige karakter af dokumenter, som korrekt er undergivet tavshedspligt, og ikke må afsløre deres indhold i offentligheden. Det er mit store håb, at Europa-Parlamentet vil behandle dette forslag meget resolut, og at de øvrige institutioner vil godtage mine argumenter i dette spørgsmål.

Åbenhed

I løbet af året er der ikke gjort fremskridt af betydning med hensyn til gennemsigtighed eller åbenhed. Det var forventet, at Kommissionen havde udarbejdet et forslag til forordning om aktindsigt i henhold til EF-traktatens artikel 255, men der blev ikke offentliggjort nogen tekst i løbet af året. Der sivede kun lidt ud om bestemmelserne deri, hvilket sædvanligvis blev mødt af hård kritik fra journalistorganisationer og andre aktive på dette område. For Ombudsmanden er dette et vigtigt spørgsmål, da manglende eller forkerte oplysninger stadig er den hyppigste påstand i klagerne (23%).

Den begrundelse, som ofte gives for at fastholde den traditionelle tavshedspligt - effektivitet - synes temmelig paradoks. Var det virkelig effektivt, at Santer-Kommissionen måtte træde tilbage i marts og efterlade Unionens aktiviteter på vågeblus i et halvt år i mangel af ledelse fra en aktiv Kommission? En vigtig årsag til, at den måtte træde tilbage, var det, der var sket bag dække af tavshedspligt. Erfaringen viser desuden, at åbenhed i forvaltningen, som det praktiseres i mange medlemsstater, synes at være et effektivt redskab mod svig og korruption, mens en lukket og fortrolig behandling af de offentlige anliggender synes at give mulighed for svig og korruption. Jeg finder det foruroligende, at modstanderne af de stigende krav om mere åbenhed overser dette vigtige aspekt.

Uanset deres argumenter og begrundelser er det fortsat en kendsgerning, at deres hårdnakkede modstand mod den nødvendige åbning af EU-forvaltningen på en moderne måde tilslører detaljerne i EU-finansieringen, et af de områder, hvor EU er mest udsat for kritik. Forebyggelse er bedre end alt muligt andet, da selv den bedste politistyrke senere kun kan tage fat på en lille del af de uønskede aktiviteter, som måtte finde sted på dette område.

Hvad er god forvaltningsskik?

I årsberetningen for 1997 fremlagde vi en definition af begrebet fejl eller forsømmelser, som Europa-Parlamentet støttede enstemmigt, og som nu er generelt accepteret. Men for at gå videre forelagde vi et forslag til en adfærdskodeks for god forvaltningsskik i juli 1999. Kommissionen havde arbejdet på sin egen udgave af en sådan kodeks siden 1997, men da Kommissionen trådte tilbage i marts, syntes spørgsmålet at bortfalde, og tiden var inde til, at Ombudsmanden tog udfordringen op og offentliggjorde en adfærdskodeks for god forvaltningsskik. Ombudsmandens adfærdskodeks vedrører ikke forholdet mellem ledelse og tjenestemænd, men derimod forholdet mellem borgere og tjenestemænd. Vægten ligger på den service, som EU-borgerne med rette kan forvente af EU-forvaltningen. Til fremme af idéen indledte vi en undersøgelse på eget initiativ af spørgsmålet.

Holdningen hertil blandt Fællesskabets institutioner og organer var generelt positiv. Nogle oplyste os om, at de allerede havde vedtaget en kodeks af denne art. Et organ, Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering i London, vedtog det udkast, vi havde anbefalet, med en række positive ændringer, mens andre gik i gang med at udarbejde deres egne udgaver. Kommissionen meddelte, at den havde førstebehandlet sin egen udgave

inden drøftelserne med sine ansatte, og opfordrede Ombudsmanden til at kommentere den. Ved første blik syntes denne udgave at være temmelig uklar ud fra EU-borgernes synspunkt.

En adfærdskodeks for god forvaltningspraksis af høj kvalitet ville give EU-borgerne et positivt signal om en serviceminded forvaltning. Dette ville være godt for EU's omdømme i alle medlemsstaterne. Den ville endvidere give EU-borgerne klare oplysninger om, hvilken form for service de med rette kan forvente, og være en retningslinje for tjenestemændene for, hvad de bør kunne levere. Kodeksen indeholder intet, som ikke kan opnås med et passende engagement fra ledelsens side og uddannelse af de ansatte. Undersøgelsen på eget initiativ er endnu ikke afsluttet, men efter min opfattelse viser de mange forskellige svar, der allerede er modtaget, at det muligvis ville være bedre at overveje et lovinitiativ med henblik på at tilvejebringe en EU-forvaltningslov om god forvaltningsskik i stil med den, der findes i mange medlemsstater. Dette betyder, at Kommissionen enten selv bør gå foran og vedtage en god kodeks som et første skridt, eller at Europa-Parlamentet til sin tid bør overveje et initiativ i dette spørgsmål. Vedtagelsen af en sådan adfærdskodeks for god forvaltningspraksis ville vise EU-borgerne, at EU har en moderne og serviceminded forvaltning, der er rede til at arbejde til fordel for borgerne, og at den ikke bør gøres til syndebuk for alle problemerne i Europa.

Øget samarbejde

Når noget ikke fungerer i den offentlige sektor, er den traditionelle løsning at bede om flere penge eller flere beføjelser og ikke at forsøge at opnå resultater på grundlag af en øget dialog og et øget samarbejde.

Andelen af klager uden for mandatet udgør fortsat ca. 70%. Mange af disse er påstande om, at fællesskabsretten ikke er blevet anvendt korrekt i en medlemsstat. I løbet af 1999 rådede vi 314 klagere (259 i 1998) til at rette henvendelse til en national eller regional ombudsmand eller at indgive et andragende til det pågældende parlament. Lignende oplysninger fik mange andre borgere, som kontaktede Ombudsmandens kontor skriftligt, pr. telefon eller e-mail for at få rådgivning. Efterhånden som Amsterdam-traktaten gennemføres, navnlig bestemmelserne vedrørende retfærdighed, frihed og sikkerhed, vil stadig mere fællesskabsret finde anvendelse på alle niveauer i medlemsstaterne, og der vil blive endnu større behov for hurtige og effektive klagemuligheder ad rettens vej og i udenretslig henseende. Vi har for vort vedkommende påtaget os et ansvar for at informere de nationale og regionale ombudsmandskontorer og de respektive udvalg for andragender om fællesskabsretten. Vi har endvidere oprettet et netværk med henblik på at yde dem støtte og rådgivning, og i denne forbindelse gøres der udstrakt brug af Internettet. Mødet med de nationale ombudsmænd og tilsvarende organer i september i Paris og med de regionale ombudsmænd og udvalgene for andragender i Firenze i oktober viste, at disse institutioner og organer er rede til at gøre en yderligere indsats på dette område.

Dette betyder, at et konstruktivt samarbejde i den rette ånd af nærhed og lighed formentlig er den bedste måde til at bistå de europæiske borgere, således at de kan opnå det, de har ret til i henhold til fællesskabsretten,

uanset hvor og på hvilket niveau tvisten opstår i hele Den Europæiske Union.

Fællesskabsretten ville således blive levende og nærværende for alle europæiske borgere.

Jacob Söderman

Strasbourg, den 31. december 1999

2 KLAGER TIL OMBUDSMANDEN

Den Europæiske Ombudsmands vigtigste opgave er at behandle tilfælde af fejl og forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner og organer, med undtagelse af Domstolen og Retten i Første Instans under øvelsen af deres domstolsfunktioner. Ombudsmanden bliver hovedsagelig opmærksom på mulige tilfælde af fejl eller forsømmelser gennem klager fra EU's borgere. Ombudsmanden har endvidere mulighed for at foretage undersøgelser på eget initiativ.

Enhver EU-borger eller ikke EU-borger, der bor i en medlemsstat, kan klage til Ombudsmanden. Virksomheder, sammenslutninger eller andre organer med et registreret kontor i Unionen kan også klage. Klagerne kan enten indsendes direkte til Ombudsmanden eller via et medlem af Europa-Parlamentet.

Klagerne til Ombudsmanden behandles i offentlighed, medmindre klageren beder om fortrolighed. Det er vigtigt, at Ombudsmanden optræder på en så åben og gennemsigtig måde som muligt, så EU's borgere både kan følge og forstå hans arbejde, og så han fremstår som et godt eksempel for andre.

I løbet af 1999 behandlede Ombudsmanden 1860 sager. 1577 af disse var nye klager modtaget i 1999. 1458 af disse kom direkte fra individuelle borgere, 90 kom fra sammenslutninger og 23 fra virksomheder. 11 klager blev sendt fra medlemmer af Europa-Parlamentet. 278 sager blev overført fra 1998. Ombudsmanden iværksatte derudover 5 undersøgelser på eget initiativ.

Som nævnt første gang i Ombudsmandens årsberetning for 1995 findes der en aftale mellem udvalget og Ombudsmanden om gensidig overførsel af klager og andragender i relevante sager. I løbet af 1999 blev der med klagerens samtykke overført 3 andragender til Ombudsmanden, så de kunne blive behandlet som klager. Der blev samtidig med klagerens samtykke overført 71 klager til Europa-Parlamentet, så de kunne blive behandlet som andragender. Endvidere bad Ombudsmanden i 142 tilfælde klageren om i stedet at sende et andragende til Europa-Parlamentet. (Se bilag A, Statistik, s. 295)

2.1 RETSGRUNDLAGET FOR OMBUDSMANDENS ARBEJDE

Ombudsmandens arbejde udføres i overensstemmelse med artikel 195 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, Ombudsmandens statut¹ og gennemførelsesbestemmelserne godkendt af Ombudsmanden i henhold til statuttens artikel 14. Teksten for gennemførelsesbestemmelserne er offentliggjort på alle EU's sprog på Ombudsmandens websted (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>). Teksten kan også fås ved henvendelse til Ombudsmandens kontor.

¹ Europa-Parlamentets afgørelse 94/262 af 9. marts 1994 vedrørende ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv, EFT 1994 L 113, s. 15

Gennemførelsesbestemmelserne drejer sig om den interne drift af Ombudsmandens kontor. Men for at bestemmelserne skal danne et dokument, der kan forstås af og være nyttigt for borgerne, indeholder de også forskelligt materiale, der drejer sig om andre institutioner og organer, som allerede er indeholdt i Ombudsmandens statut.

Den 30. november 1999 ændrede Ombudsmanden gennemførelsesbestemmelserne for at gøre det klart, at det på grundlag af Amsterdam-traktaten også er muligt at indgive klager på irsk. Ændringerne træder i kraft den 1. januar 2000. Brochuren "The European Ombudsman - can he help you?" ("Den europæiske ombudsmand – Kan han hjælpe Dem?") og klageformularen foreligger nu på irsk på Ombudsmandens websted.

I juni 1999 ændrede og omnummerede Europa-Parlamentet bestemmelserne i sin forretningsorden - artikel 177-179 - vedrørende Parlamentets forbindelser til Den Europæiske Ombudsmand. Ændringerne præciserer, at Ombudsmandens årsberetninger og særlige rapporter behandles af det samme kompetente udvalg (i praksis Udvalget for Andragender).

2.2 DEN EUROPÆISKE OMBUDSMANDS MANDAT

Alle klager, der indsendes til Ombudsmanden, registreres, og modtagelsen bekræftes over for klageren. I denne meddelelse informeres klageren om proceduren for behandling af hans eller hendes klage, og denne får oplyst navn og telefonnummer på den juridiske medarbejder, der behandler sagen. Det næste skridt er at undersøge, om klagen ligger inden for Ombudsmandens mandat.

Ombudsmandens mandat, der er fastlagt i EF-traktatens artikel 195, giver denne beføjelse til at modtage klager fra enhver borger i Unionen eller enhver naturlig eller juridisk person, der bor, eller som har et registreret kontor i en medlemsstat, angående tilfælde af fejl eller forsømmelser begået af Fællesskabets institutioner og organer, med undtagelse af Domstolen og Retten i Første Instans under udøvelsen af deres domstolsfunktioner. En klage ligger derfor uden for mandatet, hvis

- 1 klageren ikke er en person, der har ret til at klage
- 2 klagen ikke er rettet imod en EU-institution eller et EU-organ
- 3 den er rettet imod Domstolen eller Retten i Første Instans under udøvelsen af deres domstolsfunktioner, *eller*
- 4 den ikke angår et muligt tilfælde af fejl eller forsømmelser.

2.2.1 "Fejl eller forsømmelser"

På grundlag af en anmodning fra Europa-Parlamentet om en klar definition af begrebet fejl eller forsømmelser fastlagde Ombudsmanden følgende definition i årsberetningen for 1997:

Der foreligger fejl eller forsømmelser, når en offentlig myndighed ikke handler i overensstemmelse med en bindende regel eller et bindende princip.

I 1998 vedtog Europa-Parlamentet en beslutning, hvori denne definition blev hilst velkommen.

I løbet af 1999 fandt der en brevveksling sted mellem Ombudsmanden og Kommissionen, hvoraf det fremgik, at Kommissionen også har tilsluttet sig denne definition.

Fejlagtig juridisk fortolkning er en form for fejl eller forsømmelser

I oktober 1998 sendte den irske ombudsmand en forespørgsel til Den Europæiske Ombudsmand angående fortolkningen af artikel 9, stk. 2, i Kommissionens forordning 3887/92. Forespørgslen var et resultat af en række klager til den irske ombudsmand over det irske ministerium for landbrug og fødevarer, som efter råd fra Kommissionen havde afvist eller begrænset udbetalingerne til visse ansøgere af støtte på grundlag af de særlige præmieordninger for oksekød og ekstensivering.

I februar 1999 bekræftede Kommissionen sin fortolkning af forordningen. Den irske ombudsmand gjorde derpå gældende, at Kommissionens fortolkning var unødigt restriktiv og urimelig over for de berørte ansøgere. Efter en omhyggelig undersøgelse besluttede Den Europæiske Ombudsmand i april 1999 at indlede en undersøgelse på eget initiativ af sagen og informerede Kommissionen herom.

I juni 1999 gik Kommissionen med til at tage sin holdning i forbindelse med fortolkningen af den pågældende bestemmelse op til fornyet vurdering. Den anførte imidlertid også:

“Kommissionen er af den opfattelse, at den juridiske fortolkning af en artikel i en forordning ikke henhører under begrebet fejl eller forsømmelser. I henhold til artikel 220 (tidl. artikel 164) i traktaten kunne Domstolen i sidste instans træffe afgørelse om dette spørgsmål.”

I Den Europæiske Ombudsmands svar til Kommissionen vedrørende dette punkt indgik følgende:

“Ombudsmanden er til enhver tid opmærksom på, at Domstolen er højeste myndighed, hvad angår indholdet og fortolkningen af fællesskabsretten. Efter EF-traktatens artikel 195 kan Ombudsmanden desuden ikke foretage undersøgelser, når de påståede forhold er under eller har været under retslig behandling (understregning tilføjet). I praksis har imidlertid hverken den irske ombudsmand eller den irske borger, som klagede til ham, anlagt eller let kunne anlægge sag vedrørende dette spørgsmål.

Jeg vil også gerne understrege, at betydningen af begrebet “fejl eller forsømmelser” er grundlæggende for Ombudsmandens arbejde. Jeg behandlede derfor spørgsmålet i den allerførste årsberetning for 1995, hvori det hed:

Begrebet “fejl og forsømmelser” defineres hverken i traktaten eller i statutten. Der er klart tale om fejl og forsømmelser, hvis en af Fællesskabets institutioner eller organer ikke handler i overensstemmelse med traktaterne og retsakter, som er bindende for den, eller hvis den ikke overholder de regler og retsgrundsætninger, der er fastslået af Domstolen og Retten i Første Instans.

Beretningen indeholdt også en ikke-udtømmende list over mulige former for fejl eller forsømmelser.

Årsberetningen for 1995 blev behandlet af det kompetente udvalg i Europa-Parlamentet, som tilsluttede sig den nævnte redegørelse for begrebet fejl eller forsømmelser, og der fandt en forhandling sted i plenarforsamlingen den 20. juni 1996 med deltagelse af kommissær Marín. Redegørelsen blev ligeledes omtalt i rosende vendinger på det møde, de europæiske nationale ombudsmænd holdt i september 1997.

Under Parlamentets behandling af årsberetningen for 1996 blev der tilkendegivet ønske om en mere præcis definition af begrebet fejl eller forsømmelser, og jeg gav under plenarmødet tilsagn om at formulere en sådan definition. Jeg anmodede de nationale ombudsmænd og tilsvarende organer om at forklare, hvilken betydning begrebet havde i deres respektive medlemsstater. Ud fra de svar, der blev modtaget, kan grundbegrebet defineres som følger:

Der foreligger fejl eller forsømmelser, når en offentlig myndighed ikke handler i overensstemmelse med en bindende regel eller et bindende princip.

Denne definition var indeholdt i årsberetningen for 1997 og ledsaget af bemærkninger, hvori det blev understreget, at når Den Europæiske Ombudsmand undersøger, om en af Fællesskabets institutioner eller et af Fællesskabets organer har handlet i overensstemmelse med bindende regler og principper, “består hans vigtigste opgave således i at fastslå, om de gældende retsregler er overholdt”.

Efter en forhandling i plenarforsamlingen den 14. juli 1998, hvor kommissær Gradin udtrykte tilfredshed med, at begrebet “fejl eller forsømmelser” nu var blevet klart defineret, vedtog Europa-Parlamentet en beslutning den 16. juli 1998, hvori det glædede sig over definitionen af begrebet fejl eller forsømmelser og anførte, at definitionen og de eksempler, som er angivet i årsberetningen for 1997, giver et klart billede af Ombudsmandens kompetenceområde². Definitionen blev gentaget i årsberetningen for 1998, som blev behandlet i Europa-Parlamentet den 15. april 1999 i tilstedeværelse af kommissær Monti.

Det overrasker mig derfor, at Kommissionen nu ønsker at genoptage et spørgsmål, som allerede er blevet behandlet som led i en procedure, hvor den fuldt ud har haft mulighed for at tilkendegive sine synspunkter.

Hvis Kommissionen er af den opfattelse, at EU-borgernes interesser tjenes bedre, hvis Ombudsmandens mandat gøres snævrere, har den mulighed for at foreslå en ændring af traktaten og udelukke sager, hvor det er umuligt for klageren at gå rettens vej. Denne begrænsning ville være yderst usædvanlig, som det fremgår af Europarådets definition af en ombudsmands rolle, som indbefatter en undersøgelse af forvaltningsakters lovlighed.³ En sådan begrænsning findes imidlertid i loven om den britiske ombudsmand. Medmindre og indtil traktaten ændres, således at en lignende begrænsning gælder for Den Europæiske Ombudsmand, bør han imidlertid fortsat udføre sit nuværende mandat i henhold til traktaten, hvorefter han kan foretage undersøgelser, medmindre de påståede forhold "er under eller har været under retslig behandling".

Den Europæiske Ombudsmands kontor blev oprettet for at fremme forbindelserne mellem Fællesskabets institutioner og organer og EU-borgerne. I tilfælde, hvor institutionen forklarer, at den har handlet korrekt i overensstemmelse med de regler og principper, der er bindende for den, er borgeren undertiden tilfreds med forklaringen eller har i det mindste en bedre forståelse af institutionens handlinger.

Når Ombudsmanden foretager sine undersøgelser, er han endvidere til enhver tid ikke blot opmærksom på, at Domstolen er højeste myndighed, hvad angår indholdet og fortolkningen af fællesskabsretten, men også på den store ekspertise, der findes blandt Kommissionens tjenestemænd med hensyn til at fortolke og anvende fællesskabsretten inden for forskellige områder. Det er derfor sandsynligt, at Ombudsmanden ved afslutningen af sin undersøgelse i de fleste tilfælde ikke finder grund til at rejse tvivl om Kommissionens velovervejede fortolkning af en juridisk bestemmelse."

Den Europæiske Ombudsmand anmodede Kommissionen om inden den 31. juli 1999 at informere ham om, hvorvidt den godkender den definition af begrebet fejl eller forsømmelser, der er indeholdt i Ombudsmandens årsberetning for 1997, og i modsat fald informere ham om grundene hertil.

Den 15. juli 1999 svarede Kommissionens generalsekretær, at kommissær Gradin havde tilsluttet sig den nævnte definition af begrebet fejl eller forsømmelser på vegne af Kommissionen den 14. juli 1998 i Europa-Parlamentet. Generalsekretæren bekræftede endvidere, at Kommissionen snart ville tage sin fortolkning af den pågældende bestemmelse op til fornyet vurdering, og at Kommissionen ufortøvet ville informere Ombudsmanden om resultatet heraf.

Q5/98/IJH – OI/3/99/IJH

³ *The Administration and You: a handbook*, 1996, s. 44.

2.2.2 Adfærdskodeksen for god forvaltningskik

I november 1998 indledte Ombudsmanden en undersøgelse på eget initiativ inden for Fællesskabets forskellige institutioner og organer angående eksistensen af og offentlighedens adgang til en kodeks for god forvaltningsskik for tjenestemænd i deres forbindelser med offentligheden. Som led i undersøgelsen på eget initiativ blev 19 fællesskabsinstitutioner og organer anmodet om at oplyse, om de allerede havde vedtaget eller ville gå ind på at vedtage en sådan kodeks for deres tjenestemænd i deres forbindelser med offentligheden.

Den 28. juli 1999 forelagde Ombudsmanden forslag om en adfærdskodeks for god forvaltningspraksis i form af forslag til henstillinger over for Kommissionen, Europa-Parlamentet og Rådet. Lignende forslag til henstillinger blev fremsat over for de øvrige institutioner og organer i september 1999. Ombudsmandens kodeks foreligger på alle sprog på webstedet (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>).

Ombudsmanden forventer at forelægge en særlig rapport om spørgsmålet for Europa-Parlamentet i begyndelsen af 2000.

2.3 KLAGENS ANTAGELSE TIL BEHANDLING

En klage, der ligger inden for Ombudsmandens mandat, skal yderligere opfylde en række andre kriterier for antagelse til behandling, før Ombudsmanden kan indlede en undersøgelse. Disse, der er nævnt i Ombudsmandens statut, er følgende:

- 1 klagen skal indeholde angivelse af klagens indhold og klagerens navn (artikel 2, stk. 3, i statuten)
- 2 Ombudsmanden kan ikke gribe ind i en sag, der er anlagt ved en domstol, eller anfægte, at en retsafgørelse er begrundet (artikel 1, stk. 3)
- 3 klagen skal indgives inden for en frist på to år regnet fra den dato, hvor klageren bliver gjort bekendt med de omstændigheder, der berettiger klagen (artikel 2, stk. 4)
- 4 der skal forinden være rettet de fornødne administrative henvendelser til de berørte institutioner eller organer (artikel 2, stk. 4)
- 5 klager, der vedrører arbejdsforholdene mellem Fællesskabets institutioner eller organer og deres tjenestemænd eller øvrige ansatte, kan kun indbringes for Ombudsmanden, hvis de interne administrative ansøgnings- eller klagemuligheder er udtømt (artikel 2, stk. 8).

Eksempler på klager, der ikke kan antages til behandling på grund af verserende retssag

I juli 1998 indgav organisationen *Énergie pour l'Arménie* en klage til Den Europæiske Ombudsmand. Organisationen gjorde gældende, at Europa-

Kommissionen nægtede at betale en faktura for arbejde, der var udført på grundlag af en kontrakt, som var indgået som led i Tacis-programmet. Klagen blev videresendt til Kommissionen til udtalelse, og klageren fik lejlighed til at kommentere denne. Der blev foretaget en række yderligere undersøgelser.

I henhold til artikel 195 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab må Den Europæiske Ombudsmand ikke foretage undersøgelser i de tilfælde, hvor de påståede forhold er under eller har været under retslig behandling.

Som led i undersøgelserne af klagen underrettede klageren Den Europæiske Ombudsmand om, at de påståede forhold i hans klage til Ombudsmanden var under retslig behandling ved belgiske domstole.

Det hedder i artikel 2, stk. 7, i Ombudsmandens statut, at når Ombudsmanden må afslutte sin behandling af en klage på grund af en retssag, henlægges resultaterne af de undersøgelser, han måtte have foretaget forinden. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

Sag 739/98/ADB

I juli 1999 klagede P. til Den Europæiske Ombudsmand over, at Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber havde nægtet hende adgang til de skriftlige prøver i forbindelse med udvælgelsesprøve KOM/A/12/98.

Klagen blev videresendt til Kommissionen til udtalelse. I november 1999 underrettede Kommissionen Ombudsmanden om, at klageren havde indbragt sagen for Retten i Første Instans vedrørende de forhold, der var gjort gældende i klagen. Da klageren havde indbragt en sag for Retten i Første Instans, afsluttede Ombudsmanden, efter at have hørt klageren om dette spørgsmål, sin behandling af klagen i december 1999 i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 195.

I henhold til artikel 2, stk. 7, i Ombudsmandens statut blev resultaterne af de undersøgelser, som Ombudsmanden havde foretaget forinden, henlagt.

Sag 867/99/GG

2.4 GRUNDLAG FOR UNDERSØGELSER

Ombudsmanden kan behandle klager, der ligger inden for hans mandat, og som opfylder kriterierne for, om klagen kan antages til behandling. Artikel 195 i EF-traktaten giver ham beføjelse til at "foretage de undersøgelser, som han finder berettigede". I visse tilfælde er der ikke tilstrækkeligt grundlag for, at Ombudsmanden kan indlede en undersøgelse, selv om klagen teknisk set kan antages til behandling. Hvis Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender allerede har behandlet en klage som et andragende, vil Ombudsmanden normalt vurdere, at der ikke er noget grundlag for, at han åbner en undersøgelse, medmindre der fremlægges nyt bevismateriale.

2.5 ANALYSE AF KLAGERNE

Af de 5270 klager, der er registreret siden Ombudsmanden begyndte sine aktiviteter, stammer 16% fra Frankrig, 14% fra Tyskland, 14% fra Spanien, 9% fra Det Forenede Kongerige og 12% fra Italien. En samlet analyse af klagernes geografiske fordeling kan ses i bilag A, Statistik.

I løbet af 1999 blev undersøgelserne af, om klagerne ligger inden for mandatet og giver grundlag for at indlede en undersøgelse, afsluttet i 93% af tilfældene. 27% af de undersøgte klager så ud til at ligge inden for Ombudsmandens mandat. Ud af disse opfyldte 243 kriterierne for at kunne blive antaget til behandling, mens 42 ikke syntes at give grundlag for en undersøgelse. Der blev derfor påbegyndt undersøgelser i 201 tilfælde.

De fleste af de klager, der førte til en undersøgelse, var over Europa-Kommissionen (77%). Da Kommissionen er det vigtigste fællesskabsorgan, der træffer beslutninger med en direkte virkning over for borgerne, er det naturligt, at den er det vigtigste mål for borgernes klager. Der var 24 klager over Europa-Parlamentet og 7 klager over Rådet for Den Europæiske Union.

De vigtigste typer af påståede fejl eller forsømmelser var manglende gennemsigtighed (66 sager), diskrimination (31 sager), utilfredsstillende procedurer eller manglende respekt for retten til at forsvare sig (33 sager), urimeligheder eller magtmisbrug (32 sager), undgåelig forsinkelse (45 sager), forsømmelse (29 sager), manglende opfyldelse af forpligtelser, hvilket vil sige, at Europa-Kommissionen ikke har udfyldt sin rolle som "traktaternes vogter" over for medlemsstaterne (9 sager) samt juridiske fejltagelser (29 sager).

2.6 RÅD TIL KLAGEREN OM AT HENVENDE SIG TIL EN ANDEN MYNDIGHED

Hvis en klage ligger uden for mandatet eller ikke kan antages, forsøger Ombudsmanden altid at rådgive klageren om, hvilken anden institution, der kan tage sig af klagen. Er det muligt, overfører Ombudsmanden med klagerens samtykke klagen direkte til en anden kompetent institution, hvis der er grundlag for klagen.

I løbet af 1999 blev der ydet rådgivning i 708 sager, hvoraf de fleste drejede sig om fællesskabsret. I 314 sager blev klageren rådet til at indgive klagen til en national eller regional ombudsmand eller et lignende organ. Derudover blev 8 klager med klagerens samtykke sendt direkte til en national ombudsmand. 142 klagere blev rådet til at sende et andragende til Europa-Parlamentet, og endvidere blev 71 klager med klagerens samtykke henvist til Europa-Parlamentet til behandling som andragender. I 149 tilfælde var rådet at kontakte Europa-Kommissionen. I dette tal indgår nogle sager, hvor en klage over Kommissionen blev erklæret uantagelig, fordi klageren ikke havde rettet de fornødne administrative henvendelser til Kommissionen. I 101 tilfælde blev klageren rådet til at kontakte andre kontorer.

2.7 OMBUDSMANDENS UNDERSØGELSESBEFØJELSER

I årsberetningen for 1998 foreslog Ombudsmanden, at hans undersøgelsesbeføjelser blev præciseret, både med hensyn til inspektion af dokumenter og afhøring af vidner. Europa-Parlamentet vedtog en beslutning, hvori Udvalget om Institutionelle Anliggender indtrængende blev opfordret til at overveje at ændre artikel 3, stk. 2, i Ombudsmandens statut som foreslået i betænkningen af Udvalget for Andragender⁴.

For at fremme denne proces udarbejdede Ombudsmanden følgende forslag til en ændring af teksten i artikel 3, stk. 2, og fremsendte det til Europa-Parlamentets formand i december 1999:

Fællesskabets institutioner og organer er forpligtet til at give Ombudsmanden de oplysninger, han anmoder om, og give ham adgang til at kontrollere og tage kopier af alle dokumenter eller af indholdet af enhver data medium.

De giver kun adgang til dokumenter fra en medlemsstat, der er klassificeret som hemmelige i medfør af en lov eller en administrativ bestemmelse, når den pågældende medlemsstat forinden har givet sit samtykke hertil.

De giver adgang til andre dokumenter fra en medlemsstat efter at have underrettet den pågældende medlemsstat herom.

Medlemmerne af og de ansatte i Fællesskabets institutioner og organer aflægger efter anmodning fra Ombudsmanden vidneforklaring. De skal afgive fuldstændige og sande oplysninger.

Ombudsmanden og hans personale må ikke videregive fortrolige oplysninger eller dokumenter, som indhentes i forbindelse med undersøgelser.

Ovennævnte forslag var til dels udarbejdet på grundlag af forordningen vedrørende de beføjelser, som Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) har til at foretage undersøgelser, hvorefter det uden varsel og omgående skal have adgang til alle oplysninger og ret til at tage kopi af alle dokumenter, som institutionerne og organerne er i besiddelse af⁵.

2.7.1 Afhøring af vidner

Det hedder i artikel 3, stk. 2, i Ombudsmandens statut:

“Fællesskabets tjenestemænd og øvrige ansatte skal efter anmodning fra ombudsmanden aflægge vidneforklaring; de udtaler sig på vegne af og efter instrukser fra deres administrationer og har fortsat tavshedspligt “.

⁴ Betænkning fra Udvalget for Andragender om Den Europæiske Ombudsmands årsberetning for 1998 (A4-0119/99). Ordfører: Laura De Esteban Martín.

⁵ Jf. artikel 4 i forordning 1073/1999, EFT 1999 L 136, s. 1.

I løbet af 1999 påberåbte Ombudsmanden sig for første gang denne bestemmelse i to sager, som vedrørte Kommissionen. Den ene af sagerne (1140/97/IJH) blev afsluttet i 1999 og er beskrevet nedenfor (s.87). Undersøgelsen af den anden sag (995/98/OV) vil blive fortsat i 2000.

På grundlag af erfaringerne med at foretage afhøringer skrev Ombudsmanden den 7. juli 1999 til Kommissionens generalsekretær og informerede ham en generel procedure, som skulle anvendes i fremtidige sager:

- 1 Datoen, tidspunktet og stedet for indhentningen af vidneforklaringer aftales mellem Ombudsmandens tjenestegrene og Kommissionens Generalsekretariat, som underretter vidnet/vidnerne herom. Vidneforklaringerne aflægges normalt i Ombudsmandens lokaler i Bruxelles.
- 2 Hvert vidne afhøres enkeltvis og uden ledsagelse.
- 3 Arbejdssproget/arbejdssprogene aftales mellem Ombudsmandens tjenestegrene og Kommissionens Generalsekretariat. Såfremt et vidne forinden anmoder herom, benyttes vidnets modersmål som arbejdssprog.
- 4 Spørgsmålene og svarene optages og transskriberes af Ombudsmandens tjenestegrene.
- 5 Udskriften tilsendes vidnet til underskrivelse. Vidnet kan foreslå sproglige rettelser af svarene. Hvis vidnet ønsker at korrigere eller supplere et svar, anføres det reviderede svar og begrundelsen herfor i et separat dokument, som vedlægges udskriften.
- 6 Den underskrevne udskrift og eventuelle bilag indgår i Ombudsmandens sagsakt.

Det blev senere præciseret, at punkt 6 også indebærer, at klageren modtager en kopi af den underskrevne udskrift og får mulighed for at fremsætte bemærkninger.

2.7.2 Inspektion af dokumenter

I løbet af 1999 blev Ombudsmandens beføjelser til at foretage inspektion af sagsakter og dokumenter i forbindelse med en undersøgelse bragt i anvendelse ved flere lejligheder.

I en brevveksling mellem Kommissionen og Ombudsmanden blev det gjort klart, at retten til at foretage inspektion omfatter muligheden for at læse dokumenter, gøre notater og tage fotokopier.

I Ombudsmandens instruktioner til sine ansatte i forbindelse med inspektion af dokumenter indgår følgende:

Den juridiske medarbejder må ikke underskrive nogen som helst form for tilsagn eller godkendelse, bortset fra en liste over de dokumenter, der er foretaget inspektion af eller taget kopi af. Hvis den pågældende institutions eller organs tjenestegrene fremsætter et sådant forslag,

fremsender den juridiske medarbejder en kopi heraf til Ombudsmanden.

Hvis den pågældende institutions eller organs tjenestegrene forsøger at hindre eller skabe urimelige vilkår for inspektionen af dokumenter, skal den juridiske medarbejder informere dem om, at noget sådant betragtes som en nægtelse.

Hvis inspektion af et dokument nægtes, anmoder den juridiske medarbejder den pågældende institutions eller det pågældende organs tjenestegrene om at angive de behørigt begrundede henvisninger til tavshedspligten, der danner grundlag for afgørelsen.

Det første punkt blev tilføjet efter et tilfælde, hvor Kommissionens tjenestegrene var kommet med et forslag om, at Ombudsmandens medarbejdere skulle underskrive et tilsagn med henblik på at friholde Kommissionen for enhver skade, som måtte opstå for tredjemand ved udlevering af de oplysninger, der var indeholdt i dokumentet.

2.8 AFGØRELSE EFTER EN UNDERSØGELSE FORETAGET AF OMBUDSMANDEN

Når Ombudsmanden beslutter at indlede en undersøgelse af en klage, er det første skridt at sende klagen med samtlige bilag til udtalelse hos den fællesskabsinstitution eller det fællesskabsorgan, der klages over. Når udtalelsen er modtaget, sendes den til klageren med anmodning om dennes bemærkninger.

I nogle sager tager institutionen eller organet selv skridt til at løse sagen til klagerens tilfredshed. Hvis udtalelsen og bemærkningerne viser, at dette er tilfældet, afsluttes sagen som "løst af institutionen". I andre sager beslutter klageren at frafalde klagen, og sagen afsluttes af denne årsag.

Hvis sagen hverken løses af institutionen eller frafaldes af klageren, fortsætter Ombudsmanden sine undersøgelser. Afslører undersøgelserne ikke noget tilfælde af fejl eller forsømmelser, underrettes klageren og institutionen om dette, og sagen afsluttes.

Afslører Ombudsmandens undersøgelser et tilfælde af fejl eller forsømmelser, søger han, hvis det er muligt, en mindelig løsning for at fjerne dette og tilfredsstille klageren.

Er en mindelig løsning ikke mulig, eller lykkes det ikke at nå frem til en sådan, afslutter Ombudsmanden enten sagen med en kritisk bemærkning til den pågældende institution eller det pågældende organ, eller han foretager en formel konstatering af fejl eller forsømmelser med forslag til henstillinger.

En kritisk bemærkning vurderes at være relevant i sager, hvor tilfældet af fejl eller forsømmelser ikke synes at have nogen generelle følgevirkninger, og det ikke synes nødvendigt, at Ombudsmanden følger sagen op.

I sager, som kræver en opfølgning fra Ombudsmanden (dvs. mere alvorlige tilfælde af fejl eller forsømmelser, eller sager, der har generelle følger-virkninger) afgiver Ombudsmanden en afgørelse med forslag til henstillinger over for den pågældende institution eller det pågældende organ. Institutionen eller organet fremsætter i overensstemmelse med artikel 3, stk. 6, i Ombudsmandens statut en detaljeret udtalelse inden tre måneder. Den detaljerede udtalelse kunne bestå i en godkendelse af Ombudsmandens afgørelse og en beskrivelse af, hvordan henstillingerne er blevet iværksat.

Hvis en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan ikke svarer tilfredsstillende på et forslag til henstilling, kan Ombudsmanden i henhold til artikel 3, stk. 7, sende en rapport til Europa-Parlamentet og til den berørte institution eller det berørte organ. Heri kan han fremsætte henstillinger.

I 1999 indledte Ombudsmanden 206 undersøgelser, 201 i forbindelse med klager og 5 på eget initiativ. (Yderligere oplysninger findes i bilag A, Statistik).

62 sager blev løst af institutionen eller organet selv. Heraf var 39 sager, hvor Ombudsmandens indgreb medførte et svar på ubesvaret korrespondance (jf. afsnit 2.9 i årsberetningen for 1998 for yderligere oplysninger om den procedure, der anvendes i sådanne sager). Fem sager blev frafaldet af klageren. I 107 sager afslørede Ombudsmandens undersøgelser intet tilfælde af fejl eller forsømmelser.

I 27 sager blev der fremsat en kritisk bemærkning til den berørte institution eller det berørte organ. En mindelig løsning blev opnået i 1 sag. Der blev udarbejdet 10 forslag til henstillinger til de berørte institutioner og organer i 1999. Institutionerne godkendte to forslag til henstillinger i 1999, hvoraf det ene var et forslag til henstilling, der var fremsat i 1998 (sag 1055/96/IJH og 633/97/(PD)IJH, jf. s. 239 og 241). I forbindelse med 8 andre forslag til henstillinger, der blev fremsat i 1999, var fristen for en detaljeret udtalelse fra den pågældende institution ikke udløbet ved årets udgang.

I forbindelse med én sag blev forslaget til henstilling fulgt af en særlig rapport til Europa-Parlamentet. Den pågældende sag var undersøgelse på eget initiativ (1004/97/(PD)GG) om fortrolighed i forbindelse med Kommissionens ansættelsesprocedurer.

Rapporten, som er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*⁶ og på Ombudsmandens websted på alle sprog, indeholder følgende henstilling:

Kommissionen bør i fremtidige udvælgelsesprøver og senest fra den 1. juli 2000 give alle ansøgere, der måtte anmode herom, aktindsigt i deres egne rettede prøvebesvarelser.

Den 7. december 1999 informerede formanden for Kommissionen Ombudsmanden om følgende:

“Kommissionen ser med tilfredshed på de henstillinger, De fremsatte i denne rapport, og vil foreslå de nødvendige retlige og organisationsmæssige foranstaltninger, således at ansøgere kan få aktindsigt i deres egne rettede prøvebesvarelser senest fra den 1. juli 2000.”

3 AFGØRELSE EFTER EN UNDERSØGELSE

3.1 SAGER, HVOR DER IKKE ER KONSTATETERET FEJL ELLER FORSØMMELSER

3.1.1 Europa-Parlamentet

GENNEMSIGTIGHED I PROCEDUREN I FORBINDELSE MED EN UDVÆLGELSESPRØVE AFHOLDT AF EN POLITISK GRUPPE I EUROPA-PARLAMENTET

Afgørelse om klage 1163/97/JMA over Europa-Parlamentet

KLAGEN

I december 1997 klagede M. til Ombudsmanden over en række uregelmæssigheder i forbindelse med den almindelige udvælgelsesprøve A 1/97 (spanske fuldmægtige), som blev afholdt af Den Socialistiske Gruppe i Europa-Parlamentet. Hendes påstande vedrørte udvælgelseskomitéens sammensætning og gennemsigtigheden i proceduren i forbindelse med udvælgelsesprøven.

Klageren deltog i den pågældende almindelige udvælgelsesprøve i 1997. Ifølge klageren var hun ikke blevet optaget på reservelisten i forbindelse med udvælgelsesprøven, selv om hun havde nået det sidste punkt i udvælgelseproceduren og var blevet interviewet af udvælgelseskomitéen.

M. skrev til udvælgelseskomitéens sekretariat og anmodede om at få adgang til sine skriftlige prøver. Udvalgtekomitéen svarede, at da dens arbejde var fortroligt, som det fremgik af tjenestemandsvedtægten og Domstolens retspraksis, kunne den ikke give hende aktindsigt i hendes skriftlige prøver. Det fremgik endvidere af brevet, at selv om hun havde opnået høje point i de skriftlige prøver (83 point ud af 100), kunne hun ikke optages på reservelisten på baggrund af de samtaler, som udvælgelseskomitéen havde afholdt.

Som svar på endnu en anmodning fra klageren meddelte udvælgelseskomitéen hende i november 1997, at tre ansøgere var blevet optaget på reservelisten i forbindelse med denne udvælgelsesprøve, hvoraf to var blevet udvalgt til at beklæde de ledige stillinger. Brevet henviste kun til navnene på disse ansøgere. I svaret indgik ikke ansøgernes resultater på grund af den fortrolige karakter af udvælgelseskomitéens arbejde. Denne afgørelse blev bekræftet af formanden for den politiske gruppe, der var ansvarlig for udvælgelsesprøvens afholdelse.

Klageren indgav derfor en klage til Den Europæiske Ombudsmand og gjorde følgende gældende:

- 1 Overtrædelse af Den Socialistiske Gruppens interne procedurer
 - Artikel 8.1.5: ingen repræsentant for personaleudvalget var til stede under de mundtlige prøver; mere end to medlemmer af udvælgelseskomitéen repræsenterede samme nationalitet/sprog for prøven (spansk).
 - Artikel 8.1.6: det antal ansøgere, der blev optaget på reservelisten, var mindre end tre gange antallet af ledige stillinger.
- 2 Manglende oplysninger: ifølge klageren fik hun ingen fyldestgørende forklaringer på de kriterier, som udvælgelseskomitéen anvendte ved bedømmelsen af prøverne. Klageren anførte i henseende til dette aspekt, at formanden for Den Socialistiske Gruppe var længe (2 måneder) om at besvare hendes anmodninger, og endvidere, at hendes brev til det medlem af udvælgelseskomitéen, som repræsenterede personaleudvalget, ikke var blevet besvaret.

Klageren gjorde endvidere gældende, at det forhold, at nogle af de ansøgere, der var optaget på reservelisten, havde haft arbejdsforbindelser til visse medlemmer af udvælgelseskomitéen, rejste tvivl om, hvorvidt afgørelsen var upartisk

UNDERSØGELSEN

Parlamentets udtalelse

Klagen blev videresendt til Europa-Parlamentet. I sin udtalelse henviste Europa-Parlamentet til de bemærkninger, som Den Socialistiske Gruppe var fremkommet med.

- Med hensyn til det forhold, at der ikke var nogen repræsentant for personaleudvalget i udvælgelseskomitéen, fremgik det af udtalelsen, at for at sammensætte udvælgelseskomitéen skulle dens formand kun fastslå, om det mindste antal medlemmer var til stede, således at komitéen var beslutningsdygtig. Endvidere havde ingen af ansøgerne gjort indsigelse mod dette inden prøvernes begyndelse.
- Den Socialistiske Gruppe oplyste, at selv om to medlemmer af udvælgelseskomitéen havde den samme nationalitet, var det ene af dem blot observatør uden stemmeret. Der var derfor kun én stemme fra repræsentanten for den spanske delegation. Den Socialistiske Gruppe erkendte, at denne observatør også havde underskrevet udvælgelseskomitéens endelige afgørelse. Men som medlem af komitéen - om end kun med en rådgivende funktion - var han ikke udelukket fra at underskrive den endelige afgørelse.
- Med hensyn til det antal ansøgere, der var optaget på reservelisten, hed det i udtalelsen, at der kun var optaget de ansøgere, som efter udvælgelseskomitéens opfattelse opfyldte udvælgelseskriterierne.
- Udtalelsen bestred påstanden om, at udvælgelseskomitéen havde forholdt sig partisk på baggrund af, at der eksisterende arbejdsforbindelser mellem nogle af dens medlemmer og nogle ansøgere, som blev optaget på reservelisten. Den Socialistiske Gruppe anførte, at

der også eksisterede lignende forbindelser til andre ansøgere, som ikke var blevet udvalgt. Da udvælgelsesprøven var blevet afholdt af den politiske gruppe, ville endvidere kun en tidligere arbejdsforbindelse til denne gruppe have været relevant.

Med hensyn til påstandene om manglende oplysninger og gennemsigthed fremgik det af udtalelsen, at klageren havde fået tilstrækkelige oplysninger under hensyntagen til den fortrolige karakter af udvælgelseskomitéens arbejde. Udvalgelseskomitéen var derfor ikke forpligtet til at give klageren yderligere oplysninger.

Den Socialistiske Gruppe anførte, at forsinkelsen med hensyn til svaret fra gruppeformanden skyldtes hendes hyppige rejseaktiviteter. Med hensyn til det manglende svar fra repræsentanten for personaleudvalget blev det oplyst, at han i sin egenskab af medlem af udvælgelseskomitéen ikke kunne fremsætte bemærkninger på komitéens vegne som svar på klagerens klage.

Klagerens bemærkninger

Klageren understregede de påstande, der allerede var fremsat i hendes klage.

Hun henviste til hvert af aspekterne med hensyn til overtrædelsen af Den Socialistiske Gruppens interne bestemmelser, som hun lagde til grund for sin klage:

- For det første med hensyn til det forhold, at der ikke var en repræsentant for personaleudvalget til stede. Efter klagerens opfattelse var tilstedeværelsen af en repræsentant for personaleudvalget en garanti. Hans manglende tilstedeværelse var derfor en overtrædelse af den procedure, der er fastsat i såvel tjenestemandsvedtægten som i Den Socialistiske Gruppens interne bestemmelser. Hun påpegede endvidere, at hun ikke havde bestridt udvælgelseskomitéens sammensætning inden prøvens begyndelse, da hun antog, at medlemmerne handlede i god tro.
- Klageren afviste desuden Parlamentets forklaring på, hvorfor der var en tredje spansk statsborger til stede i udvælgelseskomitéen. Selv om Parlamentet havde anført, at denne person kun havde en rådgivende funktion, var klageren af den opfattelse, at denne funktion skulle have udelukket ham fra at underskrive udvælgelseskomitéens endelige afgørelse.
- Klageren fastholdt sine klagepunkter med hensyn til det påståede lave antal ansøgere, som var blevet optaget på reservelisten.

Med hensyn til den manglende gennemsigthed understregede hun, at den vidtgående fortolkning i Parlamentets udtalelse af princippet om den fortrolige karakter af udvælgelseskomitéens arbejde resulterede i manglende gennemsigthed og oplysninger. Efter hendes opfattelse ville den fortrolige karakter af komitéens arbejde ikke blive berørt af, at man udleverede de udvælgelseskriterier, der var blevet anvendt i forbindelse med den endelige pointgivning, som hun havde anmodet om. Klageren under-

byggede sit synspunkt med uddrag fra Domstolens nylige dom i sag 254/95 (*Europa-Parlamentet mod Innamorati*)⁷.

Klageren afviste Den Socialistiske Gruppens forklaring om, at forsinkelsen med hensyn til at besvare hendes anmodninger skyldtes formandens rejseaktiviteter. Hun henviste til de bestemmelser, som Den Europæiske Ombudsmands tjenestegrene anvendte, hvorefter klageren bør modtage et svar fra en hvilken som helst EU institution inden for en rimelig frist.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

I februar 1999 skrev klageren igen til Den Europæiske Ombudsmand. Efter en samtale med formanden for den spanske socialistiske delegation mente hun, at en mindelig løsning var mulig, hvorved hun ville blive optaget på reservelisten i forbindelse med udvælgelsesprøven. Den 8. marts 1999 videresendte Ombudsmanden klagerens forslag til Europa-Parlamentet.

Efter mange anmodninger om en forlængelse af fristen modtog Ombudsmanden de bemærkninger, som Den Socialistiske Gruppe i Europa-Parlamentet havde fremsat den 15. juni 1999. I sin skrivelse anførte gruppen, at den ikke kunne tilslutte sig klagerens forslag. Den gjorde opmærksom på, at reservelisten allerede var blevet oprettet på grundlag af de ansøgere, som var fundet egnede til stillingen, og at klageren på daværende tidspunkt ikke var blandt de udvalgte ansøgere. Den tilføjede, at enhver ændring af reservelisten ville være diskriminerende mod de øvrige ansøgere, der ikke var blevet udvalgt.

AFGØRELSEN

1 Omfanget af Den Europæiske Ombudsmands beføjelser

- 1.1 Da sagen primært var rettet mod en politisk gruppe i Europa-Parlamentet fandt Ombudsmanden det nødvendigt, inden behandlingen af selve sagen, at anstille et par betragtninger over omfanget af sine beføjelser.
- 1.2 De faktiske omstændigheder vedrørte afgørelser truffet af en udvælgelseskomité for en udvælgelsesprøve, der blev afholdt af en politisk gruppe i Europa-Parlamentet med henblik på udvælgelse af en lang række midlertidigt ansatte, som skulle ansættes af den pågældende gruppe.
- 1.3 Som det fremgår af artikel 2, stk. 1, i Ombudsmandens statut, skal Ombudsmanden "*bidrage til at påvise fejl og forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner og organer*". Der foreligger fejl eller forsømmelser, når en offentlig myndighed ikke handler i overensstemmelse med en bindende regel eller et bindende princip⁸. Der er grænser for, hvad der kan betegnes som fejl og forsømmelser. Alle klager over afgørelser af politisk snarere

⁷ Sag C-254/95P, Europa-Parlamentet mod Angelo Innamorati, Sml. 1996 I, s. 3423.

⁸ Den Europæiske Ombudsmands årsberetning for 1997, s. 23.

end administrativ art kan ikke antages til realitetsbehandling. Det gælder f.eks. klager over Europa-Parlamentets eller dets organers politiske arbejde⁹, frem for alt aktiviteterne i dets politiske grupper.

- 1.4 Organiseringen af en ansættelsesprocedure med henblik på udvælgelse af midlertidigt ansatte, som forestås af Europa-Parlamentets politiske grupper, kan imidlertid ikke fuldstændig betragtes som en politisk aktivitet. I henhold til artikel 14 i afgørelsen fra Europa-Parlamentets Præsidium af 25. juni 1997¹⁰ er de politiske grupper bemyndiget til at vælge deres egne midlertidige ansatte, og i den forbindelse udøver de, på grundlag af delegerede beføjelser, adgangen til at indgå ansættelseskontrakter under de betingelser for ansættelse, der gælder for andre ansatte i fællesskaberne.

Ud fra dette perspektiv udgør organiseringen af udvælgelsesprøver med henblik på udvælgelse af midlertidigt ansatte, som forestås af Parlamentets politiske grupper, en administrativ aktivitet, som er underkastet visse fællesskabsbestemmelser. I det omfang falder denne type situationer inden for fællesskabsdomstolens kompetence, og både Retten i Første Instans og Domstolen har derfor beføjelse til at prøve, om disse udvælgelsesprøver er i overensstemmelse med fællesskabsretten.

- 1.5 Ombudsmandens undersøgelse var således blevet begrænset til at vurdere, om Fællesskabets regler og principper var blevet behørigt overholdt i denne sag.

2 Påståede uregelmæssigheder på grundlag af de interne bestemmelser i den politiske gruppe

- 2.1 Klageren gjorde gældende, at der havde fundet en række uregelmæssigheder sted i løbet af udvælgelsesprøven. Disse uregelmæssigheder vedrørte:

a. Udvalgelseskomitéens sammensætning: ingen repræsentant for personaleudvalget var til stede under de mundtlige prøver, mere end to medlemmer af udvalgelseskomitéen repræsenterede samme nationalitet/sprog for prøven, udvalgelseskomitéens endelige afgørelse var blevet underskrevet af et af dens medlemmer uden stemmeret samt arbejdsforbindelser mellem nogle medlemmer af udvalgelseskomitéen og en række ansøgere.

b. Det begrænsede antal ansøgere, der blev optaget på reservelisten.

Klageren understregede, at alle disse uregelmæssigheder var i modstrid med Den Socialistiske Gruppens interne bestemmelser.

- 2.2 Ombudsmanden bemærkede, at de bestemmelser, der angiveligt ikke var blevet overholdt, var rettet til medlemmerne af en politisk gruppe i Europa-Parlamentet. I betragtning af arbejdets politiske art lå det

⁹ Den Europæiske Ombudsmands årsberetning for 1995, s.17-18.

¹⁰ PE 259.383/PR/ES

uden for Ombudsmandens sagsområde at overvåge, om disse bestemmelser blev anvendt.

- 2.3 De påståede uregelmæssigheder havde dog fundet sted som led i en ansættelsesprocedure, hvor den politiske gruppe handlede på vegne af Europa-Parlamentets ansættelsesmyndighed og under dens ansvar. Ud fra dette perspektiv udgjorde organiseringen af udvælgelsesprøven en administrativ aktivitet på grundlag af fællesskabsretten, som kan prøves af Fællesskabets domstole.

For derfor at vurdere de påståede uregelmæssigheder søgte Ombudsmanden at belyse, om udvælgelseskomitéen ikke havde handlet i overensstemmelse med en bindende fællesskabsregel eller et bindende fællesskabsprincip.

- 2.4 Nogle af klagerens klagepunkter vedrørte det forhold, at udvælgelseskomitéen ikke var sammensat korrekt.

Som Fællesskabets domstole har fastslået, skal en udvælgelseskomité's sammensætning anses for ulovlig, hvis den ikke kan foretage en objektiv bedømmelse af ansøgernes kvalifikationer¹¹. På grundlag af de oplysninger, der blev fremlagt som led i undersøgelsen, kunne Ombudsmanden ikke konkludere, at udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøven ikke havde været objektiv ved bedømmelsen af ansøgernes kvalifikationer. Ombudsmanden fandt derfor, at der ikke forelå beviser for fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

- 2.5 Med hensyn til de ansøgere, der skulle optages på reservelisten i forbindelse med udvælgelsesprøven, var klageren af den opfattelse, at antallet af udvalgte ansøgere skulle udgøre tre gange antallet af stillinger, der skulle besættes. I Parlamentets udtalelse anførte Den Socialistiske Gruppe, at udvælgelseskomitéen kun havde optaget de ansøgere på reservelisten, der var fundet egnede på grundlag af udvælgelsesprøven.
- 2.6 Ombudsmanden bemærkede, at det hedder i artikel 5 § 5 i annekset III i tjenestemandsvedtægten, at

“... opstiller udvælgelseskomitéen den [...] liste over egnede ansøgere; antallet af de på denne liste opførte ansøgere skal så vidt muligt være mindst dobbelt så stort som antallet af de stillinger, der skal besættes”.

På baggrund af de ovenstående bestemmelser har udvælgelseskomitéen visse skønsmålinger med hensyn til antallet af egnede ansøgere, der skal optages på reservelisten. Ombudsmanden fandt derfor, at der ikke forelå beviser for fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

¹¹ Jf. forenede sager T-32/89 og T-39/89, *Georges Marcopoulos mod Domstolen*, SmI. 1990 II, s. 281, præmis 37-41.

3 Oplysninger om kriterierne for bedømmelsen af prøverne

- 3.1 Klageren anførte, at trods hendes mange anmodninger til den ansvarlige for udvælgelseskomitéen, det medlem, der repræsenterede personaleudvalget, og gruppeformanden havde hun ikke modtaget nogen oplysninger om kriterierne for bedømmelsen af prøverne. I sin udtalelse anførte Parlamentet, at klageren havde fået oplyst, hvilke point der var opnået i de skriftlige og mundtlige prøver. Der kunne ikke stilles yderligere oplysninger til rådighed for hende som følge af den fortrolige karakter af udvælgelseskomitéens arbejde.

I den gældende fællesskabsret findes der intet retsgrundlag til støtte for, at Parlamentet er forpligtet til at fremlægge detaljerede oplysninger om de kriterier, som udvælgelseskomitéen anvender ved bedømmelsen af prøverne. Ombudsmanden fandt derfor, at der ikke forelå beviser for fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

- 3.2 Ombudsmanden gjorde imidlertid Parlamentet opmærksom på, at såfremt Parlamentet stillede mere detaljerede oplysninger om bedømmelseskriterierne til rådighed for ansøgerne, ville det i væsentlig grad øge gennemsigtigheden i ansættelsesproceduren og kunne også lette udvælgelseskomitéernes arbejde med at behandle anmodninger og klager fra ansøgere.

KONKLUSION

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Parlamentets side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

Flertallet af klagerens klagepunkter vedrørte påstande om mulige overtrædelser af en politisk gruppes interne bestemmelser. Som Ombudsmanden tidligere havde påpeget, lå det uden for hans sagsområde at sikre, at disse bestemmelser blev anvendt korrekt. Når en politisk gruppe gennemfører en ansættelsesprocedure for midlertidigt ansatte, handler den imidlertid på Parlamentets vegne som institutionens ansættelsesmyndighed og bør derfor overholde Fællesskabets gældende bestemmelser og principper for god forvaltningsskik. Da disse typer procedurer desuden ofte opfattes af borgerne som officielle EF-udvælgelsesprøver, bør institutionen selv også udøve en tilsynsfunktion for at sikre, at disse ansættelsesprocedurer gennemføres korrekt under behørig hensyntagen til de gældende bestemmelser og principper. Herved ville Parlamentet bidrage til at styrke forholdet mellem EU og borgerne.

Som svar på disse bemærkninger skrev formanden for Europa-Parlamentet til Ombudsmanden den 11. januar 2000. I sin skrivelse gav Nicole Fontaine udtryk for, at politiske grupper bør overholde principper for god forvaltningsskik i forbindelse med deres ansættelsesprocedurer, og understregede, at Parlamentets administration ville overvåge, om disse principper blev overholdt.

ANSØGNING OM ET "ROBERT SCHUMAN"-STIPENDIUM: PÅSTAND OM MANGLENDE SVAR FRA PARLAMENTET

Afgørelse om klage 287/98/IP over Europa-Parlamentet

KLAGEN

I marts 1998 klagede F. til Den Europæiske Ombudsmand over, at Europa-Parlamentet ikke havde besvaret hans ansøgning om et "Robert Schuman"-stipendium.

Klageren havde i september 1996 ansøgt om et "Robert Schuman"-stipendium fra Europa-Parlamentet.

Den 16. september 1996 fremsendte Parlamentet ham en bekræftelse af modtagelsen, hvori det meddelte klageren, at der ville blive truffet en afgørelse om hans ansøgning under udvælgelsesproceduren i november 1996.

I sit brev til Ombudsmanden gjorde klageren gældende, at han aldrig havde modtaget Parlamentets førnævnte afgørelse.

UNDERSØGELSEN

Parlamentets udtalelse

Klagen blev videresendt til Europa-Parlamentet. I sin udtalelse anførte Europa-Parlamentet i det væsentligste følgende:

Parlamentets tjenestegrene i Generaldirektoratet for Forskning fremsendte i september 1996 en skrivelse til klageren, hvori de bekræftede modtagelsen af ansøgningen. I samme skrivelse gav institutionen klageren en række oplysninger om udvælgelsesproceduren. Han blev bl.a. underrettet om, at der ville blive truffet en afgørelse om hans ansøgning under udvælgelsesproceduren i november 1996.

Institutionen gjorde opmærksom på, at et begrænset antal ansøgninger, som ikke var blevet udvalgt i november på grund af det lille antal stipendier, igen ville blive taget i betragtning ved de efterfølgende tre udvælgelser.

Parlamentet vedlagde endvidere en kopi af et brev, som klageren havde fremsendt til Parlamentet i september 1996, og hvori han havde tilkendegivet, at han ikke var enig i fremgangsmåden i forbindelse med udvælgelsesproceduren og havde besluttet at trække sin ansøgning tilbage.

Parlamentet understregede, at det på baggrund af ovenstående ikke længere fandt det nødvendigt at videreføre brevvekslingen med klageren. På trods heraf besvarede institutionen endnu et brev fra klageren af 26. februar 1998 og oplyste, at hans ansøgning ikke var taget i betragtning, efter at den var trukket tilbage.

Klagerens bemærkninger

Ombudsmanden fremsendte Europa-Parlamentets udtalelse til klageren med en opfordring til at fremsætte bemærkninger. Der er ikke modtaget bemærkninger fra klageren.

AFGØRELSEN

Påstand om manglende svar fra Europa-Parlamentet

- 1 God forvaltningsskik kræver, at myndighederne behørigt besvarer borgernes forespørgsler.
- 2 I denne sag ansøgte klageren om et "Robert Schuman"-stipendium fra Europa-Parlamentet. Han gjorde gældende, at institutionen ikke havde meddelt ham afgørelsen om resultatet af udvælgelsesproceduren.
- 3 Parlamentet understregede, at dets tjenestegrene behørigt havde tilsendt klageren en bekræftelse på at have modtaget hans ansøgning. Ved skrivelse af 26. september 1996 anmodede klageren derpå institutionen om at trække sin ansøgning tilbage. Parlamentet havde derfor anset et eventuelt yderligere svar til klageren for at være unødvendigt.
- 4 Ombudsmanden bemærkede, at Parlamentet i sin udtalelse havde givet en tilstrækkelig begrundelse for, hvorfor det ikke havde underrettet klageren om resultatet af udvælgelsesproceduren.
- 5 Ombudsmanden bemærkede endvidere, at Parlamentet også havde besvaret et brev fra klageren af 26. februar 1998 og gjort rede for grunden til, at hans ansøgning ikke var taget i betragtning.

KONKLUSION

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Parlamentets side, og Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

FRIST FOR FORELÆGGELSE AF LÆGEATTEST

Afgørelse om klage 689/98/BB over Europa-Parlamentet

KLAGEN

I juni 1998 klagede C., medlem af Europa-Parlamentet, til Den Europæiske Ombudsmand over en anmodning fra Europa-Parlamentets Kvæstorkollegium om, at han tilbagebetalte 50% af sine generelle udgifter i referenceperioden september 1996 - august 1997.

I parlamentsåret 1996-1997 havde klageren alvorlige helbredsproblemer og var derfor ikke i stand til at være til stede under de krævede 50% af Parlamentets plenarmøder. Han manglede således to dage for at overholde det fastsatte minimum på 50%. Klageren blev gjort opmærksom på dette og anmodet om at tilbagebetale 50% af godtgørelsen for generelle udgifter i den pågældende periode.

Ifølge klageren svarede de to nævnte dage til den 14., 17. og 18. juli 1996, hvor han var indlagt på hospitalet. Han fremsendte lægeattesterne efter sommerferien, idet han gik ud fra, at Parlamentet var lukket i august. Disse

attester blev afvist med den begrundelse, at de blev forelagt efter den fastsatte frist på en måned. Klageren gjorde gældende, at han havde handlet i god tro, og at han ønskede at beholde den anden halvdel af godtgørelsen for generelle udgifter.

UNDERSØGELSEN

Parlamentets udtalelse

I sin udtalelse anførte Parlamentet i det væsentligste følgende:

Artikel 28, stk. 1, i regulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Europa-Parlamentets medlemmer har følgende ordlyd:

“Er et medlem i et parlamentsår (1. september - 31. august) fraværende mindst 50% af de dage, der er fastsat af Præsidiets til Parlamentets plenarmøder, tilbagebetaler han/hun for dette tidsrum 50% af godtgørelsen for generelle udgifter i henhold til artikel 13 til Parlamentet”.

I artikel 28, stk. 2, hedder det:

“Formanden kan se bort fra en i stykke 1 omhandlet fraværperiode, hvis det pågældende medlem er fraværende p.g.a. sygdom eller tungtvejende familiemæssige omstændigheder eller er på rejse andet sted for Parlamentet. Dokumentation skal indgives til Kvæstorkollegiet senest en måned efter datoen for fraværrets begyndelse.”

Kravet om, at dokumentation skal indgives senest en måned efter datoen for fraværrets begyndelse, blev indføjet i regulativet ved Præsidiets afgørelse af 15. januar 1996. Efter godkendelse omdeles protokollerne fra Præsidiets møder til alle Parlamentets medlemmer i henhold til forretningsordenens artikel 28, stk.1.

I klagerens tilfælde manglede han to dage for at overholde det fastsatte minimum på 50%. Han blev underrettet herom ved skrivelse af 16. september 1997 og anmodet om at tilbagebetale godtgørelsen for generelle udgifter i den pågældende periode. Den 26. september 1997 skrev klageren til kvæstoren med ansvar for finansielle anliggender og vedlagde en lægeattest dateret den 23. september 1997, som henviste til lægeundersøgelser den 14., 17. og 18. juli 1997. For at kunne blive godkendt som gyldig skulle lægeattesten have været indgivet senest en måned efter datoen for fraværrets begyndelse, dvs. senest den 14. august 1997.

Sagen blev behandlet på kvæstoreernes møde den 22. oktober 1997. Kollegiet underrettede klageren om, at fristen på en måned klart fremgik af regulativet om omkostningsgodtgørelse og andre godtgørelser til Europa-Parlamentets medlemmer, og fastholdt anmodningen om tilbagebetaling af 50% af godtgørelsen for generelle udgifter. Denne afgørelse blev meddelt ved skrivelse af 5. december 1997.

Ved skrivelse af 17. december 1997 anmodede klageren Europa-Parlamentets formand om at behandle sin anmodning om at beholde hele godtgørelsen for generelle udgifter og gjorde opmærksom på, at grunden

til, at han ikke havde overholdt fristen på en måned, var, at han var gået ud fra, at Parlamentets administration var lukket i august.

Formanden henviste anmodningen til Kvæstorkollegiet, som behandlede den på sit møde den 14. januar 1998. Kollegiet svarede ved skrivelse af 11. februar 1998, at Parlamentets administration holdt åben i hele august, i givet fald permanent, og at han under alle omstændigheder havde haft mulighed for at indgive sine lægeattester i god tid pr. fax eller anbefalet brev. Kollegiet fastholdt således sin tidligere afgørelse.

Den 24. marts 1998 skrev klageren igen til kvæstoren med ansvar for finansielle anliggender. Denne skrivelse blev behandlet på Kvæstorkollegiets møde den 1. april 1998, men den tidligere afgørelse blev fastholdt.

Ifølge Parlamentet har det nuværende Kvæstorkollegium og de tidligere Kvæstorkollegier som fast praksis nøje anvendt bestemmelserne i artikel 28 i regulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Europa-Parlamentets medlemmer og navnlig kravet om, at lægeattester skal indgives senest en måned efter datoen for fraværets begyndelse i tilfælde af sygdom.

Kollegiets holdning er endvidere fuldt ud i overensstemmelse med tidligere sager, hvor andre medlemmer har indgivet lægeattester for sent.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Den 30. april 1999 skrev Ombudsmanden til Parlamentets formand for at indhente nærmere oplysninger om klagerens påstand om, at han var i god tro med hensyn til arbejdstiden i Parlamentets tjenestegrene i sommerperioden. Kvæstorkollegiet svarede den 21. juni 1999, at klageren først havde indgivet lægeattesten, efter at han havde modtaget skrivelsen fra den ansvarlige kvæstor. Endvidere kunne klageren ikke gøre gældende, at han ikke kendte til arbejdstiden i Parlamentets tjenestegrene i sommerperioden, og således fastholde, at han handlede i god tro.

Den 19. juli 1999 skrev klageren til Ombudsmanden, at han ønskede at fastholde sin klage.

AFGØRELSEN

Påstand om tilbagebetaling af 50% af godtgørelsen for generelle udgifter i 1996/1997

- 1 Klageren gjorde gældende, at han ikke overholdt fristen på en måned til at indgive lægeattester på grund af, at han i god tro havde været af den opfattelse, at Parlamentets administration var lukket i august.
- 2 Ifølge Parlamentet blev klageren ved skrivelse af 16. september 1997 underrettet om, at han havde manglede to dage for at opfylde kravet om mindst 50% tilstedeværelse. Han blev derfor anmodet om at til-

bagebetale 50% af godtgørelsen for generelle udgifter i den pågældende periode. Den 26. september 1997 skrev klageren til kvæstøren med ansvar for finansielle anliggender og vedlagde en lægeattest dateret den 23. september 1997, som henviste til lægeundersøgelser den 14., 17. og 18. juli 1997. For at kunne blive godkendt som gyldig skulle lægeattesten have været indgivet senest en måned efter datoen for fraværets begyndelse, dvs. senest den 14. august 1997.

- 3 På baggrund af Ombudsmandens undersøgelser bemærkede Ombudsmanden, at Parlamentet havde fulgt det nuværende Kvæstorkollegiums og tidligere Kvæstorkollegiers faste praksis med hensyn til at anvende bestemmelserne i artikel 28 i regulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Europa-Parlamentets medlemmer nøje og navnlig kravet om, at lægeattester skal indgives senest en måned efter datoen for fraværets begyndelse i tilfælde af sygdom. Endvidere var Parlamentets og Kvæstorkollegiets holdning fuldt ud i overensstemmelse med tidligere sager, hvor andre medlemmer har indgivet lægeattester for sent. Det fremgik, at klageren først reagerede, efter at han havde modtaget underretning herom pr. brev. Hans påstand om, at han ikke indgav lægeattesten inden for fristen på en måned, fordi han gik ud fra, at Parlamentets tjenestegrene var lukket i august, var derfor ubegrundet. Det fremgik således, at der ikke forelå fejl eller forsømmelser fra Parlamentets side.

KONKLUSION

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Parlamentets side, og Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.1.2 Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen

ADGANG TIL REGISTRE OVER INTERESSER

Afgørelse om klage 59/98/OV over Europa-Kommissionen og Europa-Parlamentet

KLAGEN

I januar 1998 klagede S. til Ombudsmanden over, at Kommissionen havde nægtet at sende ham en kopi af registret over kommissionsmedlemmernes interesser.

Klageren skrev den 5. december 1997 til Kommissionens generalsekretær for at få en kopi af registret over kommissionsmedlemmernes kommercielle og finansielle interesser. Kommissionen udleverede ifølge klageren ikke en kopi af registret, men opfordrede ham til at konsultere registret på stedet i Kommissionens lokaler i Bruxelles. Klageren havde dog ikke råd til at rejse til Bruxelles blot med dette formål. Han klagede derfor til Ombudsmanden, idet han gjorde gældende, at Kommissionen nægtede ham adgang til registret, som heller ikke var offentligt tilgængeligt i Kommissionens forskellige repræsentationer i medlemsstaterne.

Den 3. og 10. marts samt 1. juni 1998 sendte klageren flere skrivelser, hvori han ligeledes klagede over manglende adgang til registret over EP-medlemmernes interesser. Til nærmere belysning af klagen blev han anmodet om at udfylde en standardklageformular. Det fremgik imidlertid heraf, at klageren ikke tidligere havde foretaget administrative henvendelser til Europa-Parlamentet. Derfor rådede Ombudsmanden ham til at skrive til Kvæstorkollegiet. Den 17. december 1998 modtog Ombudsmanden fra medlem af Europa-Parlamentet og kvæstor Richard Balfe en skrivelse om Kvæstorkollegiets behandling af denne klage.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev sendt til Kommissionen. I sin udtalelse meddelte Kommissionen Ombudsmanden, at den den 24. marts 1998 havde vedtaget at sende de ønskede dokumenter til klageren. I sine bemærkninger vedlagde Kommissionen en kopi af den skrivelse, den havde sendt til klageren.

Klagerens bemærkninger

Klageren sendte Ombudsmanden en kopi af det brev, han havde skrevet den 23. april 1998 til Kommissionens generalsekretær, hvori han udtrykte sin utilfredshed med indholdet af det register over interesser, Kommissionen havde sendt. Han gjorde bl.a. gældende, at visse kommissærers interesseregistre ikke var daterede, at andre interesseregistre ikke var ajourførte, og at nogle af registrene var skrevet på fransk og tysk uden engelsk oversættelse. Brevet indeholdt desuden forskellige spørgsmål angående kommissærernes ansvar i forbindelse med deres interesseregistre.

Sammen med disse bemærkninger skrev klageren også til Ombudsmanden om adgang til registret over EP-medlemmernes interesser, idet det ikke var tilgængeligt på Europa-Parlamentets informationskontor i London. Klageren vedlagde endvidere korrespondance om sagen med EP-medlemmet Pauline Green, som han havde kontaktet, og Parlamentets formand. I sit svar af 2. marts 1998 til Pauline Green bemærkede Parlamentets formand, at interesseregistret for øjeblikket var tilgængeligt på Parlamentets tre arbejdssteder. Den nuværende ordlyd af forretningsordenens bilag I er baseret på anden Nordmann-betænkning af 30. maj 1996 (A4-0177/96), som blev vedtaget af Parlamentet den 17. juli 1996. Formanden tilføjede dog, at man for øjeblikket diskuterede spørgsmålet om aktindsigt i registret over EP-medlemmernes interesser, såvel i Udvalget for Forretningsordenen som i Kvæstorkollegiet.

AFGØRELSEN

1 Adgang til Kommissionens interesseregistre

- 1.1 Klagen drejede sig om adgang til registret over kommissionsmedlemmernes interesser og skulle følgelig behandles i henhold til Kommissionens afgørelse af 8. februar 1994 om aktindsigt i

Kommissionens dokumenter¹². Den 5. december 1997 skrev klageren en kort skrivelse til Kommissionens generalsekretær og bad om en kopi af dette register, men han modtog ikke noget svar. I henhold til afgørelsens artikel 2, stk. 4, betyder en manglende besvarelse af en begæring om aktindsigt inden en måned efter, at begæringen er indgivet, at begæringen betragtes som afslået. Men på grund af Ombudsmandens indgriben besluttede Kommissionen den 24. marts 1998 at sende det ønskede dokument til klageren. Følgelig efterkom Kommissionen begæringen om aktindsigt, og der syntes ikke at være behov for yderligere kommentarer fra Ombudsmanden.

- 1.2 Hvad angår diverse påstande i klagerens bemærkninger, som var indeholdt i brevet til Kommissionens generalsekretær, bemærkede Ombudsmanden, at der var tale om nye påstande, der ikke var fremført i den oprindelige klage, og at han derfor ikke kunne behandle dem som led i denne procedure. Ombudsmanden bemærkede endvidere, at klageren i sin begæring af 5. december 1997 til Kommissionen om aktindsigt ikke havde bedt om detaljer fra interesseregistret, men kun om en kopi heraf. Kommissionen havde derfor ved at sende ham de ønskede dokumenter på korrekt vis efterkommet hans oprindelige begæring, og der var derfor heller ikke tale om fejl eller forsømmelser.

2 Klagen mod Europa-Parlamentet

- 2.1 Med hensyn til klagen om registret over EP-medlemmernes interesser fremgik det af klageformularen, at klageren ikke tidligere havde foretaget administrative henvendelser i sagen. Derfor rådede Ombudsmanden klageren til at skrive til Parlamentets Kvæstorkollegium, som er det organ, der har kompetence til at tage sig af en sådan sag, idet kvæstorerne er ansvarlige for de administrative og finansielle opgaver, som direkte vedrører medlemmerne (forretningsordenens artikel 25).
- 2.2 Den 17. december 1998 modtog Ombudsmanden fra EP-medlem og kvæstor Richard Balfe en omfangsrig sagsmappe om Kvæstorkollegiets behandling af klagen. Af sagsmappen fremgår det, at Kvæstorkollegiet har svaret detaljeret på klagerens skrivelser den 5. og 19. november og den 14. december 1998. Kollegiet stillede omfattende dokumentation (ca. 100 sider) om adgang til registret over EP-medlemmernes interesser til rådighed for klageren. Specielt sendte Kvæstorkollegiet ham en kopi af anden Nordmann-betænkning (A4-0177/96) og dets bilag, som er en oversigt over medlemsstaternes nationale parlamenters regler for at oplyse om finansielle interesser. Kollegiet sendte endvidere klageren en kopi af skemaet, der anvendes ved opgivelse af EP-medlemmernes interesser og af formandens ledsagende forklarende meddelelse til EP-medlemmerne, samt en kopi af protokollen fra Kvæstorkollegiets møde den 18. september 1996. Kollegiet sendte derudover en kopi af to betænkninger om korruption¹³.

¹² EFT 1994 L 46, s. 58.

¹³ Betænkning af 3. marts 1998 om retsforfølgning til beskyttelse af Unionens finansielle interesser (A4-0082/98, ordfører: Theato, MEP) og betænkning af 24. juli 1998 om meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om EU's politik mod korruption (A4-0285/98, ordfører: Bontempi, MEP).

2.3 I Parlamentets forretningsordens bilag I, artikel 3¹⁴, står der: *“Registret er offentligt”*. I den nuværende situation betyder det, at registret er tilgængeligt for gennemsyn på Parlamentets tre arbejdssteder. Parlamentet har til dato ikke truffet afgørelse om, at registret skal være tilgængeligt på dets informationskontorer i medlemsstaterne eller som kopier på anmodning fra borgerne. I sin skrivelse til klageren meddelte EP-medlem og kvæstor, Richard Balfe, at han på Kvæstorkollegiets møde den 18. september havde bedt om, at registret blev tilgængeligt i den medlemsstat, hvor det pågældende EP-medlem var valgt. Endelig erklærede Parlamentets formand i sin skrivelse af 2. marts 1998 til EP-medlem Pauline Green, at spørgsmålet om aktindsigt i registret over EP-medlemmernes interesser for øjeblikket diskuteres i Udvalget for Forretningsordenen og i Kvæstorkollegiet. På baggrund af disse aktiviteter indledt af Parlamentets administration syntes der ikke at være behov for, at Ombudsmanden fremsatte yderligere bemærkninger.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser af klagen viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.1.3 Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen

CENTRET FOR INDUSTRIEL UDVIKLING: KOMMISSIONENS ANSVAR

Afgørelse om klage 41/97/(VK)OV over Det Europæiske Råd og Europa-Kommissionen

KLAGEN

I december 1996 klagede N. til Ombudsmanden over, at den paritetiske AVS-EF-institution (AVS: stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet), Centret for Industriel Udvikling (CIU), oprettet under Lomé-konventionen og finansieret af Den Europæiske Udviklingsfond, ensidigt havde opsagt hans kontrakt.

Klageren var beskæftiget som seniorkonsulent under Lomé III-konventionen (1985-1990) på en femårig kontrakt. Men den 30. juni 1987 blev hans kontrakt ensidigt opsagt af CIU's direktør uden varsel og uden økonomisk kompensation. Den 5. januar 1988 indledte klageren en voldgiftsprocedure mod CIU. Den 5. april 1990 afsagde voldgiftsretten udeblivelsesdom over CIU, der blev dømt til at betale omkring 6 millioner BF i skadeserstatning plus renter og voldgiftssagens omkostninger. Afgørelsen blev kendt retsgyldig ved kendelse afsagt af Retten i Første Instans i Bruxelles den 17. april 1990. CIU appellerede denne kendelse og anmodede om, at voldgiftsafgørelsen blev annulleret, idet Centret bl.a. påberåbte sig immunitet

¹⁴ Bilag I (Gennemførelsesbestemmelser til artikel 9, stk. 1 – Åbenhed og medlemmernes økonomiske interesser).

for retsforfølgelse. Retten i Første Instans afslog ved dom af 13. marts 1992 denne appel, idet man henviste til, at CIU ved at acceptere voldgiftsproceduren havde givet afkald på sin immunitet for retsforfølgelse.

Da CIU nægtede at efterkomme kendelsen fra Retten i Første Instans i Bruxelles, som bekræftede voldgiftsafgørelsen, skrev klageren i december 1996 til Ombudsmanden, idet han anførte, at CIU stadig ikke havde betalt hverken skadeserstatning eller omkostningerne til voldgiftssagen. Klageren gjorde opmærksom på, at CIU var oprettet under Lomé-konventionen, hvis kontraherende parter er De Europæiske Fællesskaber på den ene side og AVS-staterne på den anden, at CIU er en fælles AVS-EF-institution finansieret af Den Europæiske Udviklingsfond, og at Kommissionens GD VIII er det generaldirektorat, der har ansvaret for sager vedrørende Lomé-konventionen.

UNDERSØGELSEN

Rådets og Kommissionens udtalelser

Klagen blev sendt til Rådet og Kommissionen i marts 1997. I deres bemærkninger fastslog Rådet og Kommissionen, at selv om CIU var oprettet under Lomé-konventionen, er det hverken en fællesskabsinstitution eller -organ, der henhører under deres ansvar. Kommissionen tilføjede, at den ikke havde noget dossier om klagen, og at den ikke mente, at den nogensinde havde fået sagen forelagt. Begge institutioner bemærkede, at de gældende bestemmelser for CIU var artikel 87-97 i den fjerde Lomé-konvention, der var suppleret med adskillige afgørelser, truffet af AVS-EF-Ministerrådet og AVS-EF-Ambassadørudvalget.

Ifølge disse bestemmelser sender Rådet og Kommissionen en observatør til CIU's bestyrelse, der består af seks uafhængige, højt kvalificerede personer, der udvælges paritetisk af AVS og Fællesskabet, og som har stor erfaring inden for privat eller offentlig industri eller bankvirksomhed eller inden for planlægning og fremme af industriel udvikling. Dette betyder, at Rådet og Kommissionen ikke er repræsenterede i CIU's bestyrelse. De for CIU og dets bestyrelse gældende bestemmelser er Lomé-konventionen på grundlag af AVS-EF-afgørelser. Nærmere bestemt er det det paritetiske AVS-EF-Udvalg for Industrielt Samarbejde, der fører tilsyn med CIU (artikel 92) og afgiver beretning til det paritetiske AVS-EF-Ambassadørudvalg (artikel 87), som vedtager CIU's vedtægter, finansforordning, personalevedtægt og forretningsorden (artikel 93).

Af disse årsager konkluderede såvel Rådet som Kommissionen, at de ikke havde noget direkte ledelsesmæssigt ansvar for CIU, og at klagen derfor faldt uden for deres kompetenceområde. Selv om Kommissionens observatør i CIU's bestyrelse hverken har stemmeret eller ret til at sætte punkter på dagsordenen for bestyrelsens møder, anførte Kommissionen dog i sine bemærkninger til Ombudsmanden, at den ville underrette CIU's direktør om Ombudsmandens henvendelse og anbefale, at den blev drøftet på bestyrelsens næste møde.

Klagerens bemærkninger

I sine kommentarer bemærkede klageren for det første, at Lomé-konventionen, som CIU er oprettet under, er direkte under Kommissionens ansvar, at CIU's ledelse altid var blevet udvalgt med Kommissionens udtrykkelige samtykke, at CIU's budget er en bevilling fra Den Europæiske Udviklingsfond, og at Den Europæiske Ombudsmands kompetence i forbindelse med denne klage derfor ikke kunne drages i tvivl. Klageren anførte endvidere, at hans klage burde forelægges direkte for formanden for CIU's bestyrelse med en fast frist til at træffe afgørelse.

Den 6. oktober 1997 sendte klageren Ombudsmanden en kopi af en skrivelse til CIU's bestyrelsesformand, hvori han bad CIU om uden unødent ophold at finde en løsning på hans klage. I en anden skrivelse af samme dato oplyste klageren Ombudsmanden om, at notatet fra Europa-Kommissionen aldrig var nået frem til CIU's bestyrelsesformand. Den 22. april 1998 bad klageren Ombudsmanden om at sende klagen direkte til formanden for CIU's bestyrelse, da Kommissionen ikke havde videresendt hans klage til CIU. På baggrund af denne henvendelse sendte Ombudsmanden den 25. maj 1998 klagerens dossier til bestyrelsesformanden. Den 2. oktober 1998 sendte Ombudsmanden en skrivelse for at få kendskab til resultatet af klagen. Der kom ikke noget svar fra CIU. I en skrivelse af 4. december 1998 sendte klageren Ombudsmanden en kopi af skrivelser til CIU's bestyrelsesformand, hvori han kritiserede vedvarende fejl eller forsømmelser hos CIU, som stadig ikke havde gennemført voldgiftsavgørelsen, der var erklæret retsgyldig af Retten i Første Instans i Bruxelles.

AFGØRELSEN

1 Klagen mod CIU

EF-traktatens artikel 138 E giver Den Europæiske Ombudsmand beføjelse til at undersøge mulige tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer. Da CIU hverken er en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan, jf. artikel 138 E i EF-traktaten, har Ombudsmanden ingen beføjelser til at behandle klagen, da den er rettet direkte mod CIU's bestyrelse. Ombudsmanden meddelte allerede i sin skrivelse af 27. november 1996 klageren, at han ikke kunne behandle den klage, der blev indgivet den 26. august 1996 mod CIU.

2 Klagen mod Rådet og Kommissionen

Da klagen var rettet direkte imod Rådet og Kommissionen, bemærker Ombudsmanden, at Lomé-konventionen ikke gør dem direkte ansvarlige for afgørelser truffet af CIU's bestyrelse. Hverken Rådet eller Kommissionen har stemmeret i CIU's bestyrelse. I den fjerde Lomé-konventions artikel 92, stk. 1, hedder det, at Kommissionen og Rådet skal have observatørstatus ved bestyrelsens forhandlinger. Derfor kan det ikke betragtes som et tilfælde af fejl eller forsømmelser begået af Rådet og Kommissionen, at CIU's bestyrelse ikke efterkom voldgiftsavgørelsen.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser af klagen viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Rådets eller Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

Hvad angår Kommissionen, anførte Ombudsmanden, at Lomé-konventionen som instrument henhører direkte under Kommissionens ansvar. Mere specifikt anførte Ombudsmanden, at Kommissionens GD VIII havde ansvar for udvikling og samarbejde med AVS-staterne under Lomé-konventionen, at konventionens budget finansieres af Den Europæiske Udviklingsfond, og at Kommissionen har en repræsentant i Ambassadørudvalget, som har ansvaret for at overvåge implementeringen af konventionen.

Følgelig udøver Europa-Kommissionen stor indflydelse på Lomé-konventionens gennemførelse. Hvad angår CIU, anførte Ombudsmanden, at det er en paritetisk AVS-EF-institution finansieret af Den Europæiske Udviklingsfond. På baggrund af ovenstående overvejelser fremsatte Ombudsmanden følgende bemærkninger over for Kommissionen:

I et fællesskab som Den Europæiske Union, der ledes af retsstatsprincipper, bør domme og domstolskendelser behørigt efterkommes. Når der oprettes organer som CIU under rammerne af konventioner, bør Kommissionen bestrebe sig for at garantere, at organerne overholder retsstatsprincipperne og principperne for god forvaltningsskik.

I den nuværende situation fremgik det, at der i Kommissionens GD VIII findes en enhed, der har ansvaret for forbindelserne til CIU. I sine bemærkninger til Ombudsmanden lovede Kommissionen at anbefale, at klagen blev drøftet på CIU's næste bestyrelsesmøde. Det fremgik dog af klagerens oplysninger, at dette ikke havde været tilfældet.

Derfor fandt Ombudsmanden det hensigtsmæssigt, at Kommissionen tog de nødvendige skridt til at gøre Udvalget for Industrielt Samarbejde, som overvåger CIU's bestyrelses aktiviteter, opmærksom på, at CIU ikke havde efterkommet voldgiftsavgørelsen, som blev kendt retsgyldig i Retten i Første Instans i Bruxelles den 17. april 1990. Kommissionen burde ligeledes overveje at gøre CIU's direktør opmærksom på denne sag.

3.1.4 Europa-Kommissionen

TILSTRÆKKELIG BEGRUNDELSE FOR AFGØRELSE

Afgørelse om klage 106/97/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I februar 1997 indgav B. en klage på vegne af sammenslutningen "Friends of the Lake District" over Europa-Kommissionens afgørelse om at afslutte

behandlingen af en klage, han havde indgivet til Kommissionen angående myndighederne i Det Forenede Kongerige. Klageren gjorde i hovedsagen gældende, at Kommissionen ikke havde givet tilstrækkelig begrundelse for sin konklusion, nemlig at Det Forenede Kongeriges myndigheder ikke havde overtrådt direktiv 85/337.

Baggrunden for klagen er i store træk følgende: I august 1995 indgav sammenslutningen en klage til Kommissionen over Det Forenede Kongeriges myndigheder. Klagen drejede sig om en ansøgning om en byggetilladelse til en såkaldt "Rock Characterisation Facility" (RCF). Sammenslutningen mente, at Det Forenede Kongeriges myndigheder ved sin behandling af denne ansøgning havde overtrådt direktiv 85/337 om vurdering af indvirkning på miljøet.

Ifølge sammenslutningen burde RCF-projektet ikke behandles særskilt fra et planlagt underjordisk deponeringssted til bortskaffelse af atomaffald. Kun ved at betragte de to projekter under ét kunne der foretages en korrekt miljøindvirkningsvurdering. Sammenslutningen mente, at Kommissionen tidligere i sin forvaltningsskik havde støttet dette synspunkt.

Sammenslutningen mente endvidere, at Det Forenede Kongeriges myndigheder havde overtrådt artikel 5 i direktiv 85/337 ved ikke at kræve, at den ansøgende virksomhed forelagde og offentliggjorde oplysninger om mulige alternativer til RCF-projektet.

Efter at have undersøgt sagen meddelte Kommissionen sammenslutningen, at direktiv 85/337 levner medlemsstaterne et betydeligt skøn med hensyn til miljøvurderinger. Der skal kun forelægges oplysninger, hvis medlemsstaterne mener, at oplysningerne er relevante for de særlige karakteristika, der gør sig gældende for et bestemt projekt og for det miljø, som måtte blive berørt. På baggrund af de oplysninger, Kommissionen lå inde med, fandt den ikke, at Det Forenede Kongerige havde overtrådt direktiv 85/337, og den havde derfor vedtaget at afslutte behandlingen sagen.

Da sammenslutningen fandt Kommissionens svar utilfredsstillende, indgav den klagen til Ombudsmanden. I hovedsagen gik klagen ud på, at Kommissionen ikke i tilstrækkelig grad havde begrundet, hvorfor RCF-projektet kunne ses særskilt fra et muligt underjordisk deponeringssted til bortskaffelse af atomaffald, og hvorfor man ikke havde anset oplysninger om alternative steder for nødvendige.

UNDERSØGELSEN

For at undgå misforståelser er det vigtigt at minde om, at EF-traktaten kun giver Den Europæiske Ombudsmand beføjelse til at undersøge mulige tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer. I Den Europæiske Ombudsmands statut hedder det specifikt, at handlinger foretaget af enhver anden myndighed eller person ikke kan indklages for Ombudsmanden.

Ombudsmandens undersøgelse af denne klage gik derfor ud på at fastslå, om der var tale om fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Europa-Kommissionen.

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse gentog Kommissionen i det væsentligste den begrundelse, den tidligere havde givet klagerne.

Klagers bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt sammenslutningen klagen.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Efter en nøje gennemgang af Kommissionens udtalelse og klagers bemærkninger fandt Ombudsmanden, at Kommissionen kunne have givet et mere fyldestgørende svar på de relevante argumenter, klageren havde fremført. Kommissionen blev derfor for det første bedt om at redegøre for, hvorfor RCF-projektet ifølge Kommissionen kunne ses særskilt fra det planlagte projekt til bortskaffelse af atomaffald og, for det andet, på hvilket grundlag Kommissionen havde konkluderet, at Det Forenede Kongerige ikke havde handlet i modstrid med direktiv 85/337, da det havde afstået fra at kræve, at den ansøgende virksomhed forelagde oplysninger om mulige alternativer.

Kommissionens anden udtalelse

I sit svar gentog Kommissionen, at der ikke var noget bevis for, at Det Forenede Kongerige ikke havde opfyldt kravene i direktiv 85/337. Ved ikke at kræve offentliggørelse af alternative projekter havde Det Forenede Kongerige ikke overtrådt nogen bestemmelse. Med hensyn til at behandle projektet særskilt krævede opførelsen af et atomaffaldsdeponeringssted en særskilt byggetilladelse; følgelig kunne RCF-projektet behandles særskilt fra enhver plan om et atomaffaldsdeponeringssted.

Klagers yderligere bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt sammenslutningen sin klage.

Efter en nøje gennemgang af Kommissionens anden udtalelse og klagers yderligere bemærkninger bad Ombudsmanden Kommissionen om at uddybe sin begrundelse for, hvorfor RCF-projektet var et særskilt projekt, og hvorfor oplysninger om alternative steder ikke var nødvendige.

Kommissionens tredje udtalelse

I sin tredje udtalelse redegjorde Kommissionen først for sin begrundelse for at adskille de to sager. Hvad oplysninger om mulige alternativer angik, indtog Kommissionen den holdning, at eftersom de to projekter kunne adskilles, faldt RCF-projektet ind under bilag II til direktiv 85/337. Følgelig fandt artikel 4, stk. 2, i direktiv 85/337 anvendelse, ifølge hvilken projekter opført i bilag II skal vurderes, hvis medlemsstaterne finder, at det er påkrævet på grund af projekternes karakter. Da RCF-projektet kunne

adskilles fra et muligt deponeringssted for atomaffald, mente Kommissionen ikke, at oplysninger om alternative steder var nødvendige.

Klagerens bemærkninger til Kommissionens tredje udtalelse

I sine bemærkninger til Kommissionens tredje udtalelse fastholdt sammenslutningen især klagepunktet, at Kommissionen ikke havde givet et fyldestgørende svar med hensyn til alternative steder.

AFGØRELSEN

Mangel på tilstrækkelig begrundelse

- 1 God forvaltningsskik kræver, at myndighederne giver tilstrækkelig begrundelse for de afgørelser, de tager i forbindelse med borgernes henvendelser. I dette tilfælde fremgik det klart, at Kommissionen i første instans havde undladt at give tilstrækkelig begrundelse vedrørende klagerens to problemer, RCF-projektets særskilte behandling og nødvendigheden af oplysninger om alternative steder.
- 2 Men i løbet af undersøgelsen havde Kommissionen begrundet, hvorfor RCF-projektet ifølge den kunne behandles særskilt, og hvorfor oplysninger om alternative steder ikke var nødvendige. Det fremgik, at Kommissionen grundlæggende mente, at RCF-projektet var et særskilt projekt, der kunne stå alene i forhold til et muligt deponeringssted for atomaffald. Da det kunne stå alene, mente Kommissionen ikke, at det var nødvendigt med oplysninger om alternative steder. Denne begrundelse var ikke urimelig.

Ombudsmanden konkluderede derfor, at Kommissionen havde afhjulpet sin oprindelige forsømmelse med hensyn til at give en tilstrækkelig begrundelse.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser af klagen viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

BEHANDLING AF EN KLAGE MOD DET FORENEDE KONGERIGES MYNDIGHEDER

Afgørelse om klage 298/97/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I april 1997 klagede C., medlem af Europa-Parlamentet, til Den Europæiske Ombudsmand på vegne af sammenslutningen "Save Our Shoreline Southport" (SOS). I klagen blev det gjort gældende, at Kommissionen havde undladt at håndhæve Fællesskabets miljølovgivning i Det Forenede Kongerige, og at der endvidere var procedurefejl i behandlingen af klagen fra SOS.

Baggrunden for klagen var kort fortalt følgende: Den 10. december 1995 indgav SOS en klage til Kommissionen, idet den gjorde gældende, at Det Forenede Kongeriges myndigheder havde overtrådt fællesskabslovgivningen ved at opføre en betonmole ved Southport. Sammenslutningen mente ikke, at den lokale myndighed, der gav byggetilladelser i 1993 og 1995, overholdt Fællesskabets miljølovgivning. Sammenslutningen havde kontaktet Det Forenede Kongeriges centraladministration, der hverken havde valgt at genoptage eller omstøde den lokale myndigheds afgørelse om at give byggetilladelse.

I klagen til Kommissionen gjorde SOS opmærksom på, at det område, hvor betonmolen skulle opføres, havde status som beskyttet område ifølge direktiv 92/43 om levesteder og direktiv 79/409 om vilde fugle. Sammenslutningen mente, at betonmolen både ville skade fauna og flora direkte og indirekte ved at øge trafikken voldsomt. Sammenslutningen bad derfor Kommissionen vurdere, om den lokale myndighed havde handlet i strid med sine forpligtelser ifølge ovennævnte direktiver.

I artikel 6 i direktiv 92/43 står der følgende om beskyttede områder:

“Alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som... kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne. På baggrund af konklusionerne af vurderingen af virkningerne på lokaliteten, og med forbehold af stk. 4, giver de kompetente nationale myndigheder først deres tilslutning til en plan eller et projekt, når de har sikret sig, at den/det ikke skader lokalitetens integritet, og når de - hvis det anses for nødvendigt - har hørt offentligheden (Understregning tilføjet. Samme bestemmelse gælder for direktiv 79/407, se artikel 7 i direktiv 92/43.)

Sammenslutningen mente, at molen ville påvirke området væsentligt. I modsætning hertil mente den lokale myndighed ikke, at molen ville påvirke området væsentligt, og den havde derfor ikke foretaget en fuld vurdering af miljøvirkningerne. Sammenslutningen anfægtede den lokale myndigheds konklusioner og gjorde gældende, at man burde have overvejet et naturligt alternativ til betonmolen. Et tilstrækkeligt alternativ var ifølge sammenslutningen sandbanker. Sammenslutningen fremførte endvidere sin mistanke om, at man forsætligt havde valgt betonmolen for at øge trafikken, et mål der var til skade for områdets miljø. Denne skade burde have været overvejet i en vurdering af indvirkningen på miljøet i henhold til direktiv 85/337.

Den 4. juli 1996 bad Kommissionen Det Forenede Kongeriges myndigheder om at kommentere sagen. Den pågældende myndighed var *English Nature*, en offentlig virksomhed under ministeriet for miljø, transport og regionerne. I udtalelsen fra *English Nature* konkluderedes det, at det omstridte moleprojekt ikke overtrådte Fællesskabets miljølovgivning. Ud over oplysningerne fra *English Nature* foretog Kommissionen en inspektion på stedet i begyndelsen af september 1996. Den 30. september 1996 konkluderede Kommissionen, at der ikke var tale om overtrædelse af

Fællesskabets miljølovgivning. Den 3. februar 1997 blev sammenslutningen underrettet om denne afgørelse.

Da sammenslutningen var utilfreds med Kommissionens konklusioner og dens behandling af klagen, skrev den til sit lokale medlem af Europa-Parlamentet, der sendte sagen videre til Den Europæiske Ombudsmand. Sammenslutningen gjorde primært gældende, at Kommissionen:

- havde undladt at inddrage sammenslutningen i sin inspektion på stedet i begyndelsen af september 1996.
- havde undladt at informere sammenslutningen rettidigt om resultaterne af dens undersøgelse.
- fortolkede Fællesskabets miljølovgivning forkert. Man burde have opfattet byggetilladelserne som ulovlige, fordi man i den indledende proces havde undladt at overveje muligheden af naturlige sandbanker i overensstemmelse med bevaringsmålsætningerne og -kravene i direktiv 92/43 og 85/337.

UNDERSØGELSEN

For at undgå misforståelser er det vigtigt at minde om, at EF-traktaten kun giver Den Europæiske Ombudsmand beføjelse til at undersøge mulige tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer. I Den Europæiske Ombudsmands statut hedder det specifikt, at handlinger foretaget af enhver anden myndighed eller person ikke kan indklages for Ombudsmanden.

Kommissionens udtalelse

Ombudsmandens undersøgelse af denne klage gik derfor ud på at fastslå, om der var tale om fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Kommissionen.

Klagen videresendtes til Kommissionen. I udtalelsen anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

Hvad angik det første klagepunkt, anførte Kommissionen, at kommissionsrepræsentanternes besøg var uformelt, og at det havde fundet sted efter anmodning fra det lokale byråd. Kommissionens interesse i at foretage et sådant besøg lå kun i at skaffe sig et visuelt førstehåndsindtryk af kystområdet og projektets præcise placering. På grund af besøgets begrænsede betydning havde man ikke anset en drøftelse med sammenslutningen for relevant. Kommissionen tilføjede, at den havde modtaget en lang række skrivelser og oplysninger om projektets mulige miljøindvirkning fra sammenslutningen, og at den havde fuld forståelse for dens bekymringer med hensyn til den foreslåede udvikling.

Hvad angik det andet klagepunkt, erkendte Kommissionen, at forsinkelsen var for stor; den meddelte Ombudsmanden, at der var truffet foranstaltninger for at undgå lignende forsinkelser fremover.

Med hensyn til det tredje klagepunkt anførte Kommissionen, at den udløsende faktor for anvendelsen af sikkerhedsforanstaltningerne i ovennævnte direktiver var sandsynligheden af, at en plan eller et projekt påvirkede en lokalitet væsentligt. Sandsynligheden skal ikke blot ses i forhold til selve planen eller projektet, men også i forhold til andre planer eller projekter. Efter at have behandlet henvendelserne fra myndighederne i Det Forenede Kongerige havde Kommissionen konkluderet, at projektet ikke var en overtrædelse af Fællesskabets miljølovgivning eller -politik, da der ikke forelå en negativ vurdering af virkningerne på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne.

Klagerens bemærkninger

Klageren fastholdt principielt sin klage.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Efter en nøje gennemgang af Kommissionens udtalelse og sammenslutningens bemærkninger fremgik det, at der stadig var udestående forskelle mellem Kommissionen og sammenslutningen, navnlig med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen havde undersøgt muligheden af at lade sandbanker danne en naturlig mole, og hvorfor Kommissionen ikke mente, at projektet ville påvirke området væsentligt, jf. artikel 6 i direktiv 92/43. Derfor bad Ombudsmanden Kommissionen afgive en udtalelse om disse punkter.

Kommissionens anden udtalelse

Kommissionen svarede mere detaljeret og anførte, at den efter at have undersøgt det bevismateriale, som myndighederne i Det Forenede Kongerige havde forelagt, havde vurderet, at ingen af faserne i opførelsen af molen ville påvirke det beskyttede område væsentligt. Den havde endvidere kunnet fastslå, at myndighedernes vurdering var udført korrekt. Med hensyn til påstanden om, at der ikke var taget hensyn til alternativer, gentog Kommissionen, at artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/43 kun kræver, at myndighederne undersøger alternativer, når man har vurderet, at det foreslåede projekt vil *påvirke* det beskyttede område *væsentligt*. I dette tilfælde fandt man ikke, at projektet påvirkede miljøet væsentligt i det pågældende område, og det var derfor ikke nogen juridisk forpligtelse til, at man undersøgte alternativer. Kommissionen tilføjede, at myndighederne i Det Forenede Kongerige, selv om de ikke var juridisk forpligtet til det, rent faktisk havde undersøgt muligheden af at lade sandbanker danne en mole. De havde forklaret Kommissionen, at de efter en nøje gennemgang af sagen var nået til den konklusion, at et naturligt værn hverken på kort eller mellemlang sigt kunne yde den grad af beskyttelse mod oversvømmelse, som man kunne opnå med hårde (beton)moler.

Som dokumentation og bevis for disse konklusioner og bemærkninger forelagde Kommissionen en fortrolig brevveksling mellem Kommissionen og myndighederne i Det Forenede Kongerige for Ombudsmanden.

Klagerens yderligere bemærkninger

Sammenslutningen fastholdt principielt sin klage.

AFGØRELSEN**1 Indledende bemærkninger**

- 1.1 I sine henvendelser rejste sammenslutningen spørgsmål, der ikke var nævnt i den oprindelige klage, især dens bekymring over planer om at styrke og øge brugen af kystveje i Southport.
- 1.2 Ombudsmanden skal her bemærke, at han har modtaget en klage fra en anden sammenslutning over planer om at styrke og øge brugen af kystveje i Southport, klage 813/98/PD.

Ombudsmanden fandt, at disse nye spørgsmål snarere burde undersøges som led i undersøgelsen af denne anden klage; der ville derfor ikke blive truffet afgørelse herom som led i denne undersøgelse.

2 Klagerens deltagelse i mødet på stedet

- 2.1 Sammenslutningen mente, at Kommissionen burde have sørget for, at sammenslutningen deltog i mødet på stedet, der var tilrettelagt af de britiske myndigheder.
- 2.2 At udelukke en klager fra et møde, hvor genstanden for klagen drøftes eller på anden måde diskuteres, er ud fra en umiddelbar betragtning urimelig i en normal administrativ procedure, hvori klageren indgår som part. Ud over klagerens individuelle interesse i at deltage i sådanne møder kan en sådan deltagelse desuden bringe særdeles relevante oplysninger og overvejelser for dagens lys og således skabe større tillid til, at Kommissionens endelige konklusioner er korrekte.

Men i det foreliggende tilfælde var formålet med inspektionen på stedet meget begrænset; desuden fandt inspektionen sted efter indbydelse fra den lokale myndighed. På denne baggrund fandt Ombudsmanden ikke, at Kommissionen havde handlet urimeligt ved ikke at sikre sammenslutningen deltagelse. Dette aspekt ved klagen medførte dog, at Ombudsmanden fremsatte yderligere bemærkninger til Kommissionen.

3 Undladelse af at informere klageren rettidigt om resultaterne af Kommissionens undersøgelse

- 3.1 Sammenslutningen mente, at Kommissionen havde undladt at informere den rettidigt om resultaterne af dens undersøgelse.
- 3.2 I 1997 gennemførte Ombudsmanden en undersøgelse på eget initiativ 303/97/PD af Kommissionens administrative procedurer ved behandling af klager som denne. Som et resultat heraf påtog Kommissionen sig at holde klagerne informeret om behandlingen af deres klager og navnlig om, hvorvidt man havde til hensigt at afslutte behandlingen af sagen¹⁵. Men denne sag ligger forud for denne forpligtelse idet, man kan ikke bede administrationen opfylde forpligtelser, der endnu ikke var indgået på tidspunktet for de omstridte for-

¹⁵ Årsberetning 1997, kapitel 3.7.

hold. Endvidere erkendte Kommissionen, at den i denne sag havde været for længe om at meddele sammenslutningen sin endelige afgørelse om at afslutte behandlingen af sagen. Den underrettede også Ombudsmanden om, at der var truffet foranstaltninger for at undgå lignende forsinkelser fremover. Ombudsmanden mente derfor ikke, det var nødvendigt at foretage flere undersøgelser af denne del af klagen.

4 Kommissionens konklusioner om ikke-overtrædelse

4.1 Sammenslutningens centrale punkter var for det første, at Kommissionen tog fejl i sin konklusion om, at det ikke var sandsynligt, at moleprojektet ville påvirke det pågældende beskyttede område væsentligt, og for det andet at man burde have overvejet naturlige alternativer til betonmolen. Sammenslutningen henviste til direktiv 92/43 og direktiv 85/337.

4.2 Kommissionen erkendte, at man skal overveje alternativer i henhold til direktiv 92/43, hvis det pågældende projekt "kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt". Det centrale punkt var derfor Kommissionens vurdering af, hvorvidt lokaliteten kunne "påvirkes væsentligt" eller ej. Ombudsmandens undersøgelser sigtede på at afdække, om Kommissionen havde handlet korrekt og omhyggeligt i forbindelse med denne vurdering.

I sager som denne skal Kommissionen som regel kun vurdere, om de nationale myndigheder har overholdt procedurebestemmelserne, om kendsgerningerne er blevet korrekt fremført, og om der har været tale om en åbenbar vildfarelse eller magtfordrejning.

4.3 Sammenslutningen bestred, at de kendsgerninger, som myndighederne i Det Forenede Kongerige havde fremført, var korrekte og relevante. Den fortrolige brevveksling, som Kommissionen havde givet Ombudsmanden adgang til, tydede på, at det fremsendte materiale fra myndighederne i Det Forenede Kongerige indeholdt relevante og objektive kriterier. Undersøgelsen afslørede således ikke beviser for, at Kommissionens tillid til de kendsgerninger, de nationale myndigheder havde indsendt, var ubegrundet eller urimelig, og at der dermed var tale om et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser af klagen viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

Det fremgik af sagen, at en lokal sammenslutning havde indgivet en klage til Kommissionen over et lokalt byggeprojekt, idet den gjorde gældende, at projektet overtrådte Fællesskabets miljølovgivning. Under behandlingen af klagen deltog Kommissionens ansvarlige tjenestegrene i en inspektion på stedet af projektet efter indbydelse fra den pågældende myndighed.

Ombudsmanden fandt, at Kommissionen i en situation, hvor dens ansvarlige tjenestegrene befinder sig på stedet på grund af en klage, bør tage skridt til også at mødes med klageren.

AFSLAG PÅ AT GIVE EN ANSØGER I EN ÅBEN UDVÆLGELSESPRØVE EN KOPI AF DEN RETTEDE PRØVE

Afgørelse om klage 365/97/JMA over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I april 1997 videresendte den regionale ombudsmand i Catalonien, Spanien, en klage indgivet af E. til Den Europæiske Ombudsmand.

I september 1996 deltog E. i de skriftlige prøver ved den åbne udvælgelsesprøve EUR/LA/97. I november 1996 meddelte udvælgelseskomitéen hende, at resultatet af hendes første skriftlige prøve (3,51 ud af 20) lå under det krævede pointtal, og at hun derfor ikke havde bestået prøven.

Klageren udbad sig en kopi af sin rettede prøve i november 1996 og i januar 1997 for at kontrollere, at hendes pointtal svarede til de rettelser, der var foretaget i hendes prøve. Begge anmodninger blev afslået af udvælgelseskomitéen som følge af dens arbejdes fortrolige karakter. På grund af sin akademiske og faglige erfaring udtrykte klageren bekymring over det lave pointtal, hun havde opnået, og hun bad Ombudsmanden om en kopi af sin rettede prøve. Hun bemærkede også, at udvælgelseskomitéens afslag på hendes anmodninger var i modstrid med principperne om åbenhed og gennemsigtighed.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I udtalelsen anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

Kommissionen skitserede først baggrunden for sagen. Den forklarede, at klageren havde ansøgt om at deltage i den interinstitutionelle udvælgelsesprøve EUR/LA/97, tilrettelagt med henblik på at oprette en reserveliste for oversættere (LA6/LA7) med spansk som modersmål¹⁶. Europa-Kommissionen tilrettelagde prøverne og fungerede som ansættelsesmyndighed. Dog var udvælgelseskomiteen sammensat af tjenestemænd fra de forskellige institutioner.

I meddelelsen om udvælgelsesprøven angående de skriftlige prøver (punkt VII.A. og VII.B.) var det angivet, at den første skriftlige prøve (a) bestod i en oversættelse til spansk uden ordbog af en tekst på omkring 25 linjer. Den anden skriftlige prøve (b) var en række multiple-choice-spørgsmål om europæisk integration og EU's politik. Disse to prøver skulle bedømmes først. Ansøgerne skulle for at bestå opnå et mindsteantal point ved begge

¹⁶ EFT C 62A.

prøver (10 ud af 20 ved prøve a; 6 ud af 10 ved prøve b), og de skulle derudover være blandt de 144 bedste ansøgere.

E., der kun havde opnået 3,51 point ved den første skriftlige prøve (a), blev derfor udelukket fra udvælgelsesprøven. Som svar på hendes anmodning om en kopi af hendes prøve forklarede den pågældende tjenestegren i Kommissionen, at resultaterne var i overensstemmelse med de point udvælgelseskomiteen havde tildelt.

Kommissionen understregede endvidere, at dens afslag på at lade ansøgere få adgang til deres rettede prøver var baseret på udvælgelseskomitéens vidtrækkende beføjelser til at bedømme ansøgernes fortjenester som anerkendt af Domstolen. I denne sammenhæng er udvælgelseskomitéen udelukkende forpligtet til at give en korrekt begrundelse for sin afgørelse. I det foreliggende tilfælde blev denne forpligtelse opfyldt, da udvælgelseskomitéen meddelte klageren det antal point, hun havde opnået, samt kriterierne for rettelse af prøverne. Alle prøverne var blevet rettet af to forskellige opgaverettere udvalgt blandt erfarne oversættere, hvilket viste, at der ikke var taget subjektive hensyn ved rettelse af prøverne.

Med hensyn til klagerens påstand om manglende gennemsigtighed udtrykte Kommissionen den holdning, at udvælgelseskomitéen havde handlet med størst mulig gennemsigtighed og med behørig respekt for retsstats- og fortrolighedsprincipperne. Personalevedtægtens bilag III, artikel 6, pålægger udvælgelseskomitéer fortrolighed i deres arbejde for at forhindre, at der eventuelt lægges pres på deres individuelle medlemmer.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens bemærkninger udtrykte klageren rimelig tvivl om den meget lave karakter, hun havde fået, især på baggrund af hendes karriere og hendes erhvervserfaring. Klageren forklarede, at hun var specialiseret i engelsk filologi med masterkurser i fonetik og lingvistik ved University College i London, hvor hun også fulgte ph.d-kurser takket være et forskningsstipendium fra British Academy. Hun understregede endvidere, at adgang til hendes rettede prøve næppe kunne påvirke hverken udvælgelseskomitéens effektivitet eller gennemsigtigheden i Kommissionens arbejde.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

I juli 1998 skrev Ombudsmanden igen til Kommissionen med anmodning om en kopi af E.'s skriftlige prøve i den åbne udvælgelsesprøve EUR/LA/97 med de foretagne rettelser og de point, udvælgelseskomitéen havde givet.

I sit svar gentog Kommissionen sit afslag på at give kopier af rettede prøver og henviste til sine argumenter i en tidligere klage (Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ 1004/97), nemlig behovet for at bevare fortrolighed i udvælgelseskomitéens arbejde, som beskrevet i personalevedtægtens bilag III, artikel 6. Kommissionen forklarede endvidere, at udvælgelseskomitéens arbejde ved denne type udvælgelsesprøver også omfatter en sammenligning af ansøgernes resultater. Denne sammenlig-

nende vurdering kunne ikke udføres korrekt ved at gennemse en enkelt prøve uafhængigt af de andre. Ud fra disse overvejelser beklagede Kommissionen, at den ikke var i stand til at efterkomme Ombudsmandens anmodning.

Kommissionen tilføjede, at ansøgernes normale muligheder for at anfægte udvælgelseskomitéens afgørelse er klageadgangen i personalevedtægts artikel 90 og appelmuligheden ved Fællesskabets Domstol.

På baggrund af Kommissionens afslag på at give adgang til de efterspurgte dokumenter skrev Ombudsmanden til Kommissionens formand, Jacques Santer, i oktober 1998 og mindede institutionen om dens pligt i henhold til Den Europæiske Ombudsmands statuts artikel 3, stk. 2¹⁷. Ombudsmanden bemærkede også i sin skrivelse, at han agtede at lade et medlem af sit sekretariat gennemse dokumentet i Kommissionens lokaler, så enhver mulig misforståelse angående eventuel anvendelse af den kopi, der skulle sendes til ham, kunne undgås. I sit svar gik Kommissionen ind på at holde et møde *“for at diskutere problemernes karakter, da Kommissionen ikke på nuværende tidspunkt ser sig i stand til fuldt ud at imødekomme Deres anmodning”*.

Mødet fandt sted den 25. november 1998 i Kommissionens lokaler i Bruxelles. Under mødet redegjorde Kommissionens tjenestegrene for den procedure, man fulgte ved afholdelse af udvælgelsesprøver og især, hvordan rettelser blev foretaget og kontrolleret af udvælgelseskomitéen. På baggrund af de garantier, denne procedure indeholdt, og de begrænsninger, man var underlagt i henhold til Domstolens retspraksis, antoges det, at der var tilstrækkelige elementer til at udelukke enhver mulig fejl eller forsømmelse i udvælgelseskomitéens arbejde.

Hvad angik det ønskede gennemsyn af sagen, erklærede Kommissionens repræsentanter, at de ikke kunne tage endelig stilling til spørgsmålet, før det var blevet behandlet på et interinstitutionelt møde mellem administrati-onscheferne.

Da der ikke forelå officielt svar fra Kommissionen ved udgangen af november 1998, skrev Ombudsmanden igen til institutionen og bad om til-ladelse til at gennemse de relevante akter, idet han tilføjede:

“Nægtter Kommissionen at give Ombudsmanden adgang til de pågældende akter, vil jeg bede Dem [kommissionsfor-mand Santer] om at angive de behørigt begrundede hen-visninger til tavshedspligten, der danner grundlag for afgørelsen.

For at sikre, at en eventuel særberetning til Europa-Parlamentet kan udarbejdes omgående, skal jeg anmode om at modtage Deres svar senest den 11. januar 1999”.

I en skrivelse af 23. december 1998 underskrevet af Kommissionens gene-ralsekretær, Trojan, gik Kommissionen endelig ind på at afholde et møde,

¹⁷ “Fællesskabets institutioner og organer er forpligtet til at give ombudsmanden de oplysninger, han anmoder om, og give ham adgang til de pågældende dokumenter. De kan kun modsætte sig dette under behørigt begrundet henvisning til deres tavshedspligt”.

så Ombudsmanden kunne gennemse klagerens skriftlige prøver i denne sag.

Gennemsynet fandt sted i Bruxelles i Kommissionens lokaler den 11. januar 1999. En gruppe bestående af tre medlemmer af Ombudsmandens sekretariat undersøgte de dokumenter, som Kommissionens tjenestegrene havde forelagt, herunder klagerens originale skriftlige prøve, to bedømte kopier med de foretagne rettelser og pointtallene givet af begge opgaverettere, samt kriterierne defineret af udvælgelseskomitéen og anvendt af opgaveretterne i deres bedømmelse af prøverne. Som svar på spørgsmålene fra Ombudsmandens medarbejdere redegjorde Kommissionens repræsentanter for de kriterier, som udvælgelseskomitéen havde fastlagt til bedømmelse af prøver, og den procedure, man havde fulgt, for at sikre, at de rettede kopier svarede til klagerens originale prøver. Ombudsmandens medarbejdere gennemså klagerens oversættelse til spansk fra den originale engelske tekst samt hver af de to opgaveretteres rettelser og pointtal.

AFGØRELSEN

1 Den Europæiske Ombudsmands rolle

- 1.1 I løbet af Ombudsmandens undersøgelser af denne sag erklærede Kommissionen, at ansøgeres normale mulighed for at anfægte ugunstige afgørelser, truffet af udvælgelseskomitéen i forbindelse med åbne udvælgelsesprøver, er klageadgangen i personalevedtægtens artikel 90 og appelmuligheden ved Fællesskabets Domstol. Den lod ligeledes forstå, at arbejdet i en hvilken som helst udvælgelseskomité er forbundet med tilstrækkelige interne kontroller og garantier til, at man kan udelukke ethvert muligt tilfælde af fejl eller forsømmelser.
- 1.2 Formålet med institutionen, Den Europæiske Ombudsmand, i Maastricht-traktaten var at understrege Unionens pligt til at have en demokratisk, gennemsigtig og ansvarlig forvaltning. Med henblik herpå skal Ombudsmanden bidrage til at afdække fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner og organer, og til at fremsætte henstillinger med henblik på at afhjælpe disse fejl eller forsømmelser¹⁸. Fællesskabsaktiviteter, der ikke henhører under hans mandat, er udtrykkeligt nævnt i hans statut¹⁹.
- 1.3 Ingen handling i forbindelse med tilrettelæggelsen af en udvælgelsesprøve eller de dermed forbundne procedurer – og slet ikke afgørelser truffet af udvælgelseskomitéen – er udelukket fra Ombudsmandens mandat. Følgelig har Ombudsmanden beføjelse til at iværksætte en hvilken som helst undersøgelse i forbindelse med mulige tilfælde af fejl eller forsømmelser i denne slags sager.

¹⁸ Artikel 138 E i traktat om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab; Den Europæiske Ombudsmands statut, artikel 2, stk. 1.

¹⁹ F.eks. sager, der er anlagt ved en domstol eller som vedrører en retsafgørelse (artikel 1, stk. 3), eller handlinger foretaget af Domstolen og Retten i Første Instans under udøvelsen af deres domstolsfunktioner (artikel 2, stk. 2).

- 1.4 Foruden klageadgangen i artikel 90, stk. 2, og appelmuligheden ved Retten i Første Instans kan ansøgere indbringe en klage til Den Europæiske Ombudsmand, hvis de ønsker at anfægte en udvælgelseskomités afgørelse. Intet forhindrer klagerne i at udøve deres ret til som EU-borgere at indbringe sagen for Ombudsmanden.

2 Klagerens krav om at få adgang til sine rettede prøver

- 2.1 Klageren havde gentagne gange forsvaret sin ret til at få adgang til sine prøver rettet af udvælgelseskomitéen som et middel til at kontrollere, at processen var sket i åbenhed og med behørig respekt for retsstatsprincipperne.

Kommissionen havde afslået hendes anmodninger med den begrundelse, at udvælgelseskomitéens arbejde er fortroligt, jf. personalevedtægtens bilag III, artikel 6.

- 2.2 I henhold til gældende fællesskabslovgivning er der ikke noget retsgrundlag for at mene, at Kommissionen har pligt til at udlevere en kopi af rettede eksamensopgaver til ansøgerne. Ombudsmanden henviste dog i den forbindelse til sin undersøgelse på eget initiativ om større åbenhed i Kommissionens ansættelsesprocedurer (ref. 1004/97/PD).

For endvidere at bortvejre enhver mistanke om rettelserne i E.'s skriftlige prøve foretog Ombudsmanden et gennemsyn af dokumenterne den 11. januar 1999.

3 Bedømmelse af E.'s skriftlige prøve

- 3.1 Ifølge Fællesskabets retspraksis har en udvælgelseskomité ved bedømmelsen af prøven vidtgående skønsmålinger. Men dens bedømmelser er ikke ubegrænsede. Udøvelsen af disse skal ske på grundlag af objektive kriterier og vil kunne prøves med henblik på at afgøre, om skønnet er behæftet med en åbenbar vildfarelse eller magtfordrejning, eller om grænserne for komitéens skøn klart er blevet overskredet²⁰.
- 3.2 For at sikre, at udvælgelseskomitéen under udøvelse af sine skønsmålinger havde handlet inden for rammerne af sit mandat, anmodede Ombudsmanden om gennemsyn af de relevante dokumenter i denne sag, nemlig klagerens skriftlige prøve i den åbne udvælgelsesprøve EUR/LA/97 samt udvælgelseskomitéens bedømmelse.
- 3.3 Efter gennemsyn af de relevante dokumenter i denne sag fandt Ombudsmanden ikke grundlag for at drage udvælgelseskomitéens bedømmelse i tvivl. Ombudsmanden konkluderede derfor, at udvælgelseskomitéen havde handlet inden for rammerne af sit mandat. Det fremgik, at der ikke var tale om et tilfælde af fejl eller forsømmelser, for så vidt angik dette aspekt ved sagen.

²⁰ Sag T-46/93, *Fotini Michäel Chiou mod Kommissionen*, Sml. 1994 IA, s. 297, præmis 48; sag 40/86, *Georges Kolivas mod Kommissionen*, Sml. 1987, s. 2643, præmis 11.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser af klagen viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side, og Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

TANDLÆGER MED ARGENTINSKE EKSAMENSBEVISER

Afgørelse om de forenede klager 531/97/PD og 535/97/PD over Europa-Kommissionen

KLAGERNE

I april og juni 1997 klagede S. og P. til Ombudsmanden over en udtalelse fra Kommissionen om tandlæger med argentinske eksamensbeviser. Klagerne gjorde i det væsentligste gældende, at Kommissionen med urette havde miskrediteret argentinske tandlæger.

Baggrunden for klagen var følgende:

Spanien, der blev medlem af Det Europæiske Fællesskab i 1986, havde gennem mange år haft latinamerikanske tandlæger beskæftiget i landet. Disse tandlæger havde fået arbejdstilladelse på grundlag af internationale aftaler mellem Spanien og en række latinamerikanske lande. I slutningen af 1980'erne fastslog Europa-Kommissionen, at visse latinamerikanske tandlægeeksamensbeviser ikke opfyldte minimumskravene for sådanne eksamensbeviser i henhold til direktiv 78/686/EØF og 78/687/EØF om harmonisering og gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for tandlæger (EFT 1978 L 233, s. 1, og EFT 1978 L 233, s. 10). I 1990 indledte Kommissionen derfor undersøgelser med henblik på iværksættelse af en traktatbrudsprocedure mod Spanien i henhold til EF-traktatens artikel 169. Spanien forsvarede først sin holdning under henvisning til, at medlemsstaterne ifølge artikel 1, stk. 4, i direktiv 78/687 frit kan indgå særskilte aftaler om anerkendelse af tredjelandes eksamensbeviser, men ændrede senere sin lovgivning til Kommissionens tilfredshed, og denne besluttede i 1997 ikke at indbringe sagen for Domstolen.

I årsberetningerne om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten gav Kommissionen bl.a. følgende oplysninger om de overtrædelsesprocedurer, der var indledt mod de spanske myndigheder (jf. f.eks. den fjortende beretning (1996), offentliggjort i EFT 1997 C 332, s. 1):

“procedurer indledt (...) mod Spanien, der tillader tandlæger med eksamensbeviser fra spansktalende sydamerikanske lande, hvis tandlægeuddannelse klart ligger under direktivets niveau.”

Det var denne udtalelse, der lå til grund for klagerne til Ombudsmanden. Klagerne mente, at udtalelsen med urette miskrediterede tandlæger med argentinske eksamensbeviser. Klagerne gjorde i det væsentligste gældende:

- at Kommissionens fortolkning af de gældende retsakter var forkert, og at man derfor havde indledt undersøgelser mod Spanien på et fejlagtigt grundlag, og

- at den pågældende udtalelse byggede på en ringe viden om latinamerikanske eksamensbeviser for tandlæger og dermed var belastet af en utilstrækkelig undersøgelse af de bedømte emner.

Som støtte for den første påstand henviste klagerne til ovennævnte artikel 1, stk. 4 i direktiv 78/687, ifølge hvilken medlemsstaterne frit kan anerkende eksamensbeviser fra tredjelande.

Som støtte for den anden påstand erklærede klagerne bl.a., at Kommissionen tilsyneladende ikke havde kontakten de relevante kilder for relevante oplysninger, f.eks. latinamerikanske uddannelsesinstitutioner. Klagerne indsendte endvidere materiale, der viste, at de argentinske tandlægeuddannelser havde inspireret den spanske tandlægeuddannelse.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagerne videresendtes til Kommissionen. I udtalelsen anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

Hvad angik udtalelsen om, at tredjelands eksamensbeviser, der anerkendes af individuelle medlemsstater, skal opfylde minimumskravene i tandlægedirektiverne, erklærede Kommissionen, at formålet med direktiverne krævede en sådan fortolkning. Det kunne skade den offentlige sundhed og den frie bevægelighed, hvis individuelle medlemsstater fik lov til at skabe kategorier af tandlæger, der ikke opfyldte minimumskravene i Fællesskabets direktiver. Konsekvensen af at anerkende latinamerikanske tandlæger, som ikke overholdt direktivernes minimumskrav, var, at den frie bevægelighed for EU's tandlæger blev hæmmet.

Med hensyn til den omtalte udtalelse i årsberetningen bemærkede Kommissionen, at udtalelsen ikke i sig selv udgjorde en præcis "teknisk" vurdering. Formålet med den var blot at give en kortfattet, faktuel oplysning. Med hensyn til den egentlige vurdering, der lå til grund for udtalelsen, oplyste Kommissionen, at den var blevet udført korrekt og grundigt.

Klagernes bemærkninger

I deres bemærkninger fastholdt klagerne klagen.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Efter en grundig gennemgang af Kommissionens udtalelse og klagernes bemærkninger besluttede Ombudsmanden at gennemse de dokumenter, der lå til grund for Kommissionens udtalelse. I skrivelse af 2. juli 1998 bad han Kommissionen foretage sig det nødvendige for at tilrettelægge gennemsynet. Formålet med gennemsynet var at kontrollere, at Kommissionen havde foretaget en korrekt gennemgang af de dokumenter, der udgjorde grundlaget for udtalelsen. Den 11. og 12. januar udførte to ledende juridiske medarbejdere fra Ombudsmandens kontor gennemsynet. Under og efter gennemgangen af dokumenterne besvarede de seks medarbejdere fra Kommissionen, der repræsenterede henholdsvis

Generaldirektorat XV, Juridisk Tjeneste og Generalsekretariatet, også de spørgsmål, Ombudsmandens medarbejdere stillede dem.

AFGØRELSEN

1 Påstandene

Klagerne fremsatte to påstande. De bestred for det første Kommissionens juridiske fortolkning og gjorde i det væsentligste gældende, at fællesskabsretten ikke forhindrer medlemsstater i at anerkende tredjelandes eksamensbeviser, selv om disse ikke opfylder minimumskravene i direktiv 78/687. For det andet gjorde de gældende, at Kommissionens udtalelse om en undersøgelse af latinamerikanske eksamensbeviser for tandlæger var uberettiget.

2 Kommissionens fortolkning af de gældende retsakter

- 2.1 Kommissionen vurderede, at de pågældende direktiver ikke tillader medlemsstaterne at anerkende tredjelandes eksamensbeviser, der ligger under minimumskravene for Fællesskabets tandlægeeksamensbeviser. Klagerne afviste denne fortolkning under henvisning til artikel 1, stk. 4, i direktiv 78/687:

“Dette direktiv berører ikke på nogen måde medlemsstaternes mulighed for på deres eget område og i henhold til deres lovgivning at give indehavere af eksamensbeviser, ...som ikke er erhvervet i en medlemsstat, adgang til at optage og udøve virksomhed som tandlæge.”

- 2.2 Det skal medgives, at læst bogstaveligt synes denne bestemmelse at give medlemsstaterne total frihed med hensyn til anerkendelse af tredjelandes eksamensbeviser. Kommissionen mente imidlertid, at bestemmelsen skulle ses i sin kontekst og i sammenhæng med direktivets formål, som omfatter den offentlige sundhed og den frie bevægelighed for personer. Kommissionen vurderede bl.a., at tandlæger fra andre medlemsstater, der ønskede at rejse til Spanien, ville være dårligere stillet sammenlignet med personer med eksamensbeviser, der havde krævet kortere tid og en mindre indsats.
- 2.3 På denne baggrund fandt Ombudsmanden, at Kommissionens fortolkning var rimelig og velbegrundet. Det skal dog bemærkes, at Domstolen er den højeste myndighed med hensyn til fortolkning af fællesskabsretten.

3 Kommissionens undersøgelse af sagen

- 3.1 Klagernes hovedpåstand var, at Kommissionens udtalelse om latinamerikanske eksamensbeviser for tandlæger skyldtes en mangelfuld undersøgelse af fakta og de forhold, der lå til grund for udtalelsen. Til støtte for denne påstand erklærede de, at Kommissionen ikke havde taget kontakt til tandlægehøjskolerne i Latinamerika.
- 3.2 God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen omhyggeligt og grundigt undersøger samtlige relevante aspekter af den pågældende enkelt-sag.

- 3.3 For så vidt angår undersøgelsen af, hvorvidt Kommissionen havde overholdt dette krav i den foreliggende sag, skal det først bemærkes, at den pågældende udtalelse ikke som sådan refererede til alle latinamerikanske tandlæger. Kommissionen oplyste blot, at der i Spanien arbejdede tandlæger, hvis latinamerikanske eksamensbeviser ikke opfyldte minimumskravene for Fællesskabets eksamensbeviser. Det fremgik endvidere af det materiale, Ombudsmanden havde adgang til, at Spanien, der oprindeligt bestred, at der forelå traktatbrud, ikke anfægtede Kommissionens konklusion om, at sådanne tandlæger reelt havde fået tilladelse til at praktisere på spansk område. Spaniens indvendinger havde vedrørt Kommissionens juridiske fortolkning af de relevante direktiver, hvilket er behandlet ovenfor.
- 3.4 Det skal for det andet bemærkes, at gennemgangen af Kommissionens dokumenter viste, at denne lå inde med et stort antal kopier af eksamensbeviser fra forskellige latinamerikanske lande, som ikke opfyldte kravene nævnt i direktiverne.
- 3.5 På denne baggrund fandt Ombudsmanden, at Kommissionen havde overholdt kravet om omhyggeligt og grundigt at undersøge sagen.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser af klagen viste ingen tilfælde af fejl eller forømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

BEHANDLING AF EN KLAGE I HENHOLD TIL EF-TRAKTATENS ARTIKEL 86

Afgørelse om klage 536/97/VK over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I november 1996 og april 1997 klagede C. til Ombudsmanden over Europa-Kommissionen, idet han gjorde gældende, at denne ikke havde behandlet en klage, han havde fremsat imod den, på korrekt måde. Baggrunden for klagen var i det væsentligste følgende:

Klageren var bosiddende i Spanien, hvor British Broadcasting Corporation (BBC) driver den engelsktalende betalings-tv-kanal World Service Television (WSTV). Kanalen sendes via satellit til seere over hele Europa. Seere, der ønskede at se denne kanal, skulle købe en dekoder og foretage en tilmelding. På grund af en ændring i transmissionsnormerne og kodesystemet måtte seerne købe nye dekodere. Klageren mente, at dette udgjorde et misbrug af en dominerende stilling og var i modstrid med EF-traktatens artikel 86.

I november 1992 indsendte klageren derfor en formel klage i henhold til artikel 3 i forordning 17/62 til Kommissionen angående dette misbrug af en dominerende stilling.

Den 28. april 1994 sendte GD IV klageren en foreløbig konklusion, i henhold til hvilken klagen var ubegrundet. Klageren svarede ved at korrigere faktuelle fejl og bad om, at sagen blev taget op til fornyet behandling.

Den 4. oktober 1994 sendte Kommissionen en revideret udgave af sin skrivelse, hvori den erklærede, at sagen stadig ikke var begrundet. Klageren afviste igen denne vurdering og sendte ny dokumentation til GD IV.

I december 1995 meddelte Kommissionen klageren, at den havde taget sagen op til fornyet overvejelse, og at undersøgelserne fortsatte.

I april 1996 skrev Kommissionen til klageren, at den havde bedt BBC om oplysninger, og at den ville kontakte klageren senere.

Klageren forsøgte nu at få et møde med de tjenestemænd i Kommissionen, der var ansvarlige for behandlingen af hans klage. Kommissionen svarede, at dens tjenestemænd ikke kunne mødes med klageren på det foreslåede tidspunkt.

På denne baggrund indsendte klageren klagen til Ombudsmanden. Han gjorde gældende, at Kommissionen trak hans sag i langdrag og behandlede den på en uhøflig måde. Han hævdede endvidere, at der var tale om unødigt forsinkelse og inkompetence.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen. Hvad angik den påståede inkompetente og forhalende procedure, erklærede Kommissionen, at GD IV havde foretaget en korrekt undersøgelse af denne klage. Der var, jf. artikel 11 i forordning 17/62, sendt anmodninger om oplysninger til BBC den 25. november 1992, den 27. januar 1993, den 11. december 1995 og den 16. april 1996. Kommissionen havde på baggrund af BBC's svar ikke fundet det hensigtsmæssigt at tillade en undersøgelse på BBC's kontorer i denne sag.

Kommissionen anførte, at GD IV havde skrevet til klageren den 14. maj 1993 og meddelt ham, at den ikke mente, hans klage var begrundet. Kommissionen sendte den 28. april 1994 en præ-artikel 6-skrivelse til klageren, hvori den konkluderede, at WSTV/BBC ikke havde en dominerende stilling og under alle omstændigheder ikke havde misbrugt denne i strid med EF-traktatens artikel 86.

Klageren havde derefter fået tilsendt en artikel 6-skrivelse den 4. oktober 1994. Kommissionen erklærede, at klageren bestred denne artikel 6-skrivelse. Man udarbejdede derfor en formel afgørelse, som skulle godkendes af Kommissionen og sendes til klageren inden udgangen af 1997.

Klagerens bemærkninger

Klageren fastholdt klagen i sine bemærkninger.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Efter en grundig gennemgang af Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger skrev Ombudsmanden igen til Kommissionen. Eftersom Kommissionen havde erklæret, at den agtede at sende en formel afgørelse til klageren inden årets udgang, ønskede Ombudsmanden at vide, om en sådan afgørelse var blevet vedtaget og sendt.

I sit svar af 27. november 1998 meddelte Kommissionen, at den havde afsluttet et udkast til en afgørelse, der afviste klagen. Den meddelte videre, at den forventede, at afgørelsen ville blive vedtaget i løbet af de kommende uger og derefter sendt til klageren. Endvidere beklagede Kommissionen, at proceduren havde taget længere tid end beregnet.

Ombudsmandens tjenestegrene kontaktede derefter Kommissionen telefonisk for at høre, om denne afgørelse faktisk var blevet sendt til klageren. Kommissionen meddelte Ombudsmandens kontor, at den havde sendt en formel afgørelse til klageren den 30. oktober 1998, og Ombudsmanden modtog en kopi af denne afgørelse.

AFGØRELSEN

Inkompetent behandling og forsinkelse af klagen

- 1 Klageren indgav en klage til Kommissionen, hvori han gjorde gældende, at BBC i modstrid med EF-traktatens artikel 86 misbrugte en dominerende stilling, hvad angik selskabets betalings-tv-kanal, WSTV, i Spanien. Klagen blev registreret. Kommissionen meddelte derefter klageren, at hans klage ikke var begrundet. Klageren bestred denne afgørelse, og der var fortsat uenighed om sagens faktiske forhold. Klageren erklærede, at han ønskede at modtage en formel afgørelse om sagen fra Kommissionen. Klageren gjorde gældende, at Kommissionen havde behandlet sagen på en inkompetent og forhalende måde.
- 2 De procedurer, der finder anvendelse i forbindelse med Kommissionens behandling af sådanne klager, er hovedsagelig fastlagt i Rådets forordning 17/62 og Kommissionens forordning 99/63.
- 3 Kommissionen har pligt til grundigt at undersøge alle de klager, der fremsættes. Ifølge artikel 6 i forordning 99/63 skal Kommissionen, hvis den finder, der er utilstrækkeligt grundlag for at tage en begæring til følge, underrette klageren om begrundelsen herfor og fastsætte en frist, inden for hvilken den pågældende skriftligt kan fremsætte eventuelle bemærkninger.
- 4 Kommissionen bad om udførlige oplysninger fra BBC. Den sendte derefter en såkaldt præ-artikel 6-skrivelse til klageren den 28. april 1994, hvori den meddelte, at den konkluderede, at WSTV/BBC ikke indtog en dominerende stilling og under alle omstændigheder ikke havde overtrådt EF-traktatens artikel 86.
- 5 Kommissionen sendte derefter en artikel 6-skrivelse til klageren, som denne afviste. Kommissionen måtte derefter udarbejde en formel

afgørelse om spørgsmålet. Afgørelsen blev vedtaget og sendt til klageren. Klageren kan, hvis han ønsker det, indbringe denne afgørelse for EU's domstole.

- 6 Det fremgik således, at Kommissionen havde handlet i overensstemmelse med de gældende regler. Kommissionen havde endvidere undskyldt den lange procedure og vedtaget en afgørelse, der indeholdt en endelig holdning til klagerens klagepunkter, jf. EF-traktatens artikel 86. Der var således ikke grund til at fortsætte undersøgelsen af påstanden om, at Kommissionen forhaledede sagsbehandlingen.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser af klagen viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

OFFENTLIGGØRELSE AF EN VURDERINGSRAPPORT

Afgørelse om de forenede klager 620/97/PD og 306/98/PD over Europa-Kommissionen

KLAGERNE

I juni 1997 indsendte C., medlem af Europa-Parlamentet, en klage til Den Europæiske Ombudsmand på vegne af den svenske avis "*Västerbottens-Kuriren*". Klagen vedrørte Europa-Kommissionens afvisning af en anmodning om udlevering af en vurderingsrapport, som et konsulentfirma havde udarbejdet for Kommissionen i forbindelse med undersøgelse af en sag om statsstøtte mod Sverige.

I marts 1998 modtog Ombudsmanden en klage, 306/98/PD, fra to andre EP-medlemmer, S. og W., angående aktindsigt i den samme rapport. For at behandle klagerne så effektivt som muligt besluttede Ombudsmanden at behandle dem under ét.

Baggrunden for klagerne var i det væsentligste følgende: Den rapport, klagerne ønskede aktindsigt i, var udarbejdet af konsulentfirmaet Price Waterhouse på Kommissionens anmodning. Rapporten drejede sig om en Volvo-fabrik i det nordlige Sverige, og Kommissionen anvendte den i sine undersøgelser til at fastslå, hvorvidt det var foreneligt med fællesmarkedet, at Sverige gav statsstøtte til fabrikken.

Kommissionen gav følgende begrundelser for at nægte aktindsigt:

- For det første var de oplysninger, Kommissionen havde fået udleveret for at udarbejde rapporten, udtrykkeligt blevet klassificeret som "fortrolig" af de svenske myndigheder.
- For det andet indgik rapporten i en undersøgelse udført af Kommissionen. En offentliggørelse af rapporten kunne skade denne undersøgelse, idet rapporten ville være taget ud af sin sammenhæng.

Klagerne mente ikke, at disse begrundelser retfærdiggjorde afslaget på aktindsigt. De anførte især og dokumenterede, at de svenske myndigheder

og Volvo-fabrikken på tidspunktet for afslaget ikke længere krævede fortrolighed for de oplysninger, der var udleveret til rapporten.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse meddelte Kommissionen, at rapporten indeholdt forretningshemmeligheder. Den kunne derfor ikke udleveres, da Kommissionen skulle beskytte kommercielle og industrielle hemmeligheder, og den i henhold til afgørelse 94/90 af samme årsag kunne nægte aktindsigt i sine dokumenter.

Kommissionen mente endvidere, at kravet om fortrolighed fra den svenske regering og Volvo forpligtede den til ikke at offentliggøre denne rapport.

Endelig fremhævede Kommissionen, at en offentliggørelse ville skade Kommissionens undersøgelse og forsvarets rettigheder.

Klagernes bemærkninger

Klagerne blev fastholdt. Klagerne tilføjede, at Kommissionen kunne have besluttet at offentliggøre en kopi af rapporten uden kommercielt følsomme data og således have tilladt en delvis offentliggørelse.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Efter en grundig gennemgang af udtalelsen og bemærkningerne besluttede Ombudsmanden at undersøge rapporten. Formålet hermed var at gøre det lettere at fastslå, hvorvidt Kommissionens afslag på aktindsigt var i overensstemmelse med god forvaltningsskik, herunder bestemmelserne i afgørelse 94/90. Undersøgelsen viste, at rapporten bortset fra en side med konsulentens bedømmelse af støtteordningen kun indeholdt faktuelle oplysninger indsendt af de svenske myndigheder og Volvo-fabrikken.

Ombudsmandens forsøg på at opnå en mindelig løsning

Ombudsmanden fandt, at Kommissionens afslag på aktindsigt i rapporten umiddelbart måtte anses for et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Han bad derfor Kommissionen om at overveje sin holdning endnu en gang med henblik på at opnå en mindelig løsning, idet han bl.a. bemærkede, at den procedure, som lå til grund for rapporten, nu var afsluttet, og at fortrolighedskravet var trukket tilbage.

I sit svar gik Kommissionen ind på at offentliggøre de faktuelle oplysninger i rapporten. Kommissionen kunne imidlertid ikke gå med til at offentliggøre den evaluerende del af rapporten, idet fortrolighed var nødvendig, for at Kommissionen kunne udføre sin undersøgelse korrekt. Det var ifølge Kommissionen ikke afgørende, at den pågældende undersøgelse var afsluttet, og den relevante beslutning truffet.

I svarene til Ombudsmanden udtrykte klagerne tilfredshed med, at den faktuelle del af rapporten var blevet offentliggjort. De fastholdt imidlertid, at Kommissionen også skulle give aktindsigt i den evaluerende del.

AFGØRELSEN

Delvis offentliggørelse af rapporten

Klagerne havde anmodet om aktindsigt i den omhandlede konsulentrapport. Undersøgelserne viste, at begæringen var begrundet, hvad angik størstedelen af rapporten. Ombudsmanden fremsatte derfor et forslag til en mindelig løsning. Kommissionen accepterede dette og offentliggjorde størstedelen af rapporten, men bevarede fortroligheden for rapportens evaluerende del, som udgjorde én side. Fællesskabsretten giver Kommissionen ret til at nægte aktindsigt i den evaluerende del af en rapport²¹. Det fremgår derfor, at Kommissionen har overholdt alle de regler og principper, den er bundet af. Det skal dog bemærkes, at Domstolen er den højeste myndighed med hensyn til fortolkning af fællesskabsretten.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser af klagen viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

FORSINKELSE VED BEHANDLING AF KLAGE OVER STATSSTØTTE

Afgørelse om klage 632/97/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juli 1997 klagede M. til Ombudsmanden på vegne af to nederlandske landbrugsorganisationer og tre enkeltpersoner. Klagen vedrørte Kommissionens behandling af en klage indgivet i 1994 over det nederlandske offentligretlige organ, Landbouwschap. Kommissionen meddelte i skrivelse af 11. oktober 1994 klageren, at dennes klage var blevet registreret som en klage mod Nederlandene med nummeret 94/4890/SG (94)A/18715. Klagen blev overdraget GD VI til undersøgelse på baggrund af traktatens bestemmelser om statsstøtte.

Da Kommissionen ikke forelagde klageren nogen oplysninger om behandling af klagen, indbragte klageren sagen for Den Europæiske Ombudsmand. I sin klage fremhævede klageren, at han forstod, Kommissionen var underlagt et stort arbejdspress, men at han alligevel fandt det uacceptabelt, at den i en periode på tre år ikke havde forelagt væsentlige oplysninger om hans klage.

²¹ Dom af 5. marts 1997 i sag T-105/95, *WWF mod Kommissionen*, Sml. II, s. 313, og kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans den 3. marts 1998 i sag T-610/97 R, *Carlsen m.fl. mod Rådet*, Sml. II, s. 485.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse anførte Kommissionen følgende:

Klagen vedrørte alle aktiviteter i Landbouwschap, en tværgående nederlandsk landbrugsorganisation. Undersøgelsen af klagen krævede en detaljeret vurdering af Landbouwschaps forskellige støtteordninger samt af de skattelignende afgifter, der finansierer dem. Der findes omkring 80 ordninger, der finansieres af stort set samme antal skattelignende afgifter. Det var derfor et temmelig omfangsrigt arbejde at foretage denne undersøgelse. Det kunne til sammenligning nævnes, at det samlede antal sager om statsstøtte behandlet af det ansvarlige kontor i Kommissionens GD IV var 276 i 1995 og 336 i 1996.

Sagerne opdeles i to kategorier, hhv. a) anmeldt støtte og b) ikke-anmeldt støtte. Undersøgelsen af anmeldt støtte har førsteprioritet, idet Domstolen har fastsat en frist på to måneder for en indledende undersøgelse, jf. dom af 11. december 1973 i sag C-10/73, *Lorenz*, Sml., s. 1471.

Den pågældende klage vedrørte en ikke-anmeldt støtte. Undersøgelsen havde således trukket ud som følge af Kommissionens behov for at prioritere på grund af begrænsede personaleressourcer og den eksisterende arbejdsbyrde. Dette indebar, at undersøgelsen af ikke-anmeldt støtte kun kan foretages inden for grænserne af den pågældende tjenestegrens tekniske muligheder.

Men siden klagen blev indgivet, havde Kommissionen undersøgt ti støtteordninger, der i mellem tiden faktisk var blevet anmeldt af de nederlandske myndigheder, og som var dækket af klagen. I disse sager havde Kommissionen ikke fundet nogen overtrædelse af traktaten.

Med skrivelse af 5. december 1997, som Ombudsmanden modtog i kopi, meddelte Kommissionen klageren navn og telefonnummer på den tjenestemand, der var ansvarlig for sagen, så klageren kunne kontakte denne, hvis han ønskede det. Kommissionen nævnte også i skrivelsen, at det ville være nyttigt, hvis klageren nærmere kunne angive, hvilke Landbouwschap-ordninger, han mente, var i modstrid med fællesskabsretten.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger erklærede klageren, at Kommissionens udtalelse var utilfredsstillende, og at den ikke bragte noget nyt om undersøgelsen af hans klage.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Efter en grundig gennemgang af Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger henvendte Ombudsmanden sig igen til Kommissionen. I sin skrivelse erklærede Ombudsmanden, at Kommissionen gentagne gange havde erkendt, at klager fra enkeltpersoner fortsat er det vigtigste grundlag for Kommissionens kontrol med fællesskabsrettens gennemførelse. Hvad

angik klager i henhold til artikel 169 i EF-traktaten, havde Kommissionen erkendt, at de burde være behandlet i løbet af et år efter registreringen. Overholdelse af denne forpligtelse syntes at være specielt vigtig i sager om statsstøtte, idet Kommissionen var den eneste instans, der havde kompetence til at vurdere overensstemmelse med EF-traktaten. På denne baggrund spurgte Ombudsmanden, hvad Kommissionen havde tænkt sig at gøre for at besvare klagerens oprindelige klage.

Kommissionens anden udtalelse

I sin anden udtalelse meddelte Kommissionen, at tidsgrænsen på et år for behandling af klager i henhold til artikel 169 ikke kunne anvendes generelt på klager om statsstøtte. Kommissionen undskyldte dog den manglende kommunikation med klageren under behandlingen af klagen, og den erklærede, at den snarest igen ville underrette klageren om den hidtidige behandling af sagen. Dette skete i en skrivelse af 23. september 1998, som Ombudsmanden modtog i kopi. I skrивelsen meddelte Kommissionen navn og telefonnummer på den nye tjenestemand, der var ansvarlig for sagen. Den gentog endvidere, at det ville være en hjælp, hvis klageren nærmere kunne angive, hvilke Landbouwschap-ordninger, der efter hans mening krænkede fællesskabsretten. Kommissionen ville i så fald prioritere en undersøgelse af disse ordninger.

Klagerens videre bemærkninger

Ombudsmanden modtog ingen bemærkninger til Kommissionens anden udtalelse.

AFGØRELSEN

Forsinkelse i behandling af klagerens oprindelige klage

- 1 God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen behandler korrespondance fra borgerne omhyggeligt og inden for en rimelig tidsfrist. Den høje standard, borgerne har ret til at kræve af EU's forvaltning, tillader ikke, at sager fortsætter i årevis, og at de pågældende borgere ikke underrettes om behandlingen af deres klage. Kommissionen er således også forpligtet til at holde borgerne informeret.

Kommissionen erkendte for eksempel, hvad angår klager i henhold til EF-traktatens artikel 169, at førnævnte principper indebærer, at klagen skal behandles i løbet af maksimalt et år, medmindre der foreligger en speciel begrundelse.

- 2 Med hensyn til spørgsmålet om statsstøtte skal det bemærkes, at Kommissionen har eksklusive beføjelser til at vurdere en statsstøttes forenelighed med traktaten. Følgelig kan borgere, der mener, at en statsstøtte er uforenelig med traktaten, ikke bede andre end Kommissionen om en vurdering. God forvaltningsskik og traktatens grundlæggende regler om statsstøtte kræver således, at Kommissionen inden for en rimelig tidsperiode foretager en omhyggelig undersøgelse af klager om traktatstridig støtte.

- 3 Med hensyn til anmeldt statsstøtte har Domstolen fastslået, at Kommissionen skal foretage sin indledende undersøgelse af støtten i løbet af to måneder.
- 4 Hvad angår ikke-anmeldt statsstøtte, synes der ikke at være nogen tvungende grund til, at tidsgrænsen for at undersøge klager over en sådan støtte principielt skulle være forskellig fra tidsgrænsen på et år for klager over medlemsstaters overtrædelse af fællesskabsretten, artikel 169-klager. Derfor må den maksimale tidsgrænse for behandling af klager over ikke-anmeldt statsstøtte være et år, medmindre specielle grunde taler for andet.
- 5 Der er i dette tilfælde gået tre år, siden den oprindelige klage blev indsendt til Kommissionen, uden at klageren har modtaget nogen form for meddelelse om behandlingen af hans klage. Dette er ikke i overensstemmelse med god forvaltningsskik.
- 6 Det fremgik dog også af Kommissionens anden udtalelse, at den havde undskyldt dette, at den havde sat sig i forbindelse med klageren og taget skridt til at sikre en reel behandling af sagen. På denne baggrund fandt Ombudsmanden ikke, at der var grundlag for yderligere undersøgelse af klagen.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser af klagen viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

KONKURRENCEBEGRÆSENDE TILSKUD TIL SVINEPRODUKTIONEN

Afgørelse om klage 1007/97/IJH over Europa-Kommissionen

KLAGEN

Klageren gjorde gældende, at Kommissionen bevidst lod en situation udvikle sig, som var konkurrencebegrænsende og fordrejede markedskræfterne. Ifølge klageren gjorde Kommissionen dette ved at efterkomme Det Forenede Kongeriges anmodning om ikke længere at anvende en støtteordning for landbrugsinvesteringer, som resulterede i, at svineproduktionen derpå modtog tilskud i andre medlemsstater, men ikke i Det Forenede Kongerige.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev videresendt til Kommissionen. Kommissionen oplyste, at der ikke tidligere var rettet administrative henvendelser til den. Alligevel fremlagde den følgende oplysninger:

Forordning 866/90²² vedrører forbedring af vilkårene for forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter. Den giver medlemsstaterne mulighed for at foreslå ordninger til strukturforbedring i sektorerne for forskellige produkter og ansøge om EF's medfinansiering på indtil 50%.

Ved beslutning 94/836/EF²³ godkendte Kommissionen et enhedsprogrammeringsdokument for EF's strukturinterventioner vedrørende forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter i Det Forenede Kongerige for perioden 1994 til 1999.

Den 15. december 1995 fremsendte de britiske myndigheder en anmodning om, at ordningen ikke længere skulle anvendes i England efter den 31. marts 1996. Ifølge de britiske myndigheder var denne anmodning begrundet i behovet for at holde de offentlige udgifter nede og finansiere andre prioriteter.

Inden Kommissionens tjenestegrene gennemførte procedurerne til godkendelse af denne anmodning, anmodede de de britiske myndigheder om at fremskomme med alle oplysninger om sagen.

I februar 1996 forelagde Det Forenede Kongerige et ajourført enhedsprogrammeringsdokument for Kommissionen. Da Kommissionen fandt, at det reviderede dokument fortsat opfyldte betingelserne for EF's medfinansiering som fastsat i forordning 866/90, blev den britiske anmodning om, at ordningen ikke længere skulle anvendes i England, derpå efterkommet ved Kommissionens beslutning 96/388/EF.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til spørgsmålet om tidligere administrative henvendelser oplyste klageren, at Robin Teverson, medlem af Europa-Parlamentet, gentagne gange havde forsøgt at få præciseret spørgsmålet om tilskud til svineproduktionen.

Med hensyn til det materielle spørgsmål påpegede klageren, at Kommissionen kun syntes at have taget i betragtning, om Det Forenede Kongeriges reviderede enhedsprogrammeringsdokument opfyldte betingelserne for EF's medfinansiering. Kommissionen burde efter hans opfattelse også have været opmærksom på, at den gennem vedtagelsen af beslutning 96/388/EF, hvorved Det Forenede Kongeriges forslag blev godkendt, forårsagede en fordrejning af markedsvilkårene.

²² EFT 1990 L 91, s. 1.

²³ EFT 1994 L 352, s. 12.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Efter en omhyggelig undersøgelse af Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger fremgik det, at der var to spørgsmål, som gav anledning til uenighed mellem parterne:

- (i) om der inden klagen var rettet de fornødne administrative henvendelser, som krævet i artikel 2, stk. 4, i Ombudsmandens statut
- (ii) om beslutning 96/388/EF tog højde for eventuelle virkninger på konkurrencen.

Med hensyn til (i) underrettede Ombudsmanden Kommissionen om, at han ville videreføre behandlingen af klagen af de grunde, der er redegjort for i del 1 af nedenstående afgørelse.

Vedrørende (ii) anmodede Ombudsmanden Kommissionen om at meddele ham, om den som led i den procedure, der førte til vedtagelsen af beslutning 96/388/EF, havde taget højde for eventuelle virkninger på konkurrencen, og hvilke foranstaltninger den i givet fald havde truffet til sikring af, at den blev behørigt informeret om sagen.

Kommissionen svarede, at den som led i den procedure, der førte til vedtagelsen af beslutning 96/388/EF, havde mulighed for at tage højde for potentielle virkninger af foranstaltningen, herunder på konkurrencen og markedet. Den afdeling, som er ansvarlig for konkurrence på landbrugsområdet, og markedsafdelingen for svinekød blev hørt, og endvidere var beslutningen i overensstemmelse med udtalelsen fra Komitéen for Landbrugsstrukturerne og Udvikling af Landdistrikterne (STAR-komitéen).

Efter at have behandlet Kommissionens svar anmodede Ombudsmanden Kommissionen om at fremsende detaljeret dokumentation for, hvordan der var taget højde for konkurrencespørgsmål som led i procedure i forbindelse med vedtagelsen af beslutning 96/388/EF.

Som svar fremsendte Kommissionen Ombudsmanden en detaljeret redegørelse for de forskellige faser i den procedure, der førte til vedtagelsen af beslutning 96/388/EF, sammen med kopier af de pågældende dokumenter.

I sit svar anførte klageren i det væsentlige, at dokumenterne viste, at Kommissionen havde indhentet passende råd, men at rådene var fejlagtige, for så vidt som virkningerne af den trufne foranstaltning ikke kunne have været kendt, og at virkningen på den britiske svinefødeindustri var særdeles omfattende.

AFGØRELSEN

1 Forudgående administrative henvendelser

- 1.1 I henhold til artikel 2, stk. 4, i Ombudsmandens statut skal der forud for en klage "være rettet de fornødne administrative henvendelser til de berørte institutioner eller organer." Ved at give den berørte institution eller det berørte organ lejlighed til at løse problemer, som kunne give anledning til en klage, er artikel 2, stk. 4, en vigtig sikring af effektivitet.

- 1.2 I den standardformular, hvorpå klagen blev indgivet, henviste klageren til drøftelser med kommissionstjenestemænd. I sin udtalelse erklærede Kommissionen imidlertid, at klageren ikke tidligere havde henvendt sig til Kommissionen. Klagerens bemærkninger henviste til tidligere kontakter, som klagerens medlem af Europa-Parlamentet, Robin Teverson, havde haft til Kommissionen.
- 1.3 Ombudsmanden underrettede Kommissionen om, at han ville videreføre behandlingen af klagen, da yderligere administrative henvendelser ikke var en hensigtsmæssig måde at behandle de materielle spørgsmål på, som fortsat var uløste efter Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger.

2 Vedtagelsen af beslutning 96/388/EF

- 2.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen bevidst lod en situation udvikle sig, som var konkurrencebegrænsende og fordrejede markedskræfterne, idet svineproduktionen modtog tilskud i andre medlemsstater, men ikke i Det Forenede Kongerige.
- 2.2 Ombudsmandens undersøgelse viste, at Kommissionen i 1994 godkendte en støtteordning for landbrugsinvesteringer for Det Forenede Kongerige,²⁴ som blev finansieret i fællesskab af de britiske myndigheder og Fællesskabet på grundlag af forordning 866/90.²⁵ I 1996 efterkom Kommissionen ved beslutning 96/388/EF²⁶ en anmodning fra de britiske myndigheder om, at ordningen ikke længere skulle anvendes i England. De britiske myndigheder begrundede anmodningen med, at det var nødvendigt at holde de offentlige udgifter nede og finansiere andre prioriteter.
- 2.3 Ombudsmandens undersøgelse viste endvidere de nærmere enkeltheder ved Kommissionens procedurer, der førte til vedtagelsen af beslutning 96/388/EF: den pågældende afdeling i GD VI udarbejdede et arbejdsdokument og et udkast til beslutning, som andre afdelinger i GD VI, herunder afdelingerne med ansvar for konkurrence og for svinekødssektoren, og andre Generaldirektorater og Juridisk Tjeneste blev hørt om. Sagen blev derpå behandlet som led i en mundtlig procedure på Kommissionens ugentlige møde og godkendt til at blive vedtaget på grundlag af delegerede beføjelse efter oversendelse til Komiteen for Landbrugsstrukturerne og Udvikling af Landdistrikterne (STAR-komiteen), som afgav en enstemmig positiv udtalelse.
- 2.4 Kommissionen fremsendte de dokumenter, der var behandlet som led i ovennævnte procedurer, til Ombudsmanden, herunder: arbejdsdokumentet og udkastet til beslutning, alle samtykkeerklæringer fra de hørte tjenestegrene i Kommissionen, de dokumenter, der var udar-

²⁴ Godkendelse blev givet ved Kommissionens beslutning 94/836/EF (EFT 1994 L 352, s. 12) om godkendelse af enhedsprogrammeringsdokumentet vedrørende forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter i Det Forenede Kongerige for perioden 1994 til 1999.

²⁵ Rådets forordning 866/90 af 29. marts 1990 om forbedring af vilkårene for forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter, EFT 1990 L 91, s. 1.

²⁶ Kommissionens beslutning 96/388/EF af 17. juni 1996, EFT 1996 L 155, s. 58.

bejdet til Kommissionens mundtlige procedure samt referatet af det pågældende møde i STAR-komiteen.

- 2.5 Klageren accepterede, at de nævnte dokumenter viste, at Kommissionen havde indhentet passende råd, men var af den opfattelse, at rådene var fejlagtige, for så vidt som virkningerne af den trufne foranstaltning ikke kunne have været kendt, og at virkningen på den britiske svinekødssektor var særdeles omfattende.
- 2.6 Selv hvis klagerens vurdering af konsekvenserne af, at støtten til forarbejdning og afsætning ophæves i England, er korrekt, fremgik det ikke af Ombudsmandens undersøgelse, at Kommissionen med sin vedtagelse af beslutning 96/388/EF overtrådte en bindende regel eller et bindende princip. Der forelå derfor ikke noget bevis for fejl eller forømmelser med hensyn til vedtagelsen af beslutning 96/388/EF.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNING FRA DEN EUROPÆISKE OMBUDSMAND

Ombudsmanden bemærker, at klageren fortsat er foruroliget over, at den britiske regerings anmodning om, at der ikke længere skal anvendes investeringsstilskud, har medført, at svinekødssektoren i England ikke længere er konkurrencedygtig i forhold til svinekødssektoren i andre medlemsstater, hvor der fortsat er tilskud til rådighed. Ombudsmanden bemærker endvidere, at klageren har ret til at indgive et andragende til Europa-Parlamentet om ethvert forhold, der henhører under områder, som Fællesskabet beskæftiger sig med, og som vedrører den pågældende direkte.

REGIONALE FORSKELLE I MULIGHEDEN FOR AT OPFYLDE ET UDBUDSKRITERIUM

Afgørelse om klage 1037/97/VK over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I november 1997 klagede P. til Ombudsmanden over, at Kommissionen uberettiget havde afvist det bud, hun havde afgivet i forbindelse med en udbudsprocedure om tildeling af oversættelseskontrakter.

Klageren, der er professionel oversætter, ansøgte om en oversættelseskontrakt i forbindelse med Kommissionens udbudsprocedurer. Hendes ansøgning blev afvist med den begrundelse, at den ikke opfyldte punkt 13f i adgangskriterierne²⁷, i henhold til hvilket ansøgerne skulle dokumentere,

²⁷ Begrænset udbud fra Europa-Kommissionen, Afdelingen for Ekstern Freelanceoversættelse (97/S 62 - 36298/FR).

at de havde oversat mindst 1.500 sider til målsproget fra et hvilket som helst sprog gennem en nærmere specificeret treårs periode.

Klageren gjorde gældende, at dette kriterium ikke kunne opfyldes af ansøgere fra delstater i det tidligere Østtyskland, da disse havde færre muligheder for at nå op på et så højt antal oversatte sider. Det eksportorienterede regionale marked havde ifølge klageren ikke stor efterspørgsel efter oversættelser fra fransk til tysk.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I udtalelsen anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

Kommissionens oversættelsestjeneste havde offentliggjort et udbud om oversættelse til tysk med det formål at indgå en række nye rammekontrakter og sikre en uafbrudt dækning af behovet for ekstern oversættelse.

For at udvælge ansøgere måtte den ordregivende myndighed fastlægge den tekniske og økonomiske formåen hos de bydende. Udvalgelseskriterierne i bekendtgørelsens punkt 13 bestod af en række krav, der med rimelighed kunne opfyldes af en professionel fuldtidsoversætter. Ansøgerne skulle opfylde samtlige krav under punkt 13 i udbudsbekendtgørelsen for at komme i betragtning ved udvælgelsen.

Enhver ansøger, der ikke afgav fuldstændige og tilfredsstillende oplysninger til hvert af underpunkterne, blev afvist.

Afdelingen for Freelanceoversættelse opbevarer oplysninger om samtlige ansøgere og opfordrer dem til at opdatere disse med nye relevante oplysninger. De kan på denne måde blive underrettet om Kommissionens kommende udbud om oversættelse til de officielle sprog.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage.

AFGØRELSEN

- 1 Ifølge punkt 13f i udvælgelseskriterierne skulle ansøgerne dokumentere mindst 1.500 sider oversat til tysk gennem en nærmere specificeret treårs periode.
- 2 Det er op til Kommissionen at fastlægge de tekniske kriterier for tildeling af kontrakter. Kommissionen forelagde sin begrundelse for at vedtage det omstridte kriterium. Ombudsmandens undersøgelse viste ingen tegn på, at kriteriet ikke var objektivt begrundet.
- 3 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen ikke burde have anvendt kriteriet, fordi ansøgere fra forskellige regioner havde forskellige muligheder for at opfylde dette kriterium.
- 4 Ombudsmanden er ikke bekendt med nogen retsregel eller noget princip, der måtte forhindre Kommissionen i at anvende et objektivt

begrundet kriterium ved et udbud, fordi ansøgere fra forskellige regioner har forskellige muligheder for at opfylde dette kriterium.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser af klagen viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

AFGØRELSE OM AT AFSLUTTE BEHANDLINGEN AF EN ARTIKEL 169 (NY ARTIKEL 226) -KLAGE

Afgørelse om klage 1060/97/OV over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I november 1997 klagede formanden for Medasset (middelhavssammenlutning til havskildpadders bevarelse), V., til Ombudsmanden over Kommissionens behandling af hendes klage af 15. juni 1994, i hvilken hun gjorde gældende, at den græske regering på øen Zakynthos havde overtrådt Rådets direktiv 92/43/EØF samt nationale og internationale bestemmelser om bevarelse af havskildpadder.

Den 15. juni 1994 indgav Medasset en klage til Kommissionen om, at den græske regering på den ioniske ø Zakynthos i Laganasbugten overtrådte direktiv 92/43²⁸ om bevarelse af havskildpadder (*Caretta caretta*). Klageren gjorde især gældende, at den græske regering ikke havde gennemført direktiv 92/43 inde for den frist på to år, der var fastsat i direktivet. Medasset gjorde i sin klage ligeledes Kommissionen opmærksom på den græske regerings forskellige overtrædelser af nationale og internationale bestemmelser, nærmere bestemt konventionen om bevarelse af vilde dyr og planter i Europa samt af disses naturlige miljø (Bern-konventionen, Europarådet). Klageren havde fornyet sin klage hvert år siden 1994 og holdt Kommissionens GD XI (miljø) underrettet om situationen på Zakynthos ved at sende den fotografisk dokumentation og de særlige opfølgende rapporter om havskildpadderne situation på Zakynthos, som Medasset havde forelagt for Europarådets miljøgeneralsekretariat²⁹.

Den 26. april 1996 modtog Medasset en skrivelse fra Kommissionen, hvori den meddelte, at den var tilfreds med den indsats, regeringen havde ydet for at beskytte *Caretta caretta* på Zakynthos, idet der var truffet betydelige foranstaltninger til sikring af en omfattende beskyttelse af havskildpadderne i Laganasbugten. Derfor var behandlingen af klagen blevet suspenderet. I skrivelse af 11. marts 1997 blev klageren endelig underrettet af chefen for afdelingen for juridiske anliggender i GD XI om, at sagen var blevet afsluttet.

²⁸ Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, EFT 1992 L 206, s. 7.

²⁹ Forskellige opfølgende rapporter forelagt af Medasset på det 14., 15., 16. og 17. møde i det stående udvalg om konventionen om beskyttelse af Europas vilde dyr og planter samt naturlige levesteder (Bern-konventionen) vedrørende bevarelsen af havskildpadderne på Zakynthos (Laganasbugten) i Grækenland.

Klageren skrev derfor til Ombudsmanden i november 1997 og anførte, at Kommissionens afgørelse om ikke at indlede en procedure mod den græske regering i denne sag var ubegrundet og vilkårlig. Endelig gjorde klageren gældende, at perioden mellem klagens registrering og Kommissionens skrivelse til klageren om, at den ikke ville indlede en procedure mod den græske regering, var for lang (mere end to et halvt år). Endelig havde Medasset i juni 1997 stillet forskellige spørgsmål til kommissær Bjerregaard, ansvarlig for miljø, men ikke modtaget noget svar. Klageren vedlagde omfattende dokumentation om emnet, herunder de forskellige opfølgende rapporter, der havde været forelagt Europarådet.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen i december 1997. I sin udtalelse fremhævede Kommissionen først, at den havde handlet i overensstemmelse med de forpligtelser, den havde påtaget sig i forbindelse med Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ (jf. 303/97/PD, Kommissionens svar af 24 juli 1997), selv om de forhold, klagen vedrørte, lå forud for disse forpligtelser. Kommissionen lagde især vægt på, at den over for klageren havde begrundet sin afgørelse om at afslutte behandlingen af klagen. Kommissionen beskrev behandlingen af klagen på følgende måde:

Kommissionen registrerede klageskrivelsen af 15. juni 1994 som en formel klage (jf. P 94/4667). Klageren gjorde gældende, at den græske regering ikke havde overholdt direktiv 92/43/EØF og Bern-konventionen³⁰ i forbindelse med bevarelse af havskildpadderne i Laganasbugten ved Zakynthos. Siden registreringen af klagen havde Kommissionen aktivt fulgt sagen gennem officiel korrespondance, pakkemøder og inden for rammerne af Bern-konventionen.

Efter at have indsamlet relevante oplysninger, herunder fra Europarådet, skrev Kommissionen den 3. august 1994 til de græske myndigheder og gjorde opmærksom på klagerens påstande. Svaret fra de græske myndigheder af 23. november 1994 tilfredsstillede ikke Kommissionen, selv om det indeholdt positive elementer vedrørende de konkrete foranstaltninger til beskyttelse af skildpadderne. Den 21. juni 1995 sendte kommissær Bjerregaard derfor en skrivelse til den græske miljøminister og bad om, at der øjeblikkeligt blev truffet yderligere foranstaltninger. I løbet af sommeren 1995 bekendtgjorde ministeren officielt en række konkrete tiltag. Efter en ny skrivelse fra Kommissionen af 20. december 1995 svarede de græske myndigheder den 27. februar 1996 ved at informere Kommissionen om, hvilke foranstaltninger der allerede var blevet iværksat (herunder lukning af illegale virksomheder), og de oplyste om yderligere tiltag for fremtiden (herunder oprettelse af en marin naturpark).

Den 18. april 1996 informerede Kommissionen klageren om indholdet af skrivelsen fra de græske myndigheder og bad om dennes kommentarer.

³⁰ Konvention om beskyttelse af Europas vilde dyr og planter samt naturlige levesteder, underskrevet i Bern den 19. september 1979, EFT 1982 L 38, s. 1.

Klageren var ikke tilfreds med foranstaltningerne og anså dem for at være utilstrækkelige. En anden organisation, som også havde klaget, havde overvejende positive kommentarer til, hvordan situation udviklede sig. Den positive udvikling, de græske myndigheder henviste til, blev også bekræftet af resultaterne af et program for beskyttelse af Caretta caretta, som blev finansieret af Kommissionen.

Efter dette svar og yderligere drøftelser under et pakkemøde i Athen besluttede Kommissionen at afslutte behandlingen af sagen på grund af manglende bevis for overtrædelse af fællesskabsretten, men den fulgte stadig udviklingen gennem bilaterale kontakter til de græske myndigheder for at sikre en konkret gennemførelse af de meddelte tiltag, især oprettelsen af en marin naturpark.

I skrivelse af 11. marts 1997 blev klageren underrettet om beslutningen om at afslutte behandlingen af sagen samt om begrundelsen herfor. Kommissionen mente, at den gav klageren alle de begrundelser, der var relevante for dens beslutning, bl.a. vedrørende de gældende retsakter og de oplysninger, der var til rådighed for Kommissionen. Samtidig fulgte Kommissionen endvidere op på sagen med de græske myndigheder ved i skrivelse af 14. marts 1997 at udbede sig yderligere oplysninger om gennemførelsen af beskyttelsesforanstaltningerne og om oprettelsen af en national marin naturpark i Laganasbugten.

Den 21. juli 1997 sendte de græske myndigheder Kommissionen en ministeriel afgørelse om godkendelse af en særlig miljøundersøgelse for Laganasbugten samt et udkast til et præsidentdekret om oprettelse af en national marin naturpark for Zakynthos. Kommissionens tjenestegrene modtog den 22. september 1997 yderligere oplysninger med hensyn til præsidentdekretets vedtagelse. Kommissionens tjenestegrene undersøgte oplysningerne fra de græske myndigheder og fandt, at præsidentdekretet klart tilgodeså økosystemet for området som helhed.

Klageren, der blev informeret om denne udvikling i en skrivelse af 26. november 1997, blev opfordret til at forelægge Kommissionen ethvert relevant element, der kunne vise en overtrædelse af fællesskabsretten, hvorefter Kommissionen i givet fald ville iværksætte en overtrædelsesprocedure i henhold til artikel 169.

På denne baggrund afviste Kommissionen nu klagerens tre påstande. Med hensyn til den første påstand om, at beslutningen om ikke at indlede en procedure mod de græske myndigheder var ubegrundet og vilkårlig, erklærede Kommissionen, at den nøje fulgte spørgsmålet om havskildpadernes beskyttelse, og at den havde holdt sagen åben, indtil den havde sikkerhed for, at der var iværksat væsentlige bevaringsforanstaltninger, og at der derfor ikke var tale om nogen overtrædelse af fællesskabsretten. Hvad angik den anden påstand, vurderede Kommissionen, at den i perioden på to et halvt år fra registreringen af klagen til beslutningen om ikke at indlede en traktatbrudsprocedure aktivt havde forfulgt sagen, som var et kompleks og vanskeligt fredningsspørgsmål, hvor en for tidlig indgriben ikke er relevant. Med hensyn til den tredje påstand om, at kommissær Bjerregaard ikke havde besvaret korrespondance, fremhævede Kommissionen, at kommissæren uddelegerede sine ansvarsområder til

sine tjenestegrene, som på bedste måde havde holdt klageren informeret om sagens udvikling, især med skrivelse af 26. november 1997 om udviklingen efter mødet med kommissæren i juni 1997.

Klagerens bemærkninger

I januar 1998, efter Kommissionens skrivelse af 26. november 1997, hvori klageren opfordredes til at forelægge nye oplysninger om en eventuel overtrædelse af fællesskabsretten, sendte klageren Kommissionen en kopi af sin rapport til mødet i det stående udvalg om Bern-konventionen (Europarådet, december 1997). Klageren bemærkede, at situationen for havskildpadderne på Zakynthos ikke havde ændret sig de sidste tre år, idet de ulovlige bygninger stadig befandt sig på stedet, de illegale værtshuse stadig var åbne, og den nationale marine naturpark kun eksisterede på papiret. Præsidentdekretet var endnu ikke vedtaget. Vedføjet kommentarerne sendte klageren en kopi af en rapport fra den græske sammenslutning til beskyttelse af havskildpadder, som i store træk lå på linje med organisationens egen rapport. Klageren bemærkede endvidere, at GD XI's indsats udelukkende tog udgangspunkt i den græske regerings udtalelser og totalt så bort fra den faktiske situation på Zakynthos og holdningen hos det stående udvalg om Bern-konventionen. Klageren konkluderede, at det stod klart, at den græske regering overtrådte direktiv 92/43 og Bern-konventionen, og bad Kommissionen om at fortsætte behandlingen af sagen.

Klageren sendte yderligere oplysninger til Kommissionen den 29. juni, den 10. og 14. juli 1998, hvori hun henledte Kommissionens opmærksomhed på den totale mangel på fremskridt i situationen på Zakynthos og på, at fristen, den 25. marts 1998, for den aftale, den græske regering, det stående udvalg om Bern-konventionen og EU havde indgået om oprettelse af den nationale marine naturpark, var udløbet. Kommissionen (GD XI - D/2) gennemførte en undersøgelse på stedet i juli 1998, men de lokale myndigheder havde ifølge klageren forberedt sig på at fremvise en falsk og positiv situation, som stod i modsætning den fotografiske dokumentation, klageren havde forelagt Kommissionen. Den 6. oktober 1998 sendte klageren Ombudsmanden en kopi af sin seneste rapport, fremlagt på det 18. møde i det stående udvalg om Bern-konventionen.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

For at få at vide, hvilke opfølgende aktiviteter Kommissionen havde planlagt i forbindelse med de nye oplysninger, klageren havde indsendt, og efter undersøgelsen på stedet i juli 1998 kontaktede Ombudsmandens kontor det ansvarlige kontor i Kommissionen (GD XI - D/2). Kommissionen meddelte Ombudsmandens kontor, at den efter sin undersøgelse på stedet i juli 1998 i oktober 1998 ex officio besluttede at indlede en ny traktatbrudsprocedure mod de græske myndigheder, hvilket blev meddelt i en pressemeddelelse. Kommissionen underrettede klageren om den nye traktatbrudsprocedure i december 1998 på det 18. møde i det stående udvalg om Bern-konventionen i Strasbourg.

AFGØRELSEN

- 1 Påstanden om, at beslutningen om at afslutte behandlingen af klagen var ubegrundet og vilkårlig**
- 1.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionens beslutning om at afslutte behandlingen af sagen og ikke indlede en procedure mod de græske myndigheder var ubegrundet og vilkårlig. Dette aspekt af klagen indebar således en påstand om fejl eller forsømmelser i den administrative procedure for behandling af klagen over en medlemsstats overtrædelse af fællesskabsretten (artikel 169-procedure). Når Kommissionen træffer en beslutning om at indlede en traktatbruds-procedure eller afslutte behandlingen af en sag, har den pligt til behørigt at begrunde sin beslutning og meddele klageren denne begrundelse. Hvorvidt der foreligger en sådan begrundelse, kan således kontrolleres af Ombudsmanden. Ombudsmandens behandling af denne del af klagen omfattede derfor en undersøgelse af, om Kommissionen behørigt havde begrundet sin beslutning om at afslutte klagesagen.
- 1.2 I skrivelse af 11. marts 1997 blev klageren underrettet af ledelsen af GD XI's juridiske afdeling, direktorat B, om beslutningen om at afslutte behandlingen af sagen. Ombudsmanden bemærkede, at Kommissionen i denne detaljerede skrivelse på to sider først meddelte klageren, at den havde taget hensyn til de nye forpligtelser, de græske myndigheder havde påtaget sig på mødet i Athen i maj 1996. Kommissionen evaluerede derefter de oplysninger, klageren havde sendt i en skrivelse til kommissær Bjerregaard den 17. februar 1997, samt andet materiale der stod til rådighed for Kommissionens tjenestegrene.
- 1.3 Kommissionen besluttede, at disse elementer ikke viste tegn på en overtrædelse af fællesskabsretten. Kommissionen tog især hensyn til, at de græske myndigheder havde taget en række konkrete skridt for at beskytte havskildpaddernes yngle- og redeområder ved Zakynthos. Kommissionens skrivelse indeholdt en beskrivelse af disse foranstaltninger.
- 1.4 Med hensyn til anlæggelsen af en marin naturpark henviste Kommissionen til, at de græske myndigheder havde forpligtet sig til at gøre arbejdet færdigt inden den 25. marts 1998. Kommissionen erklærede endvidere, at den kun kunne overvåge, at de græske myndigheder overholdt kravene i direktiv 92/43, men at den ikke kunne gribe ind og gennemføre foranstaltninger, som hører under national kompetence.
- 1.5 Kommissionen meddelte endelig klageren, at GD XI ville følge gennemførelsen af foranstaltningerne, og at den ville indlede en traktatbrudsprocedure, hvis der ikke skete fremskridt. Endelig påtog Kommissionen sig at holde klageren informeret om resultatet af sagen.
- 1.6 Det fremgik af ovenstående, at Kommissionen behørigt havde begrundet sin beslutning om at afslutte behandlingen af sagen, og at

den i detaljeret form havde meddelt klageren denne begrundelse. Endvidere besluttede Kommissionen ex officio at indlede en traktatbrudsprocedure mod de græske myndigheder efter sin undersøgelse på stedet. Kommissionen informerede klageren om denne beslutning i december 1998. Kommissionen havde således handlet inden for rammerne af sine beføjelser, og det fremgik hermed, at der ikke forelå fejl eller forsømmelser.

2 Påstanden om tidsperioden mellem klagens registrering og beslutningen om at afslutte sagsbehandlingen

- 2.1 Med hensyn til påstanden om, at tidsperioden fra registrering af klagen til beslutningen om at afslutte sagsbehandlingen var for lang, bemærkede Kommissionen, at det helt klart fremgik af de detaljerede oplysninger, den havde fremlagt, at den i denne tidsperiode aktivt havde arbejdet med sagen. Kommissionen gjorde også opmærksom på, at en for tidlig indgriben i komplekse og vanskelige sager om naturbevaring ofte er uhensigtsmæssig.
- 2.2 Ombudsmanden bemærkede, at Kommissionen med hensyn til dette aspekt af en artikel 169-procedure i sine kommentarer i forbindelse med Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ 303/97/PD bemærkede, at en beslutning om at afslutte en sag uden yderligere foranstaltninger eller en beslutning om at indlede en officiel traktatbrudsprocedure ifølge Kommissionens egne interne bestemmelser skulle træffes i hver enkelt klagesag inden et år efter registreringsdatoen, undtagen i særlige tilfælde, som Kommissionen skulle redegøre for³¹. Forsinkelser i behandlingen af klager skyldes ofte, at drøftelser og kontakter med de nationale myndigheder er meget tidskrævende.
- 2.3 I den foreliggende sag, hvor beslutningen om at afslutte sagsbehandlingen blev truffet efter en periode på næsten tre år, fremgik det, at Kommissionen havde givet tilstrækkelig begrundelse for denne lange periode. Ombudsmanden bemærkede, at der ganske rigtigt var tale om en kompleks og vanskelig klagesag om bevarelse af naturen. Det fremgik af såvel oplysninger fra klageren som detaljer indeholdt i Kommissionens bemærkninger, at sidstnævnte mellem juli 1994 og marts 1997 aktivt havde arbejdet med denne klage og også involveret klageren i sine undersøgelser. Især bemærkede Ombudsmanden, at Kommissionen efter at have registreret klagen og indsamlet de relevante oplysninger, herunder fra Europarådet, i august 1994 skrev til de græske myndigheder, som svarede i november 1994. Kommissionen, der var utilfreds med svaret fra de græske myndigheder, skrev igen i juni 1995 og i december 1995 og bad om at få oplysninger om de tiltag, der var iværksat. I november og december 1995 blev der udvekslet korrespondance mellem kommissær Bjerregaard og klageren, som også bevarede en tæt kontakt til GD XI. I februar 1996 informerede de græske myndigheder Kommissionen om de foranstaltninger, der allerede var gennemført og de, der yderligere ville blive taget. I april 1996 underrettede Kommissionen kla-

³¹ 303/97/PD, beskrevet i Den Europæiske Ombudsmands Årsberetning for 1997, s. 272

geren i en skrivelse på tre sider om disse tiltag, og den udbad sig kommentarer. I juni 1996 fremsendte klageren sine bemærkninger til Kommissionen.

- 2.4 Efter klagerens svar og drøftelserne på mødet i Athen i maj 1996 besluttede Kommissionen endeligt at afslutte sagsbehandlingen, og den meddelte klageren sin beslutning i marts 1997.
- 2.5 På grund af de mange udvekslinger af oplysninger, der fandt sted mellem Kommissionen, de græske myndigheder og klageren, fremgik det således, at den lange periode fra registrering af klagen til beslutningen om at afslutte sagsbehandlingen ikke kunne anses for at være et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

3 Påstanden om, at kommissær Bjerregaard ikke havde besvaret korrespondance

- 3.1 Med hensyn til påstanden om, at kommissær Bjerregaard ikke skriftligt besvarede de spørgsmål, hun havde fået stillet under sit besøg i Athen i juni 1997, bemærkede Kommissionen, at kommissæren uddelegerede dette ansvarsområde til sine tjenestegrene, som på bedste måde havde holdt klageren informeret om sagens udvikling, især via skrivelse af 26. november 1997.
- 3.2 Ombudsmanden bemærkede, at klageren faktisk havde modtaget et svar fra Kommissionens tjenestegrene i skrivelse af 26. november 1997. I denne skrivelse, som udtrykkeligt henviser til de spørgsmål, der blev stillet i juni 1997 til kommissær Bjerregaard, informerede Kommissionen klageren om den seneste udvikling (korrespondance med de græske myndigheder i marts, juli og september 1997) og opfordrede klageren til at forsyne Kommissionen med nye relevante oplysninger, der kunne påvise en eventuel krænkelse af fællesskabsretten. Det fremgik derfor, at der ikke var noget tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med dette aspekt af klagen.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser af klagen viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

FORTROLIGHED UNDER EN UDBUDSPROCEDURE

Afgørelse om klage 1086/97/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I november 1997 klagede L. til Ombudsmanden over, at Kommissionen havde nægtet at udlevere kopier af otte udvalgte forslag, der var blevet indgivet i forbindelse med Save II-programmet.

Baggrunden for klagen var følgende: I 1997 offentliggjorde Kommissionen en indkaldelse af forslag med henblik på at fremme energieffektiviteten i Det Europæiske Fællesskab som led i EU's energispareprogram, "Save II".

Klageren indsendte et forslag, der ikke blev udvalgt af Kommissionen. Da klageren fik oplyst, at hans projekt ikke var blevet udvalgt, skrev han til Kommissionen og bad om at få en kopi af de otte udvalgte projekter, der var indgivet under proceduren. Klageren angav i sin skrivelse til Kommissionen, at han ønskede at undersøge, hvorvidt de udvalgte forslag var lige så eller måske endda mere omkostningseffektive end hans eget.

I sit svar til klageren henviste Kommissionen til, at ifølge indkaldelsen af forslag offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende:

"ville oplysninger, der afgives til Fællesskabet om en projektansøgning eller en kontrakt, blive behandlet fortroligt".

På dette grundlag så Kommissionen sig ikke i stand til at udlevere kopier af de andre bydendens forslag til klageren.

I sin klage til Ombudsmanden gjorde klageren gældende, at Kommissionen uberettiget havde nægtet ham aktindsigt i otte udvalgte forslag, og at den havde spildt offentlige midler ved at udvælge unødigt dyre projekter.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I sin udtalelse gentog Kommissionen, at den var forpligtet til at handle i overensstemmelse med bestemmelserne i indkaldelsen af forslag om, at alle udbudsforslag skulle forblive fortrolige.

Klagerens bemærkninger

Klageren fastholdt sin klage.

AFGØRELSEN

- 1 Med hensyn til klagerens første påstand stod det klart, at Kommissionen i indkaldelsen af forslag havde sikret potentielle ansøgere, at forslagene ville forblive fortrolige. Kommissionen var nødt til at respektere denne forpligtelse. Ombudsmanden fandt derfor ikke, at Kommissionens overholdelse af denne forpligtelse udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Men at Kommissionen overhovedet havde indgået denne forpligtelse, førte Ombudsmanden til at fremsætte nedenstående bemærkninger til Kommissionen.
- 2 Der synes ikke at være bevis for klagerens anden påstand om spild af offentlige midler. Ombudsmanden fandt det derfor ikke nødvendigt at undersøge denne påstand yderligere.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser af klagen viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side, og Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

På baggrund af sagens omstændigheder fandt Ombudsmanden det relevant at fremkomme med følgende yderligere bemærkninger. Det fremgik, at Kommissionen havde indgået en bred forpligtelse til at bevare fortrolighed omkring alle oplysninger, den modtog fra deltagere i den pågældende procedure. Det er klart, at Kommissionen er nødt til at respektere en sådan forpligtelse. Det er også klart, at en sådan forpligtelse forhindrer gennemsigtighed og de deltagendes ret til at modtage oplysninger. Derfor foreslog Ombudsmanden, at Kommissionen med henblik på at fremme gennemsigtighed i sine aktiviteter på ny burde overveje relevansen af en så bred forpligtelse.

DEN GRÆSKE REGERINGS ANNULLERING AF ET UDBUD (EF-TRAKTATENS ARTIKEL 226)

Afgørelse om klage 1140/97/IJH over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I november 1997 indgav en advokat på vegne af en klient, konsortiet Casino d'Athènes, en klage til Ombudsmanden. Ifølge klageren var der tale om følgende faktiske omstændigheder:

Efter et internationalt udbud meddelte den græske regering den 13. januar 1995 konsortiet Casino d'Athènes en tilladelse til at drive kasino. Over et år senere annullerede den græske regering tilladelsen.

Den 20. december 1996 indgav klageren på vegne af sine klient klage til Kommissionen, idet han gjorde gældende, at den græske regering havde overtrådt Fællesskabets direktiver om offentlige kontrakter. Den 24. februar 1997 informerede kommissær Monti klageren om, at sagen ville blive behandlet af GD XV/B/3.

Den 20. juni og 17. juli 1997 havde klageren møde med direktøren for GD XV/B, Mattera, og forelagde på sidstnævnte dato supplerende materiale vedrørende klagen. Det blev aftalt, at GD XV ville videreføre undersøgelsen af sagen.

I ugen 13.-18. oktober 1997 læste klagerens klienter i den græske presse, at behandlingen af deres sag var blevet afsluttet af Kommissionen. Klageren erfarede senere, at Kommissionen havde afsluttet behandlingen af sagen på et møde den 15. oktober 1997.

I sin klage til Ombudsmanden gjorde klageren følgende gældende:

- (i) Kommissionen burde have givet ham besked om, at der ville blive truffet beslutning om at afslutte sagsbehandlingen, og opfordret ham til af fremsætte bemærkninger inden for en rimelig frist, i overensstemmelse med det tilsagn, den havde givet Den Europæiske Ombudsmand i forbindelse med hans undersøgelse på eget initiativ vedrørende overtrædelsesprocedurer,

(ii) beslutningen om at afslutte behandlingen af sagen blev truffet på et møde mellem kommissærernes kabinetschefer, mens sagen stadig blev behandlet af den ansvarlige tjenestegren.

UNDERSØGELSEN

For at udelukke enhver misforståelse er det vigtigt at minde om, at Den Europæiske Ombudsmand i henhold til EF-traktaten kun er beføjet til at foretage undersøgelser af mulige tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner og organer. Det er klart fastsat i Ombudsmandens statut, at handlinger foretaget af enhver anden myndighed eller person ikke kan indklages for Ombudsmanden. Formålet med Ombudsmandens undersøgelser af klagen var derfor at undersøge, om der var sket fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Europa-Kommissionen.

Kommissionens udtalelse

I sin udtalelse anførte Kommissionen i korte træk følgende. Kommissionens tjenestegrene undersøgte omhyggeligt klagen, som var indgivet på vegne af konsortiet Casino d'Athènes. Ved skrivelse af 23. april 1997 anmodede Kommissionen de græske myndigheder om nærmere oplysninger om sagen. De græske myndigheder svarede den 6. juni 1997, og sagen blev behandlet på et bilateralt møde mellem Kommissionen og de græske myndigheder i Athen i slutningen af juni 1997.

Klageren anmodede efterfølgende om et møde med Kommissionens tjenestegrene for at blive underrettet om sagens videre forløb. På et møde den 17. juli 1997 blev klageren informeret om proceduren og om den vurdering, som Kommissionens tjenestegrene havde foretaget af sagens indhold. Under dette møde tilkendegav Kommissionens tjenestegrene, at de gerne ville modtage yderligere elementer fra klageren, for at de kunne gå videre med sagen. Der blev imidlertid ikke forelagt sådanne nye elementer.

Med hensyn til klagerens første påstand var det i udtalelsen anført, at Kommissionen nu havde truffet alle de nødvendige interne foranstaltninger for at underrette sine tjenestegrene om det tilsagn, den havde givet Ombudsmanden i forbindelse med hans undersøgelse af overtrædelsesprocedurer. På det tidspunkt, hvor beslutningen om at afslutte behandlingen af denne sag blev truffet, havde Kommissionen imidlertid endnu ikke gennemført de interne foranstaltninger for at sikre den konkrete gennemførelse af sit tilsagn.

Hvad angår klagerens anden påstand, oplyste Kommissionen, at den på baggrund af svarene fra de græske myndigheder, og da klagerne ikke havde forelagt nye oplysninger, behandlede sagen på et af de faste møder, hvor der behandles påståede overtrædelser. Dette møde var som normalt blevet forberedt på et særligt møde mellem kabinetschefer, hvor beslutningen om at afslutte sagsbehandlingen blev truffet. Da klageren var blevet hørt, inden beslutningen om at afslutte sagsbehandlingen blev truffet, blev denne beslutning truffet på grundlag af tilstrækkelige oplysninger. Klageren

blev informeret om beslutningen og begrundelsen herfor ved skrivelse af 11. november 1997.

Klagerens bemærkninger

Kommissionens udtalelse blev videresendt til klageren med en opfordring til at fremsætte bemærkninger, men der blev ikke modtaget nogen bemærkninger.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Efter omhyggeligt at have undersøgt Kommissionens udtalelse anmodede Ombudsmanden om en kopi af Kommissionens skrivelse af 11. november 1997 til klageren. Kommissionen fremsendte skrivelsen i januar 1999.

Den 1. marts 1999 underrettede Ombudsmanden Kommissionen om, at han havde afsluttet sine undersøgelser af det første aspekt af klagen. Med hensyn til det andet aspekt af klagen erklærede Ombudsmanden, at det var nødvendigt for hans tjenestegrene at gennemse de pågældende kommissionsdokumenter, i overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, første led i Ombudsmandens statut³².

I et svar af 14. april 1999 fremsendte Kommissionen yderligere oplysninger om den procedure, som førte til, at behandlingen af klagen fra Casino d'Athènes blev afsluttet. Kommissionen anførte, at ifølge Kommissionens interne overtrædelsesprocedurer skulle sagen behandles på Kommissionens møde den 15. oktober 1997.

“Som forberedelse til dette møde udarbejdede Kommissionens tjenestegrene (3. september 1997) den nødvendige “fiche infraction”, hvor de nævnte, at de afventede yderligere oplysninger, som klageren måtte ønske at afgive. Den 30. september havde tjenestegrenenes forslag været det samme, men det var klart for dem, at der ikke ville komme yderligere elementer, da der var gået mere end to måneder, siden den pågældende anmodning var blevet fremsat. Da det således var klart, at der ikke længere kunne forventes oplysninger fra klageren, da sagen blev behandlet på mødet mellem kabinetschefer den 9. oktober 1997, traf man derfor beslutning om at foreslå Kommissionen, at sagsbehandlingen blev afsluttet. Kommissionen tog dette forslag til følge og afsluttede sagsbehandlingen den 15. oktober 1997.”

Kommissionen vedlagde endvidere som fortroligt materiale en kopi af den standardformular, der anvendes til registrering af forløbet af enhver undersøgelse, som Kommissionen foretager af en påstået overtrædelse (*fiche infraction*) og en tidsplan over hændelsesforløbet. Kommissionen erklærede, at dette var de eneste dokumenter i sagsakten, som vedrørte omsættelighederne omkring dens afslutning, og at Kommissionen derfor tillod

³² Fællesskabets institutioner og organer er forpligtet til at give ombudsmanden de oplysninger, han anmoder om, og give ham adgang til de pågældende dokumenter. De kan kun modsætte sig dette under behørigt begrundet henvisning til deres tavshedspligt

sig at fremsende dem til Ombudsmanden i stedet for, at hans personale skulle have den ulejlighed at undersøge dem på stedet.

Kommissionen understregede også, at Kommissionens tjenestegrene i deres skrivelse af 11. november 1997 til klageren underrettede ham om, at der kunne indledes en ny overtrædelsesprocedure, såfremt han fremførte de nødvendige supplerede kendsgerninger og argumenter, men at denne opfordring ikke blev besvaret.

Inspektion af sagsdokumenterne og indhentning af vidneforklaring

Den 22. april 1999 skrev Ombudsmanden til Kommissionen og takkede den for de yderligere oplysninger og kopierne af dokumenter samt gentog anmodningen om at undersøge sagsakterne. Ombudsmanden gjorde endvidere Kommissionen opmærksom på, at han efter en omhyggelig behandling af de oplysninger og dokumenter, som Kommissionen havde fremsendt til ham den 14. april 1999, fandt det nødvendigt at indhente vidneforklaringer fra de embedsmænd i GD XV, som behandlede klagen fra Casino d'Athènes, i overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, fjerde led, i Ombudsmandens statut.³³

Som svar opfordrede Kommissionen Ombudsmanden til at kontakte Kommissionens Generalsekretariat for at træffe de nødvendige aftaler med henblik på inspektion af sagsdokumenter og indhentning af vidneforklaring og underrettede ham om, at de pågældende embedsmænd i GD XV var Alfonso Mattera, direktør, og Konstantinos Tomaras, administrator.

Efter en yderligere korrespondance vedrørende procedurene i forbindelse med indhentningen af vidneforklaring blev både inspektionen af sagsdokumenterne og indhentningen af vidneforklaring foretaget af Ombudsmandens tjenestegrene den 24. juni 1999.

Vidneforklaringerne blev indhentet på grundlag af følgende procedure:

- 1 Datoen, tidspunktet og stedet for indhentningen af vidneforklaringer blev aftalt mellem Ombudsmandens tjenestegrene og Kommissionens Generalsekretariat, som underrettede vidnerne herom. Vidneforklaringerne blev aflagt i Ombudsmandens lokaler i Bruxelles.
- 2 Hvert vidne blev afhørt enkeltvis og uden ledsagelse.
- 3 Arbejdssproget blev aftalt mellem Ombudsmandens tjenestegrene og Kommissionens Generalsekretariat. Efter anmodning fra vidnerne blev fransk benyttet som arbejdssprog.
- 4 Hvert vidne fik forklaret proceduren, inden forklaringen blev aflagt.
- 5 Spørgsmålene og svarene blev optaget og transskriberet af Ombudsmandens tjenestegrene.

³³ Fællesskabets tjenestemænd og øvrige ansatte skal efter anmodning fra ombudsmanden aflægge vidneforklaring; de udtaler sig på vegne af og efter instrukser fra deres administrationer og har fortsat tavshedspligt

- 6 Hvert vidne fik tilsendt udskriften af sin forklaring til underskrivelse. Vidnerne blev opfordret til at foreslå sproglige rettelser af deres svar. De blev informeret om, at hvis de ønskede at korrigere eller supplere et svar, skulle det reviderede svar og begrundelsen derfor anføres i et separat dokument og vedlægges udskriften. De underskrevne udskrifter indgår i Ombudsmandens sagsakter.

Ombudsmandens tjenestegrene underrettede telefonisk klageren om, at der var foretaget inspektion af sagsdokumenterne og indhentet vidneforklaringer. Klageren oplyste, at hans klienter ikke længere var interesserede i sagen, og at han derfor ikke ønskede at kommentere vidneforklaringerne.

AFGØRELSEN

1 Klagerens første påstand

- 1.1 Klageren indgav en klage til Kommissionen over, at de græske myndigheder havde overtrådt fællesskabsretten i Casino d'Athènes-sagen. Han gjorde gældende, at Kommissionen havde afsluttet behandlingen af sagen i oktober 1997 uden at give ham lejlighed til at fremsætte bemærkninger, hvilket var i modstrid med det tilsagn, den havde givet Den Europæiske Ombudsmand i forbindelse med hans undersøgelse på eget initiativ vedrørende overtrædelsesprocedurer.
- 1.2 I april 1997 indledte Ombudsmanden en undersøgelse på eget initiativ af mulighederne for at forbedre kvaliteten af Kommissionens sagsbehandling af klager over medlemsstaters overtrædelse af fællesskabsretten.³⁴ Som led i undersøgelsen påtog Kommissionen sig at underrette klageren, når den havde til hensigt af afslutte behandlingen af sagen, og om begrundelsen herfor, undtagen i tilfælde, hvor klagen tydeligvis savnede ethvert grundlag, eller hvor klageren ikke havde ladet høre fra sig. Klagere bør derfor have mulighed for at kommentere og kritisere Kommissionens standpunkt, inden beslutningen om at afslutte behandlingen af sagen træffes.
- 1.3 I sin udtalelse oplyste Kommissionen, at den på det tidspunkt, hvor den traf beslutningen om at afslutte behandlingen af denne sag, endnu ikke havde gennemført de interne foranstaltninger for at sikre den konkrete gennemførelse af det nævnte tilsagn. Den erklærede dog også, at den nu har truffet alle nødvendige interne foranstaltninger for at underrette sine tjenestegrene om tilsagnet.
- 1.4 Kommissionens beslutning om at afslutte behandlingen af Casino d'Athènes-sagen faldt sammen med den skrivelse af 13. oktober 1997, hvori Den Europæiske Ombudsmand underrettede Kommissionen om afslutningen af den nævnte undersøgelse på eget initiativ. I Ombudsmandens skrivelse blev Kommissionen også gjort opmærksom på, hvilken betydning Ombudsmanden tillagde det tilsagn, den havde givet. Kommissionens forklaring på, hvorfor den ikke

³⁴ 303/97/PD, som beskrevet i Den Europæiske Ombudsmands årsberetning for 1997, s. 270-274, og jf. Kommissionens femtende beretning om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten (1997), forord s. III-IV (KOM (1998) 317 endelig udg.).

rettede sig efter tilsagnet i denne sag, er derfor rimelig. Endvidere ser det ud til, at Kommissionen nu har truffet alle nødvendige interne foranstaltninger for at sikre den konkrete gennemførelse af tilsagnet. Der kan derfor ikke konstateres fejl eller forsømmelser, for så vidt angår dette aspekt af sagen.

2 Klagerens anden påstand

- 2.1 Klageren gjorde gældende, at beslutningen om at afslutte behandlingen af hans klage over en påstået overtrædelse af fællesskabsretten fra de græske myndigheders side blev truffet på grundlag af et møde mellem kommissærernes kabinetschefer, mens sagen stadig blev behandlet af den ansvarlige tjenestegren, GD XV.
- 2.2 I henhold til EF-traktatens artikel 211 er det Kommissionens pligt som "traktatens vogter" at drage omsorg for gennemførelsen af de i traktaten indeholdte bestemmelser og af de bestemmelser, som med hjemmel heri træffes af institutionerne.
- 2.3 Ifølge den dokumentation, som Kommissionen forelagde, skulle Casino d'Athènes-sagen behandles af Kommissionen på dens møde den 15. oktober 1997 som led i den almindelige procedure for behandling af påståede overtrædelser. GD XV foreslog den 3. september 1997, at sagen blev holdt åben for at afvente yderligere oplysninger, som klageren måtte ønske at fremsende, og den 30. september 1997 var dets forslag fortsat det samme. Da sagen blev behandlet på mødet mellem kabinetschefer den 9. oktober 1997, blev der truffet beslutning om at foreslå Kommissionen, at behandlingen af sagen blev afsluttet, da det var klart, at der ikke længere kunne forventes oplysninger fra klageren. Kommissionen tog dette forslag til følge og afsluttede sagsbehandlingen.
- 2.4 Den forklaring og de dokumenter, som Kommissionen havde forelagt, syntes ikke at udelukke muligheden for, at forslaget om at afslutte sagsbehandlingen var blevet fremsat af kabinetscheferne, uden at den ansvarlige tjenestegren havde fået tilstrækkelig tid til at gennemføre en passende undersøgelse af klagen. Ombudsmanden foretog derfor inspektion af Kommissionens dokumenter i forbindelse med klagen og indhentede vidneforklaringer fra såvel direktøren for det kontor i GD XV, som sagen henhørte under, Mattered, og den embedsmand, som behandlede sagsdokumenterne, Tomaras.
- 2.5 Inspektionen af sagsdokumenterne viste ingen dokumenter, som angav årsagerne til, at kabinetscheferne øjensynlig havde stillet forslag om at afslutte behandlingen af klagen, selv om den ansvarlige tjenestegren havde anmodet om, at den blev holdt åben.
- 2.6 Ombudsmanden nåede frem til følgende resultater på grundlag af Mattered og Tomaras' vidneforklaringer som svar på spørgsmål fra Ombudsmandens tjenestegrene. På møder i juni og juli 1997 informerede GD XV klageren om, at: (i) det kunne lægges til grund, at der ikke var tale om overtrædelse af fællesskabsretten, da en tilladelse kan annulleres, hvis det kan begrundes, (ii) de græske myndigheder havde begrundet dette, og (iii) klagen kunne derfor ikke forfølges,

medmindre klageren forelagde nye elementer, f.eks. eventuelle beviser for, at tilladelsen var blevet annulleret for at begunstige en konkurrent. Den 3. september 1997 foreslog GD XV, at sagen blev holdt åben, så klageren kunne få endnu en mulighed for at forelægge nye elementer. I den mødet mellem kabinetschefer den 9. oktober 1997 blev den ansvarlige tjenestegren i GD XV spurgt om, hvorvidt sagsbehandlingen efter dens opfattelse nu kunne afsluttes. Man svarede, at det kunne den, da klageren ikke havde forelagt yderligere bevismateriale. Klageren blev underrettet om, at en ny overtrædelsesprocedure kunne indledes, såfremt han fremførte de nødvendige supplerende kendsgerninger og argumenter.

- 2.7 På baggrund af ovennævnte resultater fremgik det, at der ikke var tale om fejl eller forsømmelser, for så vidt angik dette aspekt af sagen.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

THERMIE-STØTTE TIL ET VINDMØLLEPARKPROJEKT: PÅSTAND OM MANGLENDE UNDERSØGELSE AF PROJEKTET

Afgørelse om de forenede klager 1152/97/OV, 142/98/OV og 149/98/OV over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I henholdsvis december 1997 (1152/97/OV) og januar 1998 (142/98/OV, 149/98/OV) klagede M., H., hr. og F. til Den Europæiske Ombudsmand over de betingelser, hvorpå Kommissionen tildelte Thermie-støtte til vindmølleparkprojektet i Mynydd Gorrdu, Ceredigion, Wales (ref. WE/225/91-UK-DK). Da deres klager vedrørte de samme punkter, besluttede Ombudsmanden at behandle dem under ét.

En af de påstandene i klagerne vedrørte den omstændighed, at der ikke var gennemført en vurdering af projektets indvirkning på miljøet. Denne påstand var imidlertid allerede blevet behandlet som led i andragende nr. 71/96, 155/96 og 160/96. På grundlag af Kommissionens fælles holdning til disse andragender besluttede Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender at afslutte behandlingen af andragenderne. Ombudsmanden informerede derfor den 26. marts 1998 klagerne om, at der ikke var noget grundlag for, at han foretog undersøgelser af denne del af klagerne.

Ifølge klagerne var de relevante faktiske omstændigheder følgende: Ansøgerne til Thermie-støtten var National Power plc., Nordtank Energy Group og Dr. H. Den 13. august 1991 godkendte Kommissionen forslaget og meddelte ansøgerne, at de havde fået tildelt støtte på ca. 1,3 mio. GBP.

Klagersnes hovedpåstand vedrørte den omstændighed, at vindmølleparkprojektet i Mynydd Gorrdu blev beskrevet som et "innovativt, landbrugerstyret og lokalt orienteret" projekt, hvilket var grunden til, at det opfyldte betingelser for at modtage støtte som led i Thermie-programmet, men blev

i realiteten styret af multinationale kommercielle interesser. Selskabet Mynydd Gorddu Windfarm Ltd blev oprettet i juni 1991 af de allerede eksisterende selskaber National Power plc. og National Wind Power Ltd og skulle stå for projektet som en kommerciel virksomhed. To af direktørerne var hver især direktør for omkring 50 andre vindmølleparker, hvilket ikke syntes at svare til beskrivelsen af projektet som "innovativt". I modsætning til den måde, det blev præsenteret på, havde projektet ingen forbindelse med lokalsamfundet, som ikke ville drage fordel af det.

Endvidere ville lokalsamfundet opleve en lang række negative indvirkninger på miljøet som følge af projektet. Dette skyldtes, at projektets initiativtagere undgik at gennemføre en miljøindvirkningsvurdering ved at lægge pres på planlægningsudvalget for at få byggetilladelsen. Klagerne gjorde endvidere gældende, at Ceredigion County Council begik en alvorlig fejl ved at give tilladelsen uden at kræve en miljøreddegørelse.

Under disse omstændigheder gjorde klagerne gældende, at Europa-Kommissionen syntes at have været alt for hurtig til at godkende ansøgernes projekt, uden at den inden støttens tildeling havde gjort noget forsøg på at foretage en undersøgelse på stedet eller foretage en grundig kontrol af de oplysninger, der var indeholdt i forslaget.

I 1996 blev der indgivet en lang række klager til Europa-Kommissionen vedrørende manglende miljøindvirkningsvurdering, hvoraf én var underskrevet af M., F. og af andre borgere. Siden maj 1996 er der ligeledes indgivet en lang række andragender til Europa-Parlamentet af professor T. (nr. 71/96), M. (nr. 155/96) og F. (nr. 160/96). Endvidere skrev alle klagerne i denne sag samt andre borgere i november og december 1997 til Direktorat F (taskforce for koordinering af bedrageribekæmpelse - UCLAF) under Kommissionens Generalsekretariat og til GD XVII (energi).

I sit svar til klagerne oplyste Kommissionen, at de britiske myndigheder havde informeret Kommissionen om, at selv om vindmølleparkens bygherre ikke var underlagt et krav om at forelægge en miljøreddegørelse, havde de lokale planlægningsmyndigheder rådført sig med mange instanser i forbindelse med forslaget. I forbindelse med beslutningen om at give tilladelse havde den da også taget hensyn til synspunkterne blandt de konsulterede parter, offentligheden og den rådgivende landskabsarkitekt. Kommissionen anførte endvidere, at de kompetente myndigheder siden indførelsen af den nye britiske lovgivning i april 1994 kan kræve, at forslag vedrørende vindmølleparker skal underkastes en miljøindvirkningsvurdering, inden der gives tilladelse. Kommissionen tilføjede dog, at i henhold til bestemmelserne i direktiv 85/337/EØF³⁵ kunne det være nødvendigt at gennemføre en miljøindvirkningsvurdering i forbindelse med vindmølleparker, når medlemsstaterne finder, at det er påkrævet på grund af deres karakteristika. Kommissionen anførte derfor, at medlemsstaterne har brede skønsmålinger, når de skal træffe afgørelse om, hvorvidt projekter skal underkastes en miljøindvirkningsvurdering. Efter Kommissionens opfattelse blev Fællesskabets miljølovgivning derfor ikke overtrådt i denne sag.

³⁵ Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT 1985 L 175, s. 40.

Dette svar udgjorde ligeledes Kommissionens fælles holdning til andragende nr. 71/96, 155/96 og 160/96, på grundlag af hvilken Udvalget for Andragender afsluttede sin behandling af andragenderne i januar 1998.

Da klagerne ikke var tilfredse med dette svar, skrev de til Ombudsmanden. Ud over deres klage over, at der ikke var gennemført en miljøindvirkningsvurdering, som Udvalget for Andragender havde behandlet, fremførte de to andre klager:

- 1 For det første fastholdt de deres klage over, at Kommissionen havde tildelt vindmølleparkprojektet i Mynydd Gorddu Thermie-støtte uden at have foretaget passende undersøgelser, f.eks. i form af en undersøgelse på stedet. Dette var resulteret i, at der var ydet støtte til et projekt, som blev beskrevet som et innovativt, landbrugerstyret og lokalt orienteret projekt, men som i realiteten blev styret af multinationale kommercielle interesser.
- 2 For det andet gjorde klagerne gældende, at mange af de breve, som de havde sendt til GD XVII og til Generalsekretariatets Direktorat F (UCLAF) ikke var blevet besvaret af Kommissionen. Klagernes klager var vedlagt adskillige bilag, bl.a. dokumentet "Mynydd Gorddu: a Summary", som i detaljer beskriver de nærmere omstændigheder omkring vindmølleparkprojektets godkendelse.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev videresendt til Kommissionen. I sin udtalelse anførte Kommissionen, at støtten til vindmølleparkprojektet i Mynydd Gorddu blev ydet inden for rammerne af Thermie-programmet (Rådets forordning (EØF) nr. 2008/90). Ifølge forordningens artikel 2 kan Fællesskabets finansielle støtte ydes til to former for projekter, dvs. a) innovationsprojekter og b) formidlingsprojekter. Bistået af et udvalg ("Thermie-udvalget"), der består af repræsentanter for medlemsstaterne, er det Kommissionen, der er ansvarlig for udvælgelsen af projekterne (artikel 9 og 10).

Som led i indkaldelsen af forslag i 1991 modtog Kommissionen det forslag vedrørende vindkraftprojektet, som blev indgivet af National Power Plc. (elforsyningsselskab, Det Forenede Kongerige), Nordtank AF 1998 A/S (vindmølleproducent, Danmark, senere omdøbt til Nordtank Energy Group A/S) og Dr. H. (grundejer, Det Forenede Kongerige). Forslaget vedrørte opførelsen af en vindmøllepark på 6 MW i Mynydd Gorddu, Wales, bestående af tyve vindmøller på hver 300 kW. De samlede projektomkostninger udgjorde 8,2 mio. ECU.

Projektet blev vurderet som et "formidlingsprojekt", da det tog sigte på at overføre en teknologi, der allerede havde været udnyttet i praksis under forskellige geografiske forhold. Selv om det i projektet var anført, at der om muligt ville blive anvendt lokale færdigheder, blev projektet ikke beskrevet som et landbrugerstyret og lokalt orienteret projekt. I forbindelse med udvælgelsesprocessen, som to uafhængige eksperter og en ekspert fra Kommissionen deltog i, blev det på grundlag af de forelagte oplysninger

undersøgt, om forslaget opfyldte kriterierne for at kunne modtage støtte, herunder de kriterier, der direkte vedrørte de erhvervsdrivendes status og kapacitet (forordningens artikel 6, litra e) og f)). Efter en positiv udtalelse fra Thermie-udvalget traf Kommissionen beslutningen om at yde støtte til projektet på maksimalt 1 830 924 ECU.

Efter Kommissionens beslutning sluttede National Power Plc. sig sammen med British Aerospace Plc. og Taylor Woodrow Construction Holding Ltd. og oprettede virksomheden National Wind Power Ltd. for at videreføre National Power Plc.'s udviklings- og forskningsarbejde inden for vindmølleparker. Projektets initiativtagere anmodede Kommissionen om at lade National Wind Power Ltd. træde i stedet for National Power Plc. Kommissionen accepterede denne ændring. Den 15. januar 1992 blev kontrakt nr. WE/225/91 undertegnet mellem Fællesskabet og National Wind Power Ltd., Nordtank Energy Group A/S og Dr. H. En kontraktændring blev undertegnet af Kommissionen den 23. december 1996, hvor koordinatoren National Wind Power Ltd. anmodede om at træde tilbage fra kontrakten og blev erstattet af Nordtank Energy Group.

Sagen blev behandlet af UCLAF, som ikke fandt det nødvendigt at iværksætte en undersøgelse. De hovedpåstande, der blev fremsat, vedrørte miljøanliggender, genevoldende faktorer eller sikkerhedsaspekter og ikke en eventuel mistanke om uretmæssig brug af fællesskabsmidler. Oplysningerne fra den anvisningsberettigede, som undersøgte spørgsmålet, bekræftede, at intet tydede på, at Fællesskabets finansielle interesser var blevet skadet.

Med hensyn til klagerens første påstand bemærkede Kommissionen, at den traf beslutningen om at støtte projektet, som var et formidlingsprojekt, da alle krav, kriterier for støtteberettigelse og udvælgelsesbetingelser i forbindelse med Thermie var fuldt ud opfyldt. Projektet var i det indsendte forslag ikke beskrevet som et landbrugerstyret og lokalt orienteret projekt, og det havde heller ikke været nødvendigt eller relevant på grundlag af bestemmelserne i forordningen. Selv om der i udvælgelsesprocessen gives forrang til små og mellemstore virksomheder (artikel 6, stk. 3), indeholder forordningen ikke særlige kriterier eller lofter for størrelsen af de erhvervsdrivendes virksomhed.

Hvad angår påstanden om manglende svar fra GD XVII, bemærkede Kommissionen, at M. i november 1997 informerede GD XVII om, at Kommissionen var blevet vildledt i forbindelse med projekt nr. WE/225/91. I slutningen af november 1997 fremsendte M. dokumentation herfor og blev af Kommissionen informeret om, at et skriftligt svar til sin tid ville blive fremsendt. Efter at have afsluttet en indgående analyse, hvoraf det ikke fremgik, at Kommissionen skulle være blevet vildledt, svarede GD XVII M. den 28. april 1998.

UCLAF modtog også en lang række breve fra klagere og andre borgere. Efter den endelige analyse af alle data underrettede UCLAF den 19. maj 1998 alle klagere om, at der ikke var iværksat undersøgelser.

Klagersnes bemærkninger

Der blev ikke modtaget bemærkninger fra klagerne. I deres fælles brev af 30. april 1998 anførte klagerne imidlertid, at de med hensyn til den manglende vurdering af projektets indvirkning på miljøet, som havde været genstand for andragende nr. 71/96, 155/96 og 160/96, ikke var enig i den måde, hvorpå deres andragender var blevet behandlet af Udvalget for Andragender. De gjorde gældende, at de faktiske omstændigheder, der fremgik af deres andragender, tydeligvis var blevet misforstået og gengivet unøjagtigt.

Klagerne fastholdt endnu en gang, at der burde have været gennemført en vurdering af projektets indvirkning på miljøet, men at Ceredigion County Council ikke tog hensyn til de råd, der var modtaget fra forskellige instanser i henseende til at gøre dette. Klagerne fremlagde endvidere oplysninger, hvoraf fremgik, hvilke kommercielle interesser der var forbundet med vindmølleparkprojektet i Mynydd Gorddu.

AFGØRELSEN

1 Påstanden med hensyn til den måde, hvorpå Udvalget for Andragender behandlede andragenderne

1.1 Klagersnes første påstand var, at der ikke var gennemført en miljøindvirkningsvurdering i forbindelse med vindmølleparkprojektet i Mynydd Gorddu. Klagerne kritiserede derfor den måde, hvorpå Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender havde behandlet og afsluttet undersøgelsen af andragende nr. 71/96, 155/96 og 160/96. I disse andragender havde klagerne gjort gældende, at der ikke var gennemført en miljøindvirkningsvurdering.

1.2 Da Udvalget for Andragender som et politisk organ under Europa-Parlamentet behandler andragender som en af Parlamentets politiske opgaver anses klager over fejl eller forsømmelser begået af Udvalget for Andragender ikke for at ligge inden for Den Europæiske Ombudsmands mandat. Derfor kunne Ombudsmanden ikke behandle dette aspekt af klagerne.

2 Den påståede tildeling af Thermie-støtte uden passende undersøgelse til vindmølleparkprojektet i Mynydd Gorddu

2.1 Klagerne gjorde gældende, at Kommissionen havde tildelt vindmølleparkprojektet i Mynydd Gorddu Thermie-støtte uden at have foretaget passende undersøgelser, f.eks. i form af en undersøgelse på stedet. Dette var resulteret i, at der var ydet støtte til et projekt, som blev beskrevet som et innovativt, landbrugerstyret og lokalt orienteret projekt, men som i realiteten blev styret af multinationale kommercielle interesser. Kommissionen bemærkede, at den traf beslutningen om at støtte projektet, som var et formidlingsprojekt, da alle krav, kriterier for støtteberettigelse og udvælgelsesbetingelser i forbindelse med Thermie var fuldt ud opfyldt. Projektet var i det indsendte forslag ikke beskrevet som et landbrugerstyret og lokalt orienteret projekt, og det

havde heller ikke været nødvendigt eller relevant på grundlag af bestemmelserne i forordning nr. 2008/90.

- 2.2 Ombudsmanden bemærkede, at betingelserne for at modtage finansiel støtte fra Thermie-programmet fremgik af forordningens artikel 6 samt af såvel punkt 4 i indkaldelsen af forslag³⁶ som af Thermie-informationsbrochuren og ansøgningsskemaet. Hvad angår støttemodtagernes status, skal et projekt med samlede omkostninger på 6 mio. ECU eller derover i henhold til forordningens artikel 6, litra f, indgives af mindst to uafhængige erhvervsdrivende, der er etableret i forskellige medlemsstater. I forbindelse med vindmølleparkprojektet i Mynydd Gorddu, hvor de samlede omkostninger udgjorde 8,2 mio. ECU, blev forslaget rent faktisk indgivet af erhvervsdrivende, der er etableret i forskellige medlemsstater, nemlig i henholdsvis Det Forenede Kongerige (National Power Plc. og Dr. H.) og Danmark (Nordtank Energy Group A/S). Denne betingelse i forordningen er således blevet opfyldt i forbindelse med vindmølleparkprojektet.
- 2.3 Hvad angår størrelsen af de erhvervsdrivendes virksomhed, bemærkede Ombudsmanden, at forordningen ikke indeholdt særlige kriterier eller lofter, som udelukker store virksomheder fra finansiering som led i Thermie-programmer. Det er rigtigt, at det hedder i forordningens artikel 6, stk. 3, litra b, at Kommissionen ved udvælgelsen af projekter ud over de øvrige kriterier tager hensyn til, at der gives forrang til projekter, der indgives af små og mellemstore virksomheder eller af en sammenslutning af sådanne. Denne bestemmelse, som giver Kommissionen brede skønsmagter, kan imidlertid ikke fortolkes på en sådan måde, at den udelukker virksomheder, som ikke er små og mellemstore virksomheder, fra at blive udvalgt. Endvidere henvises der i punkt 5 i indkaldelsen af forslag til, at denne forrang gives som et subsidiært udvælgelseskriterium.
- 2.4 Endelig bemærkede Ombudsmanden, at UCLAF behandlede sagen, men ikke fandt det nødvendigt at iværksætte en undersøgelse. Oplysningerne modtaget fra UCLAF fra den anvisningsberettigede bekræftede, at intet tydede på, at Fællesskabets finansielle interesser var blevet skadet. Af ovennævnte årsager blev der ikke fundet tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til tildelingen af Thermie-støtte til vindmølleparkprojektet i Mynydd Gorddu.

3 Påstand om manglende svar fra GD XVII og Direktorat F (UCLAF) under Kommissionens Generalsekretariat

- 3.1 Klagerne gjorde gældende, at en lang række breve, der var sendt til GD XVII og Direktorat F (UCLAF) i november og december 1997, ikke var blevet besvaret af Kommissionen. I sin udtalelse bemærkede Kommissionen, at efter den endelige analyse af de rejste spørgsmål svarede både GD XVII og UCLAF klagerne henholdsvis den 28. april 1998 og den 19. maj 1998. Kommissionen vedlagde kopier af disse svar.

³⁶ EFT 1990 C 215, s. 11.

- 3.2 Med hensyn til den manglende besvarelse af de breve, som klageren havde sendt til GD XVII den 18 og 21. november 1997 i sag 1152/97/OV, bemærkede Ombudsmanden, at Kommissionen sendte et svar den 28. april 1998. Heri undskyldte Kommissionen allerførst det sene svar. Dernæst besvarede Kommissionen de forskellige spørgsmål, som klageren havde rejst. Den redegjorde for, hvorfor vindmølleparkprojektet havde modtaget fællesskabsstøtte, nemlig at man havde betragtet det som et formidlingsprojekt, og at forordningen ikke fastsætter særlige kriterier med hensyn til støttemodtagernes størrelse. Kommissionen anførte endvidere navnene og adresserne på de erhvervsdrivende, som støtten blev udbetalt til. Med hensyn til anmodningen om en kopi af det ansøgningsskema, som de erhvervsdrivende havde indgivet, gjorde Kommissionen klageren opmærksom på bestemmelserne i standardkontrakten, som begrænser Kommissionens ret til at videregive fortrolige oplysninger til tredje-mand.
- 3.3 UCLAF sendte svar til alle klagerne den 19. maj 1998. UCLAF undskyldte forsinkelsen og underrettede klagerne om, at på grundlag af den dokumentation, som Kommissionen havde til rådighed, var der ingen grund til, at UCLAF skulle gribe ind. UCLAF gjorde klagerne opmærksom på muligheden for at få sagen undersøgt på grundlag af den relevante britiske lovgivning. I betragtning af, at både GD XVII og UCLAF svarede og undskyldte forsinkelsen, fandt Ombudsmanden således ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

KONKLUSION

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

Ombudsmanden bemærkede, at foruden påstandene om fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side indeholdt klagerne forskellige andre påstande om fejl eller forsømmelser i forbindelse med den måde, hvorpå de lokale britiske myndigheder (Ceredigion County Council) gav vindmølleparkprojektet en byggetilladelse, uden at der var blevet gennemført en miljøindvirkningsvurdering. Af de årsager, der er redegjort for ovenfor, kunne disse påstande ikke behandles inden for rammerne af denne undersøgelse.

Ombudsmanden gjorde dog klagerne opmærksom på muligheden for at fremsætte disse påstande i en klage til Commissioner for Local Administration i Wales (Derwen House, Court Road, Bridgend, Mid Glamorgan, UK-Wales CF31 1BN, tlf.: 165 666 1325, fax: 165 665 8317).

**PÅSTAND OM MANGLENDE IVÆRKSÆTTELSE AF EN
OVERTRÆDELSESPROCEDURE MOD DET FORENEDE
KONGERIGE FOR OVERTRÆDELSE AF DIREKTIV
77/187/EØF OG 76/207/EØF**

Afgørelse om klage 33/98/OV over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I januar 1998 klagede D. til Den Europæiske Ombudsmand over, at Europa-Kommissionen havde afvist at indbringe Det Forenede Kongerige for Domstolen for overtrædelse af Rådets direktiv 77/187/EØF (overførsel af virksomheder)³⁷ og 76/207/EØF (ligebehandling af mænd og kvinder)³⁸. Ifølge klageren var de faktiske omstændigheder følgende:

Klageren, en ansat ved Inner London Education Authority (ILEA), blev uberegtiget afskediget sammen med 30 000 andre ansatte i tilknytning til uddannelsesreformloven fra 1988 (og to bekendtgørelser), hvorved ILEA blev nedlagt med virkning fra den 1. april 1990. Han klagede derfor til Europa-Kommissionen i september 1997 og anvendte standardformularen for klager 89/C26/07. Han gjorde gældende, at de britiske myndigheder overtrådte direktiv 77/187/EØF og 76/207/EØF, fordi tusinder af tidligere ansatte hos ILEA ikke blev overflyttet til den efterfølgende instans, og fordi en række tidligere ansatte blev behandlet gunstigere end andre i forbindelse med fremskaffelsen af nye arbejdspladser. Klageren konkluderede derfor, at Kommissionen skulle indbringe de britiske myndigheder for Domstolen.

I november 1997 modtog han et brev fra GD V (Beskæftigelse, Arbejdsmarkedsrelationer og Sociale Anliggender), hvoraf han sluttede, at Kommissionen ikke ville iværksætte en overtrædelsesprocedure mod Det Forenede Kongerige. I denne skrivelse, som var dateret den 6. november 1997, blev klageren informeret om, at de to direktiver var blevet omsat til national britisk lovgivning, og at det derfor primært er de kompetente britiske retsmyndigheders ansvar at sørge for, at den nationale lovgivning anvendes korrekt. I forbindelse med en retssag kan den pågældende nationale domstol anmode Domstolen om en præjudiciel afgørelse om fortolkningen af gældende fællesskabsret. GD V orienterede endvidere klageren om, at der ikke findes fællesskabslovgivning, som specifikt vedrører individuel afskedigelse.

Klageren skrev derpå til kommissionsformand Santer den 15. november 1997 og anmodede om, at beslutningen blev taget op til fornyet vurdering. Han anførte, at det forhold, at Det Forenede Kongerige havde omsat direktiverne til national ret, ikke betød, at andre britiske love i givet fald kunne være i modstrid med direktiverne. Generaldirektøren for GD V svarede den

³⁷ Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter (EFT 1977 L 61, s. 26).

³⁸ Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår (EFT 1976 L 39, s. 40).

21. januar 1998 og bekræftede, at der ikke var tale om en klar overtrædelse af fællesskabsretten, og at genstanden for klagen snarere syntes at være et spørgsmål, der skulle løses på grundlag af britisk lov. Da klageren ikke var tilfreds med Kommissionens afgørelse, indgav han denne klage til Ombudsmanden over, at Kommissionen ikke indbragte de britiske myndigheder for Domstolen.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev videresendt til Kommissionen i maj 1998. I sin udtalelse bemærkede Kommissionen, at klagerens brev til Kommissionen, dateret den 26. september 1997, var blevet registreret i Generalsekretariatet den 2. oktober 1997. De relevante tjenestegrene i Kommissionen undersøgte klagen og konkluderede, at der ikke var grundlag for at registrere brevet som en klage. Generalsekretariatet blev underrettet herom i et brev dateret den 29. oktober 1997, og GD V sendte endvidere et svar til klageren den 6. november 1997.

Med hensyn til den påståede overtrædelse af direktiv 77/187/EØF om overførsel af virksomheder samt klagerens udtalelse om, at anvendelsen af uddannelsesreformloven fra 1988 var resulteret i hans uberettigede afskedigelse, erklærede Kommissionen, at denne lovgivning på ingen måde var i modstrid med direktivet. Uddannelsesreformloven, navnlig paragraf 172 ("Beføjelser til at overflytte personale"), vedrører uddannelsesreformer og overflytningen af visse personalekategorier efter ILEA's nedlæggelse og sigter således mod at beskytte de ansattes erhvervede rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder. Kommissionen anførte endvidere, at artikel 4 i direktivet ikke er til hinder for, at der kan ske afskedigelser af organisatoriske årsager, der medfører beskæftigelsesmæssige ændringer.

Kommissionen bemærkede, at enhver uenighed om kriterierne og de praktiske foranstaltninger i forbindelse med afgørelsen om, hvilke ansatte der udfører opgaver i tilknytning til overførslen, ligger inden for de behørigke nationale organers kompetence, navnlig de relevante retter, som klageren i givet fald kunne indbringe sagen for.

Hvad angår den påståede overtrædelse af direktiv 76/207/EØF om ligebehandling af mænd og kvinder og klagerens udtalelse om, at en række tidligere ILEA-ansatte blev behandlet gunstigere end andre, bemærkede Kommissionen, at det klart fremgik af klagerens oplysninger, at han ikke henviste til forskelsbehandling på grundlag af køn, som udgør direktivets anvendelsesområde.

Klagerens bemærkninger

Klageren fremsatte ingen bemærkninger til Kommissionens udtalelse.

AFGØRELSEN**Påstand om manglende iværksættelse i Kommissionen af en overtrædelsesprocedure mod de britiske myndigheder for overtrædelse af direktiv 77/187/EØF og 76/207/EØF**

- 1 Klagerens hovedpåstand var, at Kommissionen ikke havde iværksat en overtrædelsesprocedure mod de britiske myndigheder for overtrædelse af direktiv 77/187/EØF og 76/207/EØF, på grund af hans uberettigede afskedigelse i tilknytning til uddannelsesreformloven fra 1988. Kommissionen bemærkede, at der ikke var tale om overtrædelse af de nævnte direktiver, og at den den 6. november 1997 havde underrettet klageren om sin beslutning om ikke at forfølge sagen.
- 2 Ombudsmanden bemærkede, at klagen indebar en påstand om fejl og forsømmelser fra Kommissionens side i den administrative procedure for behandling af en klage over en medlemsstats overtrædelse af fællesskabsretten (artikel 226-procedure). Hvad angår denne administrative procedure, bør Kommissionen stå ved det tilsagn, som den afgav som led i Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ 303/97/PD³⁹. Ifølge disse tilsagn bliver klageren orienteret om, hvilket udfald behandlingen af hans klage får, uanset om der ikke bliver truffet yderligere foranstaltninger, eller der iværksættes en traktatbrudsprocedure, og der skal inden et år efter registreringsdatoen tages stilling til, om sagsbehandlingen skal afsluttes uden yderligere foranstaltninger.
- 3 I denne sag fremgik det, at klagerens brev af 26. september 1997 til Kommissionen blev registreret i Generalsekretariatet den 2. oktober 1997, og at der blev sendt et svar til klageren den 6. november 1997. Det fremgik endvidere, at Kommissionen den 21. januar 1998 besvarede klagerens andet brev, der var adresseret til kommissionsformand Santer den 15. november 1997, og hvori der blev anmodet om, at det tidligere svar blev taget op til vurdering.
- 4 I begge svar informerede Kommissionen klageren om, at der ikke var tale om en klar overtrædelse af fællesskabsretten, at de nævnte direktiver var blevet omsat til national britisk ret, og at klageren derfor burde gå til de relevante britiske retter, som har kompetence i forbindelse med sådanne tvister. Kommissionen oplyste endvidere klageren om, at den pågældende nationale ret i tilfælde af en tvist kan anmode Domstolen om en præjudiciel afgørelse om fortolkningen af gældende fællesskabsret.
- 5 I sin udtalelse til Ombudsmanden gav Kommissionen klageren endnu flere oplysninger om årsagerne til, at der ikke var tale om overtrædelse af fællesskabsretten. Hvad angår den påståede overtrædelse af direktiv 76/207/EØF om ligebehandling af mænd og kvinder, bemærkede Kommissionen, at det klart fremgik af klagerens oplysninger, at han ikke henviste til forskelsbehandling på grundlag af køn, som

³⁹ 303/97/PD, som beskrevet i Den Europæiske Ombudsmands årsberetning for 1997, s. 270-274, og jf. Kommissionens femtende beretning om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten (1997), forord s. III-IV (KOM (1998) 317 endelig udg.).

udgør direktivets anvendelsesområde. Med hensyn til den påståede overtrædelse af direktiv 77/187/EØF om overførsel af virksomheder erklærede Kommissionen, at uddannelsesreformloven, navnlig paragraf 172 ("Beføjelser til at overflytte personale"), vedrører uddannelsesreformer og overflytningen af visse personalekategorier efter ILEA's nedlæggelse og således sigter mod at beskytte de ansattes erhvervede rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder.

- 6 Ombudsmanden fandt derfor, at Kommissionen i denne sag havde overholdt de tilsagn, som den afgav i forbindelse med artikel 226-proceduren, og over for klageren havde begrundet, hvorfor den besluttede ikke at iværksætte en overtrædelsesprocedure mod de britiske myndigheder. Kommissionen holdt sig således inden for rammerne af sine retlige beføjelser, og der blev ikke konstateret tilfælde af fejl eller forsømmelser.

KONKLUSION

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

REVISION AF KONTRAHENT

Afgørelse om klage 568/98/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juni 1998 indgav T. på vegne af to virksomheder en klage over Europa-Kommissionen. De to klagende virksomheder havde siden 1992 deltaget i en lang række fællesskabsfinansierede forskningsprojekter. Deltagelsen gav ikke anledning til nogen problemer.

I oktober 1996 gennemførte Revisionsretten en revision hos de to virksomheder. I februar 1997 underrettede Revisionsretten Kommissionens GD XIII om, at revisionen havde afsløret problemer. Kommissionen tog derefter omfanget af sine kontraktlige forpligtelser over for de to virksomheder op til vurdering. Det fremgik, at der var tale om i alt 17 kontrakter, som blev forvaltet af forskellige tjenestegrene og på forskellige retsgrundlag. Internt i Kommissionen overtog enheden for koordinering af bedrageribekæmpelse, UCLAF, sagsdokumenterne vedrørende de to virksomheder.

I juli 1997 blev virksomhederne underrettet om, at alle udbetalinger til dem fra Kommissionen ville blive suspenderet. Den 7.-10. oktober 1997 foretog Kommissionen en inspektion på stedet i virksomhedernes lokaler. Repræsentanter for virksomhederne deltog i inspektionen. Også i oktober 1997 afviste andre af Kommissionens tjenestegrene at indgå projektkontrakter, som de to virksomheder ville deltage i.

Den 10. marts 1998 anmodede Kommissionen virksomhederne om at fremsende yderligere dokumentation ud over den dokumentation, der var fremlagt ved inspektionen. Ved brev af 24. marts 1998 besvarede klageren

denne skrivelse. Ifølge klageren havde Kommissionen modtaget alle nødvendige oplysninger og Kommissionens adfærd skadede de to virksomheder.

Dette var baggrunden for klagens indgivelse til Ombudsmanden. Ifølge klageren havde Kommissionen opført sig med urette over for virksomhederne. Klageren gjorde i det væsentligste følgende gældende:

- selv om de to virksomheder over en periode på mere end seks år regelmæssigt havde orienteret Kommissionen om kontraktgennemførelsen, havde Kommissionen ikke reageret på disse oplysninger; Kommissionen havde således med urette givet virksomhederne det indtryk, at alt var i orden,
- Kommissionen havde med urette suspenderet udbetalinger til de to virksomheder uden først at høre dem,
- Kommissionen havde med urette udelukket virksomhederne fra at deltage i projekter, og
- Kommissionen havde handlet med en unødigt forsinkelse siden inspektionen.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev videresendt til Europa-Kommissionen. Kommissionen anførte, at det fremgik af Revisionsrettens revision, at der havde fundet væsentlige uregelmæssigheder sted med hensyn til de to virksomheders forvaltning af fællesskabsmidlerne. Kommissionen traf derfor straks forholdsregler, dvs. at udbetalingerne til virksomhederne blev suspenderet. Ifølge Kommissionen bekræftede den inspektion på stedet, som Kommissionens tjenestegrene foretog, Revisionsrettens resultater, i særdeleshed:

- oversigterne over udgifter var ikke baseret på de reelle udgifter, men systematisk ansat alt for højt, navnlig med hensyn til personaleudgifter, og generelle udgifter,
- der manglede bilag og bankkontoudtog, og
- en samfinansieringsforpligtelse, som virksomhederne havde fået pålagt på grundlag af kontrakterne, var ikke blevet opfyldt.

Rapporten om inspektionen på stedet, som indeholdt disse resultater, var endelig blevet udarbejdet den 15. maj 1998 og var blevet fremsendt til de to virksomheder, som både i forbindelse med inspektionen på stedet og senere havde fået lejlighed til at fremsætte deres synspunkter. Efter rapportens udarbejdelse gik Kommissionen i gang med at tilbagesøge de uretmæssigt udbetalte beløb.

Hvad angår klagerens første individuelle klagepunkt, oplyste Kommissionen i det væsentligste, at de rapporter, som virksomhederne gennem årene havde indgivet, ikke afslørede nogen problemer med hensyn til overensstemmelsen med de faktiske omstændigheder. Kommissionen havde således ingen grund til på et tidligere tidspunkt at

undersøge virksomhedernes brug af midler. Det var først efter Revisionsrettens revision, at Kommissionen var foranlediget til at foretage en indgående inspektion, som omfattede en undersøgelse af bilagene. Disse bilag var ikke vedlagt de rapporter, der var indgivet gennem årene.

For så vidt angår det andet klagepunkt, anførte Kommissionen, at den havde pligt til at beskytte Fællesskabets finansielle interesser, når den som i denne sag blev stillet over for alvorlige uregelmæssigheder i forbindelse med disse finansielle interesser. Det var derfor berettiget, at Kommissionen tilbageholdt betalinger til virksomhederne, indtil den havde undersøgt sagen nærmere. Endvidere viste inspektionen på stedet, at dette var berettiget, da væsentlige beløb, som allerede var udbetalt, skulle tilbagebetales.

Med hensyn til det tredje klagepunkt erklærede Kommissionen, at den havde ret til at bestemme, at den ikke ønskede at indgå flere kontrakter med de to pågældende virksomheder. Kommissionen anførte endvidere, at virksomhederne selv havde accepteret at trække sig ud af to fremtidige projekter.

Hvad angår det fjerde klagepunkt, fandt Kommissionen, at den havde behandlet sagen rettidigt og uden unødigt forsinkelse i betragtning af den komplekse retsstilling og det forhold, at virksomhederne ikke forelagde yderligere oplysninger. Den anførte, at der i perioden mellem inspektionen og rapportens udarbejdelse fandt en lang række møder sted internt i Kommissionen for at sikre koordinering.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage. Klageren understregede navnlig, at virksomhederne havde overholdt alle gældende bestemmelser i græsk lov.

AFGØRELSEN

1 Undersøgelsens omfang

- 1.1 De klagende virksomheder deltog i 17 kontrakter med Kommissionen, som var finansieret af fællesskabsmidler. Efter ca. seks år foretog Revisionsretten en revision af virksomhederne. I tilknytning til revisionen suspendede Kommissionen de betalinger, som skulle være foretaget til virksomhederne ifølge kontrakterne. Kommissionens enhed for bedrageribekæmpelse foretog en inspektion på stedet i virksomhedernes lokaler, som ifølge Kommissionen viste alvorlige uregelmæssigheder. Kommissionen ønskede derfor ikke at indgå yderligere kontrakter med virksomhederne og udstedte indtægtsordrer for beløb, der var udbetalt på grundlag af eksisterende kontrakter. Klageren fandt, at Kommissionen havde handlet med urette, og at Kommissionen havde handlet med en unødigt forsinkelse.

Baggrunden for sagen var således kontraktmæssige forhold mellem Kommissionen og de to pågældende virksomheder, og dybest set satte klageren spørgsmålstegn ved Kommissionens beføjelser, når den ikke er tilfreds med den anden kontraktparts indsats.

- 1.2 Der måtte derfor erindres om, at Den Europæiske Ombudsmand ikke søger at afgøre, om parterne har handlet i overensstemmelse med kontrakten. Dette spørgsmål vil kun kunne behandles behørigt af en kompetent domstol, som ville have mulighed for at påhøre parternes argumenter vedrørende den relevante nationale ret og vurdere modstridende bevismateriale vedrørende ethvert omtvistet realitetsspørgsmål. Imidlertid bør en offentlig myndighed, som er involveret i en aftaleretlig tvist med en privat part, af hensyn til god forvaltningsskik altid være i stand til at give Ombudsmanden en logisk redegørelse for retsgrundlaget for sine handlinger og for, hvorfor den mener, at dens opfattelse af sin stilling er berettiget.

2 Kommissionens handlen med urette

- 2.1 I det første klagepunkt bebrejdede klageren Kommissionen, at den i mange år ikke havde reageret på virksomhedernes rapporter. Ifølge Kommissionen var de uregelmæssigheder, der havde fundet sted, af en sådan art, at Kommissionen ikke havde været i stand til at opdage dem på grundlag af virksomhedernes periodiske rapporter til Kommissionen og ikke kunne få klageren til at tro, at alt var i orden.

Ombudsmanden fandt, at Kommissionens forklaring på, hvorfor den ikke havde handlet, var rimelig og ikke kunne udgøre fejl eller forsømmelser i forbindelse med de to pågældende virksomheder.

- 2.2 Med hensyn til det andet og det tredje klagepunkt om, at Kommissionen ikke var berettiget til at suspendere betalinger og undlade at indgå fremtidige kontrakter med virksomhederne, fremgik det, at Kommissionen gjorde dette for at beskytte Fællesskabets finansielle interesser, stillet over for det, som Revisionsretten og den selv anså for at være alvorlige uregelmæssigheder gennem mange år. Det skal endvidere bemærkes, at som sagen forholdt sig, syntes det på grundlag af de indtægtsordrer, som Kommissionen efterfølgende udstedte over for virksomhederne, bekræftet, at denne foranstaltning var klog. De beløb, der skulle tilbagesøges, var væsentlige. Det syntes ikke urimeligt, at Kommissionen stillet over for det, som Revisionsretten og den selv anså for at være alvorlige uregelmæssigheder, søgte at begrænse omfanget af den finansielle risiko, som den fandt, at den var udsat for.

Ombudsmanden fandt derfor, at der ikke forelå fejl eller forsømmelser i forbindelse med disse aspekter af klagen.

- 2.3 Hvad angår klagerens fjerde klagepunkt om, at Kommissionen havde handlet med unødig forsinkelse, bemærkede Ombudsmanden, at der gik ca. syv måneder fra Kommissionens inspektion (oktober 1997) indtil udarbejdelsen af den rapport, der indeholdt resultaterne af inspektionen (maj 1998). Ifølge Kommissionen skyldtes dette tidsrum den komplekse retsstilling og det forhold, at virksomhederne ikke forelagde yderligere oplysninger. Endvidere fandt der internt i Kommissionen en lang række møder sted for at sørge for koordinering.

God forvaltningsskik kræver, at myndighederne handler inden for et rimeligt tidsrum for at tage stilling til de foreliggende sager. Hvad der er et rimeligt tidsrum, bestemmes i forhold til de særlige omstændigheder ved sagen, f.eks. den foreliggende sags kompleks beskaffenhed, betydningen for parterne af de foranstaltninger, der skal træffes, og konteksten. I denne sag vedrørte Kommissionens undersøgelse en lang række kontrakter, som havde været i kraft i mange år, og som krævede, at mange af Kommissionens tjenestegrene blev inddraget. Hertil kom Kommissionens tvist med klagerne om yderligere oplysninger. Under disse omstændigheder syntes den tid, som Kommissionen brugte på at udarbejde rapporten, ikke at være urimelig og udgjorde derfor ikke fejl eller forsømmelser.

KONKLUSION

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

SANKTIONER SOM LED I DEN FÆLLES MARKEDSORDNING FOR MÆLK

Afgørelse om klage 619/98/(JH)/GG over Kommissionen

KLAGEN

Forordning nr. 1001/98 blev vedtaget den 13. maj 1998 og offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 14. maj 1998. I henhold til artikel 2 heri trådte forordningen i kraft på syvendedagen efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende. Forordningen fastsatte visse sanktioner, hvis opkøberne (dvs. de mejerier, som producenterne leverede mælken til) ikke informerede de nationale myndigheder om leverancer senest den 14. maj hvert år.

I juni 1998 indgav et medlem af en provinsmyndighed i Italien en klage til Ombudsmanden. Han gjorde gældende, at EU-institutionerne ikke burde have vedtaget en forordning dagen før, den skulle finde anvendelse, og offentliggjort forordningen den dag, hvor den skulle finde anvendelse. Han var af den opfattelse, at der var stor risiko for, at forordningen ikke ville blive overholdt, da den nationale myndighed i Italien endnu ikke havde stillet de pågældende vejledninger og formularer til rådighed på tysk.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev videresendt til Kommissionen.

I sin udtalelse påpegede Kommissionen, at opkøbernes forpligtelse til at fremsende de pågældende oplysninger til de nationale myndigheder inden den 15. maj hvert år fremgik af artikel 3, stk. 2, første afsnit, i forordning nr. 536/93 (som ikke var blevet ændret ved forordning nr. 1001/98). Artikel 3,

stk. 2, *andet* afsnit, i forordning nr. 536/93 fastsatte visse sanktioner i tilfælde af, at disse data ikke blev meddelt rettidigt. Der skulle betales et beløb svarende til afgiften ved overskridelse af referencemængden med 0,1%. Sanktionen kunne dog højst udgøre 20 000 ECU.

Sanktionen var den samme, uanset om opkøberen meddelte dataene med en dags eller tre måneders forsinkelse. Ifølge Kommissionen havde man fundet dette uhensigtsmæssigt. Artikel 3, stk. 2, *andet* afsnit, var derfor blevet ændret ved forordning nr. 1001/98. Den nye udgave af dette afsnit fastsatte samme sanktion som den tidligere udgave af dette afsnit, dvs. et beløb svarende til det skyldige afgiftsbeløb for en overskridelse på 0,1% i forbindelse med de mængder mælk, der blev leveret, forudsat at dataene blev meddelt efter den 14. maj, men inden den 1. juni. Der blev imidlertid fastsat forhøjede sanktioner for tilfælde, hvor meddelelsen blev fremsendt efter den 31. maj, men inden den 16. juni, efter den 15. juni, men inden den 1. juli, og efter den 30. juni. Endvidere blev der nu fastsat minimumssanktioner i alle disse tilfælde. I henhold til artikel 2 i forordning nr. 1001/98 anvendes disse minimumssanktionsbeløb dog først fra 1999.

På baggrund af ovenstående konkluderede Kommissionen følgende:

- 1 Fristen for at fremsende de relevante data (14. maj) blev ikke ændret ved forordning nr. 1001/98.
- 2 For meddelelser, der blev fremsendt mellem den 15. maj og den 31. maj, var sanktionen nøjagtigt den samme som på grundlag af den oprindelige udgave af forordning nr. 536/93, kun med den undtagelse, at der blev fastsat en minimumssanktion.
- 3 Artikel 2 i forordning nr. 1001/98 fastsatte udtrykkeligt, at minimumssanktionerne først fandt anvendelse fra 1999.
- 4 En opkøber befandt sig derfor ikke i en anden situation som følge af ændringerne, medmindre han stadig ikke havde fremsendt meddelelsen den 31. maj 1998.

Hvad angår problemet med at overholde fristen den 14. maj som følge af, at der ikke forelå vejledninger og formularer på tysk, bemærkede Kommissionen, at opkøbernes forpligtelse til at stille de pågældende data til rådighed var blevet fastsat i forordning nr. 536/93 og har fundet anvendelse siden den 1. april 1993. Opkøbere i alle medlemsstater havde derfor været helt klar over denne frist. Der var efter Kommissionens opfattelse ingen mulig forbindelse mellem tilgængeligheden af sådanne vejledninger og formularer på tysk og bestemmelserne i forordning nr. 1001/98, da vejledninger og formularerne skulle stilles til rådighed af de italienske myndigheder.

Endelig bemærkede Kommissionen, at klageren ikke tidligere havde rettet administrative henvendelser til den.

Klagerens bemærkninger

Der blev ikke modtaget bemærkninger fra klageren til disse kommentarer fra Kommissionen.

AFGØRELSEN**1 Antagelse til realitetsbehandling**

Kommissionen gjorde i sin udtalelse opmærksomhed på, at klageren ikke tidligere havde rettet administrative henvendelser til den. Det skal dog understreges, at der i henhold til artikel 2, stk. 4, i Ombudsmandens statut⁴⁰ inden klagens indgivelse skal være rettet de "fornødne administrative henvendelser". Ombudsmanden fandt, at den foreliggende sag vedrørte en påstand, der var fremsat i offentlighedens interesse (popularklage), hvor sådanne forudgående administrative henvendelser ikke nødvendigvis er relevante.

2 Datoen for anvendelsen af forordning nr. 1001/98

- 2.1 Klageren gjorde gældende, at forordning nr. 1001/98 blev vedtaget dagen før, den skulle finde anvendelse, og offentliggjort den dag, hvor den skulle finde anvendelse (14. maj). Det ville derfor have været vanskeligt for opkøberne (dvs. de mejerier, hvortil producenterne leverer mælken) at opfylde deres forpligtelse til inden den 14. maj at fremsende oplysninger om leverancerne til de nationale myndigheder. Kommissionen svarede, at den pågældende dato allerede var blevet fastsat i forordning nr. 536/93, og at en opkøber uanset ændringerne med hensyn til sanktioner for manglende opfyldelse af denne forpligtelse, som blev indført ved forordning nr. 1001/98, ikke befandt sig i en anden situation end tidligere, medmindre han stadig ikke havde fremsendt meddelelsen den 31. maj 1998.
- 2.2 Kommissionen pegede med rette på, at opkøbernes forpligtelse til at fremsende de pågældende data til de nationale myndigheder inden den 14. maj hvert år allerede var indført ved forordning nr. 536/93 i 1993. Forordning nr. 1001/98 vedrører kun de sanktioner, som skal betales i de tilfælde, hvor denne frist ikke overholdes. Den havde derfor ingen virkning på opkøbernes evne til at overholde den forpligtelse til at stille oplysninger til rådighed, som blev pålagt dem ved forordning nr. 536/93, og den omstændighed, at den blev offentliggjort en 14. maj var derfor uden betydning i denne henseende.
- 2.3 Selv om klagen ikke udtrykkeligt kommer ind på dette spørgsmål, kunne den også forstås på den måde, at den satte spørgsmålstegn ved den tidsmæssige anvendelighed af de nye sanktioner, der blev fastsat ved forordning nr. 1001/98. Kommissionen syntes i det mindste at have fortolket klagen på en sådan måde, da den sammenlignede de sanktioner, der var fastsat i de to forordninger, og behandlede spørgsmålet om, hvornår de nye sanktioner kunne finde anvendelse. I denne henseende påpegede Kommissionen med rette, at de nye minimumssanktioner i forordning nr. 1001/98 først ville træde i kraft i 1999 (ifølge artikel 2 i denne forordning).

⁴⁰ Europa-Parlamentets afgørelse nr. 94/262/EKSF, EF, Euratom af 9. marts 1994 vedrørende ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv

3 Manglende vejledninger og formularer på tysk

- 3.1 Klageren henholdte sig til, at de italienske myndigheder med ansvar for spørgsmål i forbindelse med mælkekvoter ikke havde stillet de nødvendige vejledninger og formularer til rådighed på tysk inden den 14. maj 1998. Kommissionens reaktion herpå var, at forordning nr. 1001/98 ikke havde noget at gøre med fristen den 14. maj, som allerede var blevet fastsat ved forordning nr. 536/93, og at vejledningerne og formularerne under alle omstændigheder skulle stilles til rådighed af de italienske myndigheder.
- 3.2 Som Kommissionen påpegede, var opkøbernes forpligtelse til at fremsende de pågældende oplysninger allerede fastsat i forordning nr. 536/93. Opkøberne har således skullet være opmærksom på denne forpligtelse i det mindste siden 1993. De påståede manglende vejledninger og formularer på tysk berører ikke denne konklusion. Ansvar for at stille sådanne vejledninger og formularer til rådighed synes under alle omstændigheder at ligge hos de italienske myndigheder. De italienske myndigheders påståede undladelse heraf kunne således ikke behandles af Ombudsmanden, hvis opgave består i at undersøge mulige tilfælde af fejl eller forsømmelser begået af *Fællesskabets* institutioner eller organer.

KONKLUSION

Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

KOMMISSIONENS BEHANDLING AF EN KONKURRENCESAG

Afgørelse om klage 75/99/ME over Europa-Kommissionen

KLAGEN

Klageren var en national repræsentant for mindre virksomheder. En af de virksomheder, som han repræsenterede, Microwave Ovenware Ltd. (MOL), gjorde gældende, at den var blevet tvunget til at indstille driften i 1989 på grund af en anden virksomheds adfærd, Dynopack med hjemsted i Norge. MOL klagede i maj 1988 til Kommissionen over Dynopacks overtrædelser af EF-traktatens artikel 81 og 82 (tidl. artikel 85 og 86). Kommissionen undersøgte klagen, men fandt ikke, at EF's konkurrenceret var blevet overtrådt. Endelig underrettede den i 1994 MOL om, at sagsbehandlingen var blevet afsluttet.

Klageren gjorde gældende, at MOL i mange år havde forsøgt at få oplysninger og svar på spørgsmål i forbindelse med den klage, der var indgivet til Kommissionen. Klageren anførte, at Kommissionen nægtede af give MOL de oplysninger, der var anmodet om, og at den hverken behandlede sagen eller undersøgte de fremsendte dokumenter ordentligt. Endvidere gjorde Kommissionen med urette gældende, at samhandel mellem Norge

og Det Forenede Kongerige ikke blev betragtet som samhandel mellem medlemsstater som omhandlet i EF's konkurrenceregler.

Ifølge klageren var det først på et møde i september 1997, at Kommissionen gav MOL de oplysninger, som virksomheden havde anmodet om i mange år. Oplysningerne viste, at Kommissionen ikke havde behandlet klagen i overensstemmelse med den korrekte procedure. I maj 1998 erkendte Kommissionen, at samhandel mellem Norge og Det Forenede Kongerige kunne sidestilles med samhandel mellem medlemsstater. Til trods herfor afviste den at genoptage sagsbehandlingen.

Kommissionen erklærede, at den ikke var et undersøgelsesorgan, men baserede sig på indsendt skriftlig dokumentation, og at dens forvaltningsmæssige beføjelser var utilstrækkelige. Ifølge klageren er dette usandt, da Kommissionens beføjelser til at foretage kontrolundersøgelser er veletablerede, navnlig inden for konkurrenceretten.

Desuden besvarede Kommissionen aldrig klagerens skrivelse af 21. juli 1998.

YDERLIGERE OPLYSNINGER

I marts 1999 skrev Elliott, medlem af Europa-Parlamentet, til Kommissionen vedrørende MOL-sagen i Kommissionen, og han sendte en kopi af sit brev til Ombudsmanden. I sit brev stillede han i det væsentlige Kommissionen følgende fire spørgsmål i forbindelse med MOL-sagen:

- Hvilke undersøgelser havde Kommissionen foretaget af nøjagtigheden af de oplysninger, der var fremsendt til Kommissionen, i betragtning af MOL's påstande om, at det fremlagte bevismateriale var falsk?
- Elliott sendte en skriftlig forespørgsel i marts 1991 vedrørende det første spørgsmål. Kommissionen svarede, at den ikke kunne give oplysninger på grund af tavshedspligten. På hvilket grundlag blev der truffet afgørelse om, at der skulle gælde tavshedspligt, og hvilke foranstaltninger ville der blive truffet med hensyn til påstandene om falsk bevismateriale?
- Kommissionen erklærede, at Dynopacks adfærd ikke syntes at påvirke samhandelen mellem medlemsstater. Denne fortolkning blev ikke begrundet. På hvilket grundlag blev denne afgørelse truffet, og hvorfor blev MOL ikke oplyst ordentligt om dette?
- Kommissionen anførte, at MOL ikke havde været i stand til at fremlægge beviser for den påståede overtrædelse. MOL oplyste imidlertid, at der ikke var modtaget et fyldigt svar på MOL's anmodning om at tilvejebringe datoer og eksempler på disse anmodninger, hvorfor Kommissionens udtalelse var mangelfuld. Elliott anmodede Kommissionen om lade svarene på disse spørgsmål indgå i Kommissionens svar til Ombudsmanden.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev videresendt til Kommissionen. I sin udtalelse anførte Kommissionen, at Microwave Ovenware Ltd. (MOL) i 1988 havde klaget til Kommissionen over, at virksomheden havde lidt tab på grund af Dynopacks adfærd, en virksomhed, som tidligere havde leveret tilbehør til MOL til brug i mikrobølgeovne. I perioden 1988-1993 undersøgte Kommissionens GD IV klagen og havde talrige kontakter med klageren via breve og uformelle drøftelser. Dette fremgik af en oversigt over kommunikationen og kontakterne mellem Kommissionen og MOL, som var vedlagt udtalelsen. I 1993 sendte Kommissionen imidlertid en skrivelse til MOL i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63/EØF, hvori den underrettede virksomheden om, at Kommissionen påtænkte at afvise klagen. I denne skrivelse oplyste Kommissionen klageren om, at kravet i EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81) ikke var opfyldt: samhandelen mellem medlemsstater var ikke påvirket. Efter denne skrivelse fremlagde klageren ikke yderligere bevismateriale til støtte for sin klage, og i 1994 underrettede Kommissionen MOL om, at sagen blev betragtet som afsluttet.

I 1997, mere end 3 1/2 år senere, anmodede MOL om, at sagen blev genoptaget. MOL gjorde i denne forbindelse gældende, at sagen var blevet behandlet ukorrekt, og satte spørgsmålstegn ved de anførte begrundelser med hensyn til, at samhandelen mellem medlemsstater ikke blev påvirket. Under denne kontakt blev det også klart, at MOL havde indstillet driften i 1989. Ved skrivelse af 16. juli 1998 oplyste Kommissionen udførligt MOL om, hvorfor den oprindelige sag ikke kunne genoptages. I sin skrivelse henviste Kommissionen til den såkaldte artikel 6-skrivelse og til sin skrivelse fra 1994, hvori MOL blev informeret om, at sagen var afsluttet. Kommissionen gjorde opmærksom på, at MOL ikke reagerede efter denne korrespondance og ikke anmodede om en formel afgørelse om afvisning af klagen, således at MOL kunne have indbragt sagen for Retten i Første Instans. Med hensyn til anmodningen om at genoptage sagen påpegede Kommissionen, at dette ville indebære, at man igen skulle undersøge omsætteligheder, som fandt sted i perioden 1988-1993 i forbindelse med en virksomhed, som i mellemtiden havde indstillet enhver økonomisk aktivitet. Kommissionen erklærede, at i henhold til retspraksis i Retten i Første Instans (T-77/95, SFEI m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1997 II, s. 1, præmis 57) er Kommissionen ikke forpligtet til at behandle klager over nogle former for praksis, som er bragt til ophør. Kommissionen konkluderede, at en genoptagelse af sagen ville være forbundet med brug af Kommissionens ressourcer, som ikke ville stå i et rimeligt forhold til den påståede overtrædelses betydning for fællesmarkedets funktion. Sagens interesse for Fællesskabet var derfor ikke tilstrækkelig til at kunne begrunde, at undersøgelsen af MOL's klage blev genoptaget.

Klagerens brev af 21. juli 1998 blev af Kommissionen betragtet som en bekræftelse på modtagelsen af dens egen skrivelse af 16. juli 1998, da de samme argumenter blev gentaget. Efter Kommissionens opfattelse var et svar ikke påkrævet.

Kommissionen understregede, at den ikke har samme mulighed som en national domstol for at afhøre vidner, og at den derfor ikke kan fastslå pålideligheden af oplysninger, som andre parter fremlægger.

Endvidere var dette genstand for to skriftlige forespørgsler fra Elliott, medlem af Europa-Parlamentet, til Kommissionen. Elliott skrev også direkte til og modtog et svar fra Sir Leon Brittan i 1991.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger anførte klageren i det væsentligste følgende:

Det var ikke muligt fuldt ud at kommentere Kommissionens oversigt over breve og svar, som var vedlagt dens udtalelse, da oversigtens side tre manglede. Der var ikke tale om utallige uformelle drøftelser mellem MOL og Kommissionen. Der var ingen beviser på, at sagen i realiteten blev undersøgt.

Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt samhandelen mellem medlemsstater var blevet påvirket, anførte Kommissionen, at dette krav ikke syntes at være opfyldt. Kommissionen forklarede imidlertid aldrig, hvorfor den havde ændret standpunkt, og det var først på mødet i september 1997, at Kommissionen besvarede MOL's anmodning om en præcisering af dette punkt. Endelig erkendte Kommissionen i 1998, at samhandelen mellem Norge og Det Forenede Kongerige kunne betragtes som samhandel mellem medlemsstater. Kommissionen burde endvidere have forklaret, hvorfor sagen blev indledt på grundlag af EF-traktatens artikel 86 (nu artikel 82), og hvorfor en genoptagelse var tilladt på grundlag af EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81), hvis der ikke var nogen samhandel, som opfyldte betingelserne.

MOL handlede ikke i perioden 1994-1997, da det var klart for virksomheden, at Kommissionen ikke agtede at reagere herpå. Det var først, da venner og advokater oplyste MOL om, at Kommissionen skulle have svaret MOL, at virksomheden genoptog kontakten til Kommissionen via sin forretningsrepræsentant.

Med hensyn til den omstændighed, at Kommissionen ikke er forpligtet til at behandle klager over nogle former for praksis, som er bragt til ophør, fremlagde klageren en avisartikel, hvoraf det fremgik, at Kommissionen rent faktisk behandler visse sager som denne.

Kommissionen besvarede ikke brevet af 21. juli 1998, hvori der i modsætning til det, Kommissionen anførte, blev fremført nye punkter.

Modsat det, Kommissionen siger, har den i henhold til artikel 14 i Rådets forordning nr. 17 beføjelser til at foretage kontrolundersøgelser. Klageren var derfor ikke enig i Kommissionens udtalelse om, at den ikke kan fastslå pålideligheden af oplysninger, som forelægges den, da den kun er et forvaltningsorgan.

Hvad angår Kommissionens udtalelse om, at den forgæves forsøgte at finde vægtige beviser til støtte for MOL's påstande, gjorde klageren gældende, at Kommissionen bl.a. havde fået forelagt kopier af fakturaer og underskrevne ordrer, beedigede skriftlige erklæringer, import-/eksportdo-

kumenter og bankkontoudtog. Hvis dette ikke var tilstrækkeligt bevismateriale, anmodede klageren Kommissionen om at præcisere, hvad den klassificerede som bevismateriale.

Endelig håbede klageren, at Kommissionen ville give fyldestgørende svar med hensyn til såvel klagen som de fire spørgsmål, som Elliott, medlem af Europa-Parlamentet, havde stillet Kommissionen.

AFGØRELSEN

1 Indledende bemærkninger

I sine bemærkninger fremførte klageren nye punkter med hensyn til den oprindelige klage. Disse punkter vedrørte anmodninger om oplysninger og en præcisering fra Kommissionen samt svar på de fire spørgsmål, som Elliott havde stillet. Ombudsmanden fandt det ikke begrundet at indlede undersøgelser af de nye punkter, der var fremført i klagerens bemærkninger, da de falder uden for den oprindelige klages rammer og snarere kun udgjorde en anmodning om oplysninger.

2 Kommissionens sagsbehandling

- 2.1 Klageren gjorde gældende, at sagen ikke var behandlet eller undersøgt af Kommissionen. Endvidere havde den ikke besvaret klagerens brev af 21. juli 1998.
- 2.2 Kommissionen oplyste, at den behandlede klagen i årene 1988-1993, og at den havde talrige kontakter med klageren som vist i den oversigt, der var vedlagt dens udtalelse. Endvidere var den af den opfattelse, at et svar på brevet af 21. juli 1998 ikke var påkrævet, da der ikke blev fremsat nye punkter i brevet.
- 2.3 Hvad angår behandlingen af sagen, vedlagde Kommissionen en oversigt over kommunikationen og kontakterne med MOL, men som klageren med rette havde gjort opmærksom på, manglede side tre i denne oversigt. Oversigten viste imidlertid kun de væsentligste dokumenter i sagen. Desuden var det på grundlag af de dokumenter, som både Kommissionen og klageren havde fremsendt (f.eks. kopier af korrespondance), dog muligt at foretage en egentlig vurdering af sagsbehandlingen. Dokumenterne viste, at der havde været megen korrespondance mellem Kommissionen og MOL gennem en periode på adskillige år. I denne periode svarede Kommissionen regelmæssigt klageren. Selv om Kommissionen ikke besvarede eller bekræftede modtagelsen af hvert eneste brev, undertiden fordi klageren skrev så hyppigt, svarede den altid, når den fandt det passende, og det var klart, at der regelmæssigt fandt korrespondance sted. Endvidere kan det i konkurrencesager som denne ikke kræves, at klageren modtager en reaktion på alt det materiale, der fremsendes til Kommissionen, når der finder korrespondance sted så hyppigt og gennem en så lang periode. Ombudsmanden bemærkede også, at selv om der var misforståelser mellem Kommissionen og klageren, foruden forekomsten af en række praktiske problemer, viste sags-

akten, at Kommissionen gav klageren mulighed for at deltage i procedurerne på passende måde. Desuden fulgte Kommissionen den procedure, der er fastsat i forbindelse med konkurrencesager med hensyn til f.eks. afsendelsen af en såkaldt artikel 6-skrivelse. Der var derfor intet, der tydede på, at Kommissionen ikke behandlede sagen korrekt.

- 2.4 Hvad angår klagerens påstand om, at sagen ikke blev undersøgt, bemærkes det, at Kommissionen i sin artikel 6-skrivelse af 5. februar 1993 anførte, at den havde foretaget en grundig undersøgelse af sagen, og at den havde fuldt kendskab til sagen. Der var intet i sagsakten, der tydede på, at Kommissionen ikke havde efterlevet denne udtalelse eller undersøgt sagen korrekt.
- 2.5 Med hensyn til klagerens brev af 21. juli 1998 bemærkede Ombudsmanden, at breve generelt bør besvares. Ombudsmandens evaluering af brevene viste, at klagerens brev af 21. juli 1998 indeholdt spørgsmål med hensyn til grundlaget for, at Kommissionen afsluttede sagsbehandlingen, og Kommissionens pligt til at stille klare oplysninger til rådighed om procedurernes udvikling. Hvad angår Kommissionens beslutning om at afslutte sagsbehandlingen, henviste Kommissionen i sin skrivelse af 16. juli 1998 til sin artikel 6-skrivelse af 5. februar 1993, som behandlede dette spørgsmål på passende måde. Med hensyn til Kommissionen pligt til at stille klare oplysninger til rådighed bemærkede Ombudsmanden, at Kommissionen rent faktisk fulgte de procedurer, der er fastsat i forbindelse med konkurrencesager, og Ombudsmanden fandt det derfor ikke begrundet at forfølge dette aspekt af klagen yderligere.
- 2.6 Ombudsmanden fandt derfor, at der ikke forelå et tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

3 Kommissionens udtalelse med hensyn til, om samhandelen mellem Norge og Det Forenede Kongerige betragtes som samhandel mellem medlemsstater

- 3.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen først var af den opfattelse, at samhandel mellem Norge og Det Forenede Kongerige kunne sidestilles med samhandel mellem medlemsstater som omhandlet i EF's konkurrenceregler (EF-traktatens artikel 81 og 82), men at den senere med urette ændrede synspunkt. Først i 1998 var den igen enig i klagerens opfattelse, at den skulle sidestilles med samhandel mellem medlemsstater.
- 3.2 Kommissionen henviste til sin artikel 6-skrivelse af 5. februar 1993 og anførte, at da samhandelen mellem medlemsstater ikke var påvirket, var kravet i EF-traktatens artikel 81 ikke opfyldt.
- 3.3 Hvad angår dette spørgsmål, syntes det nødvendigt at henvise til artikel 6-skrivelsen af 5. februar 1993. Det hed i denne skrivelse:

“For så vidt angår EF-traktatens artikel 85, stk. 1, fremgår det, at den samhandel, der er påvirket af den adfærd, De har klaget over, er direkte samhandel mellem Norge og Det

Forenede Kongerige. Selv om dette ikke betyder, at den påklagede adfærd ikke kan påvirke samhandelen mellem medlemsstater, foreligger der i denne sag ingen beviser på en mærkbar påvirkning af den pågældende samhandel. Selv hvis Kommissionen uden videre accepterede, at situationen forholder sig således, som De gør gældende, nemlig at Dynopack og virksomhedens britiske distributører eller datterselskaber har "presset Dem ud" af Deres britiske markeder, mangler der således bevis for, at en af de væsentlige betingelser for at anvende EF-traktatens artikel 85, stk. 1, er opfyldt. Vi har forsøgt at give Dem enhver mulighed for at bevise det modsatte, hvilket er grunden til, at vi ikke på et tidligere tidspunkt har afsluttet sagsbehandlingen; vi må dog konkludere, at De ikke har været i stand til at fremlægge bevis på en mærkbar påvirkning af samhandelen mellem medlemsstater, selv om vi hyppigt har understreget, at dette er den væsentligste forhindring for at forfølge Deres klage."

3.4 Ved læsningen af artikel 6-skrivelsen af 5. februar 1993 havde klageren tilsyneladende misforstået Kommissionens holdning. Det fremgik klart af skrivelsen, at Kommissionen ikke anførte, at samhandel mellem Norge og Det Forenede Kongerige aldrig kan betragtes som samhandel mellem medlemsstater. Med ordlyden "Selv om dette ikke betyder, at den påklagede adfærd ikke kan påvirke samhandelen mellem medlemsstater,..." var Kommissionens holdning snarere det modsatte. Det fremgik imidlertid, at Kommissionen ikke fandt "en mærkbar påvirkning af den pågældende samhandel" i denne specifikke sag. Der var endvidere intet i sagsakten, som tydede på, at Kommissionen rent faktisk anførte, at samhandelen mellem Norge og Det Forenede Kongerige ikke kan betragtes som samhandel mellem medlemsstater. Det, som Kommissionen derimod anførte, var, at der ikke var nogen mærkbar påvirkning af samhandelen mellem medlemsstater i denne specifikke sag.

3.5 Ombudsmanden fandt derfor, at der ikke forelå et tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

4 Kommissionens beføjelser til at foretage kontrolundersøgelser

4.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen med urette anførte, at den ikke var et undersøgelsesorgan, men baserede sig på indsendt skriftlig dokumentation, og at dens forvaltningsmæssige beføjelser var utilstrækkelige. Ifølge klageren er dette usandt, da Kommissionens beføjelser til at foretage kontrolundersøgelser er veletablerede, navnlig inden for konkurrenceretten.

4.2 Kommissionen erklærede, at den ikke har samme mulighed som en national domstol for at afhøre vidner, og at den derfor ikke kan fastslå pålideligheden af oplysninger, som andre parter fremlægger.

- 4.3 Kommissionens beføjelser til at foretage kontrolundersøgelser i forbindelse med konkurrencesager er fastsat i Rådets forordning nr. 17⁴¹ og Domstolens retspraksis. Selv om det er anerkendt, at Kommissionen har brede beføjelser til at foretage kontrolundersøgelser inden for konkurrenceretten, betyder dette ikke, at den har mulighed for at afhøre vidner eller kontrollere pålideligheden af de dokumenter, der fremlægges for den. I henhold til artikel 14 i forordning nr. 17 har Kommissionen ret til at "afkræve mundtlige forklaringer på stedet". Artikel 14 finder imidlertid kun anvendelse på de kontrolundersøgelser, som Kommissionen foretager i virksomhedens lokaler, og endvidere har Domstolens retspraksis anerkendt en begrænset fritagelse for selvanmeldelse, således at virksomheden ikke har pligt til at besvare spørgsmål, som ville indebære en indrømmelse af netop den strafbare handling. Kommissionen er ved at undersøge.⁴² Endvidere har Kommissionen ingen etableret ret til at indkalde vidner eller at søge mundtlige forklaringer uden for anvendelsesområdet for artikel 14 i forordning nr. 17.

Selv om alle fysiske eller juridiske personer med en berettiget interesse kan klage til Kommissionen i henhold til artikel 3, stk. 2, litra b, i forordning nr. 17, fremgår det klart af Domstolens retspraksis, at denne ret ikke omfatter retten til at udstede en beslutning efter EF-traktatens artikel 249 om, hvorvidt den påståede overtrædelse foreligger.⁴³ Dette tyder yderligere på, at Kommissionen ikke er forpligtet til at undersøge pålideligheden af de dokumenter, der forelægges den.

- 4.4 Det fremgik, at Kommissionen ikke overtrådte en bindende regel eller et bindende princip, da den erklærede, at den ikke havde samme mulighed som en national domstol for at afhøre vidner, og at den ikke kan fastslå pålideligheden af oplysninger, der fremlægges. Ombudsmanden fandt derfor, at der ikke forelå et tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

5 Kommissionens afvisning af at genoptage sagen

- 5.1 Efter at klageren genoptog kontakten til Kommissionen, anmodede han om, at sagen blev genoptaget. Ved skrivelse af 16. juli 1998 informerede Kommissionen MOL om, hvorfor den oprindelige sag ikke kunne genoptages. Kommissionen anførte følgende i skrivelsen:

"Hvad angår Deres anmodning om en genoptagelse af sagsbehandlingen, som første gang blev fremsat i 1997 og gentaget i 1998, beklager jeg at måtte konstatere, at Kommissionen derved blot igen vil skulle undersøge forhold, som angiveligt har fundet sted i perioden 1988-1993. De anfører som begrundelse, at der på daværende tidspunkt blev fremlagt falsk bevismateriale. De indrømmer imidlertid selv, at den påståede overtrædelse er ophørt, og

⁴² Sag 374/87, *Orkem SA mod Kommissionen*, Sml. 1989, s. 3283.

⁴³ Sag 125/78, *GEMA mod Kommissionen*, Sml. 1979, s. 3173.

at De på nuværende tidspunkt ikke udøver nogen relevant økonomisk aktivitet.

Kommissionen er af den opfattelse, at den ikke er forpligtet til at behandle klager over nogle former for praksis, som er bragt til ophør (Retten i Første Instans, sag T-77/95, SFEI m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1997 II, s. 1, præmis 57). En genoptagelse af Deres sag ville være forbundet med brug af Kommissionens ressourcer, som ikke ville stå i et rimeligt forhold til den påståede overtrædelses betydning for fællesmarkedets funktion. Sagens interesse for Fællesskabet er derfor ikke tilstrækkelig til at begrunde, at undersøgelsen af klagen blev genoptaget.”

- 5.2 Kommissionen har i forbindelse med konkurrencesager skønsmæssige beføjelser til at afgøre, hvilke foranstaltninger der skal træffes, når blot den begrundet sin afgørelse. I sin skrivelse af 16. juli 1998 redegjorde Kommissionen for, hvorfor den ikke fandt det nødvendigt at genoptage sagen. Begrundelsen var for det første, at MOL havde indstillet driften, hvilket betød, at Kommissionen ikke behøvede at undersøge sagen yderligere. Selv om det kan påvises, at Kommissionen forfølger visse sager i forbindelse med aktiviteter, som er bragt til ophør (som anført af klageren), er det inden for Kommissionens beføjelser at afgøre, hvilke sager den ønsker at undersøge. For det andet var Kommissionen af den opfattelse, at sagens interesse for Fællesskabet ikke var tilstrækkelig til at berettigede en genoptagelse. De begrundelser, som Kommissionen har givet for at afvise en genoptagelse af sagen, synes at være i overensstemmelse med retspraksis i Fællesskabets domstole. Ombudsmanden fandt derfor, at Kommissionen holdt sig inden for rammerne af sine retlige beføjelser, da den afviste en genoptagelse af sagen.
- 5.3 Ombudsmanden fandt derfor, at der ikke forelå et tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.1.5 Den Europæiske Centralbank

SPROGREGLER FOR FÆLLESSKABSINSTITUTIONER

Afgørelse om klage 281/99/VK over den Europæiske Centralbank

KLAGEN

I marts klagede P. til Den Europæiske Ombudsmand over Den Europæiske Centralbank (ECB). Klageren havde rettet henvendelse til bankens direktør for eksterne relationer, Dr. Manfred Körber, vedrørende det forhold, at

oplysningerne på Den Europæiske Centralbanks websted kun er tilgængelige på engelsk og ikke på andre fællesskabssprog. I sit svar henviste Dr. Körber til de omkostninger, der ville være forbundet med at stille oplysningerne til rådighed på alle sprog. Han oplyste endvidere, at ECB's websted indeholder links til alle de nationale centralbankers websteder, som kunne tilvejebringe de nødvendige oplysninger på de øvrige sprog.

I sin klage til Ombudsmanden gjorde klageren gældende, at ECB skulle overholde de samme sprogregler som andre fællesskabsinstitutioner, og at det er diskriminerende, at oplysningerne på ECB's websted kun stilles til rådighed på engelsk.

UNDERSØGELSEN

Centralbankens udtalelse

I sin udtalelse anførte ECB, at formålet med dens websted var at stille et direkte og nyttigt kommunikationsmiddel til rådighed for offentligheden. De fleste af ECB's dokumenter blev udarbejdet på engelsk. Offentliggørelsen på engelsk havde den fordel, at offentligheden ufortøvet fik stillet originale førstehåndsuplysninger til rådighed. Hvis dokumenterne blev udarbejdet på andre sprog, blev de også gjort tilgængelige på ECB's websted på disse sprog. Desuden blev alle væsentlige ECB-publikationer, såsom månedsoversigten og årsberetningen, offentliggjort på samme tid på alle fællesskabssprog. ECB stillede også forskellige sprogudgaver til rådighed via links til den nationale centralbankers websteder.

ECB anførte, at den på baggrund af ikke blot behovet for den størst mulige effektivitet og betimelighed, men også som følge af stramme budgetter, var af den opfattelse, at den løsning, som den havde valgt, indtil videre var et forsvarligt kompromis. Banken påpegede endvidere, at den først var blevet oprettet for bare et år siden, og at den var overbevist om, at de første skridt i den retning, som klageren ønskede, snart ville kunne ses.

Klageren fremsatte ingen bemærkninger.

AFGØRELSEN

- 1 Klageren gjorde gældende, at det var diskriminerende, at oplysningerne på ECB's websted kun blev stillet til rådighed på engelsk. Han var af den opfattelse, at ECB skulle overholde de samme sprogregler som andre fællesskabsinstitutioner.
- 2 ECB forklarede, at de fleste af dens dokumenter blev udarbejdet på engelsk og offentliggjort på engelsk på dens websted af hensyn til omkostningseffektiviteten og for at offentliggøre dem hurtigst muligt. Dens websted indeholder links til de nationale centralbankers websteder, som indeholder oplysninger på andre sprog.
- 3 Ombudsmanden er ikke bekendt med, at bestemmelserne i fællesskabsretten vedrørende brugen af sprog⁴⁴ kunne forhindre et fælles-

⁴⁴ Forordning 1/58 som ændret, EFT 1958 L 17, s. 385; EF-traktatens artikel 21.

skabsorgan i som en offentlig service at offentliggøre dokumenter på et websted på det sprog, de er udarbejdet på.

- 4 En effektiv kommunikation kræver, at Fællesskabets institutioner og organer i videst muligt omfang stiller oplysninger til rådighed for borgerne på deres eget sprog. Det fremgik af ECB's udtalelse, at ECB regner med løbende at udvide tilgængeligheden af oplysninger på sit websted på de øvrige fællesskabssprog.

KONKLUSION

På baggrund af ovenstående syntes der derfor ikke at foreligge fejl eller forømmelser fra Den Europæiske Centralbanks side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

Som en service over for borgerne kunne det være hensigtsmæssigt, hvis ECB's websted på alle fællesskabssprog forklarede ECB's informationspolitik og indeholdt alt relevant materiale, navnlig juridiske tekster, som allerede findes på alle fællesskabssprog.

NB: ECB har nu på sit websted (<http://www.ecb.int>) stillet en samling af ECB's retlige instrumenter til rådighed på alle de officielle sprog.

3.2 SAGER AFSLUTTET AF ANDRE ÅRSAGER

3.2.1 Europa-Kommissionen

TACIS-PROGRAMMET: NÆGTELSE AF BETALING AF EN FAKTURA

Afgørelse om klage 739/98/ADB over Europa-Kommissionen

Den 16. juli 1998 indgave organisationen *Énergie pour l'Arménie* en klage til Den Europæiske Ombudsmand. Organisationen gjorde gældende, at Europa-Kommissionen nægtede at betale en faktura for arbejde, der var udført på grundlag af en kontrakt, som var indgået som led i Tacis-programmet. Klagen blev videresendt til Kommissionen til udtalelse, og klageren fik lejlighed til at kommentere denne. Der blev foretaget en række yderligere undersøgelser.

I henhold til artikel 195 i traktaten om oprettelse af Den Europæiske Union må Den Europæiske Ombudsmand ikke foretage undersøgelser i de tilfælde, hvor de påståede forhold er under eller har været under retslig behandling.

Som led i undersøgelserne af klagen underrettede klageren Den Europæiske Ombudsmand om, at de påståede forhold i hans klage til Ombudsmanden var genstand for en retssag ved belgiske domstole.

Det hedder i artikel 2, stk. 7, i Ombudsmandens statut, at når Ombudsmanden må afslutte sin behandling af en klage på grund af en

retssag, henlægges resultaterne af de undersøgelser, han måtte have foretaget forinden.

Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

NÆGTELSE AF ADGANG TIL UDVÆLGELSESPRØVE KOM/A/12/98

Afgørelse om klage 867/99/GG over Europa-Kommissionen

I juli 1999 klagede P. til Den Europæiske Ombudsmand over, at Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber havde nægtet hende adgang til de skriftlige prøver i forbindelse med udvælgelsesprøve KOM/A/12/98.

Klagen blev videresendt til Kommissionen til udtalelse. I november 1999 underrettede Kommissionen Ombudsmanden om, at klageren havde indbragt sagen for Retten i Første Instans vedrørende de forhold, der var gjort gældende i klagen.

Da klageren havde indbragt en sag for Retten i Første Instans, afsluttede Ombudsmanden, efter at have hørt klageren om dette spørgsmål, sin behandling af klagen i december 1999 i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 195.

I henhold til artikel 2, stk. 7, i Ombudsmandens statut blev resultaterne af de undersøgelser, som Ombudsmanden havde foretaget forinden, henlagt.

3.3 SAGER LØST AF INSTITUTIONEN

3.3.1 Europa-Kommissionen

KLAGE OVER OVERTRÆDELSE AF FÆLLESSKABSRETEN: PÅSTAND OM KOMMISSIONENS MANGLENDE BEKRÆFTELSE AF MODTAGELSE AF KLAGEN

Afgørelse om klage 245/98/OV over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I februar 1998 klagede P. til Ombudsmanden, idet han gjorde gældende, at Kommissionen fejlagtigt havde undladt at bekræfte modtagelsen af hans klage over en mulig overtrædelse af fællesskabsretten begået af de græske myndigheder.

Den 6. august 1997 sendte klageren, der handlede på vegne af en græsk registreret almennyttig miljøorganisation, en klage til Kommissionen, idet han gjorde gældende, at de græske myndigheder havde overtrådt Fællesskabets miljølovgivning i forbindelse med opførelsen af en dæmning ved Amari-floden i Rethymnon-distriktet på Kreta. Den 27. november 1997 sendte klageren en rykkerskrivelse, hvori han bad om en bekræftelse på modtagelsen. Da han ikke fik noget svar, kontaktede han den 5. februar

1998 telefonisk Kommissionens Generalsekretariat. Da han ikke fik noget svar, skrev han til Ombudsmanden og bad om en undersøgelse af den administrative procedure for denne klage.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I udtalelsen erkendte Kommissionen, at P. havde fremsendt en klage i august 1997, og at han havde sendt en rykkerskrivelse den 27. november 1997. Men på grund af en beklagelig fejl var skrivelsen fra klageren ikke omgående blevet registreret som en klage. Kommissionen understregede, at den for at rette denne fejl havde registreret klagerens skrivelse som klage nr. 98/4483, og at den den 4. juni 1998 havde sendt en bekræftelse på modtagelsen til klageren og meddelt ham, at Kommissionens tjenestegrene nu var i gang med at undersøge klagen. Kommissionen erklærede endelig, at behandlingen af klagen nu foregik efter den sædvanlige procedure. I sin udtalelse mindede Kommissionen også om påstandene i den oprindelige klage, som var følgende:

- a) klagerens bemærkninger til opførelsesprojektet var ikke blevet taget til efterretning, som de skulle have været i henhold til artikel 6 i direktiv 85/337⁴⁵, og
- b) projektet ville have en skadelig indvirkning på den særligt beskyttede Prasiana-slugt.

Klagerens bemærkninger

Der blev ikke modtaget nogen bemærkninger. Men klageren sendte den 18. januar 1999 en skrivelse, hvori han erklærede, at hans klage kun var blevet registreret på grund af Ombudsmandens indgriben, og at han siden juni 1998 ikke havde modtaget nogen yderligere oplysninger fra Kommissionen. Han henviste også til det faktum, at han havde indsendt sin oprindelige klage i august 1997. Han anmodede derfor Ombudsmanden om at undersøge resultatet af klagen.

AFGØRELSEN

Kommissionens manglende bekræftelse af modtagelsen

- 1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen hverken havde bekræftet modtagelsen af den klage, han indsendte den 6. august 1997, eller besvaret hans rykkerskrivelse af 27. november 1997, hvori han udtrykkeligt bad om en bekræftelse på modtagelsen. Kommissionen bemærkede, at klagen ikke var blevet registreret på grund af en beklagelig administrativ fejl. For at rette op på denne fejl registrerede Kommissionen omsider klagen, bekræftede modtagelsen heraf den 4. juni 1998 og meddelte klageren, at dens tjene-

⁴⁵ Rådet direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT 1985 L 175, s. 40.

stegrene nu undersøgte sagen. Derfor havde Kommissionen løst sagen ved at registrere klagen og bekræfte modtagelsen heraf.

- 2 I sin skrivelse af 18. januar 1999 meddelte klageren imidlertid Ombudsmanden, at han siden bekræftelsen på modtagelsen i juni 1998 ikke havde modtaget yderligere oplysninger fra Kommissionens tjenestegrene med hensyn til resultatet af hans klage. Klageren gjorde opmærksom på, at Kommissionen i sin udtalelse havde erkåret, at klagen ville blive behandlet efter den sædvanlige procedure.

KONKLUSION

Med hensyn til påstanden om, at Kommissionen ikke havde sendt en bekræftelse på modtagelsen, fremgik det af Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger, at Kommissionen havde taget skridt til at løse sagen, og at den dermed havde tilfredsstillet klageren. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

Med hensyn til ovenstående punkt 1.2 bemærkede Ombudsmanden, at en klager ifølge Kommissionens egne bemærkninger under Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ 303/97/PD⁴⁶ bør holdes underrettet om de skridt, Kommissionen tager på baggrund af klagen. Det fremgik af klagerens skrivelse fra januar 1999, at han siden juni 1998 ikke havde modtaget nogen oplysninger om opfølgning af hans klage. Ombudsmanden forventer, at Kommissionen vil holde klageren behørigt informeret i overensstemmelse med de forpligtelser, den har påtaget sig i disse sager.

FORNYET BEHANDLING I KOMMISSIONEN AF FINANSIERING AF ET PROJEKT TIL STØTTE FOR VOLDOSOFRER I BASKERLANDET

Afgørelse om klage 669/98/JMA over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juni 1998 overførte den regionale ombudsmand i Baskerlandet (Ararteko), Spanien, en klage til Den Europæiske Ombudsmand, som klageren på vegne af en ngo havde indgivet til denne institution. Klagen vedrørte Kommissionens påståede uberettigede nægtelse af at forlænge fristen for afslutningen af projekt 96/018 ("*Intervención Psicológica con Víctimas de la Violencia de Origen Político-Ideológico*"), som finansieres af Kommissionens tjenestegrene (GD IA/A).

Kommissionen ydede i 1996 50 000 ECU til ngo'en i San Sebastian til dækning af psykologisk bistand til ofre for politisk vold i Baskerlandet i Spanien. Dette beløb skulle udbetales over en periode på 12 måneder, med start i september 1996, som led i Det Europæiske Fællesskabs program for menneskerettigheder og demokrati.

⁴⁶ Den Europæiske Ombudsmands Årsberetning 1997, s. 270.

Ved afslutningen af den aftalte periode, i september 1997, forelagde ngo'en en rapport og anmodede om en forlængelse på seks måneder. Anmodningen blev også formelt fremsat ved brev fra december 1997. Kommissionen mente ikke, at anmodningen var i overensstemmelse med grundlaget for programmet, da den først blev fremsat, efter at den oprindelige kontrakt var udløbet, og den imødekom den derfor ikke.

Klageren oplyste endvidere Kommissionen om, at da den ansvarlige ngo ikke var bekendt med den nøjagtige dato for projektets afslutning, havde den fortsat udført de foreskrevne arbejdsopgaver (tilvejebringelse af bistand til ofre for terrorisme). Den havde derfor i løbet af denne ekstra periode brugt 1 989 000 ESP, som oversteg det beløb, der ikke var blevet udnyttet (1 238 765 ESP).

Kommissionen anmodede derfor ngo'en om at tilbagebetale de uudnyttede midler. Da organisationen fandt, at afgørelsen var uberettiget og ikke tog behørigt hensyn til virkningerne af projektet for væsentlige befolkningsgrupper i Baskerlandet, indgav den en klage til den regionale ombudsman, som overførte sagen til Den Europæiske Ombudsmand.

UNDERSØGELSE

Klagen blev videresendt til Europa-Kommissionen. Dens bemærkninger var i det væsentligste følgende:

Kommissionen gjorde først rede for baggrunden for sagen. Den anførte, at dens negative beslutning fulgte de gældende regler for finansforvaltningen. Anmodningen om at forlænge projektets gyldighedsperiode blev modtaget et godt stykke tid efter kontraktens afslutning og kunne derfor ikke behandles som en simpel kontraktændring, da det havde været forbundet med en efterfølgende godkendelse af udgifter.

Kommissionen havde anmodet ngo'en om at fremsende finansielle rapporter for den oprindelige kontraktperiode for at kunne fastslå det præcise beløb, der var anvendt retmæssigt. Der var endvidere fremsat anmodning om, at de uudnyttede midler blev tilbagebetalt. Kommissionen anså dette for *"at være en forsvarlig forvaltning af offentlige midler i henhold til den gældende procedure"*.

Kommissionen tog sagen op til fornyet behandling i marts 1998 og tog i den forbindelse hensyn til, at dens holdning ville have betydet, at den skulle søge tilbagebetaling af et betydeligt beløb, som var blevet anvendt af ngo'en efter kontraktperiodens udløb. Da anmodningen om tilbagebetaling kunne have medført store vanskeligheder for klageren, og da disse beløb endvidere var blevet anvendt i forbindelse med de mål, der oprindeligt var fastsat i projektanmodningen, tog Kommissionen sin holdning op til fornyet overvejelse. Den besluttede at acceptere den løsning, som ngo'en havde foreslået, og informerede denne om sin nye holdning. Kommissionens svar var vedlagt en tvistbilæggelsesaftale, hvorved den anden part accepterede at anvende restbeløbet på yderligere aktiviteter i overensstemmelse med de oprindelige aftalte betingelser.

Kommissionens forslag til en løsning i sagen var dateret juli 1998 og dækkede den periode, hvori udgifterne kunne komme i betragtning, indtil udgangen af september 1998.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse gav klageren på vegne af ngo'en først udtryk for sin taknemlighed for Ombudsmandens tilfredsstillende løsning i sagen.

Klageren fremsatte endvidere en række bemærkninger til følgende punkter:

Forholdet til Kommissionen havde fra begyndelsen været vanskeligt, navnlig med hensyn til indsamlingen af oplysninger vedrørende undersøgelsen af projektet. Selv om klageren erkendte sin manglende erfaring med fællesskabsanliggender, havde han altid holdt Kommissionen orienteret om arbejdet. Inden indsendelsen af den endelige rapport (september 1997) havde ngo'en derfor fremsendt en aktivitetsrapport i februar. Klageren erkendte også, at ngo'en havde overvurderet det arbejde, der kunne udføres i den oprindelige kontraktperiode.

På baggrund af de vigtige målsætninger i forbindelse med det projekt, der var under udvikling, anmodede klageren endvidere Ombudsmanden om at støtte ngo'ens anmodning om en ny kontrakt med Kommissionen. Da dette aspekt ikke indgik i den oprindelige klage, og da institutionen derfor ikke havde mulighed for at kommentere det, anså Ombudsmanden det ikke for at være hensigtsmæssigt at behandle dette nye aspekt. Endvidere giver EF-traktaten kun Den Europæiske Ombudsmand beføjelse til at undersøge mulige tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer. Det ligger derfor uden for Ombudsmandens sagsområde at fungere som formidler over for en fællesskabsinstitution til støtte for en ansøgning om finansiel bistand til et specifikt projekt.

Klageren skrev igen til Ombudsmanden i maj 1999 og anførte, at den endelige udbetaling af støtten endnu ikke var blevet foretaget trods Kommissionens forsikringer. Efter at have kontaktet de ansvarlige tjenestegrene i Kommissionen fik Ombudsmanden oplyst, at bankoverførslen til klageren allerede havde fundet sted. En kopi af banktransaktionen blev fremsendt til klageren i juni 1999.

AFGØRELSEN

På baggrund af klagerens oplysninger og Europa-Kommissionens udtalelse konkluderede Ombudsmanden, at sagen var blevet løst af Europa-Kommissionen til klagerens fulde tilfredshed. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

TILBAGEBETALING AF STØTTE UNDER SOCRATES-PROGRAMMET

Afgørelse om klage 968/98/ME over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I september 1998 klagede K. til Ombudsmanden over behandlingen af hendes anmodning om støtte under Socrates-programmet og især over, at Europa-Kommissionen havde bedt om at få støtten tilbagebetalt.

I februar 1996 havde K., der er lærer på et offentligt voksenundervisningscenter, søgt om støtte under Socrates-programmet hos Kommissionens GD XXII. Formålet med støtten var at udvide den åndelige horisont hos dårligt uddannede kvinder ved at mødes med personer i samme situation i andre medlemsstater. Beslutningen om at tildele støtte skulle have være meddelt klageren i juni 1996, men hun blev først underrettet i september 1996 om, at hun var blevet tildelt 2.000 ecu til udførelse af forberedende besøg. Pengene indgik omsider i maj 1997, 8-9 måneder senere.

Da beløbet indgik i maj 1997, var klageren optaget af eksamener, og hun var nødt til at udskyde gennemførelsen af projektet. På dette tidspunkt viste det sig, at de skoler, der havde opfordret klageren til at aflægge forberedende besøg i foråret 1996, nu ikke længere var interesserede i at fortsætte projektet. Klageren skrev derfor to gange til Kommissionen og spurgte, om hun kunne udskyde besøget til januar 1998. Hun modtog ikke noget svar, hvilket hun anså for et positivt svar. I januar 1998 rejste hun til Kensington-Chelsea College i London og oprettede et partnerskab.

I marts 1998 sendte Kommissionen klageren en skrivelse om tilbagebetaling af støtten. Klageren sendte Kommissionen en skrivelse, hvori hun forklarede situationen, og hun vedlagde alle relevante bilag, herunder en kopi af partnerskabsaftalen med Kensington-Chelsea College. Klageren modtog derefter en rykkerskrivelse på tilbagebetalingen, hvori hun blev anmodet om øjeblikkelig betaling. Hun sendte igen en skrivelse, hvori hun forklarede situationen. Hun modtog nu en uvenlig skrivelse, der insisterede på tilbagebetaling. I skrivelsen henviste man til, at den sene udbetaling af støtten skyldtes, at klageren ikke havde indsendt sine bankangivelser. Dette var fuldstændigt nyt for klageren.

UNDERSØGELSEN**Kommissionens udtalelse**

Klagen blev videresendt til Kommissionen. I sin udtalelse forklarede Kommissionen kort formålet med Socrates-programmet. Den understregede derefter, at årsagen til den forsinkede udbetaling, fra september 1996 til maj 1997, var, at klageren hverken havde sendt Kommissionen bankangivelser eller en underskrift fra den juridisk ansvarlige for projektet. Men Kommissionen udtrykte dog forståelse for, at yderligere forsinkelser havde skabt problemer for klageren.

Kommissionen understregede, at det forberedende besøg fandt sted uden for den tidsperiode, der var angivet i kontrakten, og at klageren ved at udskifte den samarbejdspartner, der var nævnt i kontrakten, ensidigt havde

besluttet at ændre kontraktvilkårene. Ifølge Kommissionen var det derfor korrekt af det tekniske kontor at anmode om tilbagebetaling af støtten. Kontoret ville dog imidlertid ikke udelukke, at administrative uregelmæssigheder kunne have fundet sted, da man anmodede om tilbagebetaling. Kommissionen beklagede, at denne situation var opstået og vurderede, at det tekniske kontor burde tage hensyn til de problemer, klageren stod overfor. Den besluttede derfor at forlænge aftaleperioden, så det besøg, klageren havde gennemført, ville falde inden for perioden.

Kommissionen bemærkede endelig, at ansøgeren skulle opfylde sine forpligtelser, som var beskrevet i aftalebetingelserne. Dette omfattede, at hun gav Kommissionen alle oplysninger om udskiftning af samarbejdspartner samt den endelige rapport. Kommissionen ville derefter foretage den endelige godkendelse af projektet.

Klagerens bemærkninger

Klageren udtalte i sine bemærkninger følgende:

Klageren var tilfreds med, at det tekniske kontor ikke ville udelukke, at administrative uregelmæssigheder kunne have fundet sted, da man bad om tilbagebetaling af støtten.

Klageren bestred, at hun ensidigt havde ændret kontraktvilkårene, og hun henviste til de skrivelser, hun havde sendt til det tekniske kontor, hvori hun bad om udsættelse af besøgene, og at hun ikke modtog noget svar fra kontoret. Klageren fremhævede endvidere, at hun ikke under nogen omstændigheder havde tænkt sig at undlade at opfylde forpligtelserne i kontrakten. Hun erklærede, at dette tydeligt fremgik af hendes skrivelse af 10. juni 1998, hvori hun udtrykte tilfredshed med anmodningen om evaluering og indsendelse af den endelige rapport.

I et telefonopkald fra Ombudsmandens kontor til klageren udtrykte denne endvidere tilfredshed med, at anmodningen om tilbagebetaling var blevet trukket tilbage.

AFGØRELSEN

Kommissionens anmodning om tilbagebetaling

Kommissionen anmodede om tilbagebetaling af støtten, fordi klageren havde udført det forberedende besøg uden for den tidsplan, der var nævnt i kontrakten, og fordi klageren ensidigt havde ændret kontraktvilkårene. Kommissionen erklærede imidlertid, at den ikke kunne udelukke, at administrative uregelmæssigheder kunne have fundet sted, da man anmodede om tilbagebetaling af støtten. Kommissionen besluttede derfor at forlænge aftaleperioden, så det besøg, klageren havde gennemført, faldt inden for perioden.

KONKLUSION

Det fremgik af Kommissionens kommentarer og klagerens bemærkninger, at Kommissionen havde taget skridt til at løse sagen, og den havde dermed tilfredsstillet klageren. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

KOMMISSIONENS MANGLENDE UDFÆRDIGELSE AF ET TILLÆG TIL EN PHARE-KONTRAKT

Afgørelse om klage 1123/98/IJH over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I februar 1995 blev der undertegnet en Phare-kontrakt mellem Kommissionen og Glasgow City Council og Rådet af Kommuner og Regioner i Europa. Forvaltningsorganerne skønnede i 1995, at der ville blive brugt betydeligt færre midler på projektet. Efter drøftelser med Kommissionen blev det besluttet, hvordan de uudnyttede midler skulle anvendes. Forvaltningsorganerne fik senere at vide af Kommissionen, at der ville være behov for et tillæg, og at forberedelserne på et tillæg ville blive påbegyndt i juni 1996. I juli 1997 godkendte Kommissionen formelt, at der var behov for at udfærdige et tillæg, og anmodede klagerne om oplysninger, som blev fremsendt til Kommissionen i oktober 1997. På grund af Kommissionens manglende udfærdigelse af tillægget til kontrakten indgav klagerne i oktober 1998 en klage til Ombudsmanden.

UNDERSØGELSEN

Yderligere oplysninger fra klagerne

Klagerne informerede i februar 1999 Ombudsmanden om, at Kommissionen nu havde udfærdiget tillægget til kontrakten, selv om der endnu ikke var blevet foretaget udbetalinger på grundlag af tillægget.

Kommissionens udtalelse

Klagen blev videresendt til Kommissionen. I sin udtalelse anførte Kommissionen, at den havde taget sin holdning op til vurdering og løst tvisten med klagerne.

Klagerens bemærkninger

Ombudsmanden anmodede klagerne om at kommentere Kommissionens udtalelse, men modtog ingen skriftlige bemærkninger fra klagerne. I et telefonopkald fra Ombudsmandens tjenestegrene til klagerne bekræftede de, at tillægget var blevet udfærdiget, og at spørgsmålet var løst, for så vidt angik den oprindelige klage. De anførte endvidere, at de endnu ikke havde modtaget betalinger på grundlag af tillægget, men det fremgik, at de ikke ønskede at forfølge betalingsspørgsmålet på nuværende tidspunkt.

AFGØRELSEN

Klagerne klagede over Kommissionens manglende udfærdigelse af et tillæg til en Phare-kontrakt. I forbindelse med undersøgelsen tog Kommissionen sin holdning op til vurdering og udfærdigede tillægget til kontrakten. Klagerne udtrykte tilfredshed med Kommissionens skridt.

KONKLUSION

Det fremgik af Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger, at Kommissionen havde taget skridt til at løse sagen og derved havde tilfredsstillet klagerne. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

REFUSION AF REJSEUDGIFTER FOR DELTAGERE I ANNULEREREDE PRØVER

Afgørelse om klage 1288/98/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I november 1998 indgav S. en klage over Europa-Kommissionen. Kommissionen afholdt den 14. september 1998 skriftlige prøver i forbindelse med udvælgelsesprøve KOM/A/11/98. Kort tid efter prøverne så Kommissionen sig tvunget til at annullere prøverne, navnlig fordi spørgsmålene til ansøgerne var sivet ud forinden.

Klageren deltog i de prøver, der blev afholdt i Düsseldorf. Klageren boede i New York og måtte afholde udgifterne til en billet mellem New York og Düsseldorf og retur for at kunne deltage i prøverne. I betragtning af den senere annullering af prøverne var han af den opfattelse, at Kommissionen burde refundere ham hans udgifter. Han rettede henvendelse til Kommissionen herom, men forgæves.

På den baggrund indgav han klagen til Den Europæiske Ombudsmand.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

I sin udtalelse beklagede Kommissionen, at den havde været nødt til at annullere de pågældende prøver. Endvidere forklarede den, at den normalt ikke rådede over tilstrækkelige budgetmidler til at kunne refundere ansøgernes udgifter. I betragtning af situationens usædvanlige karakter havde den imidlertid besluttet at refundere ansøgerne deres rejseudgifter under forudsætning af, at de deltog i de prøver, der blev afholdt i stedet for de annullerede prøver. Der ville være maksimale grænser for refusionen.

Klagerens bemærkninger

Der blev ikke fremsat bemærkninger. Da dette var tilfældet, kontaktede Ombudsmandens tjenestegrene klageren. Klageren udtrykte tilfredshed med Kommissionens skridt og takkede Ombudsmanden for hans indsats.

AFGØRELSEN

Refusion af rejseudgifter

Det fremgik af Kommissionens udtalelse, at den havde taget skridt til at imødekomme klageren.

KONKLUSION

Det fremgik af Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger, at Kommissionen havde taget skridt til at løse sagen og derved havde tilfredsstillet klageren. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

BETALING AF KLAGERENS FAKTURAER

Afgørelse om klage 1331/98/JMA over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I december 1998 klagede J. på vegne af FIAB, en spansk sammenslutning, til Den Europæiske Ombudsmand over, at Europa-Kommissionen ikke havde betalt de skyldige beløb i forbindelse med en kontrakt, der var indgået med institutionen (ALR/B7-311/95 138/E3/001), og ikke havde svaret behørigt på hans utallige skriftlige anmodninger.

I februar 1998 underskrev FIAB en kontrakt med Europa-Kommissionen som led i Al-Invest-programmet. Ifølge kontraktvilkårene skulle klageren gennemføre en række initiativer i forbindelse med en konference med repræsentanter fra Den Europæiske Union og Mercosur, som skulle afholdes den 2. og 3. marts 1998. Betalingerne for kontrakten skulle foretages i forskellige rater: 30% af det samlede beløb skulle betales efter underskrivelsen af kontrakten, 40% ved mødets afslutning og resten, når den endelige rapport var blevet godkendt.

På trods af, at FIAB fremsendte alle relevante oplysninger til Europa-Kommissionen, blev betalingerne svarende til den anden og den sidste rate ikke foretaget. Klageren kontaktede ved flere lejligheder Kommissionens tjenestegrene, både pr. telefon og ved skrivelse dateret den 17. september 1998. De svar, som kontrahenterne fik som forklaring på situationen i forbindelse med deres betalinger, var angiveligt utilfredsstillende.

Da situationen ikke blev bedre, indgav klageren en klage til Den Europæiske Ombudsmand på vegne af FIAB. I brevet gjorde han gældende, at Kommissionen ikke havde betalt de skyldige beløb, og at institutionen ikke havde svaret behørigt på hans anmodning om oplysninger.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev videresendt til Europa-Kommissionen. I udtalelsen anførte Europa-Kommissionen i det væsentligste følgende:

Al-Invest-programmet bistod virksomheder i Latinamerika ved at etablere et net af støttecentre samt specialiserede møder og partnerskaber. I denne forbindelse indsendte FIAB et forslag om at arrangere et møde, som skulle finansieres i fællesskab af private midler og fællesskabsmidler. EF-bidraget kunne ikke overstige halvdelen af de samlede skønnede udgifter.

Kommissionen betalte den første del af sit bidrag i april 1998. Den anden rate på 40% blev ikke betalt med det samme, da den forud for betaling krævede, at Kommissionen godkendte den dokumentation, som FIAB fremsendte. Ifølge Kommissionen fremsendte FIAB ikke al dokumentation til tiden.

FIAB's endelige rapport blev først fremsendt den 12. november 1998. Da den imidlertid ikke indeholdt alle relevante dokumenter, måtte Kommissionen et par dage senere minde klageren om, at det var nødvendigt at fremsende den manglende dokumentation, for at den anden og den sidste rate kunne blive udbetalt.

Kommissionen erkendte, at den sene betaling skyldtes, at dens tjenestegrene for eksterne forbindelser havde gennemgået en omfattende omorganisering i 1998, med oprettelsen af Den Fælles Tjeneste for Eksterne Forbindelser (SCR). Overførslen af sagsakter og ændringer for programlejerne gjorde det vanskeligere at behandle ca. 2 000 projekter, herunder det foreliggende. Trods disse problemer og visse elektroniske vanskeligheder gjorde SCR en stor indsats for at afslutte alle løbende AI-Investsager inden udgangen af 1998. Kommissionen anførte, at FIAB's fakturaer allerede var blevet betalt på grundlag af dette tilsagn.

Hvad angår påstanden om, at dens tjenestegrene ikke havde sendt et tilfredsstillende svar på klagerens gentagne anmodning om betaling, fandt Kommissionen, at dens tjenestegrene havde svaret efter bedste evne. Endvidere havde vicekontorchefen for GD IB ved flere lejligheder forklaret klageren situationen pr. telefon, selv om han ikke var ansvarlig for betalingsanliggender.

Endelig beklagede Kommissionen, at betalingerne var blevet forsinket, selv om den fandt, at dens tjenestegrene havde gjort deres bedste under de givne omstændigheder.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger bekræftede klageren, at Kommissionen endelig havde betalt de skyldige beløb, og udtrykte sin taknemlighed over for Ombudsmanden. På vegne af FIAB accepterede klageren undskyldningerne fra Europa-Kommissionen. Han nævnte også, at selv om hans organisation kunne have krævet morarenter, havde den besluttet ikke at gøre dette. Klageren understregede endvidere, at problemet viste ineffektiviteten af Kommissionens procedure og behovet for mere entydige regler. Klageren gjorde gældende, at som følge af, at der ikke findes klare proceduremæssige retningslinjer på fællesskabsplan, ved de europæiske borgere ikke, hvad de kan forvente af EU-forvaltningen, eller hvem de skal henvende sig til.

Efter klagerens opfattelse ville det være hensigtsmæssigt, hvis der fandtes en række regler for EU's administrative procedure i stil med dem, som en række medlemsstater følger.

AFGØRELSEN

På baggrund af klagerens oplysninger og Europa-Kommissionens bemærkninger konkluderede Ombudsmanden, at sagen var blevet løst af Europa-Kommissionen til klagerens tilfredshed. Den Europæiske Ombudsmand afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

Ombudsmanden modtog en række klager over tilfælde af fejl eller forsømmelser, som kunne have været undgået, hvis der havde været klare oplysninger til rådighed om de administrative forpligtelser, som Fællesskabets ansatte har over for borgerne. For at afhjælpe denne mangel iværksatte Ombudsmanden den 11. november 1998 en undersøgelse på eget initiativ inden for Fællesskabets forskellige institutioner og organer angående eksistensen af og offentlighedens adgang til en kodeks for god forvaltningsskik for tjenestemænd i deres forbindelser med offentligheden (OI/1/98/OV).

MANGLENDE SVAR – INTERREGIONALE PROJEKTER

Afgørelse om klage 19/99(XD)ADB over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I februar 1996 stilede klageren to breve til Europa-Kommissionen på vegne af to organisationer. Det ene var stilet Generaldirektorat (GD) XIII og tog sigte på at få oplysninger om, hvorvidt Kommissionen ydede direkte finansiel støtte til projekter til fremme af brugen af interlingua (moderne latin). Det andet var stilet til GD XVI og tog sigte på at informere Kommissionen om oprettelsen af en organisation, der virkede til fremme for "l'Occitanie" (regioner i Frankrig, Italien og Spanien, hvor langue d'oc tales). Klageren spurgte om, hvorvidt og på hvilken måde Kommissionen kunne hjælpe denne nye organisation.

Da klageren ikke havde modtaget svar på disse breve, kontaktede han GD XIII igen den 24. december 1996 og GD XVI den 14. november 1997 og henviste udtrykkeligt til sin tidligere korrespondance. Disse breve blev heller ikke besvaret. Da klageren fandt, at dette var en meget negativ holdning fra Kommissionens side over for hans to vigtige initiativer, anmodede han Den Europæiske Ombudsmand om at undersøge sagen.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

I sin udtalelse om klagen anførte Europa-Kommissionen i det væsentligste følgende:

Med hensyn til brevene stilet til GD XIII erkendte Kommissionen, at de var modtaget og behørigt overdraget til den tidligere kontorchef for XIII/E/6. Kommissionen beklagede dybt, at der ikke var sket en passende opfølgning, og understregede, at det manglende svar skyldtes en række administrative problemer, som på ingen måde var forbundet med en negativ hold-

ning over for de anliggender, der var af interesse for klageren. Efter en generel omorganisering af GD XIII blev de opgaver, som kontor XIII/E/6 havde, overført til kontor XIII/E/4, som udarbejdede et svar på klagerens brev den 22. marts 1999.

Hvad angik brevene stilet til GD XVI, beklagede Kommissionen, at der ikke var blevet sendt et svar til klageren, og erklærede, at dette på ingen måde skulle opfattes som en negativ holdning over for den occitanske kultur. Den anførte, at GD XVI's store arbejdsbyrde måske kunne forklare det manglende svar, dog uden at retfærdiggøre det. I sin udtalelse til Ombudsmanden forklarede Kommissionen, at klagerens projekt kun kunne finansieres efter en generel udbudsprocedure. I perioden 1996-1998 skulle to af tre udbud inddrage centraleuropæiske lande. I perioden 2000-2006 vil interregionale samarbejdsprojekter dog blive finansieret som led i Interreg-programmet.

Klagerens bemærkninger

Den Europæiske Ombudsman videresendte Kommissionens udtalelse til klageren med opfordring til at fremsætte bemærkninger. Der er ikke modtaget bemærkninger fra klageren.

Den 1. september 1999 blev klageren kontaktet telefonisk af Den Europæiske Ombudsmands tjenestegrene. Han oplyste Den Europæiske Ombudsmand om, at han faktisk havde modtaget en skrivelse fra GD XIII, og at han i mellemtiden også modtog mange bud, som formentlig vil være af interesse for hans organisation.

Klageren takkede Ombudsmanden for hans indsats og erklærede sig fuldt ud tilfreds med de oplysninger, han havde fået fra Kommissionen, selv om han beklagede de indtrufne forsinkelser.

AFGØRELSEN

Manglende svar på anmodninger om oplysninger

- 1 Klageren henvendte sig til to forskellige tjenestegrene i Europa-Kommissionen med anmodning om oplysninger, som han ikke modtog, selv om han sendte to rykkerbreve.
- 2 I forbindelse med Den Europæiske Ombudsmands indsats erkendte Kommissionen, at en række administrative problemer var skyld i de manglende svar, undskyldte det og tog skridt til at løse sagen. Klageren informerede Ombudsmanden om, at han havde modtaget forsinkede, men fuldt ud tilfredsstillende svar på hans anmodninger og mange bud, som var af interesse for hans organisation.

KONKLUSION

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage fremgik det, at Kommissionen havde taget skridt til at løse sagen og derved havde tilfredsstillet klageren. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

PÅSTAND OM KOMMISSIONENS MANGLENDE BETALING

Afgørelse om klage 478/99/IP over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I april 1999 klagede A. til Den Europæiske Ombudsmand over, at Europa-Kommissionens GD X ikke havde betalt 100 EUR for hans deltagelse i udbud nr. PR – AMI/96-08 i 1997.

Klageren forelagde et projekt i forbindelse med Europa-Kommissionens kampagne til fremme af euroen via udbud nr. PR – AMI/96-08. Som fastsat i artikel 2.5 i udbuddet skulle alle ansøgere modtage et beløb på 100 EUR for deres deltagelse, uanset resultatet af udvælgelsesproceduren.

Trods denne bestemmelse og mange kontakter med Kommissionens tjenestegrene gennem en periode på to år modtog A. ingen betaling. Derfor klagede han i april 1999 til Ombudsmanden over Kommissionens manglende betaling af det pågældende beløb.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev videresendt til Kommissionen. I sin udtalelse bekræftede institutionen, at betalingen blev endelig foretaget i juni 1999.

Kommissionen forklarede, at den store forsinkelse dels var forårsaget af, at klageren havde overført ukorrekte bankoplysninger, dels, at klagerens bank i begyndelsen nægtede at modtage betalingen i euro.

Kommissionen anførte også, at der havde være en intens brevveksling mellem dens tjenestegrene og klageren for at løse problemet. Efter at alle bankoplysninger og -referencer var modtaget i februar 1999, skulle der indledes en ny betalingsprocedure. Det var derfor først muligt at overføre beløbet på 100 EUR til klageren i juni 1999.

Klagerens bemærkninger

Ombudsmanden anmodede klageren om at kommentere Kommissionens udtalelse. Der blev ikke modtaget skriftlige bemærkninger. Under en telefonsamtale mellem Ombudsmandens tjenestegrene og klageren bekræftede han imidlertid, at betalingen til hans tilfredshed var foretaget i juni 1999. Endvidere takkede klageren Ombudsmanden for hans indsats for at løse sagen på en tilfredsstillende måde.

AFGØRELSEN

På baggrund af klagerens oplysninger og Europa-Kommissionens udtalelse fremgik det, at sagen var blevet løst af Kommissionen til klagerens fulde tilfredshed. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

FORSINKELSE MED HENSYN TIL REFUSION AF REJSEUDGIFTER

Afgørelse om klage 500/99/ADB over Europa-Kommissionen

KLAGEN

Klageren blev af Europa-Kommissionen lejlighedsvis inviteret til at deltage i møder i Bruxelles som ekspert. Kommissionen refunderede hans rejseudgifter, men han fandt, at proceduren var urimelig lang. Han måtte f.eks. vente i 7 1/2 måned på en refusion. På baggrund heraf satte han sig i forbindelse med ansatte i Kommissionen og med medlemmer af Europa-Parlamentet for at give udtryk for sin utilfredshed. Han nægtede endog at deltage i et møde på grund af dette problem.

Hvad angår det forhold, at klageren gentagne gange fik at vide, at forsinkelserne var uløseligt forbundet med "systemet", var han af den opfattelse, at dette burde ændres, og anmodede Den Europæiske Ombudsmand om at undersøge sagen.

UNDERSØGELSEN**Kommissionens udtalelse**

I sin udtalelse anførte Europa-Kommissionen i det væsentligste følgende:

Kommissionens tjenestegrene tilstræber, at rejseudgifter til eksperter, som deltager i møder arrangeret af Kommissionen, refunderes inden for 60 dage. I løbet af denne periode indsamler det Generaldirektorat (GD), der arrangerer mødet, ekspertens bankoplysninger. GD IX fastsætter dernæst, hvilke beløb der skal refunderes, og anmoder om betaling, som skal anvises af GD XX og foretages af GD XIX.

Kommissionen påtog sig at erstatte sit edb-baserede regnskabssystem med et nyt system (Sincom 2) inden udgangen af 1998. Denne betydelige ændring, som havde til formål at fremskynde refusionsproceduren, medførte en række problemer og forsinkelser, som blev endeligt løst i marts 1999, men som kan have indvirket på behandlingen af klagerens sag. Kommissionen understregede endvidere, at de forsinkelser, som klageren var udsat for, blev forøget som følge af, at han ikke havde forelagt de nødvendige oplysninger rettidigt.

Kommissionen beklagede imidlertid ulejligheden og gav udtryk for, at den var fast besluttet på at undgå lignende situationer.

Klagerens bemærkninger

Den Europæiske Ombudsmand fremsendte Europa-Kommissionens udtalelse til klageren med en opfordring til at fremsætte bemærkninger. I sit svar af 18. august 1999 udtrykte klageren sin tilfredshed med Den Europæiske Ombudsmands indsats. Endvidere glædede han sig over de bestræbelser, som Kommissionen udfoldede for at forbedre refusionssystemet, og understregede, at hans klage til Ombudsmanden havde til formål at pege på et generelt problem uden at fokusere på hans særlige tilfælde.

Klageren afviste imidlertid Kommissionens påstande om, at de oplysninger, der var nødvendige for refusionen, var indgivet for sent. Han gjorde gældende, at han i god tro og uden indsigelse fra Kommissionens ansatte fulgte den procedure, der var gældende under det tidligere refusionssystem. Han blev senere informeret om, at proceduren var blevet ændret, og han blev anmodet om igen at fremsende oplysninger, hvilket han straks gjorde. Klageren fandt derfor, at det fulde ansvar for forsinkelsen lå hos Kommissionen.

AFGØRELSEN

Forsinkelse med hensyn til refusion af rejseudgifter

- 1 Klageren, en ekspert, som af Kommissionen lejlighedsvis blev inviteret til at deltage i møder i Bruxelles, klagede over Kommissionen på grund af forsinkelserne i forbindelse med refusionen af rejseudgifter. Han ønskede, at refusionssystemet blev forbedret. Kommissionen erklærede, at den arbejdede på at forbedre systemet, og at de forsinkelser, som var opstået i klagerens tilfælde, netop skyldtes de problemer, der opstod, mens et nyt system var ved at blive installeret.
- 2 Ombudsmanden bemærkede, at Kommissionen forpligtede sig til at refundere rejseudgifter inden for en periode på 60 dage, og at den undskyldte for den ulejlighed, som installeringen af et nyt og mere effektivt regnskabssystem havde forvoldt.
- 3 Klageren havde givet udtryk for sin tilfredshed med Kommissionens bestræbelser på at forbedre refusionsproceduren og oplyste Ombudsmanden om, at det specifikke tilfælde af forsinket betaling, der var nævnt i hans klage, kun var ment som et eksempel på systemets mangelfulde funktion. Ombudsmanden fandt derfor, at der ikke var behov for at undersøge sagen yderligere.

KONKLUSION

Det fremgik af Europa-Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger, at Kommissionen havde taget skridt til at løse sagen og derved havde tilfredsstillet klageren, og Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.4 MINDELIGE LØSNINGER OPNÅET AF OMBUDSMANDEN

3.4.1 Europa-Kommissionen

FULD BETALING OG RENTER TIL REGIONAL KOORDINATOR

Afgørelse om klage 955/97/IJH over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I september 1997 indgav McGowan, medlem af Europa-Parlamentet, en klage på vegne af M. Ifølge klagen var de relevante faktiske omstændigheder følgende. I november 1995 blev M. udpeget til at fungere som langtidsansat observatør på vegne af Den Europæiske Union i forbindelse med valget i 1996 til Det Palæstinensiske Nationalråd. Han blev tilbudt dagpenge som langtidsansat observatør. Da han ankom til Østjerusalem, anmodede stedfortræderen for lederen af den europæiske valggruppe ham om at fungere som regional koordinator og tilbød et passende honorar for hans ansvar. Klageren accepterede dette og arbejdede som koordinator indtil opgavens fuldførelse i februar 1996. Da han imidlertid anmodede Kommissionen om at betale ham det honorar, som tilkommer en koordinator, nægtede Kommissionen at foretage yderligere betaling.

Klageren gjorde gældende, at Kommissionen skulle betale ham forskellen mellem honoraret til en koordinator og dagpengene til en langtidsansat observatør, som han havde beregnet til 4 073 GBP.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

I sin udtalelse anførte Kommissionen, at overvågningen af det palæstinensiske valg ikke vedrører en EU-aktivitet, som gennemføres under Kommissionens ansvar, men en fælles aktion vedtaget af Rådet på grundlag af artikel J.3 i traktaten om Den Europæiske Union som led i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Den fælles aktion blev finansieret over De Europæiske Fællesskabers almindelige budget under Kommissionens ansvar. Kommissionen stillede derfor de nødvendige midler til rådighed og fungerede som finansiel leder af den fælles aktion i overensstemmelse med artikel J.11 i traktaten om Den Europæiske Union og artikel 205 i EF-traktaten. Lønninger, dagpenge og anden finansiel godtgørelse til observatører, koordinatore og andre blev fastsat af de respektive regeringer og Rådet. Kommissionen havde ikke beføjelse til at udpege regionale koordinatore eller ensidigt fastsætte vilkårene for deres arbejde, og det har den heller ikke gjort.

Kommissionen erklærede, at den ikke havde kendskab til klagerens aftale med stedfortræderen for lederen af den europæiske valggruppe (EEU), som ikke er kommissionstjenestemand eller på anden måde repræsentant for Kommissionen. Under alle omstændigheder havde EEU ikke beføjelse

til at udpege regionale koordinatore, da en sådan udpegelse skulle have været foretaget af Rådet. Kommissionen er derfor ikke på eget initiativ i stand til at imødekomme klagerens anmodning om yderligere betaling, men er rede til at henvise sagen til Rådet til afgørelse.

Klagerens bemærkninger

I det væsentligste gjorde klageren i sin bemærkninger gældende, at han på daværende tidspunkt ikke havde kendskab til de rammer for EEU's beføjelser, som fremgik af Kommissionens udtalelse. Stedfortræderen for lederen af EEU havde i god tro forsikret ham om, at han ville modtage et vederlag for at fungere som koordinator, og var blevet bragt i forlegenhed, da han ikke kunne efterkomme tilsagnet på tidspunktet for opgavens fuldførelse.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Den 9. september 1998 skrev Ombudsmanden til Kommissionen og accepterede dens forslag om at henvise klagen til Rådet samt anmodede om oplysninger om Rådets svar inden den 31. oktober 1998. Den 15. oktober 1998 sendte Kommissionen Ombudsmanden en kopi af en skrivelse, som dens tjenestegrene havde sendt til Rådet den 14. oktober 1998, og hvori den anmodede Rådet om at behandle sagen, som det fandt det formålstjenligt, og underrette Kommissionen herom.

Da Ombudsmanden ikke hørte yderligere fra Kommissionen eller Rådet, skrev han igen til Kommissionen den 1. marts 1999 og anmodede om at blive informeret om resultaterne af dens henvendelse til Rådet. Kommissionen svarede den 30. marts 1999 og vedlagde et udkast til svar fra rådgiverne i forbindelse med den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, som indeholdt følgende konklusioner:

1. Rådets afgørelse af 25. september 1995 (95/403/FUSP, EFT L 238 af 6.10.95, s. 4) fastsætter udtrykkeligt, at medlemmer af den europæiske valggruppe "om nødvendigt" kan pålægges at deltage i forberedende arbejde, og "de vil blive aflønnet ... i forhold til arbejdsbyrden" (jf. bilag I, pkt. 6). Skulle det derfor blive fastslået, at M i realiteten midlertidigt udførte sådanne opgaver efter anmodning fra gruppelederen eller dennes stedfortræder, finder Rådet ikke, at [klageren] behøver at dokumentere en særlig form for udnævnelse.

2. Lederen og stedfortræderen for lederen af valggruppen repræsenterer formandskabet inden for rammerne af de beføjelser, det har i henhold til artikel J.5, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union, deres afgørelser og aktioner skal betragtes som en gennemførelse af en FUSP-foranstaltning på grundlag af en gyldig overdragelse af beføjelser. Hvis det ved behandlingen af de materielle faktiske omstændigheder - hvilket ikke ligger inden for Rådets område - fremgår, at disse beføjelser blev overskredet i den pågældende sag, bør dette ikke gå ud over tredjeparter såsom [klageren].

Kommissionen bemærkede også, at den ikke havde fået overdraget nogen beføjelser, instruktioner eller midler til at betale klageren.

Efter forgæves at have forsøgt at få oplysninger fra Rådets tjenestegrene pr. telefon og e-mail skrev Ombudsmanden til Rådets generalsekretær den 30. april 1999 og anmodede om at få bekræftet ovenstående udkast til erklæring og oplysninger om de nærmere retningslinjer for en eventuel betaling til klageren. Ved skrivelse dateret den 25. maj 1999, som Ombudsmanden modtog den 21. juni 1999, oplyste Rådet Ombudsmanden om, at udkastet til erklæring var blevet formelt godkendt af Rådet den 30. marts 1999. Det hed endvidere i skrivelsen, at Rådets finansielle ansvar i henhold til den pågældende bestemmelse i traktaten er begrænset til, at det kan træffe beslutning om, at et givent beløb skal afholdes over Fællesskabets budget, mens gennemførelsen af budgettet påhviler Kommissionen. Da der syntes at have været en misforståelse mellem Rådet og Kommissionen i denne sag og for at fremskynde behandlingen havde Rådet sendt en kopi af skrivelsen til Kommissionens generalsekretær.

Ombudsmandens tjenestegrene kontaktede derpå Kommissionen Generalsekretariatet telefonisk og anmodede Kommissionens tjenestegrene om at tage skridt til at løse sagen inden udgangen af juli 1999.

Den 16. juli 1999 fremsendte klageren Ombudsmanden en kopi af sin korrespondance med Kommissionens tjenestegrene, hvoraf det fremgår, at Kommissionen har behandlet sagen på grundlag af sin procedure for kontraktmæssig bilæggelse af tvister og indvilliget i at betale klageren hele det beløb, han gjorde krav på, samt renter. Klageren finder, at der er nået en tilfredsstillende løsning.

AFGØRELSEN

- 1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen skulle betale ham forskellen mellem de dagpenge, som han havde modtaget som EU-observatør i forbindelse med det palæstinensiske valg i 1995-1996, og det vederlag, der er passende for funktionen som regional koordinator, som han rent faktisk udøvede efter anmodning fra den europæiske valggruppe.
- 2 Den europæiske valggruppe udførte sit arbejde i henhold til bestemmelser i en fælles aktion vedtaget af Rådet som led i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Kommissionen fungerede som finansiel leder af den fælles aktion.
- 3 Rådet accepterede det princip, at klageren skulle betales for det arbejde, han rent faktisk havde udført efter anmodning fra den europæiske valggruppe.
- 4 Kommissionen indvilligede efterfølgende i at betale hele det beløb, som klageren gjorde krav på, samt renter. Klageren finder, at der er nået en tilfredsstillende løsning.

KONKLUSION

Efter Ombudsmandens undersøgelse fremgik det, at der var opnået en mindelig løsning mellem Kommissionen og klageren. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.5 SAGER AFSLUTTET MED EN KRITISK BEMÆRKNING FRA OMBUDSMANDEN

3.5.1 Europa-Parlamentet

BEGRUNDELSE FOR MANGLENDE BESTÅELSE AF EN UDVÆLGELSESPRØVE

Afgørelse om klage 466/97/PD over Europa-Parlamentet

KLAGEN

I maj 1997 klagede P. til Ombudsmanden over sin deltagelse i udvælgelsesprøve PE/81/A for assisterende sagsbehandlere med tysk som modersmål, afholdt i 1995 af Europa-Parlamentet. Klageren indgav ansøgning til denne udvælgelsesprøve og bestod prøverne. Han blev imidlertid ikke opført på reservelisten, idet det var anført i meddelelsen om udvælgelsesprøven, at kun de 10 bedste ansøgere ville blive opført på listen. Klageren var ikke blandt disse 10 ansøgere. Disse oplysninger modtog klageren i en skrivelse.

Derefter fandt der en brevveksling sted mellem klageren og Parlamentet. I denne korrespondance fremhævede klageren, at han ønskede aktindsigt i sine eksamenspapirer, og at han ønskede at vide, hvorfor han ikke havde bestået udvælgelsesprøven. For det tredje nævnte han, at han var blevet udsat for forskelsbehandling, og han begrundede denne påstand som følger: Under forberedelsen af denne udvælgelsesprøve havde de tyske myndigheder kontaktet Europa-Parlamentet for at vide, om det ville vedføje et informationsark til meddelelsen om udvælgelsesprøven. Bilaget gav oplysninger om seminarer, ansøgerne kunne deltage i for at forberede sig til udvælgelsesprøven. Seminarerne var tilrettelagt af to tyske institutter for EU-politik. Da klageren ikke havde modtaget dette bilag, mente han, at han var blevet udsat for forskelsbehandling.

I sine svar til klageren meddelte Europa-Parlamentet ham de points, han havde opnået ved de forskellige prøver. Men Europa-Parlamentet gav ham ikke aktindsigt i hans eksamenspapirer, og det gav heller ingen yderligere detaljeret begrundelse for, hvorfor han ikke havde bestået udvælgelsesprøven. Hvad angik begge disse punkter, henviste Europa-Parlamentet til Domstolens retspraksis, hvorefter man efter Parlamentets opfattelse ikke kunne udlevere sådanne oplysninger uden at bryde fortroligheden i udvælgelseskomitéens arbejde. For så vidt angik forskelsbehandling, erklærede

Parlamentet, at det havde gjort alt, hvad det kunne for at formidle de relevante oplysninger til sikring af ligebehandling af ansøgere.

På denne baggrund indsendte klageren sin klage til Den Europæiske Ombudsmand. I klagen gjorde han gældende, at Europa-Parlamentet havde begået fejl eller forsømmelser ved

- at nægte ham aktindsigt i sine eksamenspapirer,
- ikke at begrunde, hvorfor han ikke havde bestået udvælgelsesprøven og
- at begå forskelsbehandling imod ham.

Til støtte for den første påstand fremhævede klageren, at en ansøger under national lovgivning normalt har udstrakt ret til modtage oplysninger om sig selv. Til støtte for den anden påstand lagde klageren vægt på, at god forvaltningsskik kræver, at forvaltningen begrunder en beslutning som den pågældende.

Hvad angik den tredje påstand, understregede klageren, at Europa-Parlamentet ikke havde sørget for, at alle ansøgere havde modtaget det pågældende bilag. Han meddelte bl.a., at han havde kontaktet Fællesskabets informationskontorer i Tyskland, både Kommissionens og Parlamentets kontorer, og ingen af dem kendte noget til det pågældende bilag. Da han ikke havde modtaget dette bilag, havde han færre chancer for at bestå udvælgelsesprøven, og han var derfor blevet udsat for forskelsbehandling i forhold til andre ansøgere.

UNDERSØGELSEN

Parlamentets udtalelse

Klagen videresendtes til Europa-Parlamentet. I sin udtalelse fastholdt Parlamentet den holdning, det havde indtaget i den korrespondance, der gik forud for klagen.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage.

YDERLIGERE UNDERSØGELSE

Efter en omhyggelig undersøgelse af Parlamentets udtalelse og klagerens bemærkninger til denne kontaktede Ombudsmanden Europa-Parlamentet for at indhente nærmere oplysninger om de procedurer, Parlamentet havde fulgt for at sikre formidling af informationsarket til samtlige ansøgere. Endvidere bad Ombudsmanden om lov til at se Parlamentets sagsakter.

Parlamentets anden udtalelse

I sin anden udtalelse gjorde Parlamentet rede for den procedure, det havde fulgt for at sikre formidlingen af informationsarket. I Europa-Parlamentets annonce om udvælgelsesprøven var det angivet, at ansøgere skulle henvende sig til Parlamentets centrale kontorer eller informationskontoret i Bonn for at få udleveret meddelelsen om udvælgelsesprøven. De nævnte

kontorer lå inde med informationsarket. I tilfælde af, at ansøgere kontaktede andre af Fællesskabets repræsentationer eller informationskontorer i tysktalende lande, havde Parlamentet endvidere henvendt sig til disse for at understrege, hvor vigtigt det var, at de udleverede det pågældende informationsark til ansøgere, der anmodede om meddelelsen om udvælgelsesprøven.

Parlamentet meddelte også, at deltagelse i det forberedende seminar ikke var nogen garanti for at bestå udvælgelsesprøven, og at det ville blive meget vanskeligt at fastslå, at en ansøger ikke havde bestået udvælgelsesprøven på grund af manglende kendskab til informationsarket.

Klagerens yderligere bemærkninger

I sine bemærkninger gjorde klageren gældende, at der åbenbart ikke var noget formelt juridisk grundlag for, at Europa-Parlamentet accepterede at formidle sådanne oplysninger om forberedende seminarer. Han gentog endvidere, at han havde været i kontakt med informationskontorer i Tyskland, der ikke kendte noget til det pågældende informationsark.

Tilsyn

Formålet med tilsynet var at kontrollere, at klagerens eksamenspapirer var blevet rettet i overensstemmelse med god forvaltningsskik. Udvalgelseskomitéer har udstrakte skønsmålinger ved bedømmelse af ansøgere til en udvælgelsesprøve, og denne bedømmelse kan kun tilside-sættes, hvis udvalgelseskomitéen helt åbenlyst overtræder en regel eller et princip, den er bundet af. Tilsynet påviste ingen overtrædelser. Det fremgik derimod, at Parlamentet ikke var i besiddelse af den rettede version af en af klagerens eksamensopgaver.

AFGØRELSEN

1 Aktindsigt i eksamenspapirer

Det fremgår af gældende fællesskabsret, at udvalgelseskomitéer ikke har nogen juridisk forpligtelse til at udlevere eksamenspapirer til den ansøger, der måtte anmode herom. Udvalgelseskomitéer er på den anden side heller ikke forpligtet til at afslå en udlevering. Spørgsmålet er derfor, om god forvaltningsskik kræver, at forvaltningen giver aktindsigt i eksamenspapirer. Dette spørgsmål var emnet for Ombudsmandens igangværende undersøgelse på eget initiativ 1004/97/PD. Ombudsmanden foretog derfor ikke nogen yderligere undersøgelse af dette aspekt af den foreliggende klage.

2 Manglende begrundelse

Det fremgik af ovenstående, at udvalgelseskomitéer ifølge gældende fællesskabsret ikke har nogen juridisk forpligtelse til at udlevere eksamenspapirer til den ansøger, der måtte anmode herom. I henhold til dette og til udvalgelseskomitéernes udstrakte beføjelser, der er anerkendt af Fællesskabets domstole, er det så meget desto vigtigere, at disse komitéer overholder de forpligtelser, der følger af EU-domstolens retspraksis, samt af god forvaltningsskik. Derfor bør udvælgel-

seskomitéer give ansøgere de begrundelser, der er nødvendige for, at de kan forstå de beslutninger, udvælgelseskomitéerne træffer. I det foreliggende tilfælde meddelte udvælgelseskomitéen blot det antal points, ansøgeren havde opnået. Dette synes ikke at opfylde de førnævnte forpligtelser. Ombudsmanden rettede derfor en kritisk bemærkning til Europa-Parlamentet i forbindelse med dette punkt.

3 Forskelsbehandling

- 3.1 Det skal for det første bemærkes, at der ikke findes nogen bestemmelser, der forhindrer Europa-Parlamentet i at acceptere en regerings anmodning om at formidle oplysninger om forberedende seminarer til en udvælgelsesprøve. Når Europa-Parlamentet accepterer en sådan anmodning, skal det naturligvis overholde de regler og principper, det er bundet af.
- 3.2 Det er helt klart, at Europa-Parlamentet skal foretage sig det nødvendige for at sikre formidlingen af det informationsark, det har forpligtet sig til at formidle, og det står klart, at klageren ikke modtog arket. Spørgsmålet er, om dette udgør en overtrædelse af princippet om ligebehandling med de juridiske konsekvenser, dette medfører.

Det er i dette spørgsmål nødvendigt at skelne mellem de oplysninger, Parlamentet, som tilrettelægger af udvælgelsesprøven, er forpligtet til at give samtlige ansøgere, og andre oplysninger. Det er klart, at dette princip ville have været overtrådt, hvis Parlamentet f.eks. ikke havde givet samtlige ansøgere den fulde ordlyd af eksamensspørgsmålene.

I dette tilfælde udgjorde den pågældende information ikke en del af gennemførelsen af udvælgelsesprøven, og Parlamentet havde påtaget sig at formidle denne information for de tyske myndigheder. Der foreligger endvidere ikke noget bevis for, at modtagelse af disse oplysninger ville have haft indvirkning på ansøgerens præstation ved udvælgelsesprøven. Under disse omstændigheder finder Ombudsmanden ikke, at det udgør en overtrædelse af princippet om ligebehandling, at en eller flere ansøgere ikke modtog det pågældende informationsark. Da der ikke findes noget afgørende bevis for, at Parlamentet undlod at gøre det nødvendige for at sikre en formidling af informationsarket, fremgår det hermed, at der ikke var forekommet fejl eller forsømmelser fra Parlamentets side, for så vidt angik dette aspekt ved klagen.

KONKLUSION

På grundlag af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser blev der fremsat følgende kritiske bemærkning:

Udvælgelseskomitéer skal i overensstemmelse med fællesskabsdomstolens retspraksis og god forvaltningsskik give ansøgere en begrundelse, der er tilstrækkelig til, at de kan forstå de beslutninger, udvælgelseskomitéerne træffer. Derfor fandt Ombudsmanden det mangelfuldt, at Parlamentet ikke på trods af klagerens anmodning gav mere detaljerede oplysninger om, hvorfor han ikke havde bestået en udvælgelsesprøve.

Det kunne ikke lade sig gøre at finde en mindelig løsning, eftersom disse aspekter af sagen vedrørte et overstået hændelsesforløb. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

Ved tilsynet af Parlamentets sagsakter fremgik det, at de ikke var fuldstændige. Som nævnt ovenfor indeholdt sagsakterne ikke den rettede version af en af klagerens eksamensopgaver. De omfattede heller ikke de evalueringskriterier, der var fastlagt af udvælgelseskomitéen. Dette førte Ombudsmanden til at fremsætte følgende yderligere bemærkninger: Parlamentet bør sikre, at sagsakterne fra en udvælgelsesprøve både indeholder de rettede kopier af ansøgernes eksamensopgaver og de evalueringskriterier, udvælgelseskomitéen har fastlagt.

3.5.2 Rådet for Den Europæiske Union

MANGLENDE SVAR

Afgørelse om klage 451/98/PD over Det Europæiske Råd

KLAGEN

På vegne af sin stiftelse indgav N. en klage til Den Europæiske Ombudsmand over Det Europæiske Råd. Han gjorde gældende, at Rådet ikke havde besvaret et brev fra stiftelsen.

Som det er Ombudsmandens almindelige praksis i sager, som vedrører manglende svar på borgeres breve, kontaktede hans tjenestegrene Rådet telefonisk for at høre, hvornår der ville blive givet et svar. Disse kontakter var forgæves. Ombudsmanden besluttede derfor at åbne undersøgelsen.

UNDERSØGELSEN

Rådets udtalelse

I sin udtalelse anførte Rådet, at brevet var blevet modtaget og registreret af Rådet. Efter en grundig undersøgelse noterede Rådets ansvarlige tjenestegrene sig omhyggeligt den forklaring, som brevet indeholdt. I betragtning af, at brevet snarere var forklarende og ikke indeholdt konkrete spørgsmål, konkluderede tjenestegrenene, at det ikke var nødvendigt at besvare det.

Rådet tilføjede, at det generelt tilstræbte at besvare alle indkommende breve med i det mindste en bekræftelse af modtagelsen og i de tilfælde, hvor der blev stillet spørgsmål, ved at fremsende omfattende bemærkninger.

Klagerens bemærkninger

Der blev ikke modtaget bemærkninger fra klageren.

AFGØRELSEN

Manglende svar på det pågældende brev

God forvaltningsskik kræver, at myndighederne besvarer borgernes forespørgsler/ henvendelser. I denne sag besluttede Rådet ikke at svare klageren på grund af det pågældende brevs forklarende art. Fra det tidspunkt, hvor klagen blev indgivet til Ombudsmanden, var det imidlertid klart for Rådet, at klageren forventede et svar. Alligevel fremsendte Rådet ikke et svar og handlede således i modstrid med god forvaltningsskik. Ombudsmanden fremsatte derfor en kritisk bemærkning over for Rådet om, at det burde have besvaret det pågældende brev. Da brevets emne havde mistet sin aktualitet, forfulgte Ombudsmanden ikke sagen yderligere.

KONKLUSION

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage forekom det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

God forvaltningsskik kræver, at myndighederne besvarer borgernes henvendelser. I denne sag besluttede Rådet ikke at svare klageren på grund af det pågældende brevs forklarende art. Fra det tidspunkt, hvor klagen blev indgivet til Ombudsmanden, var det imidlertid klart for Rådet, at klageren forventede et svar. Alligevel fremsendte Rådet ikke et svar og handlede således i modstrid med god forvaltningsskik.

Eftersom dette aspekt af sagen vedrørte procedurer i forbindelse med specifikke hændelser i fortiden, var det ikke hensigtsmæssigt at forfølge en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.5.3 Europa-Kommissionen

KOMMISSIONENS ANSVAR FOR UNDERSØGELSE AF PÅSTANDE OM UREGELMÆSSIGHEDER I FORBINDELSE MED EF-STØTTEDE PROJEKTER

Afgørelse om klage 194/97/JMA over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I februar 1997 videresendte den regionale ombudsmand i Andalusien en klage til Den Europæiske Ombudsmand, hvori han gjorde gældende, at Kommissionen ikke havde taget retmæssigt hensyn til de miljømæssige indvirkninger af en række projekter finansieret af Samhørighedsfonden og strukturfondene i Garrucha-området i Almería.

Klageren havde i januar 1997 skrevet til generaldirektøren for Kommissionens GD XVI og oplyst, at hans tjenestegrene finansierede to nærliggende projekter i byen Garrucha i Almería, som pr. definition var uforenelige. Klageren gjorde gældende, at Kommissionen på denne måde

havde skabt stor bekymring i lokalbefolkningen, især blandt fiskere og turister. En kopi af skrivelsen samt en del ekstra materiale blev sendt til den regionale ombudsmand i Andalusien. Han indledte en undersøgelse af sagen, herunder af de lokale og regionale myndigheders rolle i forbindelse med godkendelsen af projekterne, og han oplyste Den Europæiske Ombudsmand om de påståede fejl eller forsømmelser begået af Europa-Kommissionen.

Det ene af projekterne omfattede genopretning af stranden ved Garrucha. Projektet var blevet gennemført med tilskud fra Fællesskabet på 85% af de samlede omkostninger. Der var også ydet støtte til udvidelsen af trafikhavnen i samme by, og begge projekter blev udført meget tæt på hinanden.

Med udvidelsen af havnen i Garrucha ville store skibe kunne lægge til nær den strand, man var ved at genoprette, og klageren mente, følgen var, at badevandet i området umuligt kunne leve op til EF's eksisterende miljøstandarder. Derudover var projektet blevet gennemført i strid med ønsket hos flertallet af lokalbefolkningen, der i stedet gik ind for, at man valgte den nærliggende havn i Carboneras.

Klageren påpegede også, at den regionale regering havde givet vildledende oplysninger til de pågældende tjenestegrene i Kommissionen for at sikre fællesskabsstøtte. Således var den indsendte dokumentation om vurdering af indvirkningen på miljøet unøjagtig, og den omfattede heller ikke relevante overvejelser.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I udtalelsen anførte Kommissionen, at den allerede i 1995 var blevet gjort opmærksom på situationen. Begge projekter havde modtaget EF-støtte: genopretningen af stranden ved Garrucha gennem Samhørighedsfonden og udvidelsen af byens havn gennem strukturfondene. Kommissionen havde godkendt finansieringen af disse projekter, idet de syntes at opfylde udvælgelseskriterierne samtidig med, at de overholdt alle relevante EF-miljøbestemmelser.

Hvad angik udvidelsen af den lokale havn, anførte Kommissionen, at projektet overholdt alle gældende regler, især bestemmelserne i direktiv 85/337/EØF om vurdering af offentlige og private projekters indvirkning på miljøet. Bygherren havde i overensstemmelse hermed foretaget en miljømæssig vurdering, som havde været genstand for offentlighedens kommentarer. Efter denne høring havde de relevante spanske myndigheder foretaget den endelige vurdering af indvirkningen på miljøet, som indeholdt en del korrigerende foranstaltninger. Dokumentet blev offentliggjort i provinsen Almería's officielle tidende den 11. juli 1995. På baggrund af disse oplysninger havde Kommissionen konkluderet, at projektet ikke overtrådte bestemmelserne i direktiv 85/337/EØF.

Kommissionen anførte, at den indledende udvælgelse var foretaget af Andalusens regionalregering. Denne myndighed havde medtaget havneprojektet i sit operationelle program for perioden 1994-1999. Kommissionen understregede, at udvælgelsen var foretaget af den kompetente myndighed under udøvelse af dens beføjelser og med behørig overholdelse af kriterierne for forvaltning af strukturfondene, som bygger på subsidiaritets- og partnerskabsprincipperne.

Da Kommissionen blev underrettet om den mulige uforenelighed mellem de to projekter, rejste dens tjenestegrene spørgsmålet over for de spanske myndigheder. Den spanske transport- og miljøminister meddelte skriftligt Kommissionen, at projektet om udvidelse af havnen ikke ville øge havnens længde, hvorfor dens indvirkning på den nærtliggende strand ville være minimal.

På baggrund af disse oplysninger konkluderede Kommissionen, at der ikke var grundlag for at modsætte sig finansiering af begge projekter, da de tilsyneladende overholdt EU's miljødirektiver, og de tilmed ikke syntes at være indbyrdes uforenelige.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse gik klageren imod Kommissionens synspunkt, at miljøindvirkningsvurderingen af projektet om udvidelse af den lokale havn var i overensstemmelse med EF-bestemmelserne. Som tidligere anført af klageren havde den miljøundersøgelse, byggherren havde foretaget, ikke været genstand for nogen retmæssig offentlig høring. Den indeholdt endvidere adskillige fejl og vildledende oplysninger. Den endelige vurdering havde også udeladt relevante oplysninger, såsom den udvidede havns indvirkning på den nærtliggende strand. På grundlag af samme påstande havde Andalusens Højesteret besluttet midlertidigt at suspendere projektet, indtil der kunne afsiges dom i sagen.

Til støtte for sine påstande vedlagde klageren en række fotos, der viste, hvor tæt skibe, der gik ind i den udvidede havn, var på den strand, der var under genopretning.

YDERLIGERE OPLYSNINGER

I november 1997 skrev den regionale ombudsmand i Andalusien til Den Europæiske Ombudsmand og meddelte, at hans kontor havde besluttet at afslutte behandlingen af denne klage, da han havde erfaret, at en regional domstol nu behandlede sagen, herunder især spørgsmålet om, hvorvidt de ansvarlige nationale myndigheder havde overtrådt nogen juridiske bestemmelser ved at godkende det ene af projekterne.

AFGØRELSEN

1 Omfanget af den for Den Europæiske Ombudsmand forelagte sag

- 1.1 Som klageren fremstillede det, lå årsagen til problemet i de påståede vildledende oplysninger, de ansvarlige spanske myndigheder havde indsendt til Kommissionen for at sikre EF-finansiering af to projekter.

- 1.2 Det er vigtigt at erindre, at EF-traktaten kun bemyndiger Den Europæiske Ombudsmand til at undersøge mulige tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer. Den Europæiske Ombudsmands statut nævner udtrykkeligt, at handlinger foretaget af andre myndigheder eller personer ikke kan være genstand for klage til Ombudsmanden.
- 1.3 På baggrund af ovenstående bestemmelser var formålet med Ombudsmandens undersøgelser derfor at undersøge, om der havde været tale om fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side.

2 Påståede uregelmæssigheder fra Kommissionens side

- 2.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen ikke retmæssigt havde behandlet de uregelmæssigheder, den var blevet underrettet om i forbindelse med to projekter, der blev finansieret med fællesskabsmidler i Garrucha i Almería. Hans påstande omfattede (i) manglende overholdelse af EF's relevante miljødirektiver, hvad angik projektet om udvidelse af havnen i Garrucha, og (ii) projekternes indbyrdes uforenelighed.

Kommissionen havde anført, at det på baggrund af det materiale, den havde fået stillet til rådighed, fremgik, at udvidelsen af havnen i La Garrucha havde været genstand for en miljøindvirkningsvurdering ud fra de kriterier, der fremgik af direktiv 85/337/EØF. Institutionen lå derfor ikke inde med oplysninger, der kunne pege på en mulig overtrædelse af direktivet i denne sag. Hvad angik uforeneligheden mellem udvidelsen af den lokale havn og genopretningen af den nærliggende strand, besluttede Kommissionen at tilsidesætte denne påstand, idet den fæstede lid til de forsikringer, de spanske myndigheder havde givet.

- 2.2 For at vurdere, hvorvidt der i denne sag havde været tale om tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side, var det nødvendigt først at bestemme de relevante juridiske forpligtelser, der påhviler institutionen.

Bestemmelserne i EF-traktatens artikel 130 A om gennemførelse af den økonomiske og sociale samhørighed fremgår bl.a. af forordning (EØF) 2052/88 ændret ved forordning (EØF) 2081/93⁴⁷, som henviser til alle eksisterende finansielle instrumenter, samt af forordning (EF) 1164/94⁴⁸, der specifikt vedrører Samhørighedsfonden.

Behovet for at gøre denne type finansiering forenelig med EF-bestemmelserne er klart beskrevet i artikel 7, stk. 1, i forordning (EØF) 2052/88⁴⁹:

⁴⁷ Rådets forordning (EØF) 2081/93 af 20. juli 1993 om ændring af forordning (EØF) 2052/88 om strukturfondenes opgaver og effektivitet samt om samordningen af deres interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT 1993 L 193, s. 5).

⁴⁸ Rådets forordning (EF) 1164/94 af 16. maj 1994 om oprettelse af Samhørighedsfonden (EFT 1994 L 130, s. 1).

⁴⁹ En lignende bestemmelse findes i artikel 8 i forordning 1164/94 om anvendelse af midlerne fra Samhørighedsfonden.

“Aktioner, der finansieres af strukturfondene [...] eller et andet eksisterende finansielt instrument, skal være i overensstemmelse med Traktaterne og med de retsakter, der er udstedt i henhold til disse, samt med Fællesskabets politikker, herunder [...] bestemmelserne om miljøbeskyttelse”

Gennemførelsen af denne bestemmelse er overladt til Kommissionen⁵⁰. Under udførelsen af denne opgave skal Kommissionen effektivt overvåge, vurdere og evaluere støtte fra fondene i tæt samarbejde med medlemsstaterne⁵¹. Som et middel til at fuldføre disse opgaver kan Kommissionen anmode nationale myndigheder om at fremsende detaljerede oplysninger, nationale kontrolrapporter eller dokumenter om udgifter, og den har også beføjelse til om nødvendigt at udføre kontrolbesøg på stedet⁵².

- 2.3 God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen udfører sine opgaver i henhold til art. 7, stk. 1, i forordning (EØF) 2052/88 med behørig grundighed. Dette medfører, at Kommissionen i tilfælde af alvorlige påstande om mulige uregelmæssigheder, der omfatter projekter finansieret af Fællesskabet, bør tage rimelige skridt til at kontrollere, hvorvidt de oplysninger, den modtager, er korrekte.

I dette tilfælde konkluderede Kommissionen, at der ikke var sket nogen overtrædelse af EF's miljølovgivning, og at finansieringen derfor kunne fortsætte. For at nå til den konklusion havde Kommissionen taget hensyn til, at man havde gennemført en formel miljøindvirkningsvurdering for et af projekterne, og at de ansvarlige nationale myndigheder skriftligt havde erklæret, at begge projekter var forenelige. Ud fra de oplysninger, Ombudsmanden havde modtaget, fremgik det, at Kommissionen aldrig havde taget hensyn til de påstande om miljøet, som klageren havde fremsat. Ombudsmanden konkluderede derfor, at Kommissionen ikke havde taget rimelige skridt til at sikre, at disse EF-støttede projekter var i overensstemmelse med EF's lovgivning og politik.

KONKLUSION

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af klagen var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkninger:

God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen udfører sine opgaver i henhold til art. 7, stk. 1, i forordning (EØF) 2052/88 med behørig grundighed. Dette medfører, at Kommissionen i tilfælde af alvorlige påstande om mulige uregelmæssigheder, der omfatter projekter finansieret af Fællesskabet, bør tage rimelige skridt til at kontrollere, hvorvidt de oplysninger, den modtager, er korrekte.

⁵⁰ Artikel 18 i forordning 2052/88, og artikel 13 i forordning 1164/94.

⁵¹ Artikel 25, stk. 1, og 26, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) 4253/88 af 19. december 1988 om bestemmelser for gennemførelse af forordning (EØF) 2052/88 om samordningen af de forskellige strukturfondenes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT 1988 L 374, s. 1).

⁵² Op cit., art. 6 i Rådets forordning (EØF) 2052/88 og art. 23 i Rådets forordning (EØF) 4253/88.

I dette tilfælde konkluderede Kommissionen, at der ikke var sket nogen overtrædelse af EF's miljølovgivning, og at finansieringen derfor kunne fortsætte. For at nå til den konklusion havde Kommissionen taget hensyn til, at man havde foretaget en formel miljøindvirkningsvurdering for et af projekterne, og at de ansvarlige nationale myndigheder skriftligt havde erklæret, at begge projekter var forenelige. Ud fra de oplysninger, Ombudsmanden havde modtaget, fremgik det, at Kommissionen aldrig havde taget hensyn til de påstande om miljøet, som klageren havde fremsat. Ombudsmanden konkluderede derfor, at Kommissionen ikke havde taget rimelige skridt til at sikre, at disse EF-støttede projekter var i overensstemmelse med EF's lovgivning og politik.

Det kunne ikke lade sig gøre at finde en mindelig løsning, eftersom disse aspekter af sagen vedrørte et overstået hændelsesforløb. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

MANGLENDE BEGRUNDELSE FOR AT AFSLUTTE BEHANDLINGEN AF EN KLAGE

Afgørelse om klage 323/97/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I april 1997 klagede J. til Ombudsmanden over, at Kommissionen havde undladt at sørge for, at de spanske myndigheder overholdt deres forpligtelser i henhold til direktiv 89/48.

Klageren, der er belgisk statsborger, har et belgisk eksamensbevis, "Licence en traduction", fra Universitetet i Mons. I 1992 bad klageren de spanske myndigheder om at anerkende eksamensbeviset, så hun kunne nedsætte sig som sprog lærer i Spanien. Anmodningen var indsendt i henhold til direktiv 89/48 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed (EFT 1989 L 19, s. 16).

Dette direktiv omhandler ikke ren akademisk anerkendelse, men anerkendelse med henblik på at udøve såkaldte lovregulerede erhverv. De erhverv i Spanien, som klageren mente var lovregulerede i henhold til direktivet, var "profesor de escuelas oficiales de idiomas" og "profesor de educación secundaria".

Hvad angik det første erhverv, ansøgte klageren via en udvælgelsesprøve om en spansk tjenestemandsstilling som "profesor de escuelas oficiales de idiomas". Klageren bestod åbenbart udvælgelsesprøven, men hendes ansættelse blev senere annulleret med den begrundelse, at hun ikke havde indsendt den fornødne dokumentation for, at hun havde det for stillingen nødvendige eksamensbevis.

Hvad angik det andet erhverv, anmodede klageren den relevante kompetente spanske myndighed om anerkendelse af hendes eksamensbevis, så hun kunne undervise i fransk og engelsk. De spanske myndigheder bemærkede, at beviset ifølge belgisk lovgivning kun gav hende ret til at

undervise, hvis hun havde en "Agréation" eller et "Certificat d'Aptitude Pédagogique" (CAP). De bemærkede endvidere, at spansk lov også krævede et CAP. Der kunne dog dispenseres fra dette krav, hvis den pågældende person havde et års erfaring som lærer ved en institution på et relevant niveau. Da det blev fastslået, at klageren på det tidspunkt ikke havde et CAP, afviste de spanske myndigheder klagerens anmodning.

I direktivets artikel 5 står der imidlertid, at en medlemsstat kan lette anerkendelsen af et eksamensbevis ved at give borgeren tilladelse til at fuldføre den del af uddannelsen, vedkommende mangler for at opnå en anerkendelse. På dette grundlag erhvervede klageren det fornødne CAP ved et spansk uddannelsessted, og hun fik i 1994 adgang til erhvervet "profesor de educación secundaria" med henblik på at undervise i fransk og engelsk.

Klageren mente imidlertid, at de spanske myndigheders oprindelige handlinger var i modstrid med ovennævnte direktiv. Klageren ønskede derfor at få adgang til erhvervene med tilbagevirkende kraft. Begrundelsen for denne holdning kan, hvad angår "profesor de educación secundaria", sammenfattes som følge: I meddelelsen om udvælgelsesprøven med henblik på tjenestemandsansættelse i Spanien som "profesor de enseñanza secundaria" var der en bestemmelse om, at der kunne dispenseres fra kravet om CAP, hvis man havde et års erfaring som lærer. Klageren havde to års erfaring som lærer i spansk, erhvervet i Belgien i 1983-1985. Klageren mente derfor, at der burde tages hensyn til hendes belgiske erfaring.

Klageren henvendte sig til de spanske myndigheder med spørgsmålet, men åbenbart forgæves.

Den 2. februar 1995 indgav klageren så en klage til Europa-Kommissionen. Med skrivelse af 16. marts 1995 bekræftede Kommissionens GD XV modtagelsen af klagen. Klagen førte til en omfattende korrespondance mellem klageren, Kommissionens ansvarlige tjenestegrene og belgiske og spanske myndigheder. Endvidere indledte klageren på et vist tidspunkt en korrespondance med GD V. Klageren og Kommissionens tjenestegrene var også i telefonisk kontakt. Mens Kommissionen behandlede klagen, fortsatte klageren sine forhandlinger med de spanske myndigheder for at få dem til at ændre holdning.

Med skrivelse af 27. marts 1997 meddelte Kommissionen klageren, at den havde vedtaget at afslutte behandlingen af hendes klage. Brevet indeholder to afsnit, det første om, at Kommissionen havde vedtaget at afslutte sagen, og det andet afsnit om, at enkeltpersoner ifølge Domstolens retspraksis ikke kan anfægte Kommissionens afgørelse om ikke at indlede overtrædelsesprocedure.

Dette var i korte træk baggrunden for, at klageren indgav klagen til Den Europæiske Ombudsmand.

I klagen blev det for det første nævnt, at Kommissionen havde været for længe om at behandle den oprindelige klage. For det andet blev det gjort gældende, at Kommissionen ikke kunne lægge klagen ad acta, da de spanske myndigheder fortsat nægtede at anerkende klagerens erhvervs-erfaring med den begrundelse, at erfaringen ikke var erhvervet i Spanien,

men i Belgien. I klagen henviste klageren kun til Kommissionens undersøgelse af hendes situation med hensyn til erhvervet "profesor de educación secundaria".

Vedlagt klagen var en række beviser fra belgiske myndigheder for klagerens undervisningserfaring. Af disse beviser fremgik det, at klageren i perioden 1983-1985 havde undervist voksne i spansk på et niveau svarende til sekundærtrinnet. Et af beviserne nævnte udtrykkeligt, at klagerens eksamensbevis var omhandlet af direktiv 89/48. Endvidere var der vedlagt en skrivelse af 23. september 1996 fra GD V til klageren. Ifølge denne skrivelse var det i modstrid med EF-traktatens artikel 48, hvis de spanske myndigheder ikke tog hensyn til hendes erfaring i Belgien alene med den begrundelse, at den ikke var erhvervet i Spanien.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev sendt til Kommissionen. I sin udtalelse anførte Kommissionen først, at den havde skønsbeføjelser med hensyn til at indlede overtrædelsesprocedure mod en medlemsstat, og at den dokumentation, klageren havde sendt til Ombudsmanden, ikke på nogen måde gav et repræsentativt billede af sagen. Kommissionen vedlagde en liste over korrespondancen i sagen.

Hvad angik den tid, der var brugt på at behandle klagen, erkendte Kommissionen, at den ved at bruge to år havde overskredet den normale tidsfrist for behandling af borgernes klager. Men Kommissionen bemærkede, at klageren efter indgivelsen af klagen vedholdende havde fremsendt nyt og undertiden selvmodsigende materiale, som Kommissionen skulle tage hensyn til ved behandlingen af klagen. Ud fra sagens natur, navnlig anerkendelse af eksamensbeviser, var Kommissionen derudover nødt til at have kontakt til såvel de spanske som de belgiske myndigheder, og svar fra sidstnævnte var meget forsinkede.

Hvad angår afgørelsen om at afslutte behandlingen af sagen, anførte Kommissionen, at attestationen fra de belgiske myndigheder stod i modsætning til andre beviser i sagen og mere generelle oplysninger, som Kommissionen var i besiddelse af om den pågældende type eksamensbeviser. Kommissionen kontaktede derfor de belgiske myndigheder, der bekræftede, at en "licence" i sig selv uden "agrégation" eller CAP ikke kunne betragtes som et eksamensbevis i henhold til direktiv 89/48. Kommissionen mindede derefter om, at en forudsætning for anerkendelse i henhold til direktivet er, at det pågældende eksamensbevis giver adgang til erhvervet i oprindelseslandet. Direktivet gælder, hvis indehaveren af eksamensbeviset i oprindelseslandet kan udøve det erhverv, som der søges anerkendelse af i en anden medlemsstat.

På baggrund af oplysningerne fra de belgiske myndigheder havde det derfor været korrekt af de spanske myndigheder at antage, at klageren ikke var omfattet af direktivet.

Hvad angik klagen om, at de spanske myndigheder afviste at anerkende klagerens erhvervserfaring ud fra den begrundelse, at den var erhvervet i Belgien, anførte Kommissionen, at den vedholdende havde fulgt denne sag, både før og efter klagen blev indgivet til Ombudsmanden. Kommissionen havde klart meddelt sit synspunkt, at en sådan betingelse var i modstrid med EF-traktatens artikel 48, og den havde søgt og opnået de spanske myndigheders accept af dette synspunkt. Kommissionen havde meddelt klageren dette.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage. Hun fremsendte også yderligere dokumentation, hvorefter det fremgik:

- at klageren havde indledt en retssag ved de spanske domstole om den pågældende sag,
- at de belgiske myndigheder havde meddelt de spanske myndigheder, at en "licence" kun giver indehaveren ret til at undervise, hvis uddannelsesstedet ikke kan finde en indehaver af en "licence" med CAP eller "agrégation" på arbejdsmarkedet,
- at Kommissionen to gange havde givet udtryk for, at tjenestemandsstillingen "profesor de escuelas oficiales de idiomas" var et lovreguleret erhverv i henhold til direktivet, og
- at de spanske myndigheder vedholdende havde været af den opfattelse, at tjenestemandsstillingen "profesores de escuelas oficiales de idiomas" ikke var et lovreguleret erhverv, der var omfattet af direktivet.

Det fremgik ikke af dokumentationen, at en løsning af sidstnævnte meningsforskel mellem Kommissionen og de spanske myndigheder ville have indflydelse på klagerens situation.

AFGØRELSEN

1 Tidsfristen for behandling af klagen

- 1.1 Klageren anså det for at være et tilfælde af fejl eller forsømmelser i form af en forsinkelse, der kunne have været undgået, at Kommissionen ikke havde behandlet hendes klage på mindre end to år.
- 1.2 Ved sin stillingtagen til dette punkt skal Ombudsmanden bemærke, at klagen ikke var enkel, og at Kommissionen havde dokumenteret, at man gennem længere tid afventede svar fra nationale myndigheder, som Kommissionen havde sendt påmindelsesskrivelser til. Den korrespondanceliste, Kommissionen havde fremsendt, tydede ikke på passivitet fra Kommissionens side. Derfor fandt Ombudsmanden ikke, at der med hensyn til dette aspekt af klagen var tale om fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side.

2 Kommissionens afgørelse om at afslutte behandlingen af sagen

- 2.1 Klageren mente, at Kommissionens afgørelse om at afslutte behandlingen af sagen var ubegrundet, da hun stadig havde problemer med

at få de spanske myndigheder til at anerkende hendes eksamensbevis med virkning fra 1992.

- 2.2 Ved sin stillingtagen hertil bemærkede Ombudsmanden først, at klagen viste de problemer i forbindelse med anerkendelse af eksamensbeviser, som borgerne kunne komme ud for under udøvelsen af deres ret til fri bevægelighed, en grundpille i Fællesskabet. Stillet over for sådanne problemer kan borgerne henvende sig til Kommissionen, som er traktatens vogter, og som besidder den nødvendige ekspertise. De har ret til at forvente, at Kommissionen foretager en omhyggelig og effektiv undersøgelse.
- 2.3 I denne sag var der især på baggrund af kopier af Kommissionens skrivelser ingen grund til at betvivle, at Kommissionen aktivt og omhyggeligt havde foretaget en undersøgelse af den pågældende klage.
- 2.4 Dog var Kommissionens afgørelse om at afslutte behandlingen af sagen lakonisk og uden begrundelse for afgørelsen. Selv om afgørelsen skulle ses i tilslutning til den tidligere korrespondance med klageren, forblev grundlæggende spørgsmål, der var afgørende for klageren, ubesvarede, f.eks. om der ifølge Kommissionen ikke var tale om en overtrædelse, eller om der rent faktisk var tale om en overtrædelse, som den havde vedtaget ikke at forfølge yderligere som led i udøvelsen af sine skønsmålinger. Afgørelsen gav ikke Ombudsmanden mulighed for at fastslå, om Kommissionen havde handlet inden for rammerne af sit mandat.
- 2.5 God forvaltningsskik kræver, at myndighederne begrunder de afgørelser, de træffer, over for den pågældende borger. Denne begrundelse er afgørende for borgernes tillid til myndighederne og for åbenheden i myndighedernes beslutningsproces. I denne sag fremgår det, at Kommissionen slet ikke gav en begrundelse for sin afgørelse om at afslutte behandlingen af borgerens klage. Kommissionens tidligere korrespondance med klageren var en formildende omstændighed, men den manglende begrundelse efterlod ikke desto mindre borgeren med grundlæggende spørgsmål ubesvarede. Kommissionen overholdt derfor ikke det krav, der følger af god forvaltningsskik.

Da det nu fremgår, at klageren har indledt en retssag mod de spanske myndigheder om genstanden for hendes klage til Kommissionen, finder Ombudsmanden ikke, der er nogen grund til at gå videre med undersøgelsen af dette aspekt ved klagen.

KONKLUSION

På grundlag af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser blev der fremsat følgende kritiske bemærkning:

God forvaltningsskik kræver, at myndighederne begrunder de afgørelser, de træffer, over for den pågældende borger. Denne begrundelse er afgørende for borgernes tillid til myndighederne og for åbenheden i myndighedernes beslutningsproces. I denne sag fremgik

det, at Kommissionen slet ikke gav en begrundelse for sin afgørelse om at afslutte behandlingen af borgerens klage. Kommissionens tidligere korrespondance med klageren var en formildende omstændighed, men den manglende begrundelse efterlod ikke desto mindre borgeren med grundlæggende spørgsmål ubesvarede. Kommissionen overholdt derfor ikke det krav, der følger af god forvaltningsskik.

Det kunne ikke lade sig gøre at finde en mindelig løsning, eftersom disse aspekter af sagen vedrørte et overstået hændelsesforløb. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

PÅSTAND OM UTILSTRÆKKELIG OVERVÅGNING AF UDBETALINGEN AF FÆLLESSKABSMIDLER I EUROPA-KOMMISSIONEN AKTINDSIGT I KOMMISSIONENS DOKUMENT

Afgørelse om klage 480/97/JMA over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I maj 1997 indgav R. en klage til Den Europæiske Ombudsmand, hvori han gjorde gældende, at Europa-Kommissionen ikke i tilstrækkeligt omfang havde overvåget udbetalingen af midler fra Den Europæiske Socialfond (ESF) i Campania-regionen, Italien, og ikke givet klageren oplysninger vedrørende denne sag.

På vegne af en gruppe af virksomheder fra den italienske Campania-region søgte klageren at opnå fællesskabsstøtte til gennemførelsen af en lang række af sine projekter. Denne anmodning skulle finansieres via det program, der finansieres af Den Europæiske Socialfond (ESF) i den pågældende region.

På baggrund af de regionale myndigheders anmodning havde Kommissionen ydet ESF-støtte til en række projekter, som skulle gennemføres i Campania. Midlerne skulle udbetales i løbet af to perioder: i perioden 1990-1994 og i perioden 1994-1996.

De campanianske myndigheders betalinger til de endelige støttemodtagere var imidlertid forbundet med alvorlige problemer. Tre år efter at Fællesskabet havde foretaget sine første udbetalinger, var disse betalinger stadig ikke foretaget. På baggrund heraf indgav klageren i september 1996 en klage til Europa-Kommissionen over myndighederne i Campania-regionen. Klageren gjorde i brevet gældende, at der havde været en lang række uregelmæssigheder i de ansvarlige regionale myndigheders forvaltning af fællesskabsmidlerne.

I november 1996 skrev klageren igen til Europa-Kommissionens Generaldirektorat V og anmodede om en kopi af en af Kommissionens beslutninger om ydelse af finansiel støtte (beslutning nr. 3233 af 12. december 1994). Ifølge klageren kunne bestemmelserne i den pågældende beslutning være relevante for forsvaret af hans rettigheder. Da klageren ikke modtog noget svar fra Kommissionen, skrev han igen i februar 1997 og anmodede om yderligere oplysninger om resultatet af sin klage.

Da klageren ikke fandt, at Kommissionen havde reageret tilfredsstillende på hans påstande, skrev han til Ombudsmanden i maj 1997. Klageren anførte i brevet, at Europa-Kommissionen havde undladt at:

- 1 Overvåge, at Campania-regionen havde fordelt ESF-betalingerne korrekt til de endelige støttemodtagere,
- 2 Indlede overtrædelsesprocedure mod de italienske myndigheder, da institutionen allerede havde besluttet at suspendere ESF-betalingerne til regionen,
- 3 Underrette klageren om det videre forløb i forbindelse med de to breve med en formel klage, som var sendt til dens tjenestegrene i september 1996 og februar 1997,
- 4 Besvare klagerens begæring om en kopi af Kommissionens beslutning vedrørende ydelsen af støtte til Campania (beslutning nr. 3233 af 12. december 1994).

UNDERSØGELSEN

Ombudsmanden mindede om, at EF-traktaten kun giver ham beføjelse til at undersøge mulige tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer. I Den Europæiske Ombudsmands statut hedder det specifikt, at handlinger foretaget af enhver anden myndighed eller person ikke kan indklages for Ombudsmanden. På grundlag af disse bestemmelser gik Ombudsmandens undersøgelser derfor ud på at fastslå, om der havde været tale om fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side.

Kommissionens udtalelse

Klagen blev videresendt til Europa-Kommissionen. I sin udtalelse anførte Europa-Kommissionen i det væsentligste følgende:

Kommissionen understregede, at modtageren af den finansielle støtte var Campania-regionen, og at dens myndigheder derfor var eneansvarlige for udbetalingen af midlerne til ansøgerne. Til støtte for sin holdning citerede den bestemmelserne i artikel 21, stk. 1, i forordning nr. 4253/88 som ændret ved forordning nr. 2082/93⁵³.

Kommissionen forklarede, at de kompetente myndigheder i Campania ikke havde forelagt den relevante dokumentation for afslutningen af de finansielle aktioner med hensyn til denne støtte i 1993, som krævet i artikel 21, stk. 4, i forordning nr. 4253/88 som ændret ved forordning nr. 2082/93⁵⁴. Kommissionen havde derfor anmodet myndighederne i Campania om at

⁵³ Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 som ændret ved forordning nr. 2082/93 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondenes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter; EFT 1993 L 193, s. 20; artikel 21, stk. 1: "Betalingen af den finansielle støtte sker [...] til det nationale, regionale eller lokale organ, der er udpeget med henblik herpå i den af den pågældende medlemsstat forelagte anmodning, inden for en frist, der i almindelighed ikke må overstige to måneder regnet fra modtagelsen af en gyldig anmodning".

⁵⁴ Artikel 21, stk. 4: "Betalingen [...] foretages, hvis den udpegede myndighed eller det udpegede organ, der er omhandlet i stk. 1, forelægger Kommissionen en betalingsanmodning senest seks måneder efter udgangen af det pågældende år eller efter aktionens faktiske afslutning".

forelægge den nødvendige dokumentation for, at betalingerne til de endelige modtagere af EF-støtten var foretaget.

Kommissionen fremkom med yderligere oplysninger om andre uregelmæssigheder, der var påvist i forbindelse med programmets gennemførelse. Efter dens opfattelse blev det først konstateret i marts 1995, at der var potentielle problemer, efter at en gruppe eksperter fra Kommissionen havde aflagt et besøg på stedet. Som et resultat af denne inspektion fremgik det, at de regionale myndigheder havde gjort sig skyldig i en række administrative uregelmæssigheder i forbindelse med programmets gennemførelse.

Disse uregelmæssigheder med hensyn til udbetalingen af EF-midler i regionen havde også været under retslig behandling ved en national domstol. På baggrund af situationen havde Kommissionen besluttet at suspendere sin finansielle deltagelse som en forebyggende foranstaltning til at beskytte Fællesskabets generelle interesser, i det mindste indtil retssagen var blevet afsluttet.

Hvad angår klagerens begæring om at få aktindsigt i en kopi af Kommissionens beslutning nr. 3233 af 12. december 1994, erklærede Kommissionen, at da dokumentet var stilet til en medlemsstat, og da det endvidere ikke var beregnet til offentliggørelse, var der intet retsgrundlag for at give aktindsigt heri.

Kommissionen afsluttede med at understrege den betydning, den havde tillagt denne sag, som det fremgik af antallet af breve, der var udvekslet mellem klageren og de nationale myndigheder, samt de inspektioner, der var foretaget.

I Kommissionens udtalelse blev der ikke henvist til to af de påstande, som klageren havde fremsat, nemlig behovet for at indlede en overtrædelsesprocedure mod de italienske myndigheder i forbindelse med denne situation og påstanden om, at klageren ikke var blevet informeret om behandlingen af sine to formelle klageskrivelser.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse fastholdt klageren sine oprindelige klagepunkter og understregede, at Kommissionen ikke i tilstrækkeligt omfang havde overvåget, om de nationale myndigheder anvendte fællesskabsretten korrekt. Efter hans opfattelse havde Kommissionen ikke opfyldt sin pligt som traktatens vogter tilstrækkeligt. Klageren fandt, at da Kommissionen havde besluttet at suspendere sin finansielle støtte til regionen, skulle den også have indledt en overtrædelsesprocedure mod de ansvarlige italienske myndigheder på grundlag af EF-traktatens artikel 169 (ny art. 226).

Hvad angår hans begæring om aktindsigt i en kopi af beslutning nr. 3233 af 12. december 1994, bestred klageren Kommissionens forklaring og gentog sin ret til at få aktindsigt i den pågældende beslutning.

AFGØRELSEN

1 Påstand om utilstrækkelig overvågning af udbetalingen af fællesskabsmidler i Europa-Kommissionen

1.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen ikke i tilstrækkelig omfang havde overvåget udbetalingen af ESF-midler i Campania-regionen, hvilket fremgik af, at der var tale om utallige uregelmæssigheder. Klageren nævnte især, at Kommissionen ikke havde taget skridt til at garantere, at de nationale myndigheder betalte de endelige støttemodtagere rettidigt.

1.2 Kommissionen havde erkendt, at der var tale om en række problemer i forbindelse med de regionale myndigheders gennemførelse af ESF-programmer i Campania. Den erkendte specifikt, at de regionale myndigheder udbetalte støtten til de endelige modtagere med en unødigt forsinkelse og ikke havde forelagt en finansiel rapport for de aktioner, der var gennemført i 1993. For at vurdere omfanget af disse påståede uregelmæssigheder foretog Kommissionens tjenestegrene inspektioner på stedet i marts og november 1995 og i maj-juni 1996.

I lyset af resultaterne af disse inspektioner og under hensyntagen til, at der var indledt retssag mod de regionale myndigheder, besluttede Kommissionen at suspendere enhver yderligere udbetaling af midler på grundlag af artikel 24 i forordning nr. 4253/88 som ændret ved forordning nr. 2082/93.

Hvad angår den sene betaling til støttemodtagerne, understregede Kommissionen, at dette spørgsmål falder ind under de nationale myndigheders ansvarsområde. Ved skrivelse af 8. juni 1995 skrev dens tjenestegrene imidlertid til de regionale myndigheder i Campania og anmodede om nærmere oplysninger om grunden til, at de ikke havde udbetalt støtte til de endelige modtagere.

1.3 Et af de grundlæggende principper for Fællesskabets politik med henblik på økonomisk og social samhørighed er det såkaldte "partnerskab" mellem de forskellige aktører, der deltager i processen. Som fastsat i bestemmelserne for aktiviteterne som led i EF's strukturfonde gennemføres EF-indsatsen ved et snævert samråd mellem Kommissionen, den pågældende medlemsstat og dens kompetente myndigheder og organer, på nationalt, regionalt eller lokalt plan. Dette partnerskab skal gennemføres på en sådan måde, at hver enkelt partners institutionelle, juridiske og finansielle beføjelser respekteres⁵⁵.

1.4 Hvad angår udbetaling af ESF-midler, fastsætter de pågældende bestemmelser en klar ansvarsfordeling mellem de forskellige aktører på grundlag af partnerskabsprincippet. Kommissionen er ansvarlig for betalingerne til de nationale, regionale eller lokale myndigheder, der er henvist til i den af medlemsstaten forelagte anmodning om støtte⁵⁶.

⁵⁵ Rådets forordning (EØF) nr. 2081/93 om ændring af forordning (EØF) nr. 2052/88 om strukturfondenes opgaver og effektivitet samt om samordningen af deres interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter, EFT 1993 L 193, s.5; artikel 4.

⁵⁶ Jf. ovenfor, Rådets forordning (EØF) nr. 2082/93, artikel 21, stk. 1.

Ansaret for betalingen til de endelige støttemodtagere ligger imidlertid hos medlemsstaterne, som "sørger for, at støttemodtagerne modtager forskuddene og betalingerne så hurtigt som muligt"⁵⁷.

I tilfælde af uregelmæssigheder i forbindelse med de vilkår, hvorunder et program gennemføres, skal Kommissionen foretage en passende undersøgelse, og efter at de ansvarlige myndigheder er blevet hørt, kan den nedsætte eller suspendere sin støtte i forbindelse med programmet eller aktionen⁵⁸.

- 1.5 På baggrund af disse bestemmelser fandt Ombudsmanden, at Kommissionen ikke undlod at handle over for de endelige modtagere af sin finansielle støtte, da denne beføjelse lå hos medlemsstaten. I overensstemmelse med partnerskabsprincippet har institutionen ikke beføjelse til at træde i stedet for eller erstatte de ansvarlige nationale myndigheder ved at overføre sin støtte direkte til de endelige modtagere.
- 1.6 Hvad angår Kommissionens handlinger som reaktion på de påståede uregelmæssigheder i forbindelse med forvaltningen af ESF i regionen, syntes de at være i overensstemmelse med de gældende juridiske bestemmelser for institutionens rolle med hensyn til at overvåge og evaluere støtte fra strukturfondene. Det fremgik ikke af de oplysninger, som klageren forelagde, at Kommissionen havde overskredet sine beføjelser eller undladt at handle i overensstemmelse med dem. Ombudsmanden fandt derfor, at der ikke forelå fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

2 Anvendelse af overtrædelsesproceduren i EF-traktatens artikel 226

- 2.1 I henhold til sine beføjelser i artikel 24 i forordning nr. 4253/88 som ændret ved forordning nr. 2082/93⁵⁹ havde Kommissionen besluttet at suspendere sin ESF-støtte til Campania-regionen. Klageren var af den opfattelse, at institutionen parallelt hermed også skulle have indledt en overtrædelsesprocedure mod de italienske myndigheder.
- 2.2 Som Fællesskabets domstole har anført i lignende sager, er proceduren for suspension eller nedsættelse af Fællesskabets finansielle støtte (artikel 24 i forordning nr. 4253/88) uafhængig og ikke det samme som den procedure, der har til formål at opnå en erklæring om, at en medlemsstats adfærd er i modstrid med fællesskabsretten (EF-traktatens artikel 226). Disse to procedurer forfølger forskellige formål og er underkastet forskellige regler⁶⁰.

⁵⁷ Jf. ovenfor, Rådets forordning (EØF) nr. 2082/93, artikel 21, stk. 5.

⁵⁸ Artikel 24, stk. 1 og 2

⁵⁹ Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19. december 1988 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondenes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter; EFT 1988 L 374, s. 1.

⁶⁰ Domstolens kendelse (Fjerde Afdeling) af 11.07.1996, sag C-325/94P, *An Taisce - The National Trust for Ireland og WWF mod Commission*, Sml. 1996 I, s. 3727, præmis 25.

2.3 Ombudsmanden konkluderede derfor, at dette aspekt af sagen ikke udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

3 Oplysninger fremsendt til klageren vedrørende hans formelle klageskrivelser

3.1 Den 3. september 1996 og den 12. februar 1997 stilede klageren to formelle klageskrivelser til Europa-Kommissionen. Begge skrivelser var udarbejdet på grundlag af den standardformular, der er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende i 1989 ("Klage til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber over manglende overholdelse af fællesskabsretten")⁶¹. Klageren gjorde gældende, at de ansvarlige tjenestegrene i Kommissionen ikke havde underrettet ham behørigt om opfølgningen af hans klager.

3.2 I sin udtalelse henviste Kommissionen ikke specifikt til dette aspekt af sagen, men anførte blot, at der havde været en omfattende brevveksling med klageren.

3.3 I den standardformular for klager, der er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende, anfører Kommissionen udtrykkeligt, at *"enhver kan indgive klage til Kommissionen over en praksis eller foranstaltning, som vedkommende anser for at være i strid med en bestemmelse i fællesskabsretten"*.

Der henvises endvidere til en række administrative foranstaltninger, som institutionen har forpligtet sig til at overholde til fordel for klageren. Heriblandt hører:

"- så snart klagen er modtaget, sendes der klageren et modtagelsesbevis

- klageren vil blive holdt underrettet om sagens behandling, bl.a. om henvendelser til de berørte nationale myndigheder og fællesskabs institutioner

- klageren vil blive underrettet om eventuelle overtrædelsesprocedurer, som Kommissionen indleder over for en medlemsstat [...]".

3.4 På grundlag af oplysningerne fra klageren, som Kommissionen ikke havde tilbagevist, blev ingen af de førnævnte administrative foranstaltninger i den standardformular for klager, som Kommissionen har offentliggjort, overholdt ved behandlingen af de to formelle klageskrivelser, som klageren havde indgivet. Ombudsmanden konkluderede derfor, at Kommissionens manglende overholdelse af denne forpligtelse udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

4 Aktindsigt i beslutningen om at tildele ESF-midler til regionen

4.1 I sin klage gjorde klageren gældende, at Kommissionen ikke burde have afvist hans begæring af 13. november 1996 om at få aktindsigt

⁶¹ EFT 1989 C 26, s. 7

i en kopi af Kommissionens beslutning om den finansielle støtte til Campania-regionen via ESF (beslutning nr. 3233 af 12. december 1994). Efter klagerens opfattelse var et sådant afslag uberettiget. Ved ikke at få aktindsigt i et dokument, som kunne have været relevant for den retssag, der var anlagt ved de nationale domstole, kunne klageren endvidere ikke forsvare sine rettigheder ordentligt.

- 4.2 Kommissionen påpegede i sin udtalelse, at denne form for beslutninger var rettet til medlemsstaterne, og at de derfor ikke var beregnet til offentliggørelse. Desuden var der intet retsgrundlag for aktindsigt i disse dokumenter.
- 4.3 Ombudsmanden minder i denne forbindelse om, at Kommissionen den 8. februar 1994 vedtog en afgørelse om aktindsigt i Kommissionens dokumenter⁶². Formålet med denne afgørelse er at gennemføre princippet om, at borgerne skal have størst mulig adgang til information med henblik på at styrke institutionernes demokratiske karakter samt offentlighedens tillid til myndighederne. Som Fællesskabets domstole har konstateret, er afgørelse 94/90 en foranstaltning, der tillægger borgerne rettigheder til aktindsigt i dokumenter, som Kommissionen ligger inde med⁶³, og det har været tanken, at den generelt finder anvendelse på begæringer om aktindsigt⁶⁴.
- 4.4 Kommissionen kan kun afslå at give aktindsigt i et dokument på grundlag af den undtagelsesordning, der er anført i adfærdskodeksen i bilaget til afgørelsen. Disse undtagelser vedrører beskyttelsen af offentlige interesser, såsom den offentlige sikkerhed, internationale forbindelser, valutastabilitet, retlige procedurer, inspektioner og undersøgelser, af enkeltpersoner og privatlivets fred, af drifts- og forretningshemmelighed, af Fællesskabets finansielle interesser og af fortrolighed.
- 4.5 Ingen af disse undtagelser vedrører direkte identiteten af den mulige modtager af et dokument eller dets potentielle offentliggørelse. Kommissionen havde derfor ikke henholdt sig til nogen af de særlige undtagelser i afgørelse 94/90 som begrundelse for sit afslag på at stille det dokument til rådighed, som klageren havde anmodet om. Da der ikke blev givet en sådan begrundelse, konkluderede Ombudsmanden, at Kommissionen ikke behandlede begæringen korrekt på baggrund af Kommissionens afgørelse 94/90. Dette udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser, og Ombudsmanden fandt det nødvendigt at fremsætte en kritisk bemærkning over for Kommissionen, hvad angår dette aspekt af sagen.

⁶² EFT 1994 L 46, s. 58.

⁶³ Sag T-105/95, *WWF UK mod Kommissionen*, Sml. 1997 II, s. 313, præmis 55.

⁶⁴ Sag T-124/96, *Interporc mod Kommissionen*, Sml. 1998 II, s. 231, præmis 48.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser af denne sag afslørede et tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Det var derfor påkrævet at fremsætte følgende kritiske bemærkninger:

- 1 I den standardformular for klager, der er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende, anfører Kommissionen udtrykkeligt, at *“enhver kan indgive klage til Kommissionen over en praksis eller foranstaltning, som vedkommende anser for at være i strid med en bestemmelse i fællesskabsretten”*. Der henvises endvidere til en række administrative foranstaltninger, som institutionen har forpligtet sig til at overholde til fordel for klageren. Heriblandt hører:

“- så snart klagen er modtaget, sendes der klageren et modtagelsesbevis

klageren vil blive holdt underrettet om sagens behandling, bl.a. om henvendelser til de berørte nationale myndigheder og fællesskabs institutioner

klageren vil blive underrettet om eventuelle overtrædelsesprocedurer, som Kommissionen indleder over for en medlemsstat [...]”.

På grundlag af oplysningerne fra klageren, som Kommissionen ikke havde tilbagevist, blev ingen af de førnævnte administrative foranstaltninger, inklusiv på de standardform af Kommissionen udarbejdede, overholdt af Kommissionen ved behandlingen af de to formelle klageskrivelser, som klageren havde indgivet.

Eftersom disse aspekter af sagen vedrørte procedurer i forbindelse med specifikke hændelser i fortiden, var det ikke hensigtsmæssigt at forfølge en mindelig løsning.

- 2 Kommissionen kan kun afslå at give aktindsigt i et dokument på grundlag af den undtagelsesordning, der er anført i adfærdskodeksen i bilaget til afgørelsen. Disse undtagelser vedrører beskyttelsen af offentlige interesser, såsom den offentlige sikkerhed, internationale forbindelser, valutastabilitet, retlige procedurer, inspektioner og undersøgelser, enkeltpersoner og privatlivets fred, drifts- og forretningshemmelighed, af Fællesskabets finansielle interesser og af fortrolighed.

Ingen af disse undtagelser vedrører direkte identiteten af den mulige modtager af et dokument eller dets potentielle offentliggørelse. Kommissionen havde derfor ikke henholdt sig til nogen af de særlige undtagelser i afgørelse 94/90 som begrundelse for sit afslag med hensyn til at stille det dokument til rådighed, som klageren havde anmodet om. Da der ikke blev givet en sådan begrundelse, konkluderede Ombudsmanden, at Kommissionen ikke behandlede begæringen korrekt på baggrund af Kommissionens afgørelse 94/90.

Ifølge Kommissionens afgørelse 94/90 skal en person, der begærer aktindsigt, og hvis bekræftede begæring om aktindsigt ikke efterkommes, underrettes om muligheden for at indgive en klage til

Ombudsmanden. Ombudsmandens kritiske bemærkning indebar, at Kommissionen skulle tage afslaget på klagerens begæring af 13. november 1996 op til fornyet behandling og give aktindsigt i de ønskede dokumenter, medmindre en af undtagelserne i afgørelse 94/90 fandt anvendelse. Da det var op til Kommissionen at foretage denne fornyede behandling og meddele klageren resultatet, afsluttede Ombudsmanden behandlingen af sagen.

AFSLAG PÅ AKTINDSIGT I DOKUMENTER VEDRØRENDE RETSLIGE PROCEDURER

Afgørelse om klage 506/97/JMA over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juni 1997 indgav en række advokater på vegne af en gruppe italienske vinavlere en klage til Ombudsmanden over Kommissionens tilsyneladende ubegrundede afslag på at give dem aktindsigt i visse dokumenter.

Med skrivelser af 13. februar 1997 og 24. marts 1997 sendt til hhv. Kommissionens GD VI og generalsekretær anmodede klagerne om aktindsigt i adskillige kommissionsdokumenter. Begæringen drejede sig om de arbejdsdokumenter, som Kommissionen anvendte til at anslå den obligatoriske destillation for producenter af bordvin i produktionsåret 1993-94.

Klagerne anmodede om disse dokumenter for at bevise, at der var sket forskelsbehandling ved beregningen af den mængde, hver enkelt medlemsstat skulle destillere, med det resultat, at Italien var blevet straffet i betragtelig grad. De gjorde gældende, at italienske vinavlere var blevet pålagt at destillere en større mængde vin end deres kolleger i andre lande med tilsvarende produktionsvilkår, og at Kommissionens beregninger var uforståelige. Specielt mente klagerne, at Kommissionen havde anvendt en forskellig referenceprocentsats for de forskellige medlemsstater, da den fastsatte de forskellige mængder, der skulle destilleres, og at mængden for Italien på 12.150.000 hl var beregnet på grundlag af unøjagtige nationale data.

Klagen blev fremsat under henvisning til Kommissionens afgørelse 94/90⁶⁵ om aktindsigt i Kommissionens dokumenter.

Kommissionen afviste den oprindelige begæring. I et svar af 12. marts 1997 meddelte Kommissionens tjenestegrene klagerne, at da Kommissionens afgørelse om at indlede obligatorisk destillation for produktionsåret 1993-94 var genstand for en retslig procedure ved Domstolen, kunne Kommissionen afslå at udlevere de relevante dokumenter under henvisning til undtagelsen i afgørelse 94/90 med hensyn til beskyttelsen af offentlige interesser.

Hvad angår klagernes bekræftede begæring, meddelte Kommissionens generalsekretær for det første, at dets afgørelse i betragtning af det store

⁶⁵ 94/90/EKSF, EF, Euratom: Kommissionens afgørelse af 8. februar 1994 om aktindsigt i Kommissionens dokumenter, EFT L 46 af 18.2.1994, s. 58-61.

antal ønskede dokumenter formentlig ikke ville blive truffet inden for en måned. I maj 1997 sendte generalsekretæren endnu en skrivelse til klagerne, hvori han bekræftede afslaget på deres bekræftede begæring. Det anførtes ligeledes i skrивelsen, at klagerne burde have sendt deres begæring direkte til Domstolen, da det er den eneste myndighed, der har beføjelse til at fremlægge dokumenter, jf. dens statuts artikel 21, stk. 2, og procesreglementets artikel 45, stk. 2.

På baggrund af Kommissionens afslag bad klagerne Ombudsmanden indlede en undersøgelse af sagen med henblik på at fastslå, om der var tale om et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I udtalelsen anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

Klagerne anmodede om aktindsigt i Kommissionens dokumenter vedrørende beregningen for obligatorisk destillation af bordvin for produktionsåret 1993-94. Disse dokumenter havde været den faktiske støtte og reference for Kommissionen til gennemførelse af forordning 343/94 af 15. februar 1994 om iværksættelse af obligatorisk destillation for producenter af bordvin for produktionsåret 1993-94⁶⁶.

Kommissionen fremhævede, at lovmæssigheden af denne forordning og dens overensstemmelse med fællesskabsretten var genstand for en verserende sag ved De Europæiske Fællesskabers Domstol med henblik på en præjudiciel afgørelse (C- 375/96). På grund af denne situation kunne institutionen ikke gå med til at offentliggøre de ønskede dokumenter, da en sådan handling ville bringe forsvaret af offentlige interesser i forbindelse med retslige procedurer i fare. Kommissionen mente derfor, at den havde beføjelse til at afslå at give aktindsigt på baggrund af undtagelsen i afgørelsen om aktindsigt. Denne muliggør afslag på at give aktindsigt i dokumenter, hvis offentliggørelse kunne skade beskyttelsen af offentlige interesser.

Kommissionen anførte endvidere, at klagerne burde have sendt deres begæring om fremlæggelse af dokumenterne direkte til Domstolen. Afsiger denne institution kendelse om offentliggørelse af dokumenterne, kan Kommissionen ikke afslå at give aktindsigt i dem, medmindre der er tale om "tvingende hensyn".

Den henviste til, at en tilsvarende sag var under behandling i Retten i Første Instans (Sag T-124/96 *Interporc Im- und Export GmbH mod Kommissionen*)⁶⁷.

⁶⁶ Kommissionens forordning (EF) 343/94 af 15. februar 1994 om iværksættelse af obligatorisk destillation som omhandlet i artikel 39 i Rådets forordning (EØF) 822/87 og om undtagelse fra visse bestemmelser om destillationens gennemførelse for produktionsåret 1993-94, EFT L 44 af 17.2.1994, s. 9.

⁶⁷ Dom af 6. februar 1998 i sag T-124/96 *Interporc Im- und Export GmbH mod Kommissionen*, Sml. 1998 II, s. 231.

Klagernes bemærkninger

I deres bemærkninger anfægtede klagerne Kommissionens begrundelser for at afslå at offentliggøre de ønskede dokumenter. De var uenige i den opfattelse, at dokumenterne var en del af den retslige procedure, og at undtagelsen med hensyn til beskyttelsen af offentlige interesser følgelig fandt anvendelse. Klagerne gjorde gældende, at selv om dokumenterne vedrørte en løbende sag ved Domstolen, var de ikke en del af den retslige procedure, da de ikke var blevet udarbejdet specielt med henblik på denne retslige procedure, men forelå uden sammenhæng med den retslige procedure. De burde derfor opfattes som rent administrative dokumenter.

Klagerne gjorde endvidere gældende, at hvis Kommissionen afviser at give aktindsigt i dokumenter under henvisning til en undtagelse i afgørelse 94/90, skal den ifølge Fællesskabets retspraksis for hvert enkelt dokument angive hensynene og dermed begrunde afslaget⁶⁸.

Klagerne gjorde gældende, at Kommissionen derimod i denne sag simpelthen havde afvist at give aktindsigt ud fra beskyttelsen af offentlige interesser uden at angive nøjagtige hensyn og uden at foretage en afvejning mellem dens ret til at forsvare og borgernes ret til at få aktindsigt.

AFGØRELSEN

1 Afslag på at give aktindsigt i dokumenter vedrørende retslige procedurer

1.1 Der blev givet afslag på aktindsigt i Kommissionens arbejdsdokumenter om beregning af den obligatoriske destillation af vin for produktionsåret 1993-94 ud fra hensynet til beskyttelse af offentlige interesser som fastsat i første led i undtagelserne i Kommissionens afgørelse 94/90 om aktindsigt i Kommissionens dokumenter.

1.2 Som svar på den bekræftede begæring fremhævede Kommissionen, at de ønskede dokumenter tjente til gennemførelse af Kommissionens forordning 343/94 om iværksættelse af obligatorisk destillation for produktionsåret 1993-94, hvis lovmæssighed for øjeblikket blev anfægtet ved Domstolen⁶⁹. Den anførte, at klagerne burde have sendt deres begæring om dokumenter direkte til Domstolen.

Kommissionen konkluderede derfor at:

“Beskyttelsen af offentlige interesser i tilfælde af retslige procedurer giver den beføjelse til i henhold til adfærdskodeksen at afslå at give aktindsigt i dokumenter vedrørende en igangværende retslig procedure”.

1.3 Undtagelsen fra det almindelige princip om aktindsigt i kommissionsdokumenter ud fra hensynet til beskyttelsen af offentlige interesser,

⁶⁸ Sag T-105/95, WWF UK (World Wide Fund for Nature) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Sml. 1997 II, s. 313.

⁶⁹ Domstolen har allerede afsagt dom af 29. oktober 1998 i denne sag (Femte Afdeling). Sag C-375/96, *Galileo Zaninotto mod Ispettorato Centrale Repressione Frodi* (anmodning om præjudiciel afgørelse: Pretura circondariale di Treviso); endnu ikke meddelt.

når de pågældende dokumenter er forbundet med en retslig procedure, er indføjet i afgørelse 94/90. Retten i Første Instans har allerede haft anledning til at definere rækkevidden af undtagelsen fra det almindelige princip⁷⁰. Retten fastslog følgende:

*“Der må ... sondres mellem dokumenter, som Kommissionen udfærdiger alene med henblik på en konkret retslig procedure ... og andre dokumenter, der ikke har sammenhæng med en sådan procedure. En anvendelse af undtagelsen med hensyn til beskyttelsen af offentlige interesser kan kun være begrundet, for så vidt angår den første kategori af dokumenter”.*⁷¹

- 1.4 Ombudsmanden bemærkede, at de af klagerne ønskede dokumenter var udarbejdet for at vurdere Kommissionens lovgivningsmæssige muligheder og ikke med specielt henblik på en retslig procedure. Disse dokumenter havde derfor ingen sammenhæng med den retslige procedure vedrørende lovmæssigheden af Kommissionens forordning 343/94, som de dog dannede grundlag for.
- 1.5 Ifølge Domstolens retspraksis vurderede Ombudsmanden derfor, at det var forkert af Kommissionen at afslå at give aktindsigt i Kommissionens dokumenter med den begrundelse, at de pågældende dokumenter var forbundet med en retslig procedure. En sådan handling udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser, og Ombudsmanden fandt det nødvendigt at fremsætte en kritisk bemærkning over for Kommissionen, hvad angik dette aspekt af sagen.

2 Begrundelse for afslag på hvert enkelt dokument

- 2.1 I deres skrivelse til Ombudsmanden gjorde klagerne ligeledes gældende, at Kommissionens afslag på deres begæring ikke var i overensstemmelse med Fællesskabets retspraksis, idet der ikke var henvist til hvert enkelt dokument.
- 2.2 Da Ombudsmanden havde konkluderet, at Kommissionen skulle tage sin afgørelse i denne sag op til fornyet behandling, var det ikke påkrævet at tage stilling den denne yderligere klage.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser af denne sag afslørede et tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Det var derfor påkrævet at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

Ombudsmanden bemærkede, at de af klagerne ønskede dokumenter var udarbejdet for at vurdere Kommissionens lovgivningsmæssige muligheder og ikke med specielt henblik på en retslig procedure. Disse dokumenter havde derfor ingen sammenhæng med den rets-

⁷⁰ Sag T-83/96, *Gerard van der Wal mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber*, Sml. II, s. 545.

⁷¹ Ovennævnte sag T-83/96, præmis 50.

lige procedure vedrørende lovmæssigheden af Kommissionens forordning 343/94, som de dog dannede grundlag for.

Ifølge Domstolens retspraksis vurderede Ombudsmanden derfor, at det var forkert af Kommissionen at afslå at give aktindsigt i Kommissionens dokumenter med den begrundelse, at de pågældende dokumenter var forbundet med en retslig procedure. En sådan handling udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

I Kommissionens afgørelse 94/90 hedder det udtrykkeligt, at en borger, hvis bekræftede begæring om aktindsigt i dokumenter ikke efterkommes, skal underrettes om muligheden for at klage til Ombudsmanden. Ombudsmandens kritiske bemærkning indebar, at Kommissionen skulle tage klagerne bekræftede begæring af 24. marts 1997 op til fornyet behandling og give aktindsigt i de ønskede dokumenter, medmindre en af undtagelserne i afgørelse 94/90 fandt anvendelse. Da det var op til Kommissionen at foretage denne fornyede behandling og meddele klagerne resultatet, afsluttede Ombudsmanden behandlingen af sagen.

KOMMISSIONENS PROCEDURE I FORBINDELSE MED UNDERSØGELSE AF PÅSTÅET OVERTRÆDELSE (EF-TRAKTATENS ARTIKEL 226)

Afgørelse om klage 749/97/IJH over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I august og september 1997 klagede M. til Ombudsmanden over Kommissionens GD XI. Han havde tidligere klaget til Kommissionen over, at man, samfinansieret af Fællesskabet, havde planlagt at anlægge en fire-sporet vej i Ballyseedy Wood-området, Tralee, i County Kerry i Irland, et område, der er udlagt som et prioriteret levested i henhold til habitatdirektivet (direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter). Da han var utilfreds med forløbet af Kommissionens undersøgelse af sagen, klagede han til Ombudsmanden og gjorde i det væsentligste følgende gældende:

- (i) Kommissionen havde ikke sørget for en fyldestgørende videnskabelig forundersøgelse af den planlagte fire-sporede vej. Den havde ikke krævet, at de irske myndigheder foretog en vurdering af indvirkningen på miljøet på grundlag af direktiv 85/337/EØF. I betragtning af Ballyseedy Woods anerkendte miljømæssige betydning var det ikke i overensstemmelse med direktivet kun at basere en afgørelse på uformelle oplysninger, som de irske myndigheder havde forelagt. Endvidere havde Kommissionen ikke aflagt besøg på stedet eller udsendt sine egne eksperter med henblik på at indhente uafhængige oplysninger.
- (ii) Den procedure, som Kommissionen fulgte, var uretfærdig, da de irske myndigheder blev stillet meget bedre end modstanderne, som har meget begrænsede ressourcer. Navnlig havde Kommissionen givet de irske myndigheder over et år til at reagere på Kommissionens

undersøgelse, men gav kun modstanderne seks uger til at kommentere de irske myndigheders svar. Desuden stillede Kommissionen ikke selv de af de irske myndigheder forelagte rapporter til rådighed for ham, men henviste ham i stedet til Kerry County Council for at få adgang til rapporterne.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev videresendt til Kommissionen. I sin udtalelse bemærkede Kommissionen, at Ballyseedy Wood var blevet udpeget som en alluvial residuel skov, der er et prioriteret levested i henhold til direktiv 92/43/EØF. De irske myndigheder anførte, at Ballyseedy Wood er én af 14 lokaliteter i Irland, der vil blive foreslået som særlige bevaringsområder for naturtypen i henhold til direktivet.

Hvad angår procedurerne, gjorde Kommissionen gældende, at de blev gennemført korrekt, og at modstanderne var blevet behandlet retfærdigt. Klagen blev registreret den 22. januar 1996 under nr. P95/5006. En første vurdering og henvendelser til medlemsstaten fandt sted den 14. marts 1996 og 3. juli 1996. En skrivelse til klageren med oplysning om de henvendelser, der var rettet til medlemsstaten, blev afsendt den 20. august 1996. De irske myndigheder svarede den 21. maj 1997 og 13. juni 1997, og Kommissionen underrettede den 1. juli 1997 klageren om, hvad den havde foretaget, og opfordrede ham til at fremsætte kommentarer inden for seks uger. Kommissionen var for øjeblikket ved at vurdere de modtagne oplysninger. Endvidere var der endnu ikke ydet fællesskabsmidler til projektet, da Kommissionen afventede resultatet af undersøgelserne.

Kommissionen kommenterede endvidere varigheden af sin undersøgelse, som oversteg den periode på et år, som generelt er fastsat til afslutningen af en undersøgelse af en klage. Den forklarede dette med, at klagen havde rejst en lang række komplicerede tekniske og videnskabelige spørgsmål og således krævede mere tid til en fyldestgørende evaluering. Da projektet ikke var blevet videreført i undersøgelsesperioden, var der ikke opstået skader. Kommissionen påpegede desuden, at det forhold, at de irske myndigheder ikke havde opstillet en formel irsk liste over lokaliteter, som skal bevares i henhold til direktiv 92/43/EØF, var genstand for en særskilt overtrædelsesprocedure vedrørende dette spørgsmål.

Hvad angår klagerens påstand om, at seks uger til at kommentere de irske myndigheders svar var for kort tid, anførte Kommissionen, at klagerens situation er forskellig fra medlemsstatens. Medlemsstaten er forpligtet til at forelægge oplysninger for Kommissionen, en forpligtelse, som klageren ikke er pålagt. Det får også konsekvenser for medlemsstaten, hvis den ikke overholder den af Kommissionens fastsatte frist for et svar. I modsætning hertil får det ikke lignende følger for klageren. Kommissionen anførte endvidere, at seks uger er rimelig i forhold til tilsvarende nationale procedurer.

Kommissionen erklærede, at dens egne bestemmelser om aktindsigt i dokumenter ikke gav den mulighed for at stille rapporterne til rådighed for klageren, da den ikke havde udarbejdet dem. På den anden side var Kerry

County Council forpligtet til at sikre adgang til rapporterne i henhold til direktiv 90/313/EØF om fri adgang til miljøoplysninger.

Det blev undersøgt, om projektet overholdt bestemmelserne i direktiv 85/337/EØF. Klageren var blevet opfordret til at kommentere de irske myndigheders svar, og der ville blive taget hensyn til hans kommentarer.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen skulle lade sine egne eksperter aflægge besøg på stedet, erklærede Kommissionen, at den ikke udelukkede muligheden for et besøg på stedet. Der foretages undertiden sådanne besøg i forbindelse med vigtige levesteder, der er truet. Indtil tidspunktet for klagen til Ombudsmanden havde der imidlertid ikke været behov for et besøg på stedet, da indhentningen af oplysninger og evalueringen heraf forløb tilfredsstillende gennem korrespondance.

Endelig anførte Kommissionen, at klageren var blevet holdt fuldt ud informeret om alle afgørende faser i undersøgelsen, og at der i efteråret 1997 havde fundet et møde sted mellem klageren og Kommissionen tjenestegrene. Kommissionen erklærede afslutningsvis, at den ville holde klageren underrettet om det videre forløb.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage og fremsatte følgende bemærkninger:

Da modstanderne fik at vide, at de kun havde seks uger til at kommentere de irske myndigheders forskellige omfattende rapporter, opgav de ethvert håb om at fremskaffe midlerne og finde frem til eksperter, der kunne imødegå de fremførte argumenter. Den fastsatte frist var fuldstændig urimelig. Dette var navnlig uheldigt, da rapporterne var fyldt med fejl. Hvis Kommissionen ønsker en omhyggelig procedure, bør den sikre, at både de irske myndigheder og klagerne har de nødvendige eksperter til rådighed, og i modsat fald selv stille dem til rådighed. Der var så meget desto større behov for eksperter fra Kommissionen, da det hver gang, det lykkedes klagerne at indhente en sagkyndig udtalelse, viste sig, at rapporterne fra den irske stats eksperter indholdt alvorlige fejl.

Hvad angår den omstændighed, at klageren var nødt til at fremskaffe rapporter fra Kerry County Council, påpegede klageren, at Kommissionen i første omgang sagde, at den ville sikre klagerens anonymitet, og derpå henviste dem til deres modparter for at få de pågældende rapporter.

Klageren understregede endvidere, at hans klage ikke var over Kommissionens ansatte, men over de gældende procedurer. Disse var uretfærdige over for klagerne, da de gav medlemsstaten med dens omfattende ressourcer urimelige og uretfærdige fordele.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Efter en omhyggelig undersøgelse af Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger fandt Ombudsmanden, at der var behov for yderligere undersøgelser. Med henblik herpå anmodede Ombudsmanden om oplysninger fra Kommissionen; for det første med hensyn til dens udtalelse om,

at dens bestemmelser om aktindsigt i dokumenter "*ikke gav den mulighed*" for at stille de ønskede rapporter til rådighed for klageren, og for det andet vedrørende Kommissionens kriterier for, hvorvidt og på hvilket stadium den finder det hensigtsmæssigt at aflægge besøg på stedet.

Kommissionen anførte i sit svar, at klageren ikke formelt havde anmodet om rapporterne fra Kerry County Council. Ifølge Kommissionens bestemmelser om aktindsigt i dokumenter havde den imidlertid ret til at henvise klageren til dokumenternes ophavsmand. Med hensyn til mulighederne for et besøg på stedet oplyste Kommissionen Ombudsmanden om, at der ikke forelå særlige kriterier for, hvorvidt og på hvilket stadium et besøg på stedet kunne være hensigtsmæssigt. Besøg på stedet foretages derimod generelt, når dette er nødvendigt for forståelsen af de faktiske omstændigheder. I praksis er der i sådanne tilfælde sædvanligvis tale om helt særlige omstændigheder.

Kommissionen påpegede endvidere, at det ville have været for tidligt at aflægge besøg på stedet inden det stadium, hvor klagen blev indgivet til Ombudsmanden. På et senere stadium, da den havde modtaget både medlemsstatens og klagerens henvendelser, fandt Kommissionen det nødvendigt at foretage en undersøgelse af visse aspekter af sagen. Denne undersøgelse omfattede ikke et besøg på stedet foretaget af Kommissionens ansatte, derimod havde Kommissionen ladet eksterne eksperter foretage et besøg og interview. Undersøgelsen konkluderede, at den foreslåede firesporede vej var i modstrid med EU-politikken og -retten med hensyn til VVM-direktivet og habitatdirektivet, og at afgørelsen om at samfinansiere projektet skulle tages op til fornyet vurdering.

Kommissionen fremsendte en kopi af ovennævnte undersøgelse til Ombudsmanden. Den underrettede desuden Ombudsmanden om, at en kopi af undersøgelsen var blevet fremsendt direkte til klageren.

Klageren udtrykte tilfredshed med resultatet af undersøgelsen, men gjorde opmærksom på, at han ikke havde modtaget yderligere oplysninger eller underretning om en endelig afgørelse fra Kommissionens side.

Med hensyn til det generelle spørgsmål om den fulgte procedure udtrykte klageren betænkelighed ved, at der ikke var blevet nævnt noget om en uafhængig ekspertgruppe før efter klagen til Ombudsmanden.

Klageren oplyste desuden, at hans identitet som klager faktisk var blevet afsløret i forbindelse med anmodningen om rapporterne fra Kerry County Council. Efter at have anmodet om og fået rapporterne modtog han en skrivelse fra Kerry County Council, hvori han blev anmodet om at fremsende det kopier af de dokumenter og skrivelser, han havde sendt til Kommissionen.

AFGØRELSEN

- 1 **Påstand om manglende sikring af en fyldestgørende videnskabelig forundersøgelse af den planlagte firesporede vej**
 - 1.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen ikke havde sørget for en fyldestgørende videnskabelig forundersøgelse af den planlagte

firesporede vej i Tralee, da den ikke havde krævet, at de irske myndigheder foretog en vurdering af indvirkningen på miljøet på grundlag af direktiv 85/337/EØF⁷², og ikke havde aflagt besøg på stedet eller udsendt sine egne eksperter med henblik på at indhente uafhængige oplysninger.

- 1.2 God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen baserer sine afgørelser, der er forbundet med videnskabelige vurderinger, på korrekte oplysninger og om nødvendigt sikrer muligheden for en kritisk vurdering af de relevante data og forskellige meningstilkendegivelser. Hvis oplysningerne fra medlemsstaten og klageren er utilstrækkelige til dette formål, bør Kommissionen træffe passende foranstaltninger for at sikre, at den får korrekte oplysninger.
- 1.3 I løbet af Ombudsmandens undersøgelse lod Kommissionen eksterne eksperter foretage en miljøundersøgelse af den planlagte firesporede vej som led i sin undersøgelse af, om projektet overholdt bestemmelserne i direktiv 85/337/EØF. Klageren udtrykte tilfredshed med konklusionerne af undersøgelsen.
- 1.4 Hvad angår dette aspekt af sagen, fremgår det derfor, at Kommissionen har taget skridt til at løse sagen og derved har tilfredsstillet klageren.

2 Procedures retfærdighed

- 2.1 Klageren gjorde gældende, at den procedure, som Kommissionen fulgte, var uretfærdig, da de irske myndigheder blev stillet meget bedre end modstanderne. Navnlig havde Kommissionen givet de irske myndigheder et år til at reagere på sin undersøgelse, mens modstanderne kun fik seks uger til at kommentere de irske myndigheders svar. Endvidere gjorde klageren indvendinger imod, at Kommissionen ikke stillede de af de irske myndigheder forelagte rapporter til rådighed for ham, men henviste ham til Kerry County Council, hvorved han ikke kunne bevare sin anonymitet som klager.
- 2.2 Med hensyn til den generelle procedure, som Kommissionen fulgte, fremgik det af Ombudsmandens undersøgelse, at klagen blev registreret af Kommissionen, og at klageren blev underrettet om henvendelserne til de irske myndigheder og om sidstnævntes svar, som han blev opfordret til at kommentere. Kommissionens tjenestegrene mødtes også med klageren. Efter at have vurderet svaret fra medlemsstaten og kommentarerne fra modstanderne lod Kommissionen eksterne eksperter foretage en undersøgelse af visse aspekter af sagen, herunder et besøg på stedet. Kommissionen underrettede klageren om resultatet af denne undersøgelse. Selv om undersøgelsesperioden oversteg den normale periode på et år, forklarede Kommissionen dette ved at henvise til de komplicerede tekniske og videnskabelige spørgsmål, der var blevet rejst. Det fremgår derfor, at Kommissionen generelt handlede i overensstemmelse med princip-

⁷² Rådets direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT 1985 L 175, s. 40.

perne for god forvaltningsskik ved at overholde de procedurer, som den forpligtede sig til i forbindelse med Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ 303/97/PD⁷³. Kommissionen anførte endvidere, at den ville holde klageren underrettet om undersøgelsens videre forløb, hvilket også er i overensstemmelse med de tilsagn, den gav i forbindelse med Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ.

- 2.3 Hvad angår påstanden om, at en frist på seks uger til et svar er for kort tid, påpegede Kommissionen, at klagerne i modsætning til medlemsstaten ikke er forpligtede til at svare. Endvidere gjorde Kommissionen gældende, at seks uger kan sammenlignes med den periode, der gælder i forbindelse med tilsvarende nationale procedurer. Hvad angår den omstændighed, at klageren ikke fik stillet de rapporter til rådighed, som Kommissionen opfordrede ham til at kommentere, anførte Kommissionen, at dens bestemmelser om aktindsigt i dokumenter ikke gav den mulighed for at fremsende rapporterne, da den ikke var dokumenternes ophavsmand. Da dette blev undersøgt af Ombudsmanden, oplyste Kommissionen, at dens bestemmelser om aktindsigt i dokumenter gjorde det muligt for den at henvise klageren til rapporternes ophavsmand.
- 2.4 God forvaltningsskik kræver, at tidsfrister er rimelige. Det var ikke urimeligt, at Kommissionen baserede sin tidsfrist på seks uger til kommentarer på en sammenligning med tilsvarende nationale procedurer. Kommissionen stillede imidlertid ikke det materiale til rådighed for klageren, som han skulle kommentere. Under disse omstændigheder burde Kommissionen have tilkendegivet, at den efter anmodning ville være rede til at forlænge fristen for at tage højde for den ekstra tid, som klageren behøvede til at fremskaffe det pågældende materiale.
- 2.5 God forvaltningsskik kræver, at en administrativ myndighed gør sit bedste for at holde sine løfter over for borgerne. Ifølge den standardformular, som Kommissionen har opfordret enkeltpersoner til at anvende ved indgivelse af klager, forpligter Kommissionen sig til at overholde de gængse bestemmelser om fortrolighed ved sagens behandling⁷⁴. Selv om klageren ikke er forpligtet til at kommentere medlemsstatens svar, er muligheden for en sådan deltagelse en normal del af undersøgelsesproceduren. Kommissionen anmodede klageren om at fremskaffe de rapporter, som han skulle kommentere, fra en myndighed i den medlemsstat, som undersøgelsen vedrørte. Klageren var derfor nødt til at give afkald på sin anonymitet for at kunne deltage normalt i undersøgelsen af sin klage. Som følge af dette krav holdt Kommissionen ikke det løfte, den har givet i standardformularen.

⁷³ Afgørelse i undersøgelse på eget initiativ 303/97/PD. Jf. årsberetningen for 1997, afsnit 3.7, EFT 1998 C 380, s. 1.

⁷⁴ EFT 1989 C 26, s. 6.

KONKLUSION

På baggrund af Ombudsmandens undersøgelser af det første aspekt af klagen fremgik det af Kommissionens kommentarer og klagerens bemærkninger, at Kommissionen havde taget skridt til at løse sagen og derved havde tilfredsstillet klageren.

På baggrund af Ombudsmandens undersøgelser af det andet aspekt af klagen var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkninger:

God forvaltningsskik kræver, at tidsfrister er rimelige. Det var ikke urimeligt, at Kommissionen baserede sin tidsfrist på seks uger til kommentarer på en sammenligning med tilsvarende nationale procedurer. Kommissionen stillede imidlertid ikke det materiale til rådighed for klageren, som han skulle kommentere. Under disse omstændigheder burde Kommissionen have tilkendegivet, at den efter anmodning ville være rede til at forlænge fristen for at tage højde for den ekstra tid, som klageren behøvede til at fremskaffe det pågældende materiale.

God forvaltningsskik kræver, at en administrativ myndighed gør sit bedste for at holde sine løfter over for borgerne. Ifølge den standardformular, som Kommissionen har opfordret enkeltpersoner til at anvende ved indgivelse af klager, forpligter Kommissionen sig til at overholde de gængse bestemmelser om fortrolighed ved sagens behandling. Selv om klageren ikke er forpligtet til at kommentere medlemsstatens svar, er muligheden for en sådan deltagelse en normal del af undersøgelsesproceduren. Kommissionen anmodede klageren om at fremskaffe de rapporter, som han skulle kommentere, fra en myndighed i den medlemsstat, som undersøgelsen vedrørte. Klageren var derfor nødt til at give afkald på sin anonymitet for at kunne deltage normalt i undersøgelsen af sin klage. Som følge af dette krav holdt Kommissionen ikke det løfte, den har givet i standardformularen.

Eftersom dette aspekt af sagen vedrørte procedurer i forbindelse med specifikke hændelser i fortiden, var det ikke hensigtsmæssigt at forfølge en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

SUPPLERENDE BEMÆRKNING

Ombudsmanden bemærkede, at Kommissionens procedure i forbindelse med undersøgelser af en klage over en medlemsstats overtrædelse af fællesskabsretten endnu ikke er tilrettelagt som en normal administrativ procedure, hvor klageren behandles som en part. I en normal administrativ procedure bør Kommissionen selv stille alle de dokumenter til rådighed for klageren, som den opfordrer vedkommende til at kommentere.

UBESVAREDE SKRIVELSER

Afgørelse om klage 102/98/(XD)ADB over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I januar 1998 klagede R. til Ombudsmanden over, at Kommissionen ikke havde besvaret hans skrivelser.

I november 1997 sendte R. en klage til Kommissionen over det franske CSG (Contribution Sociale Généralisée) og CRDS (Contribution pour le Recouvrement de la Dette Sociale). Da han ikke modtog noget svar, henvendte han sig til Kommissionens repræsentation i Paris, og han spurgte endvidere Kommissionens repræsentation i Marseille, hvordan han kunne reagere på denne manglende besvarelse. Endelig rettede klageren henvendelse til non-profit-organisationen "La Maison de l'Europe" i Perpignan.

Efter disse kontakter modtog klageren aldrig noget svar, bortset fra to brochurer (især en om Den Europæiske Ombudsmand) fra "Centre d'Informations sur l'Europe - Sources d'Europe" i Paris.

UNDERSØGELSEN**Kommissionens udtalelse**

Klagen videresendtes til Kommissionen. I udtalelsen anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

Det spørgsmål, klageren rejste i sit brev til Kommissionen, og som var genstand for en overtrædelsesprocedure for Domstolen, blev behandlet samtidigt af Kommissionens Generaldirektorat (GD) XV og GD V. Da sagerne stadig verserede for Domstolen, var det afgørende svar på klagerens anmodning blevet udskudt. Men Kommissionen beklagede dog, at klageren ikke havde modtaget en midlertidig skrivelse.

Med hensyn til den information, han havde anmodet om fra Kommissionens repræsentation i Marseille, erklærede Kommissionen, at klageren ikke boede inden for dette kontors geografiske kompetenceområde. Derfor var anmodningen blevet videresendt til Paris, og klageren fik tilsendt det relevante materiale fra "Sources d'Europe".

I sit svar på Ombudsmandens forespørgsel af 12. februar 1998 vedlagde Kommissionen en kopi af en skrivelse, der var tilsendt klageren den 20. februar 1998, hvori han blev informeret om overtrædelsesproceduren mod Frankrig.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fremhævede klageren, at han efter Kommissionens svar sendt den 20. februar 1998 to gange havde henvendt sig til Kommissionen, henholdsvis den 2. marts 1998 og en rykkerskrivelse den 8. juni 1998. Han ønskede at vide, om klagen var blevet endeligt registreret, eller om han skulle indgive en ny klage, og om han ville blive underrettet om, hvordan sagen udviklede sig.

Den 30. august 1998 meddelte klageren Ombudsmanden, at han endnu ikke havde modtaget noget svar på sine skrivelser af 2. marts og 8. juni 1998, og han udtrykte alvorlig tvivl med hensyn til den beklagelse, Kommissionen havde givet udtryk for i sin udtalelse til Ombudsmanden.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

På grund af de yderligere vanskeligheder, klageren stod overfor, kontaktede Ombudsmanden Kommissionen den 10. september 1998. Den 30. september 1998 bekræftede Kommissionen modtagelsen og registrerede klagerens oprindelige klage af 1. november 1997. Den 5. oktober 1998 blev klageren underrettet om udviklingen i overtrædelsesproceduren mod Frankrig.

AFGØRELSEN

1 Manglende svar til klageren

1.1 Klageren fremhævede, at han ikke havde modtaget noget svar på en klage, han havde fremsendt til Kommissionen. Kommissionen forklarede, at forsinkelserne skyldtes, at det spørgsmål, klageren havde rejst, på det tidspunkt blev undersøgt af Domstolen. Ikke desto mindre undskyldte Kommissionen, at den ikke havde sendt en midlertidig skrivelse.

1.2 I oplysningerne indeholdt i Kommissionens udtalelse om dens egen procedure for behandling af klager (sendt til Ombudsmanden i forbindelse med hans undersøgelse på eget initiativ, ref. 303/97/PD) står følgende:

“Alle klager, Kommissionen modtager, registreres i Generalsekretariatet. Der gøres ingen undtagelser herfra. (...)

Det første Kommissionen gør, når den modtager en klage, er at bekræfte modtagelsen. Med bekræftelsen vedlægges et bilag, hvori formålet med og nærmere oplysninger om overtrædelsesproceduren beskrives.”

1.3 Ombudsmanden bemærkede, at Kommissionen den 11. juni 1998 i forbindelse med Ombudsmandens undersøgelse udtrykkeligt erkendte problemet og undskyldte forsinkelsen og manglen på en midlertidig skrivelse. Men på trods af denne beklagelse og to yderligere henvendelser fra klageren blev klagen, indsendt den 1. november 1997, først formelt registreret den 30. september 1998, og dette krævede en yderligere indgriben fra Ombudsmandens side.

1.4 Ifølge Kommissionens egne bemærkninger i forbindelse med Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ 303/97/PD, gøres der ingen undtagelse fra reglen om, at alle klager, Kommissionen modtager, registreres, og der fremsendes inden for en rimelig frist en bekræftelse på modtagelsen. At Kommissionen, da den blev klar over forsinkelsen, erkendte og undskyldte den, men stadig ikke skyndte sig at registrere klagen, var et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

2 Mangel på nødvendige oplysninger til klageren

- 2.1 Klageren gjorde gældende, at han ikke havde modtaget nogen oplysninger, da han henvendte sig til Kommissionens repræsentation i Marseille. Kommissionen forklarede, at hans anmodning var blevet videresendt til den geografisk kompetente repræsentation, og at han modtog den relevante information fra "Centre d'Informations sur l'Europe - Sources d'Europe" i Paris.
- 2.2 Kommissionens repræsentation i Marseille kontaktede den kompetente tjeneste for at give klageren de relevante oplysninger om muligheden for at gøre indsigelse mod Kommissionens manglende besvarelse. Det fremgik således, at der ikke var begået fejl eller forsømmelser, for så vidt angik dette aspekt af klagen.

KONKLUSION

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af det andet aspekt af klagen fremgik det, at der ikke var begået fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side.

Med hensyn til det første aspekt af sagen var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

Ifølge Kommissionens egne bemærkninger i forbindelse med Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ 303/97/PD gøres der ingen undtagelse fra reglen om, at alle klager, Kommissionen modtager, registreres, og der sendes inden for en rimelig tid en bekræftelse på modtagelsen. Den kendsgerning, at Kommissionen i dette tilfælde, da den blev klar over, erkendte og undskyldte forsinkelsen, ikke skyndte sig at registrere klagen, udgjorde et eksempel på fejl eller forsømmelser.

Det kunne ikke lade sig gøre at finde en mindelig løsning, eftersom disse aspekter vedrørte et overstået hændelsesfor. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

ANNULLERING AF INDKALDELSE AF FORSLAG

Afgørelse om klage 130/98/OV over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I januar 1998 klagede MEP Caroline Jackson på vegne af en fond til Ombudsmanden over GD XXIII's påståede fejl og forsømmelser i forbindelse med en indkaldelse af forslag. Følgende oplysninger er relevante for sagen:

Den 13. december 1996 indsendte fonden (herefter benævnt "klageren") en ansøgning som svar på Europa-Kommissionens (GD XXIII) indkaldelse af forslag 96/C246/15 bekendtgjort som led i Kommissionens aktion til fordel for programmet for andelsselskaber, gensidige selskaber, foreninger og fonde.

Klageren hørte intet fra GD XXIII om sin ansøgning før den 24. august 1997, hvor Kommissionen indsatte en meddelelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende om, at programmet var annulleret. Der blev imidlertid ikke givet nogen begrundelse for denne annullering. Klageren blev officielt informeret om annulleringen ved brev fra GD XXIII af 18. august 1997. Senere fandt MEP Caroline Jackson efter parlamentsspørgsmål H-0717/97 i oktober 1997 ud af, at indkaldelsen af forslag var blevet annulleret, fordi programmet aldrig var blevet godkendt af Ministerrådet og derfor manglede et budget. Klageren, der selv havde kontaktet Kommissionen i marts og juni 1997 for at forhøre sig om resultatet af ansøgningen, blev aldrig informeret om denne udvikling i sagen. Desuden hed det i GD XXIII's svar til klageren, at dennes ansøgning ikke opfyldte kriterierne for de 12 programmer, der var blevet endelig godkendt til finansiering, men klageren blev aldrig informeret om disse kriterier.

Medlemmet af Europa-Parlamentet klagede til Ombudsmanden på klagerens vegne, idet hun i hovedtræk gjorde gældende, at Kommissionen havde bekendtgjort en indkaldelse af forslag baseret på et program, der ikke var godkendt af Rådet; den havde undladt at informere klageren om, at programmet endnu ikke var godkendt af Rådet og om den videre udvikling i sagen; den havde tøvet alt for længe med at annullere programmet og informere klageren om annulleringen; den havde undladt at informere klageren om årsagerne til annulleringen af programmet og om, at dennes ansøgning ikke opfyldte programmets kriterier.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. Kommissionen meddelte i sin udtalelse, at den forstod, at annulleringen af indkaldelsen af forslag havde givet anledning til skuffelse, men at den ikke var enig i, at der havde været tale om fejl og forsømmelser. Kommissionen mindede om sagens baggrund og retsstilling:

Indkaldelsen af forslag blev offentliggjort den 24. august 1996 (EFT C 246/1996, s.15) og havde til formål at samfinansiere projekter med deltagelse af andelsselskaber, gensidige selskaber, foreninger og fonde fra budgetkontoen for socialøkonomiske foranstaltninger (budgetpost B5-321 i budgettet for 1997). Disse projekter skulle overholde de principper, der var fastsat i Kommissionens forslag om et flerårigt arbejdsprogram (1994-1996) for andelsselskaber, gensidige selskaber, foreninger og fonde. Dette forslag, der blev godkendt af Kommissionen den 17. februar 1994, blev fremsat for Rådet med henblik på vedtagelse af en beslutning. Retsgrundlaget for denne beslutning ville være EF-traktatens artikel 235, der kræver enstemighed. Indkaldelsen af forslag var tilknyttet forslaget til et program, som Kommissionen troede ville blive vedtaget i tide. Men det lykkedes ikke ved udgangen af 1996 at nå frem til generel enighed. Efter bekendtgørelse af indkaldelsen af forslag havde GD XXIII modtaget 173 ansøgninger om tilskud pr. 31. december 1996. En fællesgruppe, som gennemgik projekterne i de første måneder af 1997, udvalgte 22 projekter i

henhold til de kriterier, der var skitseret i indkaldelsen af forslag og i bemærkningen til budgetpost B5-321 for regnskabsåret 1997.

I mellemtiden blev der imidlertid efter en kendelse afsagt af EF-Domstolens præsident den 24. september 1996 i forenede sager nr. C-239/96 R og C-240/96 R (Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, begæring om foreløbige forholdsregler)⁷⁵ sat spørgsmålstejn ved de af Kommissionens udgifter til social udstødelse og fattigdom, der ikke var baseret på retsakter vedtaget af Rådet. På grund af denne usikkerhed vedrørende retsgrundlaget besluttede Kommissionen, at den ville trække det programforslag, hvortil indkaldelsen af forslag var tilknyttet, tilbage. Den 29. juli 1997 traf den officielt afgørelse om at annullere indkaldelsen af forslag og trække sit programforslag tilbage. Kommissionen besluttede imidlertid at tage hensyn til resultatet af bedømmelsen, der var foretaget af fællesgruppen, således at det arbejde, som var udført indtil denne dato af både ansøgere og Kommissionens tjenestegrene, ville blive udnyttet på bedste vis. Den besluttede derfor at samfinansiere et begrænset antal projekter (12 ud af de 22), der var blevet udvalgt blandt de 173 ansøgninger, som var modtaget i forbindelse med indkaldelsen af forslag. Klagerens forslag blev imidlertid ikke fundet støtteberettiget i henhold til kriterierne i indkaldelsen af forslag.

Beslutningen om at samfinansiere de 12 projekter blev truffet på grundlag af Kommissionens meddelelse af 6. juli 1994 til budgetmyndigheden vedrørende retsgrundlag og maksimumsbeløb (SEK(94) 1106). De udvalgte projekter var "uden særlig betydning og pilotprojekter" i henhold til Kommissionens meddelelse fra 1994. Den 18. august 1997 sendte GD XXIII et brev til alle de ansøgere, hvis projekter ikke var blevet udvalgt, for at informere dem om situationen. På denne baggrund gav Kommissionen følgende forklaringer om de forskellige punkter, der var rejst af MEP Caroline Jackson:

Hvad angik påstanden om, at Kommissionen havde offentliggjort en indkaldelse af forslag baseret på et program, der ikke var godkendt af Rådet, bemærkede Kommissionen, at den havde troet, at programmet ville blive vedtaget ifølge normal praksis, og at aktionen for finansiering af projekter ville blive videreført i det efterfølgende regnskabsår. Denne opfattelse var blevet styrket af budgetmyndighedens afgørelse om, at der skulle tildeles bevillinger til budgetposten om socialøkonomiske foranstaltninger for 1997 på samme grundlag som i de foregående år.

Med hensyn til påstanden om den sene annullering af programmet bemærkede Kommissionen, at den først havde tilbagekaldt projektet i juli 1997, da det stod klart, at der end ikke var en chance for en sen vedtagelse af programmet.

Hvad angik den påståede manglende orientering og den påståede forsinkelse, gjorde Kommissionen først gældende, at det tydeligt fremgik af meddelelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende, at programmet stadig

⁷⁵ Forenede sager C-239/96 R og C-240/96 R, *Det Forenede Kongerige mod Kommissionen*, Sml. 1996 I, s. 4475.

var et forslag, der skulle vedtages af Rådet. Denne procedure var i overensstemmelse med gældende praksis for gennemførelse af forberedende aktioner og nyskabende projekter. Kommissionen bemærkede endvidere, at GD XXIII havde besluttet ikke at udarbejde foreløbige svar på individuelle forespørgsler, før alle juridiske problemer var løst i juli 1997. Derfor kunne Kommissionen ikke give klageren et klart svar i marts eller juni 1997. Kommissionen gjorde endvidere gældende, at den havde informeret ansøgerne snarest muligt, efter at beslutningen var truffet, dvs. 12 arbejdsdage efter den 29. juli 1997, hvilket ikke er en urimelig forsinkelse.

Hvad angik den påståede manglende informering om årsagerne til annulleringen, bemærkede Kommissionen, at den, eftersom annulleringen af programforslaget i alt væsentligt var et teknisk spørgsmål, der ikke havde noget at gøre med ansøgningernes beskaffenhed, havde besluttet, at det var mest hensigtsmæssigt at sende en standardskrivelse, som ikke kom ind på de komplekse juridiske og politiske årsager til annulleringen af programmet.

Endelig svarede Kommissionen på påstanden om, at klageren aldrig var blevet informeret om, at dennes ansøgning ikke opfyldte programmets kriterier, at det var normal praksis først at informere ansøgerne, når den endelige beslutning var truffet og ikke på hver enkelt stadium af udvælgelsesproceduren.

Klagerens bemærkninger

Klageren indgav ingen skriftlige bemærkninger. Men i en telefonsamtale med Ombudsmandens kontor gjorde klagerens repræsentant gældende, at denne ikke var tilfreds med de svar, der var givet på deres klager.

AFGØRELSEN

1 Offentliggørelse af indkaldelse af forslag baseret på et program, der endnu ikke var vedtaget af Rådet

- 1.1 Den første påstand vedrører den kendsgerning, at Kommissionen havde offentliggjort en indkaldelse af forslag til et program, der endnu ikke var vedtaget af Rådet. Kommissionen bemærkede, at den havde været i god tro, da den mente, at programmet ville blive vedtaget i tide, og at denne opfattelse var blevet styrket ved, budgetmyndighedens afgørelse om at tildele bevillinger til budgetposten om socialøkonomiske foranstaltninger (B5-321) for 1997 på samme grundlag som i de foregående år.
- 1.2 Ombudsmanden bemærkede, at Kommissionens forslag til en rådsbeslutning om et flerårigt arbejdsprogram for andelsselskaber, gensidige selskaber, foreninger og fonde var blevet sendt til Rådet den 17. februar 1994. Indkaldelsen af forslag, der var baseret på dette programudkast, blev offentliggjort den 24. august 1996. Kommissionen var på dette tidspunkt tilsyneladende af den overbevisning, at programmet ville blive vedtaget af Rådet. Denne oplysning bekræftedes ved, at det i indkaldelsen af forslag tydeligt fremgik af fodnote (1), at både Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg

havde afgivet positiv udtalelse på deres respektive plenarmøder, men at Rådet ikke havde afsluttet sin gennemgang af forslaget. Denne fremgangsmåde var ligeledes i overensstemmelse med praksis for gennemførelse af forberedende aktioner og nyskabende projekter. Ombudsmanden fandt derfor ikke, at offentliggørelsen af indkaldelse af forslag 96/C246/15 på et tidspunkt, hvor Kommissionen stadig afventede en vedtagelse af dens programforslag i Rådet, udgjorde et tilfælde af fejl og forsømmelser.

2 Den påståede sene annullering af programmet i juli 1997

- 2.1 Hvad angik den påståede sene annullering af programmet, gjorde Kommissionen gældende, at den først havde trukket sit program tilbage i juli 1997, da det stod klart, at der end ikke var chance for en sen vedtagelse i Rådet. Kommissionen gjorde ligeledes gældende, at den havde besluttet at tage hensyn til resultaterne af bedømmelsen af ansøgningerne for at drage nytte af det arbejde, der var gennemført indtil da.
- 2.2 God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen undgår unødigt forsinkelse i sine handlinger eller giver en rimelig forklaring, når sådanne forsinkelser indtræffer. I denne sag fremgik det både af Kommissionens kommentarer og af svar på parlamentsforespørgsel E-3169/97⁷⁶, at programforslaget ikke var blevet vedtaget af Rådet ved udgangen af 1996. Desuden var der opstået juridisk usikkerhed i september 1996, da der efter en kendelse afsagt af Domstolens præsident den 24. september 1996 i forenede sager nr. C-239/96 R og C-240/96 R (Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, begæring om foreløbige forholdsregler) blev sat spørgsmålstegn ved de af Kommissionens udgifter til social udstødelse og fattigdom, der ikke var baseret på retsakter vedtaget af Rådet. Under disse omstændigheder mener Ombudsmanden, at Kommissionens argument om en chance for en sen vedtagelse i Rådet kun vanskeligt kunne godkendes.
- 2.3 På denne baggrund mener Ombudsmanden ikke, at Kommissionen har givet en acceptabel og konsekvent forklaring som begrundelse for, at den først trak sit program tilbage den 29. juli 1997, når det allerede stod klart ved udgangen af 1996, dvs. 34 måneder efter at programforslaget var sendt til Rådet, at programmet ikke var blevet vedtaget. At Kommissionen ikke havde undgået en forsinkelse i sin beslutning om at trække programmet tilbage og annullere indkaldelsen af forslag udgjorde derfor et tilfælde af fejl og forsømmelser.

3 Den påståede manglende informering af klageren

- 3.1 Med hensyn til påstanden om, at Kommissionen ikke havde informeret ansøgerne om, at programmet endnu ikke var vedtaget af Rådet, henviste Kommissionen til meddelelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende. Ombudsmanden bemærkede, at det i meddelelsen om indkaldelse af forslag faktisk blev nævnt, at Rådets gen-

⁷⁶ Skriftlig forespørgsel 3169/97 af Raymonde Dury til Kommissionen, EFT C 196/1998, s. 2.

nemgang af forslaget ikke var afsluttet. Påstanden om, at ansøgerne ikke var blevet orienteret herom, kunne således ikke tages til følge.

- 3.2 Hvad angik den påståede forsinkelse med hensyn til at informere klageren om programmets annullering og om den forudgående udvikling, der førte til denne annullering, gjorde Kommissionen gældende, at den havde truffet den officielle beslutning om at annullere programmet den 29. juli 1997 og havde informeret ansøgerne den 18. august 1997. Kommissionen tilføjede, at det ikke havde været muligt at udarbejde foreløbige svar på individuelle henvendelser, før den endelige beslutning var truffet. Derfor kunne Kommissionen ikke give et klart svar til ansøgeren i marts og juni 1997.
- 3.3 God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen holder personer informeret om udviklingen i en sag, der vedrører dem, og oplyser om nye juridiske eller faktuelle elementer i denne sag. I nærværende sag blev klageren øjensynligt på intet tidspunkt informeret om disse elementer efter december 1996, hvor Kommissionens programforslag ikke blev vedtaget af Rådet, og hvor den juridiske usikkerhed øgedes som følge af den kendelse, der var blevet afsagt af Domstolens præsident den 24. september 1996. Denne manglende informering udgjorde derfor et tilfælde af fejl og forsømmelser.

4 Den påståede manglende begrundelse af annulleringen

- 4.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen ikke havde meddelt årsagerne til annulleringen af programmet og ikke tidligere havde informeret om, at ansøgningen ikke opfyldte kriterierne i programmet. Kommissionen bemærkede, at den havde fundet det mest hensigtsmæssigt med en standardskrivelse, der ikke kom ind på de komplekse juridiske og politiske årsager til at annullere programmet.
- 4.2 Hvad angår denne påstand, bemærker Ombudsmanden, at klageren på forskellige stadier af proceduren både blev informeret om, at ansøgningen ikke opfyldte kriterierne i programmet, og at programmet var blevet annulleret. Ombudsmanden mener, at disse modstridende oplysninger, der blev givet til klageren, udelukkende skyldtes den forvirrede situation, som Kommissionen havde skabt ved at annullere indkaldelsen af forslag og samtidig udvælge og samfinansiere 12 projekter, der var blevet forelagt under den annullerede indkaldelse.
- 4.3 I henhold til principperne om god forvaltningsskik bør Kommissionen være konsekvent i sine forvaltningsmæssige handlinger og i de beslutninger, den træffer. Annulleringen af en indkaldelse af forslag betyder, at denne indkaldelse er ugyldig, og at den ikke mere kan have retsvirkning. I nærværende sag fremgår det, at Kommissionen officielt i EFT C 233 af 1.8.1997 meddelte, at indkaldelsen af forslag var annulleret.
- 4.4 På denne baggrund mener Ombudsmanden ikke, at Kommissionen handlede konsekvent, da den annullerede indkaldelse af forslag 96/C246/15 den 29. juli 1997 og derefter samfinansierede 12 projekter, der var blevet forelagt og udvalgt under den annullerede indkaldelse. På samme måde havde Kommissionen ikke handlet conse-

kvent, da den informerede klageren om, at årsagen til, at dennes ansøgning ikke var blevet godkendt, var annulleringen af indkaldelsen af forslag samtidig med, at 12 projekter rent faktisk modtog støtte i forbindelse med denne indkaldelse. Disse kendsgerninger udgjorde derfor tilfælde af fejl og forsømmelser.

KONKLUSION

Af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelse af denne klage fremgik det, at det var nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkninger:

God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen undgår unødige forsinkelser i sine handlinger eller giver en rimelig forklaring, når en sådan forsinkelse indtræffer. Ombudsmanden mener ikke, at Kommissionen har givet en acceptabel og konsekvent forklaring som begrundelse for, at den først trak sit program tilbage den 29. juli 1997, når det allerede stod klart ved udgangen af 1996, dvs. 34 måneder efter at programforslaget var sendt til Rådet, at programmet ikke var blevet vedtaget. At Kommissionen ikke havde formået at undgå en forsinkelse i sin beslutning om at trække programmet tilbage og annullere indkaldelsen af forslag udgjorde derfor et tilfælde af fejl og forsømmelser.

Samme principper kræver, at Kommissionen holder personer informeret om udviklingen i en sag, som vedrører dem, og oplyser om nye juridiske eller faktuelle elementer i sagen. I nærværende sag blev klageren øjensynligt på intet tidspunkt informeret om disse elementer efter december 1996, hvor Kommissionens programforslag ikke var blevet vedtaget af Rådet, og hvor den juridiske usikkerhed øgedes som følge af den kendelse, der blev afsagt af Domstolens præsident den 24. september 1996. Denne manglende informering udgjorde derfor et tilfælde af fejl og forsømmelser.

Ifølge god forvaltningsskik bør Kommissionen være konsekvent i sine forvaltningsmæssige handlinger og i de beslutninger, den træffer. Ombudsmanden mener ikke, at Kommissionen handlede konsekvent, da den annullerede indkaldelse af forslag 96/C246/15 den 29. juli 1997 og derefter samfinansierede 12 projekter, der var blevet forelagt og udvalgt under den annullerede indkaldelse. På samme måde havde Kommissionen ikke handlet konsekvent, da den informerede klageren om, at årsagen til, at dennes ansøgning ikke var blevet godkendt, var annulleringen af indkaldelsen af forslag samtidig med, at 12 projekter rent faktisk modtog støtte i forbindelse med denne indkaldelse. Disse kendsgerninger udgjorde derfor et tilfælde af fejl og forsømmelser.

Da dette klagepunkt vedrørte et overstået hændelsesforløb, var det ikke relevant at finde en mindelig løsning på sagen. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

MANGLEDE OPLYSNINGER TIL EN TACIS-KONSULENT

Afgørelse om klage 307/98/IJH over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I marts 1998 indgav L. en klage over Europa-Kommissionen. Ifølge klageren var der i det væsentligste tale om følgende forhold:

Fra oktober 1995 til september 1996 arbejdede klageren som stedlig tilsynskonsulent i forbindelse med det EF-finansierede Tacis-program⁷⁷ i Centralasien og Mongoliet. Han var kontraktansat af et konsulentfirma. I februar 1996 blev han af sin gruppeleder informeret om, at Kommissionens tjenestegrene i Bruxelles havde anmodet om, at han blev afskediget, tilsyneladende på grund af en klage over ham fra lederen af Den Europæiske Unions koordineringsenhed for Tacis-programmet.

Klageren fortsatte rent faktisk med at arbejde som tilsynskonsulent, indtil hans kontrakt udløb i september 1996. Hans kontrakt blev imidlertid ikke forlænget af konsulentfirmaet, og han blev efterfølgende ikke godkendt til at arbejde på visse andre Tacis-projekter.

Den 7. november 1997 skrev klageren til den fungerende kontorleder for Kommissionens GD 1A/C4 i Bruxelles. Han redegjorde for omstændighederne omkring den manglende forlængelse af sin kontrakt, sine senere problemer med at opnå anden beskæftigelse og gjorde gældende, at Kommissionen i praksis havde sat ham på den sorte liste. Han udbad sig kommentarer til disse punkter. Han stillede endvidere en række specifikke spørgsmål: Hvilken klage havde Kommissionen modtaget over ham i februar 1996? Hvorfor havde Kommissionen på daværende tidspunkt hverken underrettet ham om, at klagen var blevet indgivet, eller om dens indhold? Hvorfor havde Kommissionen ikke rettet henvendelse til ham for at få hans bemærkninger til klagen?

Den 4. december 1997 fremsendte Kommissionens tjenestegrene et svar bestående af tre afsnit. Det hed i første afsnit, at alle spørgsmål vedrørende klagerens kontrakt skulle rettes til det firma, der beskæftigede ham. I de to andre afsnit stod følgende:

“Lad mig endvidere venligst understrege, at det er umuligt at kommentere, hvorfor bud fra konsulenter i forbindelse med udbud vedrørende Tacis-projekter, som De har deltaget i, ikke er resulteret i arbejde. Som det måske er Dem bekendt, er alle udbudsprocedurer fortrolige, og den måde, hvorpå man bedst kan få kendskab til grundene til, at en konsulent ikke fik tildelt buddet, er at spørge konsulenten. Som led i proceduren modtagere alle tilbudsgivere en skrivelse med en begrundelse for, hvorfor buddet ikke blev antaget, og navnet på den tilbudsgiver, som fik tildelt buddet.

⁷⁷ Technical Assistance to the Commonwealth of Independent States (faglig bistand til de nye uafhængige stater).

De synes at gøre Dem spekulationer om en årsagssammenhæng mellem en eventuel klage og den omstændighed, at konsulenter ikke fik tildelt et bud. De bedes forstå, at jeg ikke analyserer og kommenterer spekulationer.”

Da klageren var utilfreds med dette svar, rettede han henvendelse til Ombudsmanden. Han gjorde gældende, at Kommissionen burde have underrettet ham om klagen over ham og givet ham en chance for at kommentere den.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

I Kommissionens udtalelse indgik følgende punkter:

Kommissionen har ingen direkte indflydelse på en kontrahents personalepolitik og kan ikke træffe beslutning om at opsiges en eksperts ansættelseskontrakt. Den er begrænset til at foretage en kvalitetskontrol af eksperter ved indgåelsen af en kontrakt og kan kun gribe ind over for kontrahenten, hvis hans personales indsats i forbindelse med gennemførelsen af hans kontraktlige forpligtelser ikke er tilfredsstillende. Det er i så fald kontrahentens opgave at træffe de nødvendige foranstaltninger for at forbedre sin indsats.

Kommissionen var bekendt med, at der var problemer med samarbejdet med de lokale myndigheder i forbindelse med udførelsen af denne opgave, men greb ikke ind og overlod det til kontrahenten af løse de personalemæssige problemer på stedet. Kommissionen udøvede heller ikke pres på kontrahenten med henblik på at få bragt klagerens ansættelse til ophør.

Da tilsynskontrakten skulle forlænges i december, foreslog kontrahenten mindre justeringer i gruppen af tilsynskonsulenter, som ikke omfattede klageren. For Kommissionens vedkommende er sådanne udskiftninger almindelige, navnlig i forbindelse med opgaver over en længere periode.

Kommissionen har ikke sat klageren på den sorte liste med hensyn til andet arbejde: *“de påstande, der blev fremført i klagen i denne henseende, er i vidt omfang baseret på gisninger og er ikke dokumenteret tilstrækkeligt til at åbne mulighed for en verifikation.”*

Klagerens bemærkninger

Da Ombudsmandens tjenestegrene ikke havde modtaget bemærkninger fra klageren, forsøgte de at kontakte ham pr. telefon og e-mail. I en e-mail, der var sendt den 21. september 1999, meddelte klageren Ombudsmanden, at han fra september 1998 til januar 1999 havde arbejdet på et Tacis-projekt i Rusland og siden februar 1999 havde været ansat i Rusland som stedlig gruppeleder for et britisk KnowHowFond-projekt. Han påpegede, at Kommissionens udtalelse lod en række punkter i hans klage upåagtet, men erklærede også, at han ikke længere var interesseret i at søge at få yderligere svar fra Kommissionen i betragtning af den tid, der var gået siden de pågældende hændelser.

AFGØRELSEN

- 1 Efter klagerens opfattelse blev hans kontrakt med et Tacis-konsulent-firma ikke forlænget på grund af pres fra Kommissionens side efter en klage over ham. Han skrev til Kommissionen og spurgte, hvad klagen gik ud på, hvorfor han ikke var blevet underrettet om den eller om dens indhold, og hvorfor han ikke havde fået lejlighed til at kommentere den.
- 2 I sit svar på klagerens brev besvarede Kommissionen ikke hans spørgsmål. Kommissionen påberåbte sig heller ikke fortrolighed som begrundelse for ikke at stille de ønskede oplysninger til rådighed. Heller ikke i sin udtalelse om klagen til Ombudsmanden besvarede Kommissionen klageren i relation til disse spørgsmål.
- 3 God forvaltningsskik kræver, at svar på korrespondance så vidt muligt skal være en hjælp og besvare de spørgsmål, der stilles. Kommissionens ubestemte og lidet hjælpsomme svar til klageren udgør et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

KONKLUSION

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

I sit svar på klagerens brev besvarede Kommissionen ikke hans spørgsmål. Kommissionen påberåbte sig heller ikke fortrolighed som begrundelse for ikke at stille de ønskede oplysninger til rådighed. Heller ikke i sin udtalelse om klagen til Ombudsmanden besvarede Kommissionen klageren i relation til disse spørgsmål.

God forvaltningsskik kræver, at svar på korrespondance så vidt muligt skal være en hjælp og besvare de spørgsmål, der stilles. Kommissionens ubestemte og lidet hjælpsomme svar til klageren udgør et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

Da klageren ikke længere var interesseret i at søge at få yderligere svar fra Kommissionen, kunne det ikke lade sig gøre at finde frem til en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

ADMINISTRATIV OG FINANSIEL BEHANDLING AF ET PROJEKT

Afgørelse om klage 440/98/IJH over Europa-Kommissionen

KLAGEN

Klagen vedrørte Ecotourism Ltd's projekt "Kulturelle spor: Nyt liv i landdistrikterne via bæredygtig turisme i regioner i Bulgarien og Slovenien", finansieret af Kommissionens kontor for turisme, GD XXIII. Klageren gjorde gældende, at Ecotourism havde haft et meget godt forhold til projektlederen i løbet af hele projektet, som var en stor succes. Kommissionen håndterede imidlertid projektets finansielle aspekter uheldigt, hvilket forårsagede et alvorligt finansielt tab for Ecotourism.

Klageren gjorde navnlig følgende gældende:

- (i) Unødig forsinkelse fra Kommissionens side med hensyn til såvel de foreløbige som de endelige betalinger (henholdsvis fire og ti måneders forsinkelse) og manglende klarhed fra Kommissionens side med hensyn til, hvilket regnskabssystem den anvendte, og hvilke dokumenter Ecotourism skulle stille til rådighed.
- (ii) Manglende kontinuitet i projektforvaltningen. Ifølge klageren havde Ecotourism et meget godt forhold til projektlederen i løbet af hele projektet, og det var klart, at projektet havde været en stor succes. Da finansinspektøren blev involveret, blev situationen imidlertid ændret, og der blev hele tiden rejst nye spørgsmål, som var blevet drøftet og aftalt tidligere med projektlederen.
- (iii) Kommissionen foretog en betydelig nedsættelse af den endelige betaling, idet den uden at informere Ecotourism erstattede budgettet med den finansielle rapport, som Ecotourism forelagde i interimrapporten. Endvidere anbefalede Kommissionen en række ændringer af den endelige finansielle rapport, visse forhøjelser og visse nedsættelser. Ecotourism foretog alle ændringerne. Kommissionen lagde derpå alle nedskæringer i budgettet sammen og så bort fra alle forhøjelser, hvorved der fremkom et reduceret budget.
- (iv) Ved at foretage den foreløbige betaling i juli 1996 accepterede Kommissionen uden kommentarer interimrapporten, herunder den finansielle rapport. Den finansielle rapport indeholdt bevægelser mellem de enkelte budgetposter, og Ecotourism videreførte derpå projektet på dette grundlag. Hvis der ikke var noget forkert ved interimrapporten, er der ikke noget forkert ved den endelige rapport, som er i overensstemmelse med interimrapporten.
- (v) Kommissionen nægtede at betale for arbejde, som Ecotourism havde udført, dvs. en vejledning, som Ecotourism havde udarbejdet efter aftale med Kommissionen, og en oversættelse af et dokument til tysk på Kommissionens anmodning.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev videresendt til Kommissionen. I sin udtalelse erkendte Kommissionen, at uenigheden mellem klageren og Kommissionen vedrørte de finansielle aspekter af projekter og ikke de tekniske aspekter. Den omstændighed, at de tekniske aspekter var blevet gennemført i overensstemmelse med aftalen, fritog dog ikke klageren for at overholde de finansielle betingelser.

Som svar på de forskellige påstande anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

- (i) Hvad angår den foreløbige betaling, blev interimrapporten modtaget den 5. august 1996, og betalingen blev anvist den 4. december 1996. Forsinkelsen opstod til dels som følge af, at Ecotourism ændrede

Med hensyn til den endelige betaling erklærede Kommissionen, at den forsinkelse, der var opstået, ikke kunne have været undgået. Ecotourism forelagde sin endelige rapport og regnskab den 16. juni 1997, og der blev fremsendt yderligere oplysninger i august 1997. Efter en undersøgelse af dette materiale i efteråret 1997 besluttede Kommissionen at aflægge Ecotourism et kontrolbesøg for at få afklaret situationen. Kontrolbesøget fandt sted i november 1997, og efterfølgende anmodede Kommissionen Ecotourism om yderligere oplysninger, som blev fremsendt til Kommissionen i december 1997. Derefter fulgte en brevveksling vedrørende den endelige afregning. Finansinspektøren godkendte den endelige betaling den 20. marts 1998, og den endelige betaling fandt sted den 1. april 1998.

- Kommissionens fremgangsmåde i relation til Ecotourisms projekt, som er standard for alle aktioner på turistområdet, hvortil der ydes støtte, var følgende:

- Den endelige betaling var baseret på den finansielle rapport, som Ecotourism havde forelagt i interimrapporten. Kommissionen fandt, at der i forbindelse med den finansielle rapport, som indeholdt en oversigt over de enkelte poster, var tale om en omhyggeligt udarbejdet omvurdering af projektbehovene. Da det samlede beløb ikke kunne forhøjes, når nogle poster steg, måtte andre nedsættes.

Det forhold, at den endelige beregning var baseret på det reviderede budget, indebar ikke en overtrædelse af reglerne og stillede ikke Ecotourism ufordelagtigt. Det medførte rent faktisk en mindre nedsættelse af projektudgifterne, end hvis det oprindelige budget var blevet anvendt til beregningen. Klagerens påstand om, at Kommissionen erstattede budgettet med en finansiell rapport udarbejdet af Ecotourism for at begrunde betydelige nedsættelser af den endelige betaling, var derfor grundløs.

- (iii) Påstanden om, at Kommissionen nægtede at betale for udført arbejde, var grundløs. Den havde kun nægtet af godkende omkostninger, som den ikke havde fundet støtteberettigede. I forbindelse med udført arbejde anmodede Kommissionen om timesedler som dokumentation for udført arbejde. Med hensyn til den vejledning, som Ecotourism udarbejdede, fik Ecotourism udbetalt et beløb på 27 500 ECU, som virksomheden forelagde en faktura over. Restbeløbet på 2 500 ECU, som Ecotourism gjorde krav på, kunne ikke accepteres, da der manglede dokumentation for, at omkostningerne rent faktisk var blevet afholdt.
- (iv) Den omstændighed, at interimrapporten blev accepteret uden kommentarer, betød ikke, at den endelige rapport automatisk blev godkendt. Interimrapporten viser kun, hvordan projektet skrider frem. En godkendelse af interimrapporten indebar ikke godkendelse af de afholdte udgifter, da den endelige betaling altid skal være betinget af, at der forelægges den nødvendige dokumentation for alle udgifter, der er afholdt.
- (v) Der var ikke tale om manglende klarhed med hensyn til regnskabssystemet. Det forhold, at der blev gjort regnskab for en stor del af klagerens projekt i form af omkostninger "i naturalier", krævede en særlig vagtsomhed med hensyn til at sørge for dokumentation. Time- og lønsedler er normale og rimelige krav i forbindelse med personaleomkostninger. Klageren var blevet holdt fuldt ud underrettet om situationen, og Ecotourism blev på et møde i Bruxelles i februar 1996 gjort opmærksom på, at det er nødvendigt, at kontrahenter, som stiller bidrag "i naturalier" til rådighed, fører timesedler.
- (vi) Der var ikke tale om manglende kontinuitet i projektforvaltningen. Det er normal praksis, at den projektleder, der er ansvarlig for projektets tekniske aspekter, ikke beskæftiger sig med finansielle spørgsmål. Projektlederen stod til rådighed for yderligere tekniske spørgsmål indtil udgangen af 1997.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage og erklærede, at hovedspørgsmålene var forsinkelserne i forbindelse med betalingerne og den manglende begrundelse for, at Kommissionen tilbageholdt midler. Klageren understregede navnlig følgende:

- (i) Forsinkelsen i forbindelse med den foreløbige betaling blev ikke forklaret. Ecotourism måtte betale for forsinkelsen og erklærede, at Kommissionens "beklagelse" ikke er nok. Hvad angår den endelige betaling, påpegede klageren, at der gik fem måneder mellem besøget hos Ecotourism og betalingen, og at Kommissionen ikke afgav nogen forklaring på denne forsinkelse. I begge tilfælde havde forsinkelserne forårsaget Ecotourism alvorlige finansielle skade, som det vil tage mange år at overvinde.
- (ii) Kommissionen handlede urimeligt ved at erstatte det oprindelige budget med den finansielle rapport i interimrapporten og derved give

den samme hjemmel som en kontraktmæssig aftale uden at underrette Ecotourism.

- (iii) Kommissionen kommenterede ikke sin nægtelse af at betale omkostningerne i forbindelse med en oversættelse, som den havde anmodet Ecotourism om. Den begrundede heller ikke sin nægtelse af at betale for en vejledning, som Ecotourism havde udarbejdet. Nægtelsen var baseret på, at Ecotourism ikke forelagde timesedler, som Kommissionen ikke havde beskrevet nærmere på noget tidspunkt. Der kunne imidlertid let fremskaffes dokumentation for den tid, der var blevet brugt på vejledningen, men Kommissionen havde aldrig anmodet herom. Endvidere var der fremsendt dokumentation for alle udgifter til Kommissionen. Ecotourism forelagde alle de ekstra oplysninger, som Kommissionen anmodede om.
- (iv) Efter indsendelsen af interimrapporten kommenterede Kommissionen ikke rapporten, undtagen i forbindelse med et telefonopkald fra projektlederen, som roste rapporten. Dette lod antage, at Kommissionen accepterede bevægelser mellem budgetposterne. I løbet af hele projektet fandt der lignende bevægelser sted mellem budgetposter som bevægelserne i interimrapporten.
- (v) Kommissionen havde enhver mulighed for at underrette Ecotourism, hvis der var behov for eventuelle ændringer af procedurerne. Endvidere blev spørgsmålet om timesedler ikke drøftet på mødet i februar 1996. Ingen dokumentation kan bevise dette. Det eneste, der blev drøftet, var spørgsmålet om tidsregistreringer for underleverandører og for partnere, der stillede naturalydelser til rådighed. Ecotourism førte timesedler for alle naturalydelser, og underleverandørerne forelagde fakturaer med oplysninger om tidsforbruget samt rapporter om det udførte arbejde.
- (vi) Hvad angår den påståede manglende kontinuitet, gjorde klageren gældende, at virksomheden havde deltaget i andre projekter med Kommissionen uden at opleve dette problem. Kommissionens GD I forelægger f.eks. retningslinjer ved begyndelsen af projektet, og det har fastlagt procedurer, herunder en finanskontrol, inden det godkender eventuelle ændringer af projektet. Eftersom GD I fandt det nødvendigt at følge en sådan procedure, undrede klageren sig over, hvorfor kontoret for turisme ikke gjorde det.

AFGØRELSEN

1 Forsinkelse med hensyn til den foreløbige betaling

- 1.1 Klageren gjorde gældende, at den foreløbige betaling var forsinket i fire måneder, selv om Ecotourism ved begyndelsen af projektet havde understreget betydningen af, at den foreløbige betaling blev udbetalt omgående. Kommissionen beklagede forsinkelsen med hensyn til den foreløbige betaling og forklarede, at den til dels skyldtes, at Ecotourism ændrede navn og bankkontonummer.

- 1.2 God forvaltningsskik kræver, at betalinger foretages inden for en rimelig tidsfrist. I henhold til artikel 4a i erklæringen om finansielt bidrag (i det følgende benævnte erklæringen) skal den foreløbige betaling foretages efter modtagelse og godkendelse af interimrapporten. Ifølge artikel 4c i erklæringen tager det indtil 60 dage efter Kommissionens godkendelse, inden beløbet indbetales på bankkontoen.
- 1.3 Kommissionen modtog interimrapporten den 5. august 1996 og betalingen blev anvist den 4. december 1996. Dette er en periode på fire måneder, inkl. en del af de 60 dage, som der er afsat til, at betalingen kan nå frem efter godkendelsen. Dette betyder, at det tog Kommissionen ca. to måneder at godkende rapporten og foretage ændringerne af klagerens navn og bankkontonummer. Denne periode er ikke oplagt urimelig, selv ikke når der tages hensyn til, at klageren havde anmodet om omgående betaling. Der syntes derfor ikke at foreligge fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

2 Forsinkelse med hensyn til den endelige betaling og manglende klarhed

- 2.1 Klageren gjorde gældende, at den endelige betaling nåede frem fem måneder efter kontrolbesøget. Klageren gjorde endvidere gældende, at der manglende klarhed fra Kommissionens side med hensyn til, hvilket regnskabssystem den anvendte, og hvilke dokumenter Ecotourism skulle stille til rådighed. Kommissionen erklærede, at forsinkelsen var forårsaget af klagerens manglende fremsendelse af den relevante dokumentation, at Ecotourism var blevet holdt fuldt ud underrettet om situationen, og at de normale fremgangsmåder var blevet anvendt i forbindelse med projektet.
- 2.2 I henhold til artikel 4a i erklæringen, skal den endelige betaling foretages efter modtagelse og godkendelse af de dokumenter, der er nævnt i erklæringens artikel 8c, dvs. den endelige rapport og en regnskabsopgørelse, hvoraf skal fremgå alle oplysninger om indtægter og udgifter. Endvidere tager det ifølge artikel 4c i erklæringen indtil 60 dage efter Kommissionens godkendelse, inden beløbet indbetales på bankkontoen.
- 2.3 Den endelige rapport blev forelagt i juni 1997. Efter forskellige informationsudvekslinger mellem Kommissionen og klageren i sommeren og efteråret 1997 fandt der den 10. november 1997 et kontrolbesøg sted hos Ecotourism for at foretage inspektion af dokumenterne. Den sidste dokumentation i forbindelse med regnskabsopgørelsen synes at være blevet forelagt af klageren i begyndelsen af december 1997. Betalingen blev godkendt af Kommissionens finansinspektør den 20. marts 1998, og betalingen blev anvist den 1. april 1998. Der var derfor en periode på ca. 5 1/2 måned mellem forelæggelsen af den endelige rapport og fremsendelsen af de sidste oplysninger, som Kommissionen havde anmodet om. Der var derpå endnu en periode på ca. 3 1/2 måned, hvor Kommissionen godkendte betalingen.

- 2.4 Hvad angår perioden på 5 1/2 måned, fik Ombudsmanden ikke forelagt beviser for en uforholdsmæssig eller uundgåelig forsinkelse fra Kommissionens side. Det fremgik, at klageren var overrasket over såvel mængden af finansielle oplysninger, som skulle stilles til rådighed, som de materielle regler vedrørende tilladelige omkostninger. Klageren var imidlertid blevet underrettet om de finansielle krav, der var gældende for projektet, og der foreligger derfor ingen beviser for fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden har dog fremsat en yderligere bemærkning til dette spørgsmål nedenfor.
- 2.5 Hvad angår perioden på 3 1/2 måned, beskrev Kommissionen ikke udførligt sine procedurer for godkendelse af betaling. GD XXIII's kontor for turisme anførte imidlertid følgende i skrivelser til klageren:

“Jeg kan meddele Dem, at den endelige betaling til et beløb af 71 647 ECU er blevet forberedt, og at De vil blive underrettet, når den er blevet godkendt af Kommissionens finanskontrol.” (Skrivelse af 16. februar 1998)

“(…) jeg må henvise Dem til min skrivelse af 16. februar 1998(…) Som anført i denne skrivelse afventer den endelige betaling til et beløb af 71 647 ECU nu godkendelse fra Kommissionens finanskontrol.” (Skrivelse af 4. marts 1998)

“Der er nu truffet foranstaltninger til betaling af dette beløb (71 647 ECU).” (Skrivelse af 27. marts 1998)

Disse skrivelser indeholdt ingen for klageren tydelig forklaring på, hvorfor Kommissionen behøvede yderligere 3 1/2 måned til at godkende betalingen efter i en periode på 5 1/2 måned at have indhentet yderligere oplysninger om forskellige aspekter af klagerens endelige rapport. Skrivelserne indeholdt kun meget vage formuleringer, som ikke klart informerede klageren om, hvornår betalingen blev godkendt, og om begyndelsesdatoen for beregningen af de 60 dage, der er nævnt i erklæringens artikel 4c. Erklæringen er også uklar, hvad angår henvisningen til Kommissionens godkendelse i erklæringens artikel 4c, da det ikke fremgår, om dette henviser til GD XXIII eller til Generaldirektoratet for Finanskontrol, GD XX, eller til begge.

- 2.6 God forvaltningsskik kræver, at betalinger foretages inden for en rimelig tidsfrist, og at der efter anmodning forelægges en klar og forståelig begrundelse for enhver forsinkelse. Til trods for gentagne henvendelser fra klageren, forelagde Kommissionen ikke en passende begrundelse for at have brugt yderligere 3 1/2 måned til at foretage betalingen efter i en periode på 5 1/2 måned at have indhentet yderligere oplysninger om forskellige aspekter af klagerens endelige rapport. Det fremgår heller ikke, om den godkendelse af betalingen, der henvises til i erklæringen om finansielt bidrag, skal forstås som godkendelse fra GD XXIII eller fra Generaldirektoratet for Finanskontrol, GD XX. Endvidere har Kommissionen angiveligt ikke informeret klageren om den endelige godkendelse af projektets finansielle aspekter, og om begyndelsesdatoen for beregningen af den fastsatte

tidsfrist for indbetaling af det omhandlede beløb på klagerens bankkonto.

3 Påstået manglende kontinuitet

- 3.1 Klageren gjorde gældende, at der manglede kontinuitet i Kommissionens behandling af projektet. Ifølge klageren havde Ecotourism et godt forhold til projektlederen og indgik aftaler med ham om finansielle anliggender. Situationen blev imidlertid ændret, da finansinspektøren blev involveret, da han ikke var klar over, hvad der var blevet aftalt mellem Ecotourism og projektlederen.
- 3.2 Kommissionen erklærede, at det var normal praksis, at den projektleder, der var ansvarlig for projektets tekniske aspekter, ikke beskæftigede sig med finansielle spørgsmål.
- 3.3 Ombudsmanden fremsatte allerede en kritisk bemærkning over for Kommissionen i afsnit 2.6 ovenfor med hensyn til, at den ikke havde givet klageren tilstrækkelige oplysninger om, hvordan ansvaret var fordelt internt i Kommissionen med hensyn til projektets finansielle aspekter. Ombudsmanden kendte imidlertid ikke til nogen regel eller noget princip, der skulle kræve, at de tekniske og finansielle aspekter af et projekt skal behandles af den samme person eller enhed. Med hensyn til de påståede aftaler mellem projektlederen og Ecotourism skulle ændringer af erklæringen i henhold til erklæringens artikel 10 aftales skriftligt. Der syntes derfor ikke at foreligge fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

4 Den påståede erstatning af budgettet med den finansielle rapport

- 4.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen uden at informere Ecotourism erstattede budgettet med Ecotourisms finansielle rapport i forbindelse med interimrapporten, hvorved den endelige betaling blev nedsat. Ifølge Kommissionen erstattede den budgettet med den finansielle rapport, da den fandt, at der i forbindelse med den finansielle rapport, som indeholdt en oversigt over de enkelte poster, var tale om en omhyggeligt udarbejdet omvurdering af projektbehovene. Endvidere indebar dette ikke en overtrædelse af reglerne og stillede ikke Ecotourism ufordelagtigt, da det medførte en mindre nedsættelse af projektudgifterne, end hvis det oprindelige budget var blevet anvendt til beregningen.
- 4.2 Ombudsmanden kendte ikke til nogen regel eller noget princip, som tillader Kommissionen ensidigt at erstatte et aftalt budget. Eftersom Kommissionen forklarede, at resultatet heraf var til Ecotourisms fordel, handlede Kommissionen imidlertid ikke urimeligt over for klageren. Der syntes derfor ikke at foreligge fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af klagen.

5 Bevægelser mellem budgetposter

- 5.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionens godkendelse af interimrapporten lod antage, at bevægelser mellem de enkelte poster i budgettet var accepteret, da den finansielle rapport, som blev forelagt

sammen med interimrapporten, indeholdt sådanne bevægelser. Kommissionen anførte, at interimrapporten kun viser, hvordan projektet skrider frem, og at dens godkendelse ikke automatisk betyder, at den endelige rapport også vil blive godkendt. Den endelige betaling er derimod altid betinget af, at der forelægges den nødvendige dokumentation for de udgifter, der er afholdt.

- 5.2 I henhold til artikel 3a i erklæringen var bilag 2, som fastsætter de nærmere oplysninger om projektindtægter og -udgifter, en integreret del af erklæringen. I henhold til erklæringens artikel 10 skal ændringer aftales skriftligt og godkendes af Kommissionen. Dette betød, at bevægelser mellem de enkelte poster ikke kan finde sted uden en ændring af erklæringen. Kommissionens godkendelse af interimrapporten kunne derfor ikke ændre de i erklæringen fastsatte krav. Der syntes derfor ikke at foreligge fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

6 Nedsættelsen af den endelige betaling

- 6.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen foretog en betydelig nedsættelse af den endelige betaling uden begrundelse. Ecotourism stillede alle de oplysninger til rådighed, som Kommissionen anmodede om, og virksomheden havde dokumentation for alle sine udgifter. Med hensyn til spørgsmålet om timesedler anførte klageren, at Ecotourism kunne fremskaffe dokumentation for tidsforbruget, men gjorde gældende, at Kommissionen aldrig havde anmodet herom.
- 6.2 Kommissionen forklarede nedsættelsen med, at en række udgifter ikke var støtteberettigede. Hvis der ikke forelægges dokumentation for de faktiske omkostninger, kunne beløbet ikke betales. Med hensyn til spørgsmålet om timesedler understregede Kommissionen, at timesedler er normale og rimelige krav i forbindelse med afholdte personaleomkostninger. Endvidere accepterede Kommissionen ikke, at enkelte omkostningsposter oversteg den tilsvarende budgetpost.
- 6.3 Ombudsmanden bemærkede, at denne del af sagen står i forbindelse med, hvilken form for udgiftsdokumentation støttemodtageren bør forelægge, og hvilken form for dokumentation Ecotourism rent faktisk forelagde. Erklæringen indeholdt ikke en detaljeret forklaring på, hvilke dokumenter støttemodtageren skal forelægge, men anførte blot, at *“alle oplysninger om indtægter og udgifter”* skulle forelægges. Denne meget brede formulering syntes at betyde, at Ecotourism skulle forelægge ethvert dokument, som virksomheden med rimelighed kan forventes at forelægge i forbindelse med projektet. Ombudsmanden har fremsat en yderligere bemærkning til dette spørgsmål nedenfor.
- 6.4 Ombudsmanden bemærkede, at uenigheden hovedsagelig skyldtes, at Ecotourism ikke stillede timesedler til rådighed for Kommissionen. Forelæggelsen af timesedler synes at være et rimeligt krav som dokumentation for afholdte personaleomkostninger. Klageren gjorde gældende, at Ecotourism kunne forelægge alternativ dokumentation for den tid, der var medgået til at udarbejde en vejledning, hvor

Kommissionen ikke accepterede en del af omkostningerne. Kommissionen burde have været rede til at vurdere denne dokumentation for at afgøre, om den kunne sammenlignes med timesedler. Det var imidlertid ikke godtgjort, at Ecotourism rent faktisk forelagde den påståede dokumentation for Kommissionen. Der syntes derfor ikke at foreligge fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

KONKLUSION

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

God forvaltningsskik kræver, at betalinger foretages inden for en rimelig tidsfrist, og at der efter anmodning forelægges en klar og forståelig begrundelse for enhver forsinkelse. Til trods for gentagne henvendelser fra klageren, forelagde Kommissionen ikke en passende begrundelse for at have brugt yderligere 3 1/2 måned til at foretage betalingen efter i en periode på 5 1/2 måned at have indhentet yderligere oplysninger om forskellige aspekter af klagerens endelige rapport. Det fremgår heller ikke, om den godkendelse af betalingen, der henvises til i erklæringen om finansielt bidrag, skal forstås som godkendelse fra GD XXIII eller fra Generaldirektoratet for Finanskontrol, GD XX. Endvidere har Kommissionen angiveligt ikke informeret klageren om den endelige godkendelse af projektets finansielle aspekter, og om begyndelsesdatoen for beregningen af den fastsatte tidsfrist for indbetaling af det omhandlede beløb på klagerens bankkonto.

Eftersom dette aspekt af sagen vedrørte procedurer i forbindelse med specifikke hændelser i fortiden, var det ikke hensigtsmæssigt at forfølge en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

Det bør være klart for enhver modtager af fællesskabsstøtte, at Kommissionens ansvar for en korrekt gennemførelse af Fællesskabets budget kræver, at den nøje overholder de betingelser for udgifternes støtteberettigelse, som finder anvendelse på støtten. Støttemodtagere kan derfor med rimelighed forventes at læse disse betingelser og om nødvendigt anmode om en præcisering. Ombudsmanden bemærkede imidlertid, at den erklæring om finansielt bidrag, der blev anvendt i forbindelse med dette projekt, ikke synes at give støttemodtagerne særlig nyttige retningslinjer for, hvad der i praksis forventes af dem. Kommissionen kunne derfor eventuelt overveje, om kontoret for turisme kunne stille let forståelige skriftlige retningslinjer til rådighed for støttemodtagere for at udgå mulige problemer og misforståelser i fremtiden.

BESKATNING AF TACIS-STØTTE TIL RUSLAND

Afgørelse om klage 620/98/IJH over Europa-Kommissionen

KLAGEN

Klageren arbejdede i Rusland fra februar 1995 til februar 1997 som projektleder for et konsulentfirma, der havde vundet en kontrakt med Kommissionen under Tacis-programmet⁷⁸.

Ifølge kontrakten mellem Kommissionen og firmaet skulle udstationeret personale fra medlemsstaterne være fritaget for indkomstskat i Rusland. Klageren accepterede stillingen som projektleder på dette grundlag.

I 1996 accepterede de russiske myndigheder, at klageren ikke skulle betale skat af sin indkomst i 1995. Men i 1997 krævede de imidlertid, at han betalte skat af sin indkomst i 1996. De begrundede skattekravet med, at den protokol, der var underskrevet af Kommissionen og den tidligere USSR-regering den 2. august 1991, og som bestemmer, at der ikke kan kræves skat af EF-midler, aldrig var blevet ratificeret hverken af den tidligere USSR-regering eller af Rusland.

Klageren anfører, at Kommissionen fejlagtigt havde oplyst, at man kunne fæste lid til protokollen. Han gjorde endvidere gældende, at Kommissionen ikke havde besvaret hans korrespondance vedrørende dette spørgsmål, og at den havde svigtet både ham og andre Tacis-konsulenter i Rusland.

Klageren krævede compensation for sine økonomiske tab på grund af Kommissionens forsømmelser, hvilket ville sige 25.000 US-dollar betalt i skat for 1996 og et tilsvarende beløb, som han kunne risikere at skulle betale med tilbagevirkende kraft for 1995.

Klageren fremhævede også, at Tacis-beløb tildeles af Europa-Parlamentet til forskellige formål, og at skatten allerede er trukket af disse beløb. At til-lade beskatning af disse beløb betyder indirekte støtte til den russiske regerings politik, som Europa-Parlamentet ikke har nogen kontrol over.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Kommissionen bekræftede i sin udtalelse, at protokollen fra 1991 og de "Generelle bestemmelser for faglig bistand fra De Europæiske Fællesskaber" (undertegnet med Rusland i juli 1997) fritager enkeltpersoner, der arbejder på en Tacis-kontrakt, fra russisk indkomstskat. Kommissionen erklærede endvidere, at trods dens intense bestræbelser var hverken protokollen eller de generelle bestemmelser blevet ratificeret af Dumaen eller ved et dekret fra præsidenten.

Ifølge Kommissionen havde man indtil det foreliggende tilfælde fundet pragmatiske løsninger, i praksis ved at Kommissionens Moskva-delegation udstedte certifikater, der attesterede fritagelse fra skat. "*Selv om den juri-*

⁷⁸ Technical Assistance to the Commonwealth of Independent States (faglig bistand til de nye uafhængige stater).

diske situation kan have været skrøbelig og stadig langt fra er tilfredsstillende, har forevisning af disse certifikater på de forskellige skattekontorer sammen med et afslag på at betale generelt løst problemet."

Hvad angik klagerens personlige tab, fremhævede Kommissionen, at dens standardkontrakter for Tacis oplyser kontrahenterne om de skatteprivilegier, der nævnes i protokollen, men den advarer også om, at den ikke påtager sig noget økonomisk ansvar, *"hvis myndighederne skulle nægte at anvende ovennævnte undtagelser og privilegier til fordel for kontrahenten"*. Kontrakten kræver, at Kommissionen *"gør sit yderste for at støtte kontrahenten i forhandlinger med de kompetente myndigheder."*

Kommissionen anførte, at den oplyste Tacis-kontrahenterne om den retlige gyldighed af protokollen og de generelle bestemmelser på orienterende møder i 1996-97; klageren var personligt til stede ved to af disse.

Kommissionen anførte også, at den gav klageren al den hjælp, han med rimelighed kunne forlange. Især da det blev klart i slutningen af 1997, at den russiske skatteforvaltning havde strammet sin praksis op, *"greb lederen af delegationen omgående og gentagne gange ind på klagerens vegne, men desværre uden noget mærkbart resultat."* Til sin udtalelse vedlagde Kommissionen kopier af fire skrivelser fra Kommissionen til de russiske myndigheder (dateret i november 1997).

Delegationen drøftede situationen med klageren i april 1998, da de russiske skattemyndigheder fremsatte deres endelige krav om betaling. For ikke at undergrave Kommissionens fortsatte bestræbelser på at nå frem til en samlet løsning ved at sende et forkert signal til de russiske skattemyndigheder, blev klageren kraftigt opfordret til at påberåbe sig protokollen igen og at nægte at betale.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt og gentog klageren sin klage.

Hvad angik påstanden om manglende besvarelse af korrespondance, og at både han og andre Tacis-konsulenter var ladt i stikken, understregede klageren, at Kommissionen ikke forud havde oplyst ham om skrivelserne fra delegationslederen til de russiske myndigheder.

I sine bemærkninger erkender klageren, at der ikke kan henholdes til kontrakten. Men han gør gældende, at Kommissionen har pligt til at hjælpe, fordi parterne er meget nært forbundne. Klageren gør i sine bemærkninger gældende, at Kommissionen har udvist en vedholdende forsømmelse ved ikke at gøre en fortsat hjælp til Rusland betinget af ratifikation af protokollen og ved ikke på retmæssig måde at forklare protokollens retslige gyldighed for Tacis-kontrahenterne og -konsulenterne.

Endvidere gør klageren gældende, at hans tab var forudsigelige, og at Kommissionen har ansvaret herfor. Kommissionens foreslåede fremgangsmåde, nemlig at han skulle påberåbe sig protokollen og nægte at betale skat, var forkert, fordi der, da protokollen ikke var ratificeret, rent juridisk ikke var noget til forsvar mod de russiske skattekrav. Kommissionens

certifikater om fritagelse gav et falsk billede af situationen over for såvel konsulenterne som de russiske skattemyndigheder.

Det blev også gentaget i bemærkningerne, at Kommissionen havde udvist forsummelse over for EU's skatteydere, idet beløb, der er tildelt støtteprogrammer, beskattes af russerne og anvendes til formål, som Europa-Parlamentet ikke har nogen kontrol med.

AFGØRELSEN

1 Påstandene om vildledende rådgivning og manglende information

- 1.1 Klageren arbejdede i Rusland for et firma, der havde en kontrakt med Kommissionen om at yde faglig bistand under Tacis-programmet. Standardkontrakten mellem Kommissionen og firmaet indeholdt følgende bestemmelse (Bilag F, art. 5, stk. 4):

“Fysiske og juridiske personer, herunder udstationeret personale fra EF's medlemsstater, der gennemfører faglige samarbejdskontrakter finansieret med EF-tilskud, er fritaget for erhvervs- og indkomstskat i de nye uafhængige stater.”

- 1.2 Bestemmelsen om fritagelse var indeholdt i en protokol (1991) og i de generelle bestemmelser (1997), som Kommissionen og USSR og de russiske myndigheder alle var enedes om. Men hverken protokollen eller de generelle bestemmelser blev nogen sinde ratificeret af USSR eller af Rusland.
- 1.3 Klageren modtog og betalte en opkrævning fra de russiske skattemyndigheder for skat af sin indkomst. Han gør gældende, at Kommissionen fejlagtigt havde oplyst, at man kunne fæste lid til protokollen. Han gjorde ligeledes gældende, at Kommissionen ikke havde besvaret hans korrespondance om spørgsmålet, og at den havde ladet både ham og andre Tacis-konsulenter i stikken i Rusland.
- 1.4 God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen bør undgå at give vildledende oplysninger. I 1995 indføjede Kommissionen i sin kontrakt med det firma, klageren arbejdede for som Tacis-konsulent i Rusland, en bestemmelse om fritagelse for beskatning, selv om den vidste, at den relevante internationale aftale ikke var blevet ratificeret af de sovjetiske eller de russiske myndigheder. Den burde have været klar over, at dette kunne vildlede kommende konsulenter om deres skattemæssige stilling.
- 1.5 God forvaltningsskik kræver også, at Kommissionen besvarer borgernes forespørgsler. På baggrund af Ombudsmandens undersøgelser fremgår det, at Kommissionen ikke informerede klageren om sine aktiviteter inden for en rimelig frist, selv om den greb ind over for de russiske myndigheder på klagerens vegne.

2 Erstatningskravet

- 2.1 De russiske myndigheder krævede, at klageren betalte 25.000 US-dollar i skat af sin Tacis-indkomst i 1996. Klageren erkendte, at han

ikke kunne henholde sig til kontrakten, men gjorde gældende, at hans tab var forudsigelige, og at Kommissionen har ansvaret herfor. Kommissionen frasiger sig dette ansvar.

- 2.2 Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold er underlagt EF-traktatens artikel 235 og artikel 288, stk. 2⁷⁹. For at Fællesskabet skal kunne pålægges ansvar uden for kontraktforhold, skal sagsøgeren ifølge etableret retspraksis bevise det ulovlige i den pågældende institutions påståede adfærd, den faktiske skade samt eksistensen af en årsagssammenhæng mellem denne adfærd og den påståede skade⁸⁰.
- 2.3 I den foreliggende sag hedder det i flere på hinanden følgende Tacis-forordninger, at skatter ikke skal finansieres af Fællesskabet⁸¹. Det er imidlertid ikke indlysende, at manglende overholdelse af denne bestemmelse skyldes en handling eller undladelse, der kan tillægges Kommissionen. Skulle det endda være tilfældet, er det ikke indlysende, at der kan påvises en årsagssammenhæng set i forbindelse med de russiske myndigheds rolle.
- 2.4 Med hensyn til vildledende oplysninger bygger retspraksis i Retten i Første Instans uden for kontraktforhold på en legitim forventning⁸². Selv om Ombudsmanden har fremsat en kritisk bemærkning om Kommissionens adfærd (ovenstående punkt 1.4), er det ikke indlysende, at denne kritiserede adfærd kunne retfærdiggøre en legitim forventning fra klagerens side.
- 2.5 Under disse omstændigheder mener Ombudsmanden ikke, at klageren har påvist, at han har ret til skadeserstatning baseret på gældende retspraksis ved Fællesskabets domstole vedrørende de generelle principper for ansvar uden for kontraktforhold, der er fælles for medlemsstaternes love. Ombudsmanden bemærker, at klageren har mulighed for at indbringe sit krav for Retten i Første Instans.
- 3 Påstanden om manglende beskyttelse af EU's skatteyderes interesser**
- 3.1 Klageren gør gældende, at Kommissionen har udvist forsømmelse over for EU's skatteydere, idet beløb, der er tildelt støtteprogrammer, beskattes af de russiske myndigheder og anvendes til formål, som Europa-Parlamentet ikke har nogen kontrol med. Kommissionen skulle efter klagerens opfattelse på et tidspunkt efter 1991, da Tacis-programmet begyndte, have gjort yderligere hjælp til Rusland

⁷⁹ Art. 235: "Domstolen har kompetence til at afgøre tvister vedrørende de i artikel 288, stk. 2, omhandlede skadeserstatninger."
Art. 288, stk. 2: "For så vidt angår ansvar uden for kontraktforhold, skal Fællesskabet i overensstemmelse med de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, erstatte skader forvoldt af dets institutioner eller af dets ansatte under udøvelsen af deres hverv."

⁸⁰ F.eks. sag T-113/96, *Édouard Dubois mod Rådet og Kommissionen*, Sml. 1998 II, s. 125.

⁸¹ (1991-3) Forordn. 2157/91, art. 6, stk. 3, EFT 1991 L 201, s. 2; (1993-5) Forordn. 2053/93, art. 7, stk. 3, EFT 1993 L 187s. 1; (1996-9) Forordn. 1279/96, art. 6, stk. 3, EFT 1996 L 165, s. 1.

⁸² Dom af 17. december 1998 i sag T-203/96, *Embassy Limousines mod Europa-Parlamentet*.

afhængig af ratifikation af protokollen fra 1991 og senere af de generelle bestemmelser, der blev undertegnet i 1997.

- 3.2 Som nævnt i ovenstående punkt 2.3 hedder det i flere på hinanden følgende rådsforordninger, som udgør grundlaget for Tacis-programmet, at skatter ikke skal finansieres af Fællesskabet. Dette aspekt af klagen drejer sig primært om Kommissionens ansvar for korrekt gennemførelse af Fællesskabets budget. Det fremgår derfor, at dette punkt falder ind under Revisionsrettens sagsområde, idet denne *“efterprøver lovligheden og den formelle rigtighed af indtægterne og udgifterne og sikrer sig, at den økonomiske forvaltning har været forsvarlig”* (EF-traktatens art. 248, stk. 2).
- 3.3 Under anvendelse af princippet om, at et kontrolorgan med et generelt mandat må vige for et særorgan, finder Ombudsmanden det ikke begrundet at fortsætte sin undersøgelse af dette aspekt af klagen. Han vil underrette Revisionsretten om sagen.

KONKLUSION

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage, er det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkninger:

God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen bør undgå at give vildledende oplysninger. I 1995 indføjede Kommissionen i sin kontrakt med det firma, klageren arbejdede for som Tacis-konsulent i Rusland, en bestemmelse om fritagelse for beskatning, selv om den vidste, at den relevante internationale aftale ikke var blevet ratificeret af de sovjetiske eller de russiske myndigheder. Den burde have været klar over, at dette kunne vildlede kommende konsulenter om deres skattemæssige stilling.

God forvaltningsskik kræver også, at Kommissionen besvarer borgernes forespørgsler. På baggrund af Ombudsmandens undersøgelser fremgår det, at Kommissionen ikke informerede klageren om sine aktiviteter inden for en rimelig frist, selv om den greb ind over for de russiske myndigheder på klagerens vegne.

Med hensyn til fejl eller forsømmelser påvist under ovenstående punkt 1 mener Ombudsmanden ikke, at klageren har påvist, at han har ret til skadeserstatning baseret på gældende retspraksis ved Fællesskabets domstole. Klageren har mulighed for at indbringe sit krav for Retten i Første Instans. Med hensyn til fejl eller forsømmelser påvist under ovenstående punkt 2, og da dette aspekt af sagen vedrørte et overstået hændelsesforløb, kunne det ikke lade sig gøre at finde en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

AFSLUTNING AF ANTIDUMPINGPROCEDURE*AFGØRELSE OM KLAGE 650/98/(PD)/GG OVER EUROPA-KOMMISSIONEN***KLAGEN****Baggrund**

I juni 1998 indgav en tysk virksomhed en klage over, at Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber havde besluttet at afslutte en antidumping-procedure.

Klagerens påstande

Klageren fremsatte følgende påstande:

- 1 Kommissionens vurdering af de faktiske omstændigheder var forkert
- 2 Kommissionen manipulerede med dokumentationen og
- 3 dokumentation og bevismateriale blev enten fejlfortolket eller bevidst ignoreret af Kommissionen.

Disse påstande var baseret på følgende klagepunkter, som klageren fremsatte:

Definitionen af den pågældende vare var utilfredsstillende og skulle have været udvidet. Der havde fundet import sted til EF fra tredjelande i den pågældende periode, og Kommissionen havde ikke behandlet den relevante dokumentation eller undersøgt sagen. Der var afgivet tilbud fra Folkerepublikken Kina om at levere den pågældende vare til kunder i EF. Kommissionens påstand om, at den kinesiske producent fremstillede en lang række andre varer og derfor formentlig ikke var interesseret i den pågældende vare, blev ikke underbygget af den fremlagte dokumentation. Der var ingen beviser til støtte for argumentet om, at en omlægning af produktionen til den pågældende vare ville være forbundet med betydelige omkostninger for den kinesiske producent. Det forhold, at den kinesiske eksportør havde anmodet om en fornyet undersøgelse af sit tilsagn, viste, at eksportøren rent faktisk var interesseret i at eksportere til EF.

UNDERSØGELSEN

Klagen blev videresendt til Kommissionen til udtalelse.

Kommissionens udtalelse

I sin udtalelse fremsatte Kommissionen følgende bemærkninger vedrørende klagen:

Ifølge de rapporter, som eksportøren havde udarbejdet i henhold til det nævnte tilsagn, og de Eurostat-tal, som Kommissionen havde til rådighed, havde der ikke været nogen import af den pågældende vare siden 1989. I forbindelse med den fornyede undersøgelse havde klageren nægtet at fremlægge en række væsentlige oplysninger for Kommissionen. Kommissionen havde undersøgt alt det materiale, der forelå, og var nået frem til den konklusion, at antidumpingforanstaltningerne ikke længere var

berettigede på grundlag af følgende faktiske omstændigheder: For det første var der sket en betydelig diversificering af den pågældende vare til fordel for andre varer som følge af lanceringen af substituerende varer. Denne nedgang i efterspørgslen var hovedårsagen til en eventuel skade, som klageren måtte have lidt. Denne konklusion blev forstærket af, at der ikke havde fundet import sted siden 1989. For det andet havde priserne på den pågældende vare, selv om produktionen og salget var faldet, vist en relativ forbedring, og prisen på det væsentligste råstof var faldet. Klageren havde således været i stand til at opnå en tilfredsstillende rentabilitet. Endelig havde der ikke været anledning til at formode, at der igen ville opstå dumping eller blive forvoldt skade, hvis antidumpingforanstaltningerne bortfaldt.

Hvad angik den angiveligt forkerte vurdering af de faktiske omstændigheder, havde klagerens nægtelse af at fremlægge visse væsentlige oplysninger gjort, at Kommissionen ikke havde andet valg end at basere sig på de oplysninger, der allerede forelå. Klageren havde ikke fremlagt dokumentation for, at Kommissionens resultater var forkerte.

Det samme gjorde sig stort set gældende med hensyn til påstanden om, at Kommissionen havde manipuleret med dokumentationen. Det var rimeligt at antage, at da der ikke havde været nogen import siden 1989, ville de problemer, som klageren måtte have oplevet, være blevet mindre, hvis de ikke var forsvundet. Enhver antydning af, at der var blevet manipuleret med dokumentationen for bevidst at nå frem til et resultat, som var ugunstigt for klageren, kunne således ikke godtages.

Med hensyn til den tredje påstand skulle den omstændighed, at klageren ikke havde fremlagt oplysninger, betragtes som væsentlig. Det var vanskeligt at ignorere eller fejlfortolke oplysninger, som ikke var blevet fremlagt. Det materiale, der var blevet fremlagt, havde været irrelevant. Udvidelsen af undersøgelsen til at omfatte forskelligt definerede varer havde nødvendiggjort en ny undersøgelse på grundlag af en klage. Den dokumentation, der var fremlagt i forbindelse med importen, var blevet afvist som utilstrækkelig. Formålet med antidumpingforanstaltninger var ikke at forhindre samhandel, men derimod at eliminere skade forårsaget af illoyal handelspraksis. Den fremlagte dokumentation indeholdt ingen tegn på, at den pågældende import var enten dumpingimport, i tilstrækkelige mængder eller til priser, som kunne betragtes som skadevoldende, eller i strid med betingelserne i tilsagnet. Der havde heller ikke været noget acceptabelt bevis for, at den påståede import var af kinesisk oprindelse. Der kunne ikke tages hensyn til visse af klagerens oplysninger, da de henvisede til en periode uden for undersøgelsesperioden. Ingen relevant dokumentation var bevidst blevet ignoreret eller fejlfortolket.

Kommissionen understregede endvidere, at klageren kunne have indbragt den omstridte afgørelse for Fællesskabets domstole.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage og understregede sin opfattelse af, at den kendsgerning, at den pågældende vare var blevet

importeret til EF i den pågældende periode, også blev bekræftet af Eurostat-tallene.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Anmodning om yderligere oplysninger

På baggrund af ovenstående fandt Ombudsmanden, at han behøvede yderligere oplysninger for at kunne videreføre undersøgelsen af klagen. I sin skrivelse af 27. maj 1999 anmodede Ombudsmanden derfor Kommissionen om (1) at oplyse, om den var af den opfattelse, at den pågældende vare var (eller ikke var) blevet importeret til EF siden 1989, og hvorfor den i givet fald havde fundet, at det ikke var godtgjort, at denne import var af kinesisk oprindelse, samt at kommentere klagerens påstand om, at det fremgik af Eurostat-tallene (og tallene fra Statistisches Bundesamt), at der rent faktisk havde fundet en sådan import sted, og at fremlægge de Eurostat-tal, som den baserede sig på, (2) at kommentere klagerens påstand om, at de forskellige varer, som Kommissionen havde henvist til, ikke blev fremstillet af den kinesiske *producent*, men af en anden virksomhed og (3) at anføre, hvilken dokumentation Kommissionen havde baseret sig på til støtte for sin konklusion, at det i betragtning af de omkostninger, som ville være forbundet med at omlægge produktionen til den pågældende vare, og på baggrund af den højere rentabilitet af andre produkter, ville være usandsynligt, at der ville finde eksport sted af den pågældende vare til EF.

I sit svar af 27. juli 1999 fremsatte Kommissionen følgende bemærkninger:

Kommissionen fandt, at der ikke havde været nogen import af den pågældende vare siden 1989. De toldkodekser, som den pågældende vare var omfattet af, var "ex"-koder, hvilket betød, at disse kodekser ikke kun dækkede den pågældende vare, men også omfattede andre varer. For en mere præcis analyse ville Taric-koderne skulle anvendes (officielle Eurostat-koder, som Kommissionen anvender ved administrationen af antidumping-foranstaltninger). På grundlag af de 10-cifrede Taric-koder fremgik det, at der var blevet importeret en mindre mængde til Fællesskabet fra Kina under de pågældende koder. Disse mængder var imidlertid ubetydelige og kunne ikke udlægges som et bevis for, at det var sandsynligt, at EF-producenten igen ville blive påført materiel skade. Endvidere var pris- og mængdeforholdene så forskellige fra dem, der blev iagttaget som led i undersøgelsen, at Kommissionen konkluderede, at den vare, der var importeret under disse 10-cifrede koder, ikke var den vare, som undersøgelsen vedrørte. Klageren havde ikke påvist noget andet. Der var ingen modsigelse i Kommissionens bemærkninger af 23. september 1998. Når der på side 5 i disse bemærkninger blev henvist til import, som var "enten dumpingimport, i tilstrækkelige mængder eller til priser, som kunne betragtes som skadevoldende, eller i strid med betingelserne i tilsagnet", henvistes der til de tal, som ifølge klageren angiveligt var bevis for dumpingimport, ikke til de Eurostat-tal, som Kommissionen havde til rådighed, og som ikke viste nogen import af den pågældende vare fra Kina.

Det kontrolbesøg, der var blevet aflagt hos den uafhængige importør, der er henvist til i pkt. 5 c) i den omstridte afgørelse, bekræftede også, at der ikke havde fundet import sted.

Klageren havde fremlagt statistiske oplysninger fra Statistisches Bundesamt, som indeholdt en 11-cifret kode for import fra Kina. Kommissionen havde ikke været i stand til at godtage disse tal, da klageren ikke havde påvist, at de tyske statistiske oplysninger vedrørte den pågældende vare.

Oplysningerne om de varer, som den kinesiske producent fremstillede, og om de omkostninger, der var forbundet med at omlægge produktionen, havde været af ikke-fortrolig art, var derfor blevet set af klageren og var ikke blevet anfægtet af denne.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger imødegik klageren de argumenter, som Kommissionen havde fremført. Kommissionen burde efter klagerens opfattelse have undersøgt al import til EU fra tredjelande. Klageren anmodede endvidere Ombudsmanden om at træffe personlige forholdsregler over for kommissionstjenestemændene med ansvar for antidumpingproceduren, da de ikke havde opfyldt deres forpligtelser.

AFGØRELSEN

1 Forkert vurdering af de faktiske omstændigheder og fejlfortolkning af dokumentation

- 1.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen havde vurderet de faktiske omstændigheder forkert, da den traf afgørelse om at lade antidumpingtolden bortfalde. Klageren gjorde desuden gældende, at Kommissionen havde fejlfortolket eller bevidst ignoreret bevismateriale eller dokumentation, som var blevet fremlagt. Selv om klageren fremsatte to særskilte påstande i denne henseende, syntes indholdet af disse påstande at være praktisk talt ens. Det var derfor hensigtsmæssigt at undersøge disse påstande under ét.
- 1.2 Klageren gjorde navnlig gældende, at Kommissionen ikke havde taget højde for, at der havde fundet import sted til EF fra tredjelande i den pågældende periode. Endvidere gjorde klageren gældende, at Kommissionen heller ikke havde underbygget sin påstand om, at den kinesiske producent fremstillede en lang række andre varer, og sit argument om, at en omlægning af produktionen til den pågældende vare ville være forbundet med betydelige omkostninger for den kinesiske producent og derfor var usandsynlig.
- 1.3 Kommissionen svarede, at der ikke havde været nogen import af den pågældende vare fra Kina siden 1989, og at den havde undersøgt al foreliggende dokumentation, inden den var nået frem til den konklusion, at det ikke længere var berettiget at opretholde antidumpingforanstaltningerne.

- 1.4 Klageren gjorde oprindeligt også indvendinger imod, at Kommissionen havde nægtet at udvide anvendelsesområdet for antidumpingforanstaltningerne til at omfatte andre varer. Klageren syntes imidlertid ikke længere at fastholde dette punkt. Selv hvis det modsatte havde været tilfældet, syntes Kommissionens opfattelse, at en sådan udvidelse ville have krævet en (ny) klage, rimelig.
- 1.5 God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen tager hensyn til al relevant dokumentation, når den træffer afgørelse om, hvorvidt antidumpingforanstaltninger skal opretholdes. I sin omstridte afgørelse gjorde Kommissionen gældende, at der ikke havde været nogen import af den pågældende vare siden 1989. Kommissionen erklærede endvidere, at klageren ikke have fremlagt tilstrækkelige beviser for sin påstand om, at antidumpingforanstaltningerne var blevet omgået ved hjælp af import via tredjelande såsom Schweiz. Selv om Kommissionen også henviste til andre faktorer, som der ikke hersker alvorlig uenighed om mellem parterne (dvs. nedgangen i efterspørgslen), til underbygning af sin konklusion, at antidumpingtolden ikke burde opretholdes, er det klart, at det forhold, at der ikke havde været nogen import, spillede en væsentlig rolle i denne forbindelse.
- 1.6 Til støtte for sin påstand om, at der i modsætning til Kommissionens opfattelse rent faktisk havde fundet en sådan import sted, havde klageren forelagt Kommissionen statistiske oplysninger fra Statistisches Bundesamt, som viste import fra Kina. Kommissionen anførte, at disse tal var irrelevante, da de vedrørte en anden vare. Ved en første betragtning syntes den fremlagte dokumentation imidlertid at bekræfte, at en vare, der svarede til definitionen på den pågældende vare, var blevet importeret til EF fra Kina i den pågældende periode. Det argument, som Kommissionen havde fremført, var således ikke overbevisende.
- 1.7 Kommissionen anførte imidlertid, at for en mere præcis analyse ville de såkaldte Taric-koder skulle anvendes. Selv hvis dette var korrekt, forholdt det sig fortsat således, at de statistiske oplysninger fra Eurostat, som Kommissionen havde fremsendt efter anmodning fra Ombudsmanden, rent faktisk viste import fra Kina. I sit svar på anmodningen om yderligere oplysninger erkendte Kommissionen, at der havde fundet import sted, men erklærede, at "pris- og mængdeforholdene" i forbindelse med denne import havde været af en sådan art, at den vare, der var blevet importeret under disse koder, ikke kunne have været den vare, som undersøgelsen vedrørte. Kommissionen præciserede imidlertid ikke, hvad disse "pris- og mængdeforhold", som den angiveligt skulle have taget hensyn til her, nøjagtigt var. Ydermere indeholdt den omstridte afgørelse ikke nogen henvisning til sådanne betragtninger. Endelig, og vigtigst, gjorde Kommissionen således i realiteten gældende, at selv disse statistiske oplysninger ikke var tilstrækkelige til at fastslå den pågældende vares art. Kommissionen erklærede imidlertid selv, at disse statistiske oplysninger blev anvendt til administrationen af antidumpingforanstaltninger. Kommissionen var ikke kommet med nogen forklaring i et

forsøg på at rydde denne modsigelse af vejen. Det skulle under alle omstændigheder bemærkes, at de statistiske oplysninger fra Eurostat, som Kommissionen fremlagde, syntes at være de umiddelbare beviser for, at den pågældende vare var blevet importeret til EF fra Kina i den pågældende periode. Det argument, som Kommissionen havde fremført, var derfor ikke overbevisende.

- 1.8 Kommissionen gjorde gældende, at de pågældende mængder havde været "mindre" og blev betragtet som "ubetydelige". Ombudsmanden var ikke i stand til at behandle dette spørgsmål på grundlag af de fremlagte tal. Det skulle imidlertid påpeges, at det pågældende argument ikke fandtes nogen steder i den omstridte afgørelse. Tværtimod var det kategorisk anført i afgørelsen, at der "ikke [havde været] nogen import", og at klageren havde haft monopol i EF. Det kunne ikke anses for at være god forvaltningsskik ikke at basere en afgørelse på de deri nævnte argumenter, men på argumenter, som først blev fremført over for en interesseret part, da vedkommende indgav en klage til Ombudsmanden. Det samme var tilfældet med påstanden om, at det kontrolbesøg, der var blevet aflagt hos den uafhængige importør, også havde bekræftet, at der ikke havde fundet import sted. Denne påstand blev fremført første gang i Kommissionens svar på Ombudsmandens anmodning om yderligere oplysninger.
- 1.9 Af de statistiske oplysninger fra Statistisches Bundesamt, som klageren fremlagde, fremgik det også, at der tilsyneladende havde været en betydelig import fra Schweiz. Kommissionen anførte i den omstridte afgørelse, at denne import fra irrelevant. Der forelå ingen beviser for denne påstand. I sin udtalelse om klagen anførte Kommissionen, at der ikke havde været noget acceptabelt bevis for, at den påståede import var af kinesisk oprindelse. Dette argument syntes ikke at have været fremført i afgørelsen.
- 1.10 Da dokumentationen for denne import var blevet fremsendt til Kommissionen af klageren, var Kommissionens påstand om, at klageren ikke havde fremlagt væsentlige oplysninger, irrelevant i denne forbindelse.
- 1.11 Med hensyn til klagerens påstand om, at Kommissionen fejlagtigt havde lagt til grund, at den kinesiske producent også producerede en lang række andre varer, skulle det påpeges, at den brochure fra den kinesiske producent, som klageren selv havde fremsendt, henviste til en produktion af andre varer. Under disse omstændigheder fandt Ombudsmanden, at der ikke var tilstrækkelig dokumentation for, at Kommissionen havde begået en fejl ved at henholde sig til, at den kinesiske producent fremstillede en række andre varer end den pågældende vare.
- 1.12 Som svar på klagerens påstand om, at der ikke var nogen beviser for påstanden om, at en omstilling af produktionen til den pågældende vare ville være forbundet med betydelige omkostninger for den kinesiske producent og således være usandsynlig, gjorde Kommissionen endelig gældende, at de pågældende oplysninger havde været af

ikke-fortrolig art, havde således været tilgængelige for klageren og var ikke blevet anfægtet på daværende tidspunkt. Selv hvis klageren imidlertid skulle have set de pågældende dokumenter (hvilket klageren benægtede), var det fortsat en kendsgerning, at klageren i sit brev af 30. marts 1998 havde anfægtet Kommissionens synspunkt. Det argument, som klageren baserede sig på i denne forbindelse, var ikke uden en vis overbevisning. Kommissionen syntes imidlertid ikke at have taget hensyn til dette argument, da den vedtog sin afgørelse.

- 1.13 God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen tager hensyn til alle faktiske omstændigheder og argumenter, når den vedtager afgørelser. I den foreliggende sag havde Kommissionen ikke taget behørigt hensyn til dokumentationen og klagerens argumenter, for så vidt angik import fra tredjelande og omkostningerne for den kinesiske producent ved at omlægge sin produktion til den pågældende vare. Ombudsmanden konkluderede, at dette forhold udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Ombudsmanden ønskede imidlertid at tilføje, at denne konklusion ikke foregreb spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionens afgørelse var korrekt, for så vidt angik indholdet heraf. Det kunne selvfølgelig ikke udelukkes, at Kommissionen efter en passende undersøgelse af alt relevant bevismateriale og dokumentation kunne have været nået til den samme konklusion, som den gjorde i sin omstridte afgørelse.

2 Manipulation af dokumentation

- 2.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen havde manipuleret med dokumentationen, da den vedtog den omstridte afgørelse.
- 2.2 Ifølge Kommissionen var der intet, der tydede på, at Kommissionens havde manipuleret med dokumentationen for bevidst at nå frem til et resultat, som var ugunstigt for klageren.
- 2.3 Ombudsmanden fandt, at selv om Kommissionen efter hans opfattelse havde begået en fejl ved ikke at have taget passende hensyn til dokumentationen og klagerens argumenter, for så vidt angik de to ovennævnte spørgsmål, var der intet, der tydede på, at Kommissionen bevidst havde manipuleret med dokumentationen.
- 2.4 På baggrund af ovenstående syntes der ikke at have foreligget fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side, for så vidt angik den anden påstand, som klageren havde fremsat. Ombudsmanden fandt det derfor ikke nødvendigt, at han behandlede klagerens anmodning i brev af 20. september 1999 om at træffe forholdsregler over for kommissionstjenestemændene med ansvar for antidumpingproceduren.

KONKLUSION

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage forekom det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen tager hensyn til alle faktiske omstændigheder og argumenter, når den vedtager afgørelser. I den foreliggende sag havde Kommissionen ikke taget

behørigt hensyn til dokumentationen og klagerens argumenter, for så vidt angik import fra tredjelande og omkostningerne for den kinesiske producent ved at omlægge sin produktion til den pågældende vare. Ombudsmanden konkluderede, at dette forhold udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

Da dette klagepunkt vedrørte et overstået hændelsesforløb, var det ikke relevant at finde en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

UDSÆTTELSE AF MUNDTLIG PRØVE UNDER USÆDVANLIGE OMSTÆNDIGHEDER

Afgørelse om klage 687/98/BB over Europa-Kommissionen

KLAGEN

Klageren havde deltaget i den interne udvælgelsesprøve KOM/T/A/98. Han havde bestået to skriftlige prøver. Den 27. april 1998 aflagde han den mundtlige prøve.

Den 2. april 1998 havde han været udsat for en ulykke, som en uge senere medførte en alvorlig blodprop i hans ben. Klageren havde således ikke været i stand til at arbejde i mere end tre uger før tidspunktet for den mundtlige prøve. For at kunne deltage i prøven havde han genoptaget arbejdet. Han havde ikke anmodet om en udsættelse af prøvedatoen, da det klart fremgik af indkaldelsesbrevet, at dette ikke var muligt. Han var efter lægens forskrifter i medicinsk behandling, da han aflagde den mundtlige prøve. Medicinen gjorde han usædvanlig træt, en tilstand, som han forsøgte at opveje med en tilsvarende indtagelse af kaffe. I løbet af den mundtlige prøve oplevede han, at dette havde øget hans nervøsitet.

Den 15. maj 1998 fremsendte udvælgelseskomitéen et brev til ham med oplysning om resultaterne og besked om, at han ikke var bestået, da han kun havde opnået 88,33 point, mens kravet var mindst 90.

Den 25. maj 1998 klagede klageren over denne afgørelse og anmodede om en fornyet bedømmelse af sine prøveresultater. Den 10. juni 1998 bekræftede Kommissionen, at de opnåede point svarede nøjagtigt til dem, komitéen havde oplyst. Kommissionen var forstående over for klagerens situation og forklarede, at han kunne have kontaktet den ansvarlige for udvælgelsesprøven og redegjort for sit problem, da han genoptog arbejdet den 14. april 1998, eller han kunne alternativt have talt med medlemmerne af udvælgelseskomitéen ved den mundtlige prøves begyndelse; dette ville have gjort det muligt for dem at træffe de foranstaltninger, som de måtte have fundet nødvendige, f.eks. kunne de have udsat hans mundtlige prøve til et senere tidspunkt.

Den 23. juni 1998 skrev klageren igen til formanden for udvælgelseskomitéen. Han påpegede, at han først havde genoptaget arbejdet den 27. april 1998, den dag, hvor den mundtlige prøve skulle finde sted, og at det først var under den mundtlige prøve, at han blev klar over sin krops abnorme reaktion under stressende omstændigheder.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev videresendt til Kommissionen. I sin udtalelse fremsatte Kommissionen følgende bemærkninger:

Klageren mødte normalt til den mundtlige prøve og havde intet nævnt om eventuelle helbredsproblemer, hverken inden eller på selve dagen for prøvens afholdelse.

Først efter at være blevet informeret om de opnåede resultater underrettede klageren udvælgelseskomitéen om sin ulykke og sine helbredsproblemer. Ansøgeren havde hverken kontakten den ansvarlige for udvælgelsesprøvens organisering eller nævnt problemet for medlemmerne af udvælgelseskomitéen under den mundtlige prøve, således at der kunne have været taget skridt til at ændre datoen for prøvens afholdelse.

Kommissionen påpegede, at den ikke kunne tilbyde ansøgeren mulighed for at aflægge endnu en mundtlig prøve eller genoptage proceduren, når udvælgelsesprøven var afsluttet.

Kommissionen gjorde opmærksom på, at såfremt de underrettes herom af ansøgerne, træffer både Ansættelseskontoret og udvælgelseskomitéerne alle mulige foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at sikre en korrekt gennemførelse af de mundtlige prøver, såfremt usædvanlige omstændigheder forhindrer en ansøger i at møde op på det tidspunkt, der fremgår af indkaldelsen.

Af organisationsmæssige årsager er det ikke muligt at medtage en formulering i indkaldelserne til deltagelse i den mundtlige prøve, hvorved ansøgerne efter forgodtbefindende havde mulighed for at ændre datoen og tidspunktet for samtalen. Hvis dette var tilfældet, ville ansøgerne blive tilskyndet til at fremkomme med alle mulige forskellige årsager (familiemæssige el.lign., herunder f.eks. bryllup, fødsel, ferier osv.), som de allerede gør for at få ændret datoen og tidspunktet for samtalen.

Kommissionen er af den opfattelse, at når der opstår et virkeligt problem, træffes alle mulige foranstaltninger, når ansøgerne giver behørig besked, eller når der bemærkes et virkeligt problem, hvilket ikke var tilfældet i denne sag.

Klagerens bemærkninger

Klageren fastholdt sin klage. Han understregede, at det fremgik af indkaldelsesbrevet, at det ikke var muligt at ændre datoen for den mundtlige prøve. Hvis han havde været klar over, at det havde været muligt at ændre datoen for hans mundtlige prøve, ville han have anmodet herom. Endvidere havde komitéen antaget, at han havde genoptaget arbejdet to uger tidligere end det faktiske tidspunkt. Ifølge klageren havde det medicinske problem først givet sig til kende under den mundtlige prøve, og han havde derfor ikke været i stand til at underrette nogen herom forinden.

AFGØRELSEN

1 Usædvanlige omstændigheder i forbindelse med den mundtlige prøve

- 1.1 Klageren gjorde gældende, at han under den mundtlige prøve i forbindelse med den interne udvælgelsesprøve KOM/T/A/98 efter lægens forskrifter var i medicinsk behandling som følge af en nylig ulykke. Det var først under den mundtlige prøve, at han blev klar over sin krops abnorme reaktion efter indtagelse af medicin. Han havde ikke anmodet om en udsættelse af prøvedatoen, da det klart fremgik af indkaldelsen, at det ikke var muligt.
- 1.2 I sin skrivelse af 10. juni 1998 gjorde Kommissionen klageren opmærksom på, at han kunne have kontakten den ansvarlige for udvælgelsesprøven, eller at han alternativt kunne have talt med medlemmerne af udvælgelseskomitéen ved den mundtlige prøves begyndelse, da dette ville have gjort det muligt for dem at træffe de foranstaltninger, som de måtte have fundet nødvendige, dvs. en udsættelse af hans mundtlige prøve til et senere tidspunkt. I sin udtalelse gjorde Kommissionen endvidere opmærksom på, at såfremt de underrettes herom af ansøgerne, træffer både Ansættelseskantoret og udvælgelseskomitéerne alle mulige foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at sikre en korrekt gennemførelse af de mundtlige prøver, såfremt usædvanlige omstændigheder forhindrer en ansøger i at møde op på det tidspunkt, der fremgår af indkaldelsen.
- 1.3 Den Europæiske Ombudsmand bemærkede, at der i indkaldelsen til ansøgeren var anført følgende:

“Je précise par ailleurs que l’organisation des épreuves ne permet pas de changer l’horaire qui vous a été indiqué.”

“(Jeg understreger i øvrigt, at organiseringen af prøverne ikke giver mulighed for at ændre det tidspunkt, der er meddelt Dem.)”

Som det imidlertid er blevet påpeget i afsnit 1.2 i denne afgørelse, gav Kommissionen både i sin skrivelse af 10. juni 1998 og i sin udtalelse udtryk for, at den var rede til at tage hensyn til usædvanlige omstændigheder.

- 1.4 Det fremgik af Ombudsmandens undersøgelse, at Kommissionen i praksis er rede til at træffe alle mulige foranstaltninger for at sikre en korrekt gennemførelse af de mundtlige prøver, såfremt usædvanlige omstændigheder forhindrer en ansøger i at møde op på det tidspunkt, der fremgår af indkaldelsen. Ombudsmanden fandt derfor, at Kommissionen af hensyn til god forvaltningsskik burde medtage en formulering i indkaldelserne til den mundtlige prøve, som gør ansøgerne opmærksom på denne mulighed.

2 Afvisning af at lade ansøgeren tage den mundtlige prøve om

- 2.1 Klageren, som havde deltaget i den mundtlige prøve, selv om han efter lægens forskrifter var i medicinsk behandling, anmodede senere

om, at udvalgskomitéen lod ham gå den mundtlige prøve om, efter at det var blevet meddelt ham, at han ikke havde bestået udvælgelsesprøven.

- 2.2 En udvælgelsesprøve skal gennemføres på grundlag af princippet om ligebehandling af ansøgerne. En overtrædelse af dette princip kan føre til, at udvælgelsesprøven annulleres. Dette kan være forbundet med betydelige finansielle og administrative omkostninger for administrationen.
- 2.3 Det fremgik af Kommissionens udtalelse, at Kommissionen ikke fandt, at den kunne tilbyde ansøgeren mulighed for at aflægge endnu en mundtlig prøve. Ombudsmanden bemærkede, at der ikke forelå nogen elementer, som tyder på, at Kommissionen overtrådte en bindende regel eller et bindende princip, da den traf afgørelsen om ikke at lade ansøgeren tage den mundtlige prøve om.
- 2.4 Ombudsmanden fandt derfor, at der ikke forelå et tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

KONKLUSION

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage forekom det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

Det fremgik af Ombudsmandens undersøgelse, at Kommissionen i praksis er rede til at træffe alle mulige foranstaltninger for at sikre en korrekt gennemførelse af de mundtlige prøver, såfremt usædvanlige omstændigheder forhindrer en ansøger i at møde op på det tidspunkt, der fremgår af indkaldelsen. Ombudsmanden fandt derfor, at Kommissionen af hensyn til god forvaltningsskik burde medtage en formulering i indkaldelserne til den mundtlige prøve, som gør ansøgerne opmærksom på denne mulighed.

Da dette klagepunkt vedrørte et overstået hændelsesforløb, var det ikke relevant at finde en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

NB: Den 15. december 1999 underrettede Kommissionen Ombudsmanden om, at den er rede til i indkaldelserne til mundtlige prøver at medtage en sætning, hvoraf det fremgår, at tidspunktet og datoen for prøvens afholdelse kan ændres under usædvanlige omstændigheder. Ansøgeren skal stille en skriftlig anmodning til kontoret med ansvar for ansættelsespolitikken og fremlægge al nødvendig dokumentation som bevis.

UNØDIG FORSINKELSE VED BESVARELSE AF KORRESPONDANCE

Afgørelse om klage 723/98/BB over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juli 1998 klagede W. til Ombudsmanden over en påstået mangel på eller afvisning af at give oplysninger, unødigt forsinkelse og forsømmelse med hensyn til besvarelse af den korrespondance, han havde sendt til Europa-Kommissionen.

Den 28. november 1997 havde klageren skrevet til Kommissionen og klagede over, at de finske myndigheder havde overtrådt forordning (EØF) 918/83, og at de finske toldmyndigheder havde overtrådt den finske alkohollov 306/97 ved at konfiskere to flasker 96% ethylalkohol ved indrejse i Fællesskabet. Den 20. januar 1998 informerede Kommissionens GD XXI ham om, at hans skrivelse var blevet videresendt til GD VI for dér at blive behandlet af den pågældende afdeling. I denne skrivelse angav Kommissionen, at klageren for alle yderligere oplysninger kunne kontakte lederen af afdeling E.2 (GD VI).

Den 27. april 1998 sendte klageren en skrivelse til lederen af afdeling E.2, hvori han bad Kommissionen om at gribe ind over for de finske myndigheder. Denne anmodning blev gentaget i skrivelse af 4. juni 1998. Kommissionen besvarede ikke denne korrespondance.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I udtalelsen anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

- Klageren forklarede, at de finske myndigheder havde konfiskeret to flasker 96% vol. alkohol importeret fra Estland, hvilket ifølge ham var en overtrædelse af forordning (EØF) 918/83;
- Kommissionen sendte en skrivelse den 20. januar 1998, hvori det meddelte klageren, at den afdeling, der behandlede sagen, var GD VI, afdeling E.2;
- Den 27. april 1998 skrev klageren til GD VI og bad om, at Kommissionen greb ind over for de finske myndigheder. Anmodningen blev gentaget i en skrivelse sendt den 4. juni 1998, hvori klageren gav udtryk for, at han agtede at klage til Den Europæiske Ombudsmand, hvis ikke han modtog omfattende oplysninger om, hvordan Kommissionen havde behandlet sagen;
- Forordning (EØF) 918/83 giver ikke en ubetinget ret til at importere den pågældende vare toldfrit. Toldfrihed gælder kun produkter, der kan importeres legitimt, og en medlemsstat kan forbyde eller begrænse import af visse produkter for eksempel af hensyn til forbrugernes sundhed;

- Der findes ikke nogen fælles markedsordning for alkohol på fællesskabsniveau;
- Den 12. februar 1998 bad den finske regering Kommissionen om at indføre en bestemmelse i EF's lovgivning for at slå fast, at det maksimale indhold af alkohol for spirituøse drikke skulle være 80%. Sagen har været drøftet i gennemførelsesudvalget for spirituøse drikke, og drøftelserne fortsætter;
- Det spørgsmål, klageren rejste, havde også forbindelse med det bredere spørgsmål om udsigterne for alkoholmonopolet i Finland, som for øjeblikket undersøges grundigt af Kommissionen;
- Kommissionen beklagede, at klageren ikke havde modtaget et svar tidligere, idet hans klage drejede sig om spørgsmål, der var under drøftelse, hvorfor Kommissionen ikke havde de nødvendige elementer til at kunne give et definitivt svar;
- Kommissionen lovede straks at sende en skrivelse til klageren og en kopi til Den Europæiske Ombudsmand til orientering.

Klagerens bemærkninger

Klageren fastholdt sin klage og meddelte, at han frem til den 19. november 1998 endnu ikke havde modtaget noget svar fra Kommissionen, og at denne derfor ikke havde fulgt principperne for god forvaltningsskik.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Kommissionen havde sendt svaret til klageren den 30. november 1998. Klageren bekræftede senere, at han havde modtaget dette svar.

Det skal bemærkes, at Kommissionen ikke i sit svar til klageren undskyldte den unødige forsinkelse.

AFGØRELSEN

Unødigt forsinkelse ved besvarelse af korrespondance

- 1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen hverken havde besvaret hans skrivelse af 28. november 1997, hvori han klagede over, at de finske myndigheder havde overtrådt fællesskabslovgivningen, eller hans rykkerskrivelser til GD VI af 27. april 1998 og 4. juni 1998.
- 2 Den 20. januar 1998 havde Kommissionen sendt klageren en bekræftelse på modtagelse af klagen og meddelt ham, at hans skrivelse var blevet sendt til behandling i den pågældende afdeling, som var GD VI, afdeling E.2. I sin udtalelse anførte Kommissionen, at det spørgsmål, klageren rejste i sine skrivelser, var under drøftelse, og at Kommissionen ikke havde de nødvendige elementer til at kunne give et definitivt svar. Derfor havde Kommissionen ikke besvaret klagerens korrespondance.
- 3 God forvaltningsskik kræver, at klagere, der skriver til Kommissionen, modtager et svar inden for en rimelig frist.

- 4 Det var først den 30. november 1998, efter at Ombudsmanden havde bedt om at få en udtalelse fra Kommissionen, at GD VI i hovedtræk gav et svar på klagerens skrivelse af 28. november 1997. Dette kunne ikke anses for at være en rimelig frist for besvarelse af korrespondance. Det var derfor et tilfælde af fejl eller forsømmelser, at Kommissionen først den 30. november 1998 havde besvaret klagerens korrespondance af 28. november 1997.

KONKLUSION

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af denne klage var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

God forvaltningsskik kræver, at klagere, der skriver til Kommissionen, modtager et svar inden for en rimelig frist. Det var derfor et tilfælde af fejl eller forsømmelser, at Kommissionen først den 30. november 1998 besvarede klagerens korrespondance af 28. november 1997.

Da dette aspekt af sagen vedrørte et overstået hændelsesforløb, kunne det ikke lade sig gøre at finde en mindelig løsning på sagen. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

Kommissionen forklarede i sin udtalelse, at den ikke havde de nødvendige elementer til at kunne give klageren et definitivt svar. Dette er imidlertid ingen begrundelse for, at Kommissionen ikke inden for en rimelig frist besvarer korrespondancen.

ALMINDELIG UDVÆLGELSESPRØVE AFHOLDT AF EUROPA-KOMMISSIONEN: UDVÆLGELSESKOMITÉ'S AFSLAG PÅ AT GIVE AKTINDSIGT I ANSØGERENS RETTEDE PRØVEBESVARELSER

Afgørelse om klage 1239/98/IP over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I november 1998 indgav klageren, som havde deltaget i den almindelige udvælgelsesprøve KOM/A/1049 med henblik på oprettelse af en reserve-liste over fuldmægtige inden for økonomisk forvaltning og revision, en klage til Den Europæiske Ombudsmand. Klagen vedrørte udvælgelseskommitéens afslag på at give ham udførlige oplysninger om de rettelser, der var foretaget af hans skriftlige prøver, og Kommissionens afslag på at give ham en kopi af sine egne rettede prøvebesvarelser.

I juli 1998 informerede formanden for udvælgelseskommitéen klageren om, at hans pointtal for prøverne b), c) og d) havde været 14,748. Da der skulle opnås mindst 15 point, blev han informeret om, at de øvrige tre prøver e), f) og g) ikke ville blive rettet. Klageren skrev til udvælgelseskommitéen og anmodede om at få foretaget en ny bedømmelse af sine prøvebesvarelser på grund af, at forskellen mellem det opnåede pointtal og mindstekravet kun var 0,252 point. Han anmodede endvidere om flere oplysninger om de

kriterier, som komitéen havde anvendt til sin bedømmelse af prøverne, samt en kopi af sine egne rettede prøvebesvarelser.

Udvælgelseskomitéen svarede, at en sammenligning mellem de point, han havde opnået, og de rettelser, som opgaveretterne havde foretaget, ikke havde vist nogen uoverensstemmelse. Med hensyn til klagerens anmodning om at få aktindsigt i sine rettede prøvebesvarelser afviste udvælgelseskomitéen denne anmodning med henvisning til den fortrolige karakter af sit arbejde.

R. indgav således en klage til Ombudsmanden, hvori han gjorde følgende gældende:

- (1) efter hans opfattelse havde Kommissionen kun kontrolleret, om der var overensstemmelse mellem de point, som opgaveretterne havde givet, og dem, der var blevet meddelt ham, i stedet for at foretage en ny bedømmelse af hans prøvebesvarelser
- (2) Kommissionen havde ikke stillet flere oplysninger til rådighed for ham om bedømmelseskriterierne
- (3) Kommissionen overtrådte adfærdskodeksen i bilaget til Kommissionens afgørelse om aktindsigt i Kommissionens dokumenter (94/90/EKSF, EF, Euratom) ved ikke at give ham aktindsigt i hans rettede prøvebesvarelser.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Med hensyn til rettelserne i klagerens prøvebesvarelser anførte Kommissionen, at udvælgelseskomitéen efter en manuel kontrol havde bekræftet, at der ikke var sket nogen fejl. Klageren opnåede kun 14,748 point i prøve b), c) og d). Da han ikke havde opfyldt mindstekravet, blev han udelukket fra udvælgelsesprøven og informeret om resultaterne ved skrivelse fra formanden for udvælgelseskomitéen. Som anført i punkt VII.B i meddelelsen om udvælgelsesprøven rettes i første omgang stopprøve a), b), c) og d). I anden runde rettes besvarelserne af prøve e), f) og g) fra de 100 ansøgere, der sammenlagt for prøve a), b), c) og d) har opnået flest point, forudsat at de har opnået det fornødne antal point ved hver af disse prøver.

Kommissionen informerede om de point, der var opnået ved hver prøve, og hvordan de var blevet beregnet samt de bedømmelseskriterier, som udvælgelseskomitéen havde anvendt. Den gjorde endvidere udførligt rede for det pointsystem, der var anvendt i forbindelse med de forskellige prøver.

Med hensyn til den første stopprøve bestående af en række multiple choice-spørgsmål inden for de fagområder, som udvælgelsesprøven omfattede, blev der givet +1 for korrekt svar, "0" for manglende eller annulleret besvarelse og -0,333 for forkert svar.

Med hensyn til den anden, tredje og fjerde stopprøve blev der givet henholdsvis 0,333, 0,357 og 0,143 for korrekt svar, -0,111, -0,119 og -0,048 for forkert svar og "0" for manglende eller annulleret besvarelse.

På baggrund af disse kriterier sammenlagde institutionen de forskellige point, som klageren havde opnået i sine prøvebesvarelser, på grundlag af hans korrekte og forkerte svar samt de spørgsmål, der ikke var besvaret, eller hvor svarene var annulleret.

Hvad angik institutionens afslag på at give aktindsigt i de rettede besvarelser, fastholdt Kommissionen sin holdning og begrundede afslaget med den fortrolige karakter af udvælgelseskomitéens arbejde i henhold til artikel 6 i bilag III til tjenestemandsvedtægten.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse understregede klageren følgende:

Hvad angik anmodningen om en ny bedømmelse af hans prøvebesvarelser, understregede klageren, at udvælgelseskomitéen kun havde kontrolleret, om der var overensstemmelse mellem de point, som opgaveretterne havde givet, og dem, der var blevet meddelt ham, i stedet for at foretage en ny bedømmelse af hans prøvebesvarelser.

Med hensyn til anmodningen om at få oplyst de bedømmelseskriterier, som udvælgelseskomitéen havde anvendt ved rettelsen af prøvebesvarelserne, var klageren tilfreds med de forklaringer, som Kommissionen havde givet. Han tilføjede dog, at de point, som udvælgelseskomitéen havde givet for korrekte og forkerte svar og annulleret/manglende besvarelse, ikke svarede til de oplysninger, som ansøgerne havde fået under prøverne. Til underbygning af sin påstand henviste klageren til den "Vejledning for ansøgere", der var blevet udleveret på dagen for prøvernes afholdelse.

Forud for hver prøve fik ansøgerne udleveret et hæfte med praktiske oplysninger (udvælgelsesprøvens reference, prøvernes indhold, prøvernes varighed, pointsystem for svarene) samt de pågældende spørgsmål. På forsiden af hvert hæfte var anført, hvordan svarene blev bedømt: +1 for korrekt svar, -0,333 for forkert svar og "0" for manglende eller annulleret besvarelse. Den værdi, der var angivet for hver type svar, syntes således at være i strid med de oplysninger, som Kommissionen fremlagde i sin udtalelse.

Klageren bestred desuden Kommissionens holdning med hensyn til afvisningen af at give ham aktindsigt i hans egne rettede prøvebesvarelser under henvisning til den fortrolige karakter af udvælgelseskomitéens arbejde. Han var enig med Kommissionen i, at udvælgelseskomitéens arbejde skulle være fortroligt i forbindelse med opgaverettningen for at sikre en uafhængig og objektiv procedure. Men når opgaverettelsen var foretaget, skulle der ikke være nogen grund til at nægte ansøgerne aktindsigt i deres egne rettede prøvebesvarelser.

Klageren gjorde gældende, at Kommissionen ikke havde sørget for den nødvendige gennemsigtighed i sin ansættelsesprocedure, i strid med

adfærdskodeksen for aktindsigt i Kommissionens dokumenter. Efter hans opfattelse er de rettede prøvebesvarelser fra en ansøger i en almindelig udvælgelsesprøve ikke omfattet af nogen af undtagelserne i kodeksens generelle princip om "størst mulig adgang til de dokumenter, som Kommissionen ligger inde med".

Endelig understregede klageren, at der i den skrivelse fra udvælgelseskomitéen, hvori den afslog at give adgang til en kopi af hans rettede besvarelser, ikke blev nævnt noget om potentielle muligheder for at klage over udvælgelseskomitéens negative afgørelse. Det hedder imidlertid udtrykkeligt i kodeksen, at en afgørelse truffet af Kommissionen, hvorefter der ikke skal gives adgang til visse dokumenter, skal "angive de eksisterende klagemuligheder, dvs. anmodning om domstolsprøvelse eller indgivelse af klage til ombudsmanden [...]".

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Ved skrivelse af 5. juli 1999 anmodede Ombudsmanden Kommissionen om endnu en udtalelse om klagen. Formålet med denne skrivelse var at give Europa-Kommissionen lejlighed til at kommentere klagerens klagepunkt om, at den afgørelse, hvorefter han ikke blev givet aktindsigt i sine rettede besvarelser, ikke henviste til de eksisterende klagemuligheder, i strid med adfærdskodeksen i bilaget til afgørelsen om aktindsigt. Ombudsmanden anmodede endvidere Kommissionen om at udtale sig om påstanden om uoverensstemmelse mellem de kriterier, som udvælgelseskomitéen anvendte ved rettelsen af prøvebesvarelserne, og de oplysninger, som ansøgerne havde fået udleveret inden prøverne.

Kommissionens anden udtalelse

Med hensyn til det første punkt svarede Kommissionen blot, at ansøgere, der deltager i en almindelig udvælgelsesprøve, som alle EU-borgere har ret til at klage til Ombudsmanden eller retsinstanser over afgørelsen om ikke at give dem adgang til visse dokumenter.

Vedrørende de kriterier, som udvælgelseskomitéen anvendte ved rettelsen af prøvebesvarelserne, svarede institutionen, at klagerens klagepunkt i denne henseende var ubegrundet, da prøvebesvarelsen var blevet rettet ved hjælp af en optisk læser.

Med hensyn til aktindsigten i de rettede besvarelser fastholdt Kommissionen sin oprindelige holdning.

AFGØRELSEN

1 Ny bedømmelse af klagerens besvarelser

- 1.1 Klageren anmodede udvælgelseskomitéen om at få foretaget en ny bedømmelse af sine besvarelser, da der havde været en ubetydelig forskel mellem mindstekravet for at bestå de første prøver og de point, han havde opnået.
- 1.2 Kommissionen anførte i sin udtalelse, at der på grundlag af denne anmodning var foretaget endnu en manuel kontrol af klagerens besvarelser. Resultatet af denne anden bedømmelse viste, at der ikke

var sket nogen fejl i forbindelse med fastsættelsen af det antal point, som klageren havde fået tildelt.

- 1.3 Ifølge Fællesskabets retspraksis har en udvælgelseskomité ved bedømmelsen af resultaterne af prøver vidtgående skønsmålinger, som kun kan prøves med henblik på at afgøre, om udøvelsen heraf har været ugyldig som følge af en åbenbar vildfarelse eller magtfordrejning, eller om udvælgelseskomitéen klart har overskredet grænserne for sit skøn⁸³.

På grundlag af de oplysninger, som klageren havde fremlagt, fandt Ombudsmanden ingen beviser, som kunne rejse tvivl om udvælgelseskomitéens bedømmelse. Ombudsmanden konkluderede derfor, at udvælgelseskomitéen havde holdt sig inden for rammerne af sine retlige beføjelser. Der syntes derfor ikke at foreligge tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

2 Udvalgskomitéens kriterier ved udvælgelsen af ansøgere

- 2.1 Kommissionen redegjorde i sin udtalelse udførligt for de kriterier, som udvælgelseskomitéen havde anvendt ved bedømmelsen af prøvebesvarelsener. Disse kriterier vedrørte generelt pointgivning for hver type svar (korrekt/forkert svar, manglende/annulleret besvarelse) i hver prøve.
- 2.2 Efter at have sammenlignet disse værdier med pointsystemet i det hæfte, som blev udleveret til alle ansøgere forud for udvælgelsesprøven ("Vejledning for ansøgere"), bemærkede klageren, at disse kriterier ikke stemte overens.
- 2.3 Det fremgik således af forsiderne af disse hæfter, at svarene ville blive bedømt på følgende måde i forbindelse med de fire prøver: +1 for korrekt svar, "0" for manglende eller annulleret besvarelse og -0,333 for forkert svar.

I modsætning hertil beskrev Kommissionen i sin udtalelse et andet pointsystem for de enkelte prøver. Det fremgik, at det kun var i forbindelse med den første prøve, at der blev givet +1 for korrekt svar, "0" for manglende eller annulleret besvarelse og -0,333 for forkert svar. Hvad angik den anden, tredje og fjerde stopprøve, blev der givet henholdsvis 0,333, 0,357 og 0,143 for korrekt svar, -0,111, -0,119 og -0,048 for forkert svar og "0" for manglende eller annulleret besvarelse.

- 2.4 Den vejledning, som ansøgerne fik udleveret under udvælgelsesprøven, havde i det væsentlige til formål at give ansøgerne præcise oplysninger om indholdet af prøverne og pointgivning. På baggrund af disse oplysninger havde ansøgerne mulighed for på forhånd at beslutte, hvordan de ville gribe de forskellige prøver an, og hvorvidt de ville besvare de enkelte spørgsmål.

⁸³ Jf. sag T-46/93, *Fotini Michäel-Chiou mod Kommissionen*, Sml.Pers. 1994,II-929; præmis 48; sag 40/86, *Georges Kolivas mod Kommissionen*, Sml. 1987, s. 2643; præmis 11

- 2.5 God forvaltningsskik kræver, at institutionen giver borgerne klare og nøjagtige oplysninger.

Dette var ikke tilfældet med hensyn til den vejledning, der blev udleveret til ansøgerne inden begyndelsen af den almindelige udvælgelsesprøve KOM/A/1049, da de deri indeholdte oplysninger om rettelsen af prøvebesvarelsener ikke stemte overens med de kriterier, som udvælgelseskomitéen anvendte ved rettelsen af de første stopprøver. De oplysninger, som ansøgerne fik inden prøverne med hensyn til den reelle værdi, som de enkelte svar ville blive tillagt, kunne have forvirret dem.

- 2.6 For bedre at kunne afklare dette aspekt af sagen anmodede Ombudsmanden om endnu en udtalelse fra Kommissionen. I sit svar nævnte institutionen kun, at klagerens klagepunkt var ubegrundet, da prøvebesvarelsener var blevet rettet ved hjælp af en optisk læser. Ombudsmanden fandt derfor, at Kommissionen ikke havde svaret behørigt på det klagepunkt, som klageren havde fremført.

Både det forhold, at Kommissionen ikke gav ansøgerne klare og entydige oplysninger om indholdet af prøverne og pointgivningen, og at institutionen ikke gav et præcist svar på punkter, som klageren havde rejst i sin klage, udgjorde derfor et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

3 Aktindsigt i klagerens prøvebesvarelsener

- 3.1 En af klagerens klagepunkter vedrørte udvælgelseskomitéens afslag på at give ham adgang til en kopi af hans rettede besvarelsener.
- 3.2 Det materielle spørgsmål om aktindsigt i rettede besvarelsener havde været behandlet som led i en undersøgelse på eget initiativ, som Den Europæiske Ombudsmand havde indledt om fortrolighed i forbindelse med Kommissionens ansættelsesprocedurer (undersøgelse på eget initiativ 1004/97/PD)⁸⁴. På grundlag af denne undersøgelse udarbejdede Ombudsmanden en særlig rapport om spørgsmålet, som blev fremsendt til Europa-Parlamentet den 18. oktober 1999.
- 3.3 Ombudsmanden fandt derfor, at det ikke var nødvendigt at videreføre undersøgelsen af dette aspekt af sagen og underrettede klageren om resultatet af denne procedure.

4 Påstand om overtrædelse af adfærdskodeksen for aktindsigt i Kommissionens og Rådets dokumenter

- 4.1 Klageren gjorde gældende, at der i den afgørelse, hvorved han fik afslag på at få aktindsigt i sine rettede besvarelsener, ikke blev henvist til de eksisterende klagemuligheder, dvs. anmodning om domstolsprøvelse og indgivelse af klage til Den Europæiske Ombudsmand som fastsat i afsnittet om behandling af bekræftende begæringer i adfærdskodeksen for aktindsigt i Kommissionens og Rådets dokumenter.

⁸⁴ På grundlag af den undersøgelse, der blev iværksat vedrørende dette spørgsmål, henstillede Ombudsmanden, at Kommissionen efter anmodning giver ansøgere aktindsigt i deres egne rettede prøvebesvarelsener.

- 4.2 Denne påstand indgik ikke i den oprindelige klage, men blev fremsat i klagerens bemærkninger. Endvidere stod den i forbindelse med retten til at få aktindsigt i besvarelserne eller ej, som stadig var genstand for undersøgelse (pkt. 3 i afgørelsen).
- 4.3 Ombudsmanden fandt derfor, at det ikke var nødvendigt at behandle dette aspekt af sagen i denne forbindelse.

KONKLUSION

På baggrund af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelser af den anden del af denne klage fandt Ombudsmanden det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkninger:

God forvaltningsskik kræver, at de oplysninger, som myndighederne giver borgerne, er klare og nøjagtige. Dette så meget desto mere i forbindelse med oplysninger, der udleveres under en almindelig udvælgelsesprøve, som for mange borgere kan være deres første møde med Fællesskabets forvaltning.

Dette var ikke tilfældet med hensyn til den vejledning, der blev udleveret til ansøgerne inden begyndelsen af den almindelige udvælgelsesprøve KOM/A/1049, da de deri indeholdte oplysninger om rettelsen af prøvebesvarelserne ikke stemte overens med de kriterier, som udvælgelseskomitéen anvendte ved rettelsen af de første stopprøver. De oplysninger, som ansøgerne fik inden prøverne med hensyn til den reelle værdi, som de enkelte svar ville blive tillagt, kunne have forvirret dem.

For bedre at kunne afklare dette aspekt af sagen anmodede Ombudsmanden om endnu en udtalelse fra Kommissionen. I sit svar nævnte institutionen kun, at klagerens klagepunkt var ubegrundet, da prøvebesvarelserne var blevet rettet ved hjælp af en optisk læser. Ombudsmanden fandt derfor, at Kommissionen ikke havde svaret behørigt på det klagepunkt, som klageren havde fremført.

Både det forhold, at Kommissionen ikke gav ansøgerne klare og entydige oplysninger om indholdet af prøverne og pointgivningen, og at institutionen ikke gav et præcist svar på punkter, som klageren havde rejst i sin klage, udgjorde derfor et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

Da dette klagepunkt vedrørte et overstået hændelsesforløb, var det ikke relevant at finde en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

I sin anden udtalelse undlod Kommissionen at kommentere klagerens bemærkninger og besvare det præcise spørgsmål, som Ombudsmanden havde stillet institutionen i sin skrivelse af 5. juli 1999.

Ombudsmanden påpegede, at som han anførte i afgørelsen, udgjorde dette et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Endvidere ville han gerne under-

strege, at hvis denne lidet imødekommende holdning skulle blive den generelle adfærd fra den nyligt indsatte Kommissions side, ville det hurtigt ødelægge resultaterne i form af et frugtbart og konstruktivt samarbejde i forbindelse med hans behandling af klager og umuliggøre Ombudsmandens opgave med hensyn til at styrke forholdet mellem EU-borgerne og Fællesskabets institutioner og organer.

3.6 FORSLAG TIL OMBUDSMANDENS HENSTILLINGER

3.6.1 Alle institutioner, organer og decentrale organer

AFGØRELSE MED FORSLAG TIL HENSTILLINGER MED HENBLIK PÅ VEDTAGELSE AF EN KODEKS FOR GOD FORVALTNINGSSKIK

Afgørelse i undersøgelse på eget initiativ Ol/198/OV (forslag til henstillinger)

BAGGRUNDEN FOR UNDERSØGELSEN

Den 11. november 1998 indledte Ombudsmanden en undersøgelse på eget initiativ inden for Fællesskabets forskellige institutioner og organer angående eksistensen af og offentlighedens adgang til en kodeks for god forvaltningsskik for tjenestemænd i deres forbindelser med offentligheden.

En af grundene til denne undersøgelse på eget initiativ var, at Ombudsmanden i sin mandatperiode havde modtaget en lang række klager, som gjorde ham opmærksom på tilfælde af fejl eller forsømmelser, som kunne have været undgået, hvis der havde været klare oplysninger tilgængelige om de EU-ansattes administrative forpligtelser over for borgerne.

Den mere generelle grund var, at en del af Ombudsmandens arbejdsområde er at styrke forholdet mellem EU-borgerne og Fællesskabets institutioner og organer. Oprettelsen af Ombudsmandens kontor havde til formål at understrege EU's engagement i en demokratisk, gennemsigtig og ansvarlig forvaltning. Ombudsmanden skulle fremme god forvaltningsskik ved at forbedre forvaltningens kvalitet.

Ombudsmanden bemærkede derfor i sin undersøgelse på eget initiativ, at kodekser for god forvaltningsskik kunne spille en meget værdifuld rolle med henblik på at forbedre kvaliteten af Fællesskabets forvaltning. En sådan kodeks vil være nyttig for de ansatte, når de skal behandle anmodninger/klager fra borgerne. Kodeksen vil på detaljeret vis orientere dem om de regler, de skal iagttage i deres forbindelser med de borgere, som henvender sig til deres institution. Hvis kodekserne gøres let tilgængelige for offentligheden, f.eks. i form af en beslutning offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende, ville de give borgerne oplysninger om deres rettigheder, og om hvilken adfærdsstandard de kan forvente fra Fællesskabets institutioner og organer.

⁸⁵ Jf. beslutning af 16. juli 1998 om Den Europæiske Ombudsmands årsberetning for 1997 (C4-0270/98).

Europa-Parlamentet var meget positivt indstillet over for princippet om en sådan kodeks for EU's institutioner og organer⁸⁵ og understregede, "at denne kodeks så vidt muligt bør være identisk for alle EU's institutioner og organer, så den bliver let tilgængelig og forståelig for offentligheden".

UNDERSØGELSEN

På baggrund heraf og i henhold til artikel 3, stk. 1, i Ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv indledte Ombudsmanden en undersøgelse på eget initiativ, som var rettet til atten fællesskabsinstitutioner og -organer (fire fællesskabsinstitutioner som omhandlet i traktatens artikel 4, fire organer, der er oprettet på grundlag af traktaten, og ti "decentrale EU-organer")⁸⁶. Undersøgelsen vedrørte følgende:

For det første bad Ombudsmanden institutionen eller organet oplyse, om den eller det havde vedtaget en kodeks for god forvaltningsskik for sine tjenestemænd i deres forbindelser med offentligheden, som er let tilgængelig for borgerne. Hvis en sådan kodeks ikke fandtes, spurgte Ombudsmanden, om institutionen eller organet ville gå ind på at træffe de nødvendige foranstaltninger til at vedtage en adfærdskodeks. Med hensyn til indholdet af denne kodeks bemærkede han, at institutionen eller organet i en liste over bestemmelser kunne omfatte generelle regler for de materielle og proceduremæssige principper, der var anført i bilaget til hans skrivelse af 11. november 1998.

I betragtning af, at en sådan kodeks ville være mest effektiv, hvis det var et offentligt tilgængeligt dokument, der indeholdt præcise bestemmelser, bad Ombudsmanden for det andet ligeledes institutionen eller organet oplyse, i hvilken form kodeksen ville blive vedtaget.

Kommissionens udtalelse

Den 10. februar 1999 fremsendte Kommissionens generalsekretær Ombudsmanden samt Parlamentets og Rådets generalsekretærer en kopi af forslaget "Adfærdskodeks gældende for Europa-Kommissionen", som ville blive forelagt Kommissionen den 10. marts 1999. Ifølge skrivelsen til generalsekretærene havde Kommissionens vedtagelse af denne kodeks og gennemførelsesforanstaltningerne også til formål at sikre den konkrete gennemførelse af Ombudsmandens initiativ.

Udkastet til kodeks indeholdt fem afsnit: a) grundlæggende værdier, b) rettigheder, c) forpligtelser, d) faglige kvalifikationer, der skal fremmes, og e) betjening af borgerne. Ombudsmanden fremsatte bemærkninger til udkastet til kodeks den 23. februar og 9. marts 1999. Dette udkast var endvi-

⁸⁶ Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Kommissionen, Revisionsretten, Det Økonomiske og Sociale Udvalg, Regionsudvalget, Den Europæiske Investeringsbank, Den Europæiske Centralbank, Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse (CEDEFOP), Det Europæiske Institut til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene, Det Europæiske Miljøagentur, Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering (EMEA), Harmoniseringskontoret for Det Indre Marked, Det Europæiske Erhvervsuddannelsesinstitut, Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug, Oversættelsescentret for Den Europæiske Unions Organer, Det Europæiske Arbejdsmiljøagentur og EF-Sortsmyndigheden.

dere genstand for et møde den 2. marts 1999 mellem Parlamentets, Rådets og Kommissionens generalsekretærer og Ombudsmanden.

Det sidste afsnit i udkastet til kodeks med titlen "Betjening af borgerne", som svarede til emnet for undersøgelsen på eget initiativ, tog hensyn til de fleste af de materielle og proceduremæssige principper, som var indeholdt i bilaget til Ombudsmandens skrivelse af 11. november 1998.

Den 11. marts 1999 informerede Kommissionens generalsekretær Ombudsmanden om tre adfærdskodekser, som vedrørte henholdsvis kommissærerne, forholdet mellem kommissærerne og Kommissionens tjenestegrene og udkastet til en adfærdskodeks for ansatte i Europa-Kommissionen. Ombudsmanden blev informeret om, at de to første kodekser var blevet vedtaget af Kommissionen den 9. marts 1999. Hvad angår adfærdskodeksen for ansatte i Europa-Kommissionen, meddelte Kommissionen imidlertid Ombudsmanden, at der stadig var tale om et udkast, som skulle drøftes yderligere med personalerepræsentanter og de øvrige EU-institutioner, hvorefter det ville blive formelt vedtaget af Kommissionen.

Endelig underrettede Ebermann, direktør i Generalsekretariatet, den 19. april 1999 Ombudsmanden om, at der for øjeblikket under de givne omstændigheder desværre ikke var mulighed for en formel opfølgning af udkastet til adfærdskodeks, men at Kommissionens tjenestegrene håbede, at de hurtigt kunne færdiggøre kodeksen, når den nye Kommission var på plads.

Parlamentets udtalelse

I sit svar af 12. februar 1999 glædede Parlamentets formand sig over initiativet og tilkendegav, at Parlamentet allerede var begyndt at undersøge spørgsmålet om en kodeks for god forvaltningsskik. Han bemærkede, at spørgsmålet havde været på dagsordenen for mødet mellem generalsekretæren og generaldirektørerne den 8. januar 1999. Han anførte, at alt efter arbejdets fremadskriden ville Parlamentets Præsidium få forelagt et udkast til en kodeks for god forvaltningsskik, som ville blive videresendt til Ombudsmanden. Der er ikke modtaget noget udkast til kodeks fra Parlamentet efter den 12. februar 1999.

Rådets udtalelse

I sit svar af 30. marts 1999 henviste Rådets generalsekretær til mødet den 2. marts 1999 mellem Parlamentets, Rådets og Kommissionens generalsekretærer og Ombudsmanden, hvor han havde tilkendegivet, at de foranstaltninger, som Ombudsmanden havde foreslået, uden tvivl ville bidrage til at bringe borgerne tættere på fællesskabsinstitutionerne. Generalsekretæren bemærkede endvidere, at en kodeks snarere burde vedtages i form af en afgørelse truffet af Rådet end i form af en afgørelse truffet af generalsekretæren. Han anførte, at han havde anmodet Rådets tjenestegrene om at undersøge spørgsmålet på baggrund af de særlige omstændigheder i Rådet samt de øvrige fællesskabsinstitutioners initiativer. Generalsekretæren erklærede afslutningsvis, at han ville holde Ombudsmanden informeret om den videre behandling af dette spørgsmål. Der er ikke modtaget nye oplysninger fra Rådet efter den 30. marts 1999.

Udtalelser fra Fællesskabets øvrige institutioner, organer og decentrale organer

Revisionsretten underrettede den 24. november 1998 Ombudsmanden om, at den i fremtiden påtænkte at udarbejde en kodeks, som skulle være præcis og tilgængelig for offentligheden.

Både *Det Økonomiske og Sociale Udvalg* og *Regionsudvalget* hilste henholdsvis den 6. januar 1999 og den 4. december 1998 Ombudsmandens forslag velkomment og tilkendegav, at de var rede til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at vedtage en kodeks for god forvaltningsskik. *Regionsudvalget* anførte, at kodeksen ville blive vedtaget i form af en afgørelse truffet af dets Præsidium. Begge udvalg understregede også betydningen af, at kodeksen blev fælles for alle EU-institutioner og -organer.

Den Europæiske Investeringsbank informerede den 2. december 1998 Ombudsmanden om, at der allerede i april 1997 var vedtaget en adfærdskodeks gældende for EIB, og vedlagde en kopi af denne kodeks. Kodeksen var formelt blevet godkendt af Bankens direktion og er et supplement til tjenstemandsvedtægten. Banken oplyste Ombudsmanden om, at kapitel 2 i kodeksen, "Forbindelser udadtil", indeholder principperne for god forvaltningsskik for de ansatte i deres forbindelser med offentligheden, og at Bankens juridiske afdeling ville undersøge muligheden for i højere grad at gøre denne del af dokumentet kendt i offentligheden.

Den Europæiske Centralbank informerede den 4. februar 1999 Ombudsmanden om, at den kun har få administrative relationer til den almindelige offentlighed, da dens kontakter hovedsagelig er til centralbanker, finanssektoren, statslige organer og leverandører af varer og tjenesteydelser. Banken bemærkede imidlertid, at den i forbindelse med sine kontakter til borgerne ville overveje at vedtage en kodeks for god forvaltningsskik, så snart omstændighederne gav mulighed herfor, og informere Ombudsmanden om de trufne foranstaltninger.

Ni af de ti *decentrale EU-organer* var positivt indstillede over for Ombudsmandens forslag og tilkendegav, at de agtede at vedtage en kodeks for god forvaltningsskik, som skulle godkendes af deres forskellige bestyrelser. På vegne af alle decentrale organer informerede direktøren for CEDEFOP i sin egenskab af formand for gruppen af direktører/formænd for organerne den 26. februar 1999 Ombudsmanden om, at der var nedsat en arbejdsgruppe på tværs af organerne, som skulle undersøge spørgsmålet, og at de forskellige decentrale organer ville anlægge en fælles strategi på grundlag af Kommissionens udkast til adfærdskodeks, som skulle tjene som retningslinje for organernes adfærdskodeks. Ombudsmanden ville blive holdt informeret om den videre udvikling.

Den 2. december 1998 oplyste *Harmoniseringskontoret for Det Indre Marked* Ombudsmanden om, at det i betragtning af sin særlig aktivitet inden for intellektuel ejendomsret ikke fungerer som en almindelig forvaltning, men snarere som en privat virksomhed, der skal gøre yderste for at tilfredsstille kunderne. Harmoniseringskontoret beskrev derfor detaljeret de talrige proceduremæssige og materielle garantier (indeholdt i forskellige

kommissions- og rådsforordninger), det yder dem, der indleverer et EF-varemærke. Harmoniseringskontoret erklærede derfor, at det allerede på nuværende tidspunkt overholdt de materielle og proceduremæssige principper, der er indeholdt i Ombudsmandens forslag til en kodeks for god forvaltningsskik (f.eks. bekræftelse på modtagelsen inden for 15 dage, direkte kontakt til den ansvarlige embedsmand, ret til kontradiktion, forpligtelse til at begrunde afgørelser, en ankeprocedure, en informationstjeneste og en koordineringsenhed for klager).

Vurdering af den nuværende situation med hensyn til en kodeks for god forvaltningsskik

På baggrund af oplysningerne fra Fællesskabets forskellige institutioner, organer og decentrale organer fremgår det, at ingen af dem på nuværende tidspunkt har vedtaget en kodeks for god forvaltningsskik som foreslået af Ombudsmanden.

Kommissionen er begyndt at udarbejde et udkast til en adfærdskodeks for ansatte i Europa-Kommissionen, hvori afsnit 5 vedrører kommissionstjenestemændenes relationer til offentligheden. Ombudsmanden blev imidlertid informeret om, at denne kodeks endnu ikke var blevet vedtaget, og at en formel opfølgning af udkastet til kodeks ikke var mulig under de givne omstændigheder.

Parlamentet, Rådet, Revisionsretten, Det Økonomiske og Social Udvalg, Regionsudvalget og Den Europæiske Centralbank gik ind på, men har endnu ikke vedtaget en kodeks for god forvaltningsskik for deres tjenestemænd i deres forbindelser med offentligheden.

På den anden side har *Den Europæiske Investeringsbank* allerede i april 1997 vedtaget en adfærdskodeks gældende for EIB. Det fremgår imidlertid, at denne kodeks, som er et supplement til tjenstemandsvedtægten, hovedsagelig vedrører relationerne mellem EIB's ansatte og institutionen selv, og at selv kapitel 2 med titlen "Forbindelser udadtil" ikke rigtig indeholder bestemmelser, som virkelig vedrører relationerne til borgerne.

Det fremgår endvidere, at ni af de ti *decentrale organer* gik ind på at træffe de nødvendige foranstaltninger til at vedtage en kodeks for god forvaltningsskik, men stadig venter på, at Kommissionens kodeks bliver endeligt godkendt, således at de som led i en fælles strategi kan vedtage lignende kodekser.

Endelig fremgår det af svaret fra *Harmoniseringskontoret for Det Indre Marked*, at det allerede overholdt de fleste af de materielle og proceduremæssige principper, der er indeholdt i Ombudsmandens forslag til en kodeks for god forvaltningsskik. Disse garantier omfatter imidlertid ikke alle relationer til borgerne, men er begrænset til proceduren i forbindelse med EF-varemærket.

Forslag til henstillinger, som allerede er fremsat over for Kommissionen, Parlamentet og Rådet

I marts og april 1999 fik Ombudsmanden oplyst, at Kommissionens adfærdskodeks ikke var blevet vedtaget, og at en formel opfølgning ikke

var mulig under de givne omstændigheder. På baggrund heraf og også i betragtning af, at navnlig de decentrale organer venter på, at Kommissionens kodeks skal blive vedtaget, således at de kan godkende lignende kodeks, fremsatte Ombudsmanden allerede den 28. juli 1999 nærværende forslag til henstillinger over for Kommissionen. Den 29. juli 1999 blev det samme forslag til henstillinger også fremsat over for Parlamentet og Rådet. De tre institutioner blev anmodet om at fremsende deres udtalelse senest den 30. november 1999.

AFGØRELSEN

Nødvendigheden af en kodeks for god forvaltningsskik for Fællesskabets tjenestemænd i deres forbindelser med offentligheden

- 1 I sin mandatperiode havde Ombudsmanden modtaget en lang række klager, som gjorde ham opmærksom på tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Fællesskabets forskellige institutioners og organers side. Disse er blevet beskrevet i Ombudsmandens årsberetninger. Ombudsmanden fandt, at mange af disse tilfælde af fejl eller forsømmelser kunne have været undgået, hvis der havde været klare oplysninger tilgængelige om de EU-ansattes administrative forpligtelser over for borgerne i form af en kodeks for god forvaltningsskik.
- 2 Det indgår som en del af Ombudsmandens arbejdsområde at styrke forholdet mellem Fællesskabets institutioner og organer og EU-borgerne. Oprettelsen af Ombudsmandens kontor havde til formål at understrege EU's engagement i en demokratisk, gennemsigtig og ansvarlig forvaltning. Ombudsmanden skulle navnlig bidrage til at sikre borgernes stilling ved at fremme god forvaltningsskik og forbedre forvaltningens kvalitet.
- 3 Ombudsmanden bemærkede, at Amsterdam-traktaten udtrykkeligt indførte åbenhedsprincippet i traktaten om Den Europæiske Union, hvori det hedder: "Denne traktat udgør en ny fase i processen hen imod en stadig snævrere union mellem de europæiske folk, hvor beslutningerne træffes så åbent som muligt og så tæt på borgerne som muligt" (artikel 1 i traktaten om Den Europæiske Union). I henseende hertil fandt Ombudsmanden, at der var behov for en kodeks, som indeholder grundprincipperne for god forvaltningsskik for tjenestemænd i deres forbindelser med offentligheden med henblik på at bringe forvaltningen tættere på borgerne og sikre en bedre kvalitet af denne. En sådan kodeks vil være nyttig dels for Fællesskabets tjenestemænd, da den på detaljeret vis orienterer dem om de regler, de skal følge i deres forbindelser med offentligheden, og dels for borgerne, da den sikrer dem information om, hvilke principper der gælder inden for Fællesskabets forvaltning, og om den adfærdsstandard, de kan forvente i deres forbindelser med Fællesskabets forvaltning.
- 4 En kodeks for god forvaltningsskik kan kun være effektiv, hvis den er et for borgerne offentligt tilgængeligt dokument. Det er derfor hensigtsmæssigt, at den offentliggøres i form af en afgørelse på linje med den adfærdskodeks for aktindsigt i Kommissionens dokumenter, der er indeholdt i Kommissionens afgørelse (94/90/EKSF, EF, Euratom) af

8. februar 1994⁸⁷. For at være forståelig og ikke forvirrende for offentligheden bør en sådan kodeks endvidere være et særligt dokument, som udelukkende indeholder regler for de ansattes relationer til offentligheden og ikke for de ansattes relationer til deres institution (rettigheder og forpligtelser, forklaring af bestemmelser i tjenestemandsvedtægten), som i udkastet til adfærdskodeks for de ansatte i Europa-Kommissionen.
- 5 Ombudsmanden bemærkede endvidere, at Europa-Parlamentet i sine beslutninger C4-0270/98⁸⁸ og C4-0138/99 understregede det presserende behov for, at der så hurtigt som muligt udarbejdes en adfærdskodeks for god administrativ praksis, og at denne kodeks så vidt muligt bør være identisk for alle EU's institutioner og organer, så den bliver let tilgængelig og forståelig for offentligheden. Parlamentet anførte ligeledes, at en sådan kodeks skal være tilgængelig for alle EU-borgere og offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende.
- 6 På baggrund af de oplysninger, som Fællesskabets forskellige institutioner, organer og decentrale organer forelagde for Ombudsmanden, fremgik det, at ingen af dem havde vedtaget en kodeks for god forvaltningsskik som foreslået af Ombudsmanden.

KONKLUSION

På baggrund af ovenstående konkluderede Ombudsmanden, at der i hans mandatperiode havde foreligget forskellige tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Fællesskabets forskellige institutioners og organers side. En af grundene til disse tilfælde af fejl eller forsømmelser er, at der ikke findes klare regler for de principper for god forvaltningsskik, som Fællesskabets ansatte bør respektere i deres relationer til offentligheden. For at forhindre, at der igen opstår lignende tilfælde af fejl eller forsømmelser i fremtiden, bør Fællesskabets institutioner og organer derfor vedtage en kodeks for god forvaltningsskik for deres ansatte i deres relationer til offentligheden. En sådan kodeks kan kun være effektiv, hvis der er tale om et dokument, der er offentligt tilgængeligt for borgerne. Den bør derfor vedtages i form af en afgørelse, der offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

FORSLAG TIL HENSTILLINGER

På grundlag af ovenstående fremsatte Den Europæiske Ombudsmand i henhold til artikel 3, stk. 6, i Ombudsmandens statut følgende forslag til henstillinger til Fællesskabets forskellige institutioner, organer og decentrale organer:

- 1 Institutionen eller organet bør vedtage regler for god forvaltningsskik for sine ansatte i deres relationer til offentligheden. Til vedtagelsen af disse regler kunne institutionen eller organet som vejledning anvende de bestemmelser, der er indeholdt i den vedlagte kodeks for god forvaltningsskik.

⁸⁷ EFT 1994 L 46, s. 58.

⁸⁸ EFT 1998 C 292, s. 168.

- 2 For at sikre, at reglerne let kan forstås af borgerne, bør de kun vedrøre de ansattes relationer til offentligheden. Hvis institutionen eller organet også har til hensigt at vedtage regler vedrørende de ansattes relationer til institutionen, kan dette gøres i et særskilt, offentligt tilgængeligt dokument.
- 3 For at reglerne kan være effektive og tilgængelige for borgerne, bør de vedtages i form af en afgørelse og offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Institutionerne, organerne og de decentrale organer blev underrettet om dette forslag til henstillinger og blev i henhold til artikel 3, stk. 6, i Ombudsmandens status anmodet om at fremsætte en detaljeret udtalelse inden tre måneder. I det foreliggende tilfælde skulle udtalelsen fremsættes senest den 31. december 1999.

3.6.2 Europa-Parlamentet

UNØDIG FORSINKELSE OG MANGLENDE SVAR TIL ANSØGERE I EN PROJEKTKONKURRENCE

Forslag til henstilling i de forenede klager 507/98/OV (fortrolig), 515/98/OV, 576/98/OV og 818/98/OV over Europa-Parlamentet

KLAGERNE

I maj og juli 1998 indgav X en klage (507/98/OV) til Den Europæiske Ombudsmand over manglende oplysninger fra Europa-Parlamentet i forbindelse med projektkonkurrence (ref. 96/S 195-116670) vedrørende anlægsarbejder i Europa-Parlamentets Léopold-område i Bruxelles. I henholdsvis maj 1998 (515/98/OV), juni 1998 (576/98/OV) og april 1998 (818/98/OV) indgav andre personer lignende klager. Ombudsman besluttede derfor at undersøge de fire klager under ét.

Ifølge klagerne var de faktiske omstændigheder følgende: De fire klagere havde indgivet en ansøgning i forbindelse med projektkonkurrencen (ref. 96/S 195-116670) vedrørende VIP-indgangen til D1-Bygningen og nyindretningen af indgangen mellem D3 og D1 i Europa-Parlamentets Léopold-område i Bruxelles. Denne konkurrence blev offentliggjort i EFT S 195 af 8. oktober 1996, s. 39. Efter en første vurdering af alle ansøgningerne udvalgte udvælgelseskomitéen for projektkonkurrencen 15 arkitekter/designere (heriblandt klagerne), som blev anmodet om at indgive deres projekter inden fristen den 15. januar 1997. Efter dette tidspunkt modtog klagerne imidlertid ingen yderligere oplysninger om resultatet af deres ansøgninger. I tre af de fire klager skrev klagerne forskellige breve til Parlamentet, hvori de forklarede, at de havde udført meget arbejde og haft udgifter i forbindelse med deres ansøgninger, men de modtog intet svar. Klageren i sag 507/98/OV skrev f.eks. til Parlamentet den 16. marts, 8. september og 18. november 1997 og anmodede udtrykkeligt om oplysninger om resultatet af hans ansøgning, men modtog intet svar.

To af klagerne meddelte senere Ombudsmanden, at det først var den 17. juni 1998, dvs. 17 måneder efter ansøgningsfristen, at generaldirektøren for Parlamentets administration informerede klagerne om udvælgelseskomitéens endelige afgørelse om ikke at udvælge nogen af de 6 projekter (udvalgt af Det Rådgivende Udvalg blandt de 15 ansøgere) til at modtage en præmie.

Klagerne skrev derfor til Ombudsmanden og gjorde gældende, 1) at de efter den 15. januar 1997 (ansøgningsfristen) ikke havde modtaget oplysninger om resultaterne af deres ansøgninger, og 2) at Parlamentet ikke havde besvaret deres breve, hvori de forespurgt om resultaterne af deres ansøgninger.

UNDERSØGELSEN

Parlamentets udtalelse

Parlamentet bemærkede i sin udtalelse, at udvælgelseskomitéens udtalelse blev afgivet den 29. maj 1998, og at ansøgerne blev underrettet om denne afgørelse ved personligt brev. Parlamentet vedlagde kopier af disse breve.

Parlamentet forklarede, at forsinkelsen med hensyn til at underrette ansøgerne om resultaterne af konkurrencen skyldtes den tid, som udvælgelseskomitéen havde brugt på at nå frem til sin afgørelse, som på sin side skyldtes komitémedlemmernes arbejdsbyrde i Parlamentet. Parlamentet gjorde endvidere opmærksom på, at det svar, som administrationen hele tiden gav, når ansøgerne ringede, var, at da udvælgelseskomitéen endnu ikke havde afsluttet sit arbejde, kunne resultaterne af konkurrencen endnu ikke oplyses.

Klagers bemærkninger

Ombudsmanden modtog bemærkninger fra klagerne i sag 576/98/OV. Klageren bemærkede, at det var beklageligt, at konkurrencepræmierne aldrig blev uddelt, og at ingen modtog en kontrakt med henblik på arbejdets gennemførelse. Klageren fandt, at Parlamentets undskyldning om for stor travlhed til at kunne informere ansøgerne var utilstrækkelig. Klageren beklagede ligeledes, at Parlamentet havde ændret tidsplanen for konkurrencen, og at det generelt ikke havde gennemført en retfærdig og rimelig konkurrence. Klageren var af den opfattelse, at Parlamentet efter konkurrencens afholdelse besluttede, at der ikke var behov for nogen ydelser og udelukkede de fleste ansøgninger på grund af mindre væsentlige formaliteter eller konstruktionsmæssige detaljer for at undgå at uddele præmier.

Ombudsmanden modtog ingen bemærkninger fra de øvrige klagere.

AFGØRELSEN

1 Påstand om manglende rettidig underretning af klagerne om resultaterne af deres ansøgninger

1.1 Klagerne gjorde gældende, at de efter den 15. januar 1997 (ansøgningsfristen) ikke havde modtaget oplysninger om resultaterne af

deres ansøgninger. Parlamentet bemærkede, at forsinkelsen med hensyn til at underrette ansøgerne om resultaterne af konkurrencen skyldtes den tid, som udvælgelseskomitéen havde brugt på at nå frem til sin afgørelse, som på sin side skyldtes komitémedlemmernes arbejdsbyrde i Parlamentet.

- 1.2 Ombudsmanden bemærker, at ifølge artikel 3.7 i bestemmelserne for konkurrencen holder udvælgelseskomitéen møde i begyndelsen af 1997 og bedømmer ansøgningerne efter en forudgående analyse foretaget af Det Rådgivende Udvalg. Ifølge artikel 3.9 i de samme bestemmelser offentliggøres resultaterne af konkurrencen i dagene efter udvælgelseskomitéens afgørelse.
- 1.3 Ombudsmanden bemærker, at udvælgelseskomitéens endelige afgørelse om ikke at udvælge nogen af de 15 projekter til at modtage en præmie i den foreliggende sag blev truffet den 29. maj 1998. Denne afgørelse blev efterfølgende meddelt klagerne den 17. juni 1998 og den 4. august 1998. Det fremgik af udvælgelseskomitéens afgørelse, at Det Rådgivende Udvalg allerede den 26. marts 1997 var af den opfattelse, at 9 (heriblandt 2 af klagerne) af de 15 projekter ikke kunne komme i betragtning. Det fremgik endvidere, at udvælgelseskomitéen den 17. april 1997 havde været af den opfattelse, at ingen af projekterne i sidste instans gjorde sig fortjent til at komme i betragtning. Denne konklusion blev bekræftet efter en anden vurdering, som udvælgelseskomitéen foretog den 3. februar 1998.
- 1.4 God forvaltningsskik kræver, at ansøgere rettidigt underrettes om myndighedernes afgørelser, som påvirker deres interesser. I den foreliggende sag fremgik det, at klagerne først havde fået meddelelse om udvælgelseskomitéens afgørelse 17 eller 19 måneder efter ansøgningsfristen. Ombudsmanden fandt, at dette var en urimelig lang periode, navnlig i betragtning af, at udvælgelseskomitéen allerede den 17. april 1997, dvs. kun tre måneder efter ansøgningsfristen, var nået frem til den konklusion, at ingen af de 15 projekter kunne komme i betragtning.
- 1.5 Parlamentet gav ikke Ombudsmanden en rimelig forklaring på denne forsinkelse, men henviste blot til komitémedlemmernes arbejdsbyrde. Parlamentet forklarede navnlig ikke Ombudsmanden, hvorfor udvælgelseskomitéen efter sit møde den 17. april 1997, hvor den konkluderede, at ingen af de 15 projekter kunne komme i betragtning, behøvede endnu 13 måneder til blot at bekræfte denne konklusion. Parlamentet forårsagede derfor en unødvendig og urimelig lang forsinkelse med hensyn til at underrette ansøgerne om resultaterne af deres ansøgninger. Denne forsinkelse udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Ombudsmanden fremsatte derfor nedenstående forslag til henstilling.

2 Påstand om manglende svar på klagerne breve

- 2.1 Klagerne i sag 507/98/OV, 576/98/OV og 818/98/OV gjorde gældende, at Parlamentet ikke havde besvaret deres breve, hvori de anmodede om oplysninger om resultaterne af deres ansøgninger.

Klageren i sag 507/98/OV skrev f.eks. til Parlamentet den 16. marts, 8. september og 18. november 1997, men modtog intet svar. Parlamentet bemærkede blot, at det svar, som administrationen gav, når ansøgerne ringede, var, at resultaterne af konkurrencen endnu ikke kunne oplyses.

- 2.2 God forvaltningsskik kræver, at breve fra borgerne til Parlamentets administration besvares inden for en rimelig frist. I den foreliggende sag fremgik det, at Parlamentet ikke havde besvaret de forskellige breve fra klagerne. Parlamentet gav ikke Ombudsmanden en gyldig begrundelse for, hvorfor det ikke kunne give klagerne et svar, eventuelt et foreløbigt svar. Disse manglende svar udgjorde derfor et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Ombudsmanden fremsatte derfor nedenstående forslag til henstilling.

KONKLUSION

God forvaltningsskik kræver, at ansøgere rettidigt underrettes om myndighedernes afgørelser, som påvirker deres interesser. I den foreliggende sag fremgik det, at klagerne først havde fået meddelelse om udvælgelseskomitéens afgørelse 17 eller 19 måneder efter ansøgningsfristen. Ombudsmanden fandt, at dette var en urimelig lang periode, navnlig i betragtning af, at udvælgelseskomitéen allerede den 17. april 1997, dvs. kun tre måneder efter ansøgningsfristen, var nået frem til den konklusion, at ingen af de 15 projekter kunne komme i betragtning.

Parlamentet gav ikke Ombudsmanden en rimelig forklaring på denne forsinkelse, men henviste blot til komitémedlemmernes arbejdsbyrde. Parlamentet forklarede navnlig ikke Ombudsmanden, hvorfor udvælgelseskomitéen efter sit møde den 17. april 1997, hvor den konkluderede, at ingen af de 15 projekter kunne komme i betragtning, behøvede endnu 13 måneder til at bekræfte denne konklusion. Parlamentet forårsagede derfor en unødvendig og urimelig lang forsinkelse med hensyn til at underrette ansøgerne om resultaterne af deres ansøgninger. Denne forsinkelse udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

God forvaltningsskik kræver desuden, at breve fra borgerne til Parlamentets administration besvares inden for en rimelig frist. I den foreliggende sag fremgik det, at Parlamentet ikke havde besvaret de forskellige breve fra klagerne. Parlamentet gav ikke Ombudsmanden en gyldig begrundelse for, hvorfor det ikke kunne give klagerne et svar, muligvis et foreløbigt svar. Disse manglende svar udgjorde derfor et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

På baggrund af disse konklusioner og i betragtning af, at det ikke var muligt at opnå en mindelig løsning mellem parterne i forbindelse med disse punkter, fremsatte Ombudsmanden følgende forslag til henstilling over for Europa-Parlamentet:

Af hensyn til god forvaltningsskik bør Parlamentet over for klagerne undskylde den unødige forsinkelse med hensyn til at informere dem om resultaterne af konkurrencen og for ikke at have besvaret kla-

gernes forskellige breve, hvori de udtrykkeligt anmodede om oplysninger om resultaterne af konkurrencen.

Europa-Parlamentet vil blive informeret om dette forslag til henstilling. I henhold til artikel 3, stk. 6, i Ombudsmandens statut skal Parlamentet fremsætte en detaljeret udtalelse inden tre måneder. Den detaljerede udtalelse kunne bestå i en godkendelse af Ombudsmandens forslag til henstilling og en beskrivelse af, hvordan henstillingen er blevet iværksat.

3.6.3 Europa-Kommissionen

MANGLENDE GENANSÆTTELSE AF TJENESTEMAND EFTER TJENSTEFRIHED AF PERSONLIGE ÅRSAGER UDEN LØN

Afgørelse om klage 489/98/OV over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I april 1998 klagede P. til Den Europæiske Ombudsmand over, at Europa-Kommissionen ikke havde genansat ham efter udløbet af hans tjenestefrihed af personlige årsager uden løn og afslået at betale ham erstatning for løntabet og den nedsatte pension. Ifølge klageren var der tale om følgende faktiske omstændigheder:

Klageren, en kommissionstjenestemand i lønklasse A4, tog tjenestefrihed af personlige årsager uden løn i et år fra den 1. oktober 1995 til den 30. september 1996. Han klagede over, at Kommissionen to måneder efter udløbet af hans tjenestefrihed uden løn stadig ikke havde tilbudt ham genansættelse, og der var heller ingen udsigt til en genansættelse i fremtiden.

Klageren skrev derfor den 25. november 1996 til generaldirektøren for GD IX og informerede denne om, at han for at sikre en fast indtægtskilde og i betragtning af, at han ikke havde andet valg end at gå på førtidspension, udtrådte af tjenesten med virkning fra den 1. oktober 1996.

Den 10. juni 1997 forelagde klageren i henhold til artikel 90, stk. 1, i tjenstemandsvedtægten en ansøgning om en økonomisk erstatning for løntabet fra udløbet af hans tjenestefrihed og indtil hans afskedsbegæring og for den nedsatte pension. Den 5. august 1997 modtog klageren et svar fra GD IX, hvori det hed, at han havde indgivet en utvetydig afskedsbegæring som fastsat i artikel 48 i tjenstemandsvedtægten, og at det derfor ikke kunne tage hans ansøgning om erstatning i betragtning.

Den 17. september 1997 indbragte klageren i henhold til artikel 90, stk. 2, i tjenstemandsvedtægten en klage for ansættelsesmyndigheden, hvori han gentog sit krav om en økonomisk erstatning. Ansættelsesmyndigheden afviste klagerens anmodning i sin skrivelse af 16. februar 1998. Den fandt, at Kommissionen ikke havde gjort sig skyldig i administrative uregelmæssigheder og ikke var ansvarlig for hans udræden af tjenesten, og at den derfor ikke skulle betale erstatning. Klageren indgav derfor nærværende klage til Ombudsmanden over, at Kommissionen ikke havde genansat ham ved udløbet af hans tjeneste-

frihed af personlige årsager uden løn og havde nægtet at betale en erstatning for a) løntabet som følge af hans manglende genansættelse og b) det økonomiske tab på grund af hans udtræden af tjenesten.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev videresendt til Kommissionen i maj 1998. I sin udtalelse henviste Kommissionen til ansættelsesmyndighedens svar af 16. februar 1998. Ansættelsesmyndigheden havde mindet klageren om bestemmelsen i artikel 40, stk. 4, litra d), i tjenestemandsvedtægten, hvorefter tjenestemanden efter udløbet af tjenestefriheden af personlige årsager uden løn skal genindtræde i den første ledige stilling i den kategori eller tjenestegruppe, der svarer til hans lønklasse, såfremt han er i besiddelse af de fornødne kvalifikationer. Proceduren med henblik på at fastslå, om en tjenestemand er i besiddelse af disse kvalifikationer, skal rent faktisk finde sted og skal gennemføres således, at den pågældende institution kan bevise, at bestemmelsen blev overholdt. En manglende gennemførelse af en sådan kontrol ville udgøre en tjenstlig fejl, som ville medføre et erstatningsansvar for Kommissionen over for ansøgeren.

Kommissionen bemærkede derpå, at en undersøgelse af dels klagerens, dels Kommissionens foranstaltninger ikke viste nogen uregelmæssighed i forbindelse med genansættelsesproceduren. Ansættelsesmyndigheden fandt, at den omstændighed, at klageren ikke var genansat i slutningen af november 1996, var rimelig i betragtning af, at hans tjenestefrihed af personlige årsager udløb to måneder tidligere, den 30. september 1996. Af disse årsager blev klagerens anmodning om erstatning afvist med hensyn til perioden fra udløbet af hans tjenestefrihed af personlige årsager indtil datoen for hans afskedsbegæring.

Ansættelsesmyndigheden pegede på, at Domstolen i sin dom af 1. juli 1976⁸⁹ fandt, at såfremt der anlægges et erstatningssøgsmål på grundlag af Kommissionens undladelse af at genansætte sagsøgeren efter udløbet af en tjenestefrihed af personlig årsager, kan denne ikke kræve løn efterbetaling, idet han ikke har gjort tjeneste. Han er imidlertid berettiget til erstatning af det tab, han faktisk har lidt ved at være unddraget denne løn som følge af administrationens ikke-forskriftsmæssige adfærd.

Med hensyn til ansøgningen om økonomisk erstatning fra den dato, hvor han udtrådte af tjenesten, anførte klageren, at han var tvunget til at udtænde af tjenesten i betragtning af, at han ikke haft fået nogen indkomst fra administrationen i de to måneder, der fulgte efter udløbet af hans tjenestefrihed. Kommissionen mindede om fast retspraksis, hvorefter fællesskabsinstitutionen er ansvarlig, hvis den anfægtede adfærd ikke er forskriftsmæssig, der rent faktisk er lidt skade, og der er en årsagssammenhæng mellem den omtalte adfærd og skaden.

I den foreliggende sag kontrollerede ansættelsesmyndigheden, at Kommissionen rent faktisk havde truffet foranstaltninger og havde gjort

⁸⁹ Sag 58/75, *Sergy mod Kommissionen*, Sml. 1976, s. 1139.

dette på passende vis, og fandt, at perioden på to måneder mellem tjenestefrihedens udløb og hans afskedsbegæring var en rimelig periode, selv om klageren ikke var blevet genansat. Klagerens udtræden af tjenesten var endvidere følgen af, at han skriftligt havde tilkendegivet sin utvetydige vilje til at ville udtræde af tjenesten, som fastsat i artikel 48 i tjenestemandsvedtægten. I betragtning af, at klagerens udtræden af tjenesten således var en frivillig handling fra klagerens side, konkluderede Kommissionen, at den ikke havde noget direkte ansvar for dette spørgsmål, og at der ikke kunne lægges Kommissionen noget til last. Derfor blev ansøgningen om økonomisk erstatning afslået.

Klagerens bemærkninger

Klageren fastholdt sin klage. Han gjorde gældende, at der rent faktisk var en række fuldkommen egnede stillinger ledige på daværende tidspunkt, og Kommissionen ikke undersøgte hans kvalifikationer i forhold til nogen af disse stillinger. Han anførte, at fire egnede stillinger var reserveret til andre bestemte ansøgere eller til personer fra de nye medlemsstater. Klageren fandt derfor, at Kommissionens udtalelse om, at der ikke havde været nogen uregelmæssighed i forbindelse med genansættelsesproceduren, ikke var korrekt. De foranstaltninger, som Kommissionen havde truffet, havde ikke være effektive i betragtning af, at de ikke var resulteret i et eneste genansættelsestilbud i løbet af de 3 1/2 måned fra det tidspunkt, hvor han bekræftede, at han agtede at vende tilbage, og der heller ikke var udsigt til en genansættelse i fremtiden. Klageren konkluderede, at Kommissionens adfærd var forsømmelig, at han led skade, og at årsagsforbindelsen mellem de to ting var klar. Den 22. april 1999 fremsendte klageren yderligere oplysninger om 4 stillinger, som var ledige på det tidspunkt, hvor han anmodede om genansættelse.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

For at efterprøve, om Kommissionen udførligt undersøgte klagerens kvalifikationer i forhold til de ledige stillinger, der svarede til hans lønklasse, anmodede Ombudsmanden den 23. april 1999 Kommissionen om yderligere bemærkninger vedrørende tre punkter.

For det første anmodede Ombudsmanden om at få udleveret en liste over alle stillinger (samt kvalifikationskravene), som svarede til klagerens lønklasse (A4), og som var ledige i perioden efter udløbet af hans tjenestefrihed af personlige årsager (30. september 1996).

For det andet blev Kommissionen anmodet om at svare på klagerens påstand om, at den ikke undersøgte hans kvalifikationer i forhold til nogen af de ledige stillinger, da de var reserveret til andre ansøgere.

Endelig ønskede Ombudsmanden at få oplyst, med hvilken begrundelse ansættelsesmyndigheden var nået frem til, at de stillinger, som var ledige, ikke svarede til klagerens kvalifikationer (kommissær Liikanens skrivelse af 16. februar 1998, side 3, sidste afsnit).

Kommissionens anden udtalelse

Kommissionen sendte Ombudsmanden listerne over ledige lederstillinger, der var offentliggjort hver uge mellem den 18. juli 1996 og den 28. november 1996. Kommissionen gentog, at denne uenighed var en følge af klagerens ensidige beslutning af 25. november 1996 om at udtræde af Kommissionens tjeneste, mindre end to måneder efter den 1. oktober 1996. Kommissionen anførte derfor, at den ikke kunne drages til ansvar for den pågældende beslutning eller dens følger for klagerens indkomst.

Med hensyn til klagerens påstand om, at den ikke havde undersøgt hans kvalifikationer i forhold til nogen af de ledige stillinger, bemærkede Kommissionen, at det stod fast, at der var stillinger i lønklasse A5/A4 ledige mellem den 1. oktober 1996 og den 30. november 1996. Klageren omtalte fire kontorchefstillinger. Kommissionen understregede allerførst, at en af de stillinger, som klageren henviste til, var en stilling i lønklasse A3 og derfor ikke relevant. Det var derfor nødvendigt at undersøge, om klagerens curriculum vitae viste, at han besad de kvalifikationer, der krævedes i forbindelse med de tre andre stillinger.

Ifølge klagerens CV havde han som tjenestemand i lønklasse A4 været ekspeditionssekretær (A5/A4) og senere afdelingsleder i GD II (Økonomiske og Finansielle Anliggender) mellem 1974 og 1990. I perioden 1990-1995 var han konsulent for GD I i Paris. Kommissionen bemærkede, at klagerens CV ikke var særlig detaljeret med hensyn til hans karriere og kvalifikationer, og at en kontorchefstilling indtil 1988 var reserveret tjenestemænd i lønklasse A3. Efter 1990 var klageren ikke længere kontorchef (eller rettere afdelingsleder).

De pågældende ledige stillinger var som leder af kontoret for den eksterne dimension af det indre marked og finansielle tjenesteydelser under GD XV, leder af kontoret for opfølgning og vurdering af Den Europæiske Socialfonds betydning under GD V og leder af kontoret for FN under GD IA. Hver af disse tre stillinger krævede særlige kvalifikationer. Kommissionen anførte, at der herskede rimelig tvivl med hensyn til, om klageren opfyldte kvalifikationskravene i forbindelse med disse stillinger, både med hensyn til ansvarsniveauet (en ansøger til en kontorchefstilling skal have dokumenterede lederkvalifikationer) og de øvrige kvalifikationskrav. Det kunne derfor ikke bebrejdes administrationen, at den ikke straks genansatte klageren, da den under sådanne omstændigheder skal anmode om yderligere oplysninger fra den pågældende person. At Kommissionen ikke gjorde dette, skyldtes, at klageren udtrådte af tjenesten, inden dette kunne gøres inden for en rimelig periode.

Kommissionens GD IX kontaktede også forskellige Generaldirektorater, herunder GD I, GD II, GD VI og GD XXI i et forsøg på at finde en egnet stilling til klageren. Disse forsøg førte imidlertid ikke til hans genansættelse, da klagerens CV ikke indeholdt tilstrækkelige oplysninger om hans færdigheder. Kommissionen bemærkede, at dette CV var for udetaljeret til, at der umiddelbart kunne træffes en beslutning.

Kommissionen konkluderede derfor, at administrationen langtfra var inaktiv i denne sag og var begyndt at træffe foranstaltninger til at genansætte klageren.

Klagerens yderligere bemærkninger

Klageren fastholdt sin klage og gentog, at han ikke havde fået tilbudt en stilling i de 3 1/2 måned, der fulgte efter hans anmodning om genansættelse. Klageren bemærkede desuden, at formålet med hans CV var at give en oversigt over hans erhvervserfaring, som Kommissionen allerede havde kendt i 22 år. Klageren tilføjede, at han faktisk havde haft en stilling i lønklasse A3 som kontorchef i GD II/E/2 fra 1986 til 1987. Klageren anførte, at de stillinger, som Kommissionen henviste til, alle svarede til hans erfaringer og ansvarsområder i delegationen i Paris. Endelig bemærkede han, at Kommissionen kunne have udbedt sig supplerende oplysninger vedrørende hans CV.

AFGØRELSEN

1 Kommissionens manglende genansættelse af klageren ved udløbet af hans tjenestefrihed af personlige årsager uden løn

- 1.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionen ikke genansatte ham ved udløbet af hans tjenestefrihed af personlige årsager uden løn den 30. september 1996. Nærmere bestemt havde han to måneder efter denne dato stadig ikke modtaget et tilbud om genansættelse, og der var heller ingen udsigt til en genansættelse i den nærmeste fremtid. Kommissionen bemærkede, at undersøgelsen af Kommissionens foranstaltninger viste, at der ikke havde været noget uregelmæssighed i forbindelse med genansættelsesproceduren. I sin anden udtalelse tilføjede Kommissionen, at der herskede rimelig tvivl med hensyn til, om klageren opfyldte kvalifikationskravene i forbindelse med de stillinger, der var ledige. Kommission påpegede endvidere, at klagerens CV var alt for udetaljeret til, at der umiddelbart kunne træffes beslutning om hans genansættelse.
- 1.2 Ombudsmanden bemærkede, at artikel 40, stk. 4, litra d), i tjenestemandsvedtægten foreskriver, at en tjenestemand efter udløbet af tjenestefriheden skal genindtræde i den første ledige stilling i den kategori eller tjenestegruppe, der svarer til hans lønklasse, såfremt han er i besiddelse af de fornødne kvalifikationer. Ifølge retspraksis i Retten i Første Instans skal administrationen systematisk på grundlag af en omhyggelig undersøgelse vurdere kvalifikationerne hos den tjenestemand, der venter på at genindtræde, i forhold til hver ledig post, der svarer til hans lønklasse. Den vurdering af kvalifikationerne hos de tjenestemænd, der venter på at genindtræde, skal således reelt finde sted og på en måde, der gør det muligt for de pågældende institutioner at godtgøre, at reglerne er overholdt. Selv om man herved ikke kan kræve af de kompetente myndigheder, at de beviser, at de har undersøgt den pågældende tjenestemand's kvalifikationer, såfremt der er en åbenbar forskel mellem hans kvalifikationer og de kvalifikationer, som kræves for at beklæde en bestemt ledig stilling, skal et sådant bevis dog foreligge i alle de tilfælde, hvor det, fordi der

ikke er en sådan åbenbar forskel, er nødvendigt at foretage en fuldstændig undersøgelse af den pågældende kvalifikationer i forhold til en ledig stilling. Undladelsen af systematisk at undersøge den pågældende tjenstemands kvalifikationer, hver gang der bliver en stilling ledig, som han kunne være genindtrådt i, er en for administrationen ansvarspådragende tjenstlig fejl, for så vidt som undladelsen har forøget den pågældendes genindtrædelse⁹⁰.

- 1.3 Ombudsmanden kontrollerede derfor, om Kommissionen i den foreliggende sag havde foretaget en omhyggelig undersøgelse af klagerens kvalifikationer i forhold til de stillinger, der var ledige. Det fremgik, at klageren den 12. august 1996 anmodede om at genindtræde med virkning fra den 1. oktober 1996. I sin endelige afgørelse af 16. februar 1998 om klagerens klage i henhold til artikel 90, stk. 2, i tjenstemandsvedtægten bemærkede ansættelsesmyndigheden blot, at der ikke var noget generaldirektorat, der var i stand til at tilbyde klageren en stilling inden udgangen af november 1996, da "de enten ikke havde nogen relevante ledige stillinger, eller de ledige stillinger ikke svarede til klagerens kvalifikationer". Ansættelsesmyndigheden gav ikke nogen som helst begrundelse for sin konklusion, at klageren ikke besad de kvalifikationer, der krævedes i forbindelse med de ledige stillinger, og henviste heller ikke til de bestemte stillinger, der var ledige.
- 1.4 Ombudsmanden anmodede derfor om flere oplysninger om listen over stillinger, som var ledige i perioden efter udløbet af klagerens tjenstefrihed af personlige årsager. Han anmodede desuden Kommissionen om at oplyse, med hvilken begrundelse Ansættelsesmyndigheden havde konkluderet, at klageren ikke besad de kvalifikationer, der krævedes i forbindelse med de ledige stillinger. Det fremgik af de lister over ledige stillinger, der var offentliggjort mellem den 18. juli og den 28. november 1996, at der var mere end 25 ledige stillinger i lønklasse A5/A4 i denne periode⁹¹.
- 1.5 Med undtagelse af de 4 stillinger, som klageren selv havde nævnt, henviste Kommissionen i sin udtalelse til Ombudsmanden imidlertid ikke til nogen bestemt ledig stilling i lønklasse A5/A4 på disse lister og gav heller ikke engang en kort begrundelse for, hvorfor klageren ikke kunne genansættes i en af disse stillinger. Med hensyn til tre af de fire stillinger, som klageren havde nævnt, bemærkede Kommissionen igen blot uden en omhyggelig undersøgelse, at der herskede rimelig tvivl med hensyn til, om klageren opfyldte kvalifikationskravene i forbindelse med disse stillinger, både med hensyn til ansvarsniveauet (en ansøger til en stilling som afdelingsleder skal have dokumente-

⁹⁰ Sag T-48/90, *Giordani mod Kommissionen*, Sml. 1993 II, s. 721, præmis 50-57; sag T-276/94, *Buick mod Kommissionen*, Sml. 1995 II, s. 667, præmis 34-46; sag T-205/96, *Bieber mod Parlamentet*, Sml. 1998 II, s. 723.

⁹¹ Stillingsopslag KOM/088/96, KOM/090/96, KOM/093/96, KOM/094/96, KOM/095/96, KOM/096/96, KOM/R/5138/96, KOM/036/96, KOM/105/96, KOM/104/96, KOM/103/96, KOM/109/96, KOM/110/96, KOM/065/96, KOM/113/96, KOM/118/96, KOM/122/96, KOM/120/96, KOM/126/96, KOM/115/96, KOM/116/96, KOM/128/96, KOM/R/5659/96, KOM/131/96, KOM/155/96, KOM/157/96, KOM/163/96.

rede lederkvalifikationer) og de øvrige kvalifikationskrav. Kommissionen tilføjede endda, at administrationen i betragtning af denne reelle usikkerhed under sådanne omstændigheder skal udbede sig supplerende oplysninger fra den pågældende. Dette krav er også blevet bekræftet af retspraksis i Retten i Første Instans⁹². Dette gjorde Kommissionen imidlertid ikke.

- 1.6 På baggrund af ovenstående konkluderede Ombudsmanden, at Kommissionen ikke havde foretaget den omhyggelige undersøgelse, som ifølge Domstolen i Første Instans' retspraksis skal foretages af klagerens kvalifikationer i forhold til hver ledig stilling, der svarer til hans lønklasse. Dette blev også bekræftet af, at Kommissionen kun baserede sin vurdering af klagerens kvalifikationer i forhold til de ledige stillinger på klagerens curriculum vitae, som den fandt alt for uklart og udetaljeret, dog uden at anmode klageren om flere detaljerede oplysninger. Det fremgik desuden, at Kommissionen på intet tidspunkt gjorde brug af klagerens personlige aktmappe, hvilket den kunne have gjort i betragtning af, at han havde arbejdet for Kommissionen i 22 år.
- 1.7 Det fremgik således heraf, at Kommissionens undladelse af at foretage en omhyggelig undersøgelse af klagerens kvalifikationer i forhold til de pågældende stillinger udgjorde et tilfælde af fejl eller for-sømmelser, hvorved Kommissionen kunne pådrage sig et ansvar over for klageren. Da det som følge af Kommissionens og klagerens modsatte holdninger ikke var muligt at opnå en mindelig løsning mellem parterne i forbindelse med dette punkt, fremsatte Ombudsmanden nedenstående forslag til henstilling.

2 Klagerens krav om økonomisk erstatning for Kommissionens undladelse af at genansætte ham og de økonomiske følger af hans udtræden af tjenesten

- 2.1 Klageren krævede en erstatning for 1) løntabet (mellem udløbet af hans tjenestefrihed uden løn og indtil datoen for hans udtræden af tjenesten) som følge af, at Kommissionen ikke havde genansat ham ved udløbet af hans tjenestefrihed af personlige årsager uden løn, og for 2) det økonomiske tab på grund af, at han var nødt til at udtræde af Kommissionens tjeneste. Kommissionen afslog at betale begge erstatninger, da den fandt, at den på den ene side ikke havde gjort sig skyldig i en uregelmæssighed i forbindelse med genansættelsesproceduren, og at den på den anden side ikke kunne drages til ansvar for klagerens ensidige beslutning om at udtræde af Kommissionens tjeneste.
- 2.2 Med hensyn til det første krav om erstatning som følge af, at Kommissionen ikke havde genansat klageren, bemærkede Ombudsmanden, at ifølge Domstolens retspraksis kan sagsøgeren i et erstatningssøgsmål på grundlag af Kommissionens undladelse af at genansætte ham efter udløbet af tjenestefriheden af personlige

⁹² Jf. sag T-276/94 ovenfor, præmis 43.

årsager ikke kræve lønfterbetaling, idet han ikke har gjort tjeneste. Han er imidlertid berettiget til erstatning af det tab, han faktisk har lidt ved at være unddraget denne løn som følge af administrationens ikke forskriftsmæssige adfærd⁹³.

- 2.3 I den foreliggende sag burde Kommissionen derfor yde klageren erstatning for den materielle skade, han direkte havde lidt som følge af Kommissionens tjenstlige fejl med hensyn til ikke at foretage en omhyggelig undersøgelse af klagerens kvalifikationer i forhold til de stillinger, der var ledige efter udløbet af hans tjenestefrihed af personlige årsager. Ombudsmanden så sig ikke i stand til at fastsætte dette erstatningsbeløb. Han opfordrede parterne til at opnå enighed om princippet og størrelsen af en økonomisk erstatning. Ombudsmanden fremsatte derfor nedenstående forslag til henstilling.
- 2.4 Med hensyn til det andet krav bemærkede Ombudsmanden, at ifølge Domstolens retspraksis kan institutionen ikke være forpligtet til at erstatte det eventuelle tab, som skyldes tjenestemandens beslutning om at opgive sin stilling, inden han har modtaget meddelelse om sin genindtræden⁹⁴. Endelig foreskriver artikel 40, stk. 4, litra d), at tjenestefriheden af personlige årsager uden løn varer indtil tjenestemanden genindtræder. Ombudsmanden fandt derfor, at Kommissionen i den foreliggende sag ikke kunne drages til ansvar for klagerens ensidige beslutning om at udtræde af tjenesten. Klagerens erstatningskrav var derfor ubegrundet, og Ombudsmanden fandt ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser med hensyn til dette aspekt af sagen.

KONKLUSION

Ifølge retspraksis i Retten i Første Instans skal administrationen systematisk på grundlag af en omhyggelig undersøgelse vurdere kvalifikationerne hos den tjenestemand, der venter på at genindtræde, i forhold til hver ledig post, der svarer til hans lønklasse.

I den foreliggende sag gav Ansættelsesmyndigheden ikke nogen som helst begrundelse for sin konklusion, at klageren ikke besad de kvalifikationer, der krævedes i forbindelse med de ledige stillinger. Med undtagelse af de 4 stillinger, som klageren selv havde nævnt, henviste Kommissionen i sin udtalelse til Ombudsmanden heller ikke til nogen bestemt ledig stilling i lønklasse A5/A4 på listerne og gav heller ikke engang en kort begrundelse for, hvorfor klageren ikke kunne genansættes i en af disse stillinger. Kommissionen baserede kun sin vurdering af klagerens kvalifikationer i forhold til de ledige stillinger på klagerens curriculum vitae, som den fandt alt for uklart og udetaljeret, dog uden at anmode klageren om flere detaljerede oplysninger. Ombudsmanden konkluderede derfor, at Kommission ikke havde foretaget den omhyggelige undersøgelse, som ifølge Domstolen i Første Instans' retspraksis skal foretages af klagerens kvalifikationer i forhold til hver ledig stilling, der svarer til hans lønklasse. Denne undladelse

⁹³ Sag 58/75, *Sergy mod Kommissionen*, Sml. 1976, s. 1139, præmis 39.

⁹⁴ Sag 292/87, *Pizziolo mod Kommissionen*, Sml. 1988, s. 5165.

udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser, hvorved Kommissionen pådrog sig et ansvar over for klageren.

På baggrund af disse konklusioner (afsnit 1.7 og 2.3) og i betragtning af, at det ikke var muligt at opnå en mindelig løsning mellem parterne i forbindelse med dette punkt, fremsatte Ombudsmanden følgende forslag til henstilling over for Europa-Kommissionen:

Kommissionen burde yde klageren erstatning for den materielle skade, han direkte havde lidt som følge af Kommissionens tjenstlige fejl med hensyn til ikke at foretage en omhyggelig undersøgelse af klagerens kvalifikationer i forhold til de stillinger, der var ledige efter udløbet af hans tjenestefrihed af personlige årsager.

3.7 FORSLAG TIL HENSTILLINGER, DER ER GODKENDT AF INSTITUTIONEN

3.7.1 Rådet for Den Europæiske Union

EN OPDATERET LISTE OVER TRUFNE FORANSTALTNINGER INDENFOR OMRÅDET RETLIGE OG INDRE ANLIGGENDER

Afgørelse om klage 1055/25.11.96/STATEWATCH/UK/IJH over det Europæiske Råd

KLAGEN

Den 22. november 1996 klagede B. til Ombudsmanden over, at Rådet ikke fører nogen liste over de foranstaltninger, det træffer inden for området Retlige og Indre Anliggender, og stiller den til rådighed for offentligheden. Klageren gjorde gældende, at hvis man havde interesse i at informere borgerne og overholde de demokratiske standarder, burde Rådet føre en sådan liste og stille den til rådighed på anmodning.

UDKAST TIL HENSTILLING

Med afgørelse af 8. oktober 1998 efter en undersøgelse af klagen og et forsøg på at opnå en mindelig løsning sendte Ombudsmanden følgende udkast til henstilling til Rådet i overensstemmelse med artikel 3, stk. 6, i Ombudsmandens statut⁹⁵:

I overensstemmelse med Rådets afgørelse 93/731/EF burde Rådet stille listen over alle de foranstaltninger, som vedtages inden for området Retlige og Indre Anliggender, og som Rådets Generalsekretariat fører, til rådighed for offentligheden.

Detaljerede oplysninger om undersøgelsen, forsøget på at opnå en mindelig løsning og udkastet til henstilling er indeholdt i Ombudsmandens

⁹⁵ Europa-Parlamentets afgørelse 94/262 af 9. marts 1994 vedrørende Ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv, EFT 1994 L 113, s. 15.

afgørelse af 8. oktober 1998, som beskrevet i Årsberetningen for 1998 (afsnit 3.6.1).

RÅDETS DETALJEREDE UDTALELSE

Ombudsmanden meddelte Rådet, at det i henhold til artikel 3, stk. 6, i statuttene sender en detaljeret udtalelse inden den 31. januar 1999, og at denne kunne bestå i accept af Ombudsmandens udkast til henstilling og en beskrivelse af, hvordan den er blevet gennemført.

Den 29. januar 1999 sendte Rådets generalsekretær Ombudsmanden følgende detaljerede udtalelse, der var vedtaget af Rådet den 25. januar 1999:

- 1 Rådet accepterer Ombudsmandens udkast til henstilling, således at det i overensstemmelse med Rådets afgørelse 93/731/EF på anmodning stiller listen over alle de foranstaltninger, som er vedtaget inden for området Retlige og Indre Anliggender, og som Rådets Generalsekretariat fører, til rådighed for offentligheden.
- 2 Rådet har taget følgende skridt til gennemførelse af denne henstilling:
 - Databasen over Rådets aktiviteter inden for området Retlige og Indre Anliggender, som blev omtalt i Rådets skrivelse af 13. juli 1998, er nu operationel og tilgængelig på Internettet (<http://ue.eu.int>). Den gør det muligt til enhver tid at indhente en opdateret liste over foranstaltninger truffet af Rådet på dette område, enten via dato eller via emne.
 - Databasen indeholder for øjeblikket foranstaltninger truffet af Rådet i 1998. Med tiden vil den også dække de tidligere år. Indtil da kan man ved henvendelse til Generalsekretariatet få udleveret en liste over foranstaltninger truffet på området Retlige og Indre Anliggender før 1998."

Efter omhyggelig gennemgang af Rådets detaljerede udtalelse fandt Ombudsmanden, at de foranstaltninger, det beskrev, var tilstrækkelige til at gennemføre udkastet til henstilling.

Rådets detaljerede udtalelse blev sendt til klageren, der pr. telefon den 23. februar 1999 meddelte Ombudsmanden, at han var tilfreds med resultatet.

AFGØRELSEN

Den 8. oktober 1998 sendte Ombudsmanden følgende udkast til henstilling til Rådet, i overensstemmelse med statuttens artikel 3, stk. 6:

I overensstemmelse med Rådets afgørelse 93/731/EF burde Rådet stille listen over alle de foranstaltninger, som vedtages på området Retlige og Indre Anliggender, og som Rådets Generalsekretariat fører, til rådighed for offentligheden.

Den 29. januar 1999 informerede Rådet Ombudsmanden om dets accept af udkastet til henstilling og om de skridt, det havde taget til at gennemføre

den. Det fremgik, at de foranstaltninger, Rådet beskrev, var tilfredsstillende, og Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.7.2 Europa-Kommissionen

REGISTER OVER KOMMISSIONENS DOKUMENTER

Afgørelse om klage 633/97/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juli 1997 fremsatte P. to klagepunkter vedrørende fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side.

Det første klagepunkt var, at Kommissionens bestemmelser om aktindsigt i dokumenter også gælder for dokumenter fra visse udvalg, som deltager i Kommissionens gennemførelse af Rådets lovgivning - såkaldte komitologiudvalg - og at Kommissionen derfor ikke automatisk burde afslå at give aktindsigt i sådanne dokumenter.

Det andet klagepunkt var, at der ikke findes et register over Kommissionens dokumenter. Klageren gjorde gældende, at den manglende oprettelse af et sådant register udgør fejl eller forsømmelser, da det i alvorlig grad begrænser borgernes mulighed for at udnytte de bestemmelser om aktindsigt i dokumenter, der er fastsat i Kommissionens afgørelse 94/90, ifølge hvilken offentligheden skal have størst mulig adgang til Kommissionens dokumenter.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Hvad angår det første klagepunkt, anførte Kommissionen i det væsentligste, at de pågældende udvalg ikke kunne anses for at være Kommissionens udvalg, da udvalgsmedlemmerne var nationale repræsentanter. Dokumenter fra udvalgene kunne således ikke anses for at være kommissionsdokumenter, der er omfattet af Kommissionens afgørelse om aktindsigt i dokumenter. Kommissionen bemærkede endvidere, at spørgsmålet om, hvilken status dokumenter i forbindelse med komitologiprocedurer havde, var genstand for en verserende retssag i sag T-188/97, *Rothmans mod Kommissionen*.

Hvad angår det andet klagepunkt, erklærede Kommissionen, at den ikke har et officielt dokumentregister, som er tilgængeligt for offentligheden. Kommissionen udtrykte imidlertid forståelse for klagerens opfattelse, at det er vanskeligt for offentligheden at få aktindsigt i dokumenter, hvis deres eksistens ikke er kendt. Kommissionen ville derfor se nærmere på forslaget om at oprette dokumentregistre.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage. Med hensyn til den verserende retssag bemærkede klageren, at han ikke var part i den pågældende sag.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Da Kommissionen ikke var af den opfattelse, at dens bestemmelser om aktindsigt fandt anvendelse på komitologidokumenter, henvendte Ombudsmanden sig til Rådet for at få en udtalelse med hensyn til, om komitologidokumenter er omfattet af Rådets bestemmelser om aktindsigt i dokumenter.

Rådets udtalelse

I sin udtalelse anførte Rådet i det væsentligste, at de pågældende udvalg ikke kunne betragtes som Rådets udvalg, og at dokumenter fra udvalgene derfor ikke er omfattet af Rådets afgørelse 93/731 om aktindsigt i Rådets dokumenter. Rådet tilføjede, at det normalt ikke fysisk ville være i besiddelse af de pågældende dokumenter. Rådet gjorde også Ombudsmanden opmærksom på den verserende sag *Rothmans mod Kommissionen*.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Rådets udtalelse fastholdt klageren sin klage.

AFGØRELSEN OG FORSLAG TIL HENSTILLING

1 Aktindsigt i komitologidokumenter

Ombudsmanden konkluderede, at der ikke var grundlag for yderligere undersøgelser af dette aspekt af klagen, da spørgsmålet om aktindsigt i komitologidokumenter blev behandlet af Retten i Første Instans i en verserende sag, T-188/97 *Rothmans International mod Kommissionen*. Ombudsmanden traf sin afgørelse under hensyntagen til, at selv om klageren ikke var part i Rothmans-sagen, vedrører hans klage ikke særlige komitologidokumenter, men snarere det generelle spørgsmål med hensyn til, om Kommissionens regler for aktindsigt gælder for sådanne dokumenter. Det fremgik, at dette spørgsmål skulle afgøres af Retten i Første Instans i forbindelse med dens behandling af Rothmans-sagen.

2 Register over dokumenter

- 2.1 Det er et grundprincip for god forvaltningsskik, at en offentlig myndighed fører et tilstrækkeligt register over de dokumenter, den ligger inde med, herunder de indgående og udgående dokumenter, den er i besiddelse af. Et sådant register hjælper med til at sikre, at myndighedens aktiviteter er konsekvente og kontinuerlige. Et register øger endvidere effektiviteten af myndighedens aktiviteter. Findes der ikke et register, kan det være vanskeligt at finde dokumenterne præcist og hurtigt. Et register vil desuden hjælpe med til at sikre, at borgerne får et rettidigt svar på deres henvendelser.

- 2.2 Ifølge gældende retspraksis er aktindsigt i dokumenter en del af den gradvise forøgelse af borgernes ret til at få kendskab til de oplysninger, som er i en fællesskabsinstitutions besiddelse. Manglen på et dokumentregister udgør en forhindring for udøvelsen af denne ret, idet det er vanskeligt for borgerne at begære aktindsigt i dokumenter, hvis eksistens de ikke kender. Denne forhindring kan fjernes i kraft af institutionens interne organisationsbeføjelse.
- 2.3 Den omstændighed, at et dokument indgår i et register, betyder ikke automatisk, at dokumentet er offentligt. Registret gør blot borgerne i stand til at fremsætte en begæring om aktindsigt i et givent dokument. Institutionen skal derpå træffe afgørelse om begæringen i henhold til sine bestemmelser om aktindsigt og fortrolighed. Oprettelsen af et sådant register forhindrer således ikke institutionen i at respektere et dokumentets fortrolige karakter.
- 2.4 På baggrund heraf fandt Ombudsmanden, at Kommissionens manglende føring af et offentligt dokumentregister udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser. I betragtning af, at tilfældet af fejl eller forsømmelser ikke stod i forbindelse med et anliggende, som kun vedrørte klageren, var det ikke hensigtsmæssigt at forfølge en mindelig løsning i henhold til artikel 3, stk. 5, i Den Europæiske Ombudsmands statut.

I henhold til artikel 3, stk. 6, i Den Europæiske Ombudsmands statut fremsatte Ombudsmanden derfor følgende forslag til henstilling over for Kommissionen:

Kommissionen bør føre et offentligt register over de dokumenter, den ligger inde med.

Ombudsmanden informerede Kommissionen om, at den i henhold til artikel 3, stk. 6, i statuten skulle fremsætte en detaljeret udtalelse den 30. april 1999, og at den detaljerede udtalelse kunne bestå i en godkendelse af Ombudsmandens forslag til henstilling og en beskrivelse af, hvordan det er blevet iværksat.

Kommissionens detaljerede udtalelse

Den 30. april 1999 fremsendte Kommissionen følgende detaljerede udtalelse til Ombudsmanden:

Kommissionen er enig i både P.'s og Ombudsmandens synspunkt, at oprettelsen af et dokumentregister ville give offentligheden mulighed for at finde ud af, hvilke dokumenter der findes, som den kan begære aktindsigt i. Det ville desuden lette dokumentindsøgningen, og offentligheden ville også få større indflydelse på politikken for aktindsigt i dokumenter.

Kommissionen er endvidere af den opfattelse, at registre er en vigtig måde, hvorpå offentligheden kan informeres om institutionernes igangværende aktiviteter og arbejde. Et andet nyttigt redskab i denne henseende har været oprettelsen af Europaserveren på Internettet. Dette system kan udbygges yderligere i fremtiden.

Det er imidlertid vigtigt at understrege, at de systemer, som Kommissionen på nuværende tidspunkt anvender til registrering af dokumenter, har til formål at forvalte indgående og udgående post og er ikke tilrettelagt med henblik på ekstern distribution. Endvidere findes der på nuværende tidspunkt intet fælles system til registrering og arkivering af Kommissionens dokumenter. Dokumentregistreringen er fuldstændig decentraliseret og er det enkelte generaldirektorats og den enkelte tjenestegrens ansvar.

Som led i gennemførelsen af EF-traktatens artikel 255, som vedrører aktindsigt i dokumenter, er Kommissionen ved at undersøge muligheden for at oprette et offentligt register, som i første række indeholder en liste over dokumenter i de kategorier, som der ifølge vor statistik oftest begæres aktindsigt i. Aktindsigten vil naturligvis ikke blive begrænset til kun de dokumenter, der er omfattet af registeret, da dette ville være for restriktivt.

Spørgsmålet om oprettelsen af et register og dets dækning vil skulle forelægges Kommissionen i forbindelse med gennemførelsen af artikel 255. I denne sammenhæng vil Kommissionen eventuelt også overveje at ændre sit registreringssystem.

Klagerens bemærkninger

Den detaljerede udtalelse blev videresendt til klageren, som svarede, at han ikke fandt den tilfredsstillende, da den ikke indeholdt et entydigt tilsagn om at oprette og føre et register. Han nævnte også, at en kommissionstjenestemand på en konference i april 1999 havde afvist muligheden for, at Kommissionen ville oprette et register. Endelig var han af den opfattelse, at Kommissionens forslag om, at den kunne begynde med et register over dokumenter, som der hyppigt begæres aktindsigt i, overser muligheden for, at offentligheden ville begære aktindsigt i mange andre vigtige dokumenter, hvis blot de fik kendskab til dem.

AFGØRELSEN

1 Komitologidokumenter

- 1.1 Klageren gjorde gældende, at Kommissionens afgørelse 94/90⁹⁶ om aktindsigt i dokumenter også finder anvendelse på dokumenter fra visse udvalg, som deltager i Kommissionens gennemførelse af Rådets lovgivning - såkaldte komitologiuvalg - og at Kommissionen derfor ikke automatisk burde afslå at give aktindsigt i sådanne dokumenter.
- 1.2 Ved afgørelse af 29. januar 1999 konkluderede Ombudsmanden, at der ikke var grundlag for yderligere undersøgelser af dette aspekt af klagen, da spørgsmålet om aktindsigt i komitologidokumenter blev behandlet af Retten i Første Instans i en verserende sag, T-188/97 *Rothmans International mod Kommissionen*. Ombudsmanden traf sin afgørelse under hensyntagen til, at selv om klageren ikke var part i

⁹⁶ Kommissionens afgørelse af 8. februar 1994 om aktindsigt i Kommissionens dokumenter, EFT 1994 L 46, s. 58.

Rothmans-sagen, vedrører hans klage ikke særlige komitologidokumenter, men snarere det generelle spørgsmål med hensyn til, om Kommissionens regler for aktindsigt gælder for sådanne dokumenter. Det fremgik, at dette spørgsmål skulle afgøres af Retten i Første Instans i forbindelse med dens behandling af Rothmans-sagen.

- 1.3 Den 19. juli 1999 afsagde Retten i Første Instans dom i *Rothmans-sagen*.⁹⁷ Retten fandt, at komitologiudvalgene i relation til fællesskabsbestemmelserne om aktindsigt i dokumenter må anses for at henhøre under Kommissionen. Det er derfor Kommissionen, der skal træffe afgørelse om begæringer om aktindsigt i disse udvalgs dokumenter i henhold til afgørelse 94/90.
- 1.4 Det fremgik derfor, at Retten i Første Instans har behandlet det principielle spørgsmål på en måde, som støtter klagerens påstand.

2 Register over Kommissionens dokumenter

- 2.1 Den 29. januar 1999 fremsatte Ombudsmanden følgende forslag til henstilling over for Kommissionen:

Kommissionen bør føre et offentligt register over de dokumenter, den ligger inde med.

- 2.2 Den 30. april 1999 svarede Kommissionen med en detaljeret udtalelse, som accepterer princippet om et dokumentregister, som giver offentligheden mulighed for at finde ud af, hvilke dokumenter der findes, som den kan begære aktindsigt i. I den detaljerede udtalelse anføres endvidere praktiske spørgsmål, som skal løses, inden et register kan oprettes.
- 2.3 Selv om klageren ikke fandt Kommissionens svar tilfredsstillende, accepterede Ombudsmanden, at Kommissionen behøver tilstrækkelig tid til at løse de praktiske spørgsmål, der er forbundet med oprettelsen af et register over alle de dokumenter, som findes, og som offentligheden kan begære aktindsigt i. Ombudsmanden bemærkede desuden i denne forbindelse, at dommen afsagt af Retten i Første Instans i *Rothmans International mod Kommissionen* bekræfter, at Kommissionen også skal behandle begæringer om aktindsigt i komitologidokumenter på grundlag af afgørelse 94/90. Kommissionen bør derfor også medtage sådanne dokumenter i sit register.
- 2.4 Ombudsmanden noterede med beklagelse, at udarbejdelsen af den forordning, der er fastsat i EF-traktatens artikel 255, som foreskriver, at alle borgere har ret til aktindsigt i dokumenter fra Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen, blev forsinket som følge af Kommissionens tilbagetræden. På grundlag af punkt 2.3 ovenfor fandt Ombudsmanden det imidlertid rimeligt, at Kommissionen foreslår at gennemføre princippet om et dokumentregister som led i sin gennemførelse af EF-traktatens artikel 255.

⁹⁷ Sag T-188/97 *Rothmans International mod Kommissionen*, dom af 19. juli 1999.

Ombudsmanden fandt derfor, at Kommissionens foranstaltninger i forbindelse med forslaget til henstilling var tilfredsstillende, og afsluttede behandlingen af sagen.

3.8 FORESPØRGSLE FRA NATIONALE OMBUDSMÆND

TILBAGEBETALING AF TILLÆGSAFGIFT PÅ MÆLK

Forespørgsel fra den irske ombudsmand Q2/97/IJH

UNDERSØGELSEN

I juni 1997 sendte den irske ombudsmand en forespørgsel til Den Europæiske Ombudsmand angående sagen om landmanden X., der havde betalt tillægsafgift på sin mælkeproduktion. X. blev derefter tildelt en mælkekvote og fik således ret til tilbagebetaling af det beløb, tillægsafgiften udgjorde, i henhold til forordning 2055/93⁹⁸. X. bad om kompensation fra det irske ministerium for landbrug, fødevarer og skovbrug for det tab, han havde lidt, fordi han havde været nødt til at betale en tillægsafgift, men ministeriet meddelte ham, at forordning 2055/93 ikke indeholder nogen bestemmelser om kompensation. X. klagede til den irske ombudsmand.

I forespørgslen til Den Europæiske Ombudsmand henviste den irske ombudsmand til princippet om ubillig berigelse og til X's påstand om, at den manglende kompensation var urimelig og udtryk for magtmisbrug. Han bad Den Europæiske Ombudsmand fremsende nærmere oplysninger om klagen til Rådet. Da det fremgik, at spørgsmålene drejede sig om korrekt anvendelse af fællesskabslovgivningen, foreslog Den Europæiske Ombudsmand, at forespørgslen blev videresendt til Kommissionen. Den irske ombudsmand accepterede dette forslag.

KOMMISSIONENS SVAR

Udtalelse af 23. oktober 1997

I sin udtalelse af 23. oktober 1997 erklærede Kommissionen, at fastsættelsen af X's ret til kompensation afhang af resultatet af en sag, der verserede ved Retten i Første Instans om fællesskabsinstitutionernes ansvar med hensyn til betaling af kompensation til de såkaldte "SLOM III"-mælkeproducenter.

Supplerende svar af 20. maj 1998

Den 20. maj 1998 sendte Kommissionen et supplerende svar, der henviste til dommen fra Retten i Første Instans i ovennævnte sag⁹⁹. Dommen påbød Rådet og Kommissionen at betale skadeserstatning for tab som følge af anvendelsen af fællesskabsforordninger i sagen om SLOM III-pro-

⁹⁸ EFT 1993 L 187, s. 8, og berigtigelse EFT 1993 L 314, s. 51.

⁹⁹ Dom af 9. december 1997 i forenede sager T-195/94 og T-202/94, *Friedhelm Quiller og Johann Heusmann mod Rådet og Kommissionen*, Sml. II, s. 2247.

ducenterne. Kommissionen henviste også til, at det var sandsynligt, der i løbet af de kommende måneder ville blive vedtaget en forordning, der under visse betingelser gav mulighed for kompensation til de pågældende producenter.

Kommissionens supplerende svar indeholdt endvidere følgende punkter:

“Klagen angående [X] er ikke tilstrækkeligt detaljeret til, at Kommissionen helt præcist forstår klagerens situation.

Kommissionen er derfor af den opfattelse, at det ville være nyttigt at meddele den irske ombudsmand, at det kunne være relevant at oplyse [X] om forvaltningen af reglerne om forældelsesfrist, som der henvises til i standardskrivelsen [sendt til producenter, der har indsendt ansøgninger til Kommissionen]. Det kunne også tænkes, at [X] ønskede rådgivning fra en producentorganisation for at indsende en ansøgning til Kommissionen med henblik på at bevare sine rettigheder...”

Kommissionen bemærker, at den aldrig har modtaget nogen administrativ henvendelse fra [X].

Kommissionens supplerende svar blev videresendt til den irske ombudsmand.

DEN IRSKE OMBUDSMANDS BEMÆRKNINGER

Den 8. januar 1999 skrev den irske ombudsmand igen til Den Europæiske Ombudsmand om X's sag og henviste især til betingelserne for frafald af den lovbestemte forældelsesfrist på fem år for fremsættelse af krav om kompensation i henhold til forordning 2330/98¹⁰⁰ (den forordning, Kommissionen sigtede til i sit supplerende svar af 20. maj 1998).

I skrivelsen var anført, at det fremgår af det materiale, der var til rådighed, at X. ikke havde gjort opmærksom på sig selv og omstændighederne i forbindelse med hans krav om kompensation over for EU's institutioner før 1. august 1998 (datoen for forældelsesfristens begyndelse), hvorfor han ikke er berettiget til at få sin sag vurderet i henhold til forordningerne.

Den irske ombudsmand anførte, at hvis X. havde fremsat et skriftligt krav eller havde indledt en retssag mod Rådet eller Kommissionen før den 1. august 1998, ville han have haft ret til at få sin sag om kompensation vurderet i henhold til forordningen. Den irske ombudsmand gav udtryk for følgende synspunkt:

- (i) X's oprindelige krav om kompensation blev meddelt Kommissionen via Den Europæiske Ombudsmands kontor før den 1. august 1998, og
- (ii) en sådan meddelelse kan med rimelighed ligestilles med fremsættelse af et skriftligt krav eller indledning af en retssag.

¹⁰⁰ EFT 1998 L, 291, s. 4.

Som følge heraf mente den irske ombudsmand, at X. burde drage fordel af, at den lovbestemte forældelsesfrist blev frafaldet.

Den irske ombudsmand bad om, at hans yderligere bemærkninger til X's sag blev videresendt til Kommissionen. Han opfordrede også Den Europæiske Ombudsmand til at fremsætte sine bemærkninger til spørgsmålet.

KOMMISSIONENS SUPPLERENDE SVAR

Den irske ombudsmands bemærkninger blev videresendt til Kommissionen. I sit supplerende svar henviser Kommissionen til de proceduremæssige betingelser for ophævelse af forældelsesfristen nævnt i artikel 7 i forordning 2330/98¹⁰¹. Den fremsatte også følgende punkter:

“5. Klageren har aldrig sendt hverken en ansøgning til en af Fællesskabets institutioner af den type, der nævnes i forordningen, eller indbragt en sag for Domstolen.

6. På denne baggrund finder Kommissionen, at hensyn til form og indhold afholder den fra at ligestille et skriftligt krav eller en retssag med den klage, [X] indgav til den irske og Den Europæiske Ombudsmand. Endelig hedder det i artikel 2, stk. 6, i Den Europæiske Ombudsmands statut, at klager indbragt for ombudsmanden ikke fører til en afbrydelse af forældelsesfristerne for klager i administrative eller retslige procedurer.”

DEN EUROPÆISKE OMBUDSMANDS BEMÆRKNINGER

- 1 Selv om Kommissionens supplerende svar henviser til *“den klage, [X] indgav til den irske og Den Europæiske Ombudsmand”*, har X. aldrig indgivet en klage til Den Europæiske Ombudsmand, der kun behandlede sagen som en forespørgsel fra den irske ombudsmand.
- 2 Proceduren for behandling af forespørgsler blev vedtaget på seminaret for nationale ombudsmænd og tilsvarende organer i Strasbourg i september 1996.

“Den Europæiske Ombudsmand modtager forespørgsler fra nationale ombudsmænd om fællesskabsretten og giver

¹⁰¹ 1. Der tilbydes kun erstatning for den periode, for hvilken retten til erstatning ikke er forældet.
 2. Ved bestemmelsen af den periode, for hvilken erstatningen tilbydes, gælder følgende regler:
 a) datoen for afbrydelsen af den forældelsesfrist på fem år, der er fastsat i artikel 43 i Domstolens statut, er datoen for den tidligste af følgende begivenheder:
 - ved søgsmål anlagt ved Domstolen eller Retten i Første Instans: datoen for stævningens indførelse i dennes register
 - ved fremsættelse af krav over for en EF-institution: datoen for Rådets eller Kommissionens modtagelse af et sådant krav (den tidligste dato), forudsat enten at sagsøgeren siden anlagde søgsmål ved Retten i Første Instans inden for den frist på to måneder, der er fastsat i artikel 43 i Domstolens statut, eller at EF-institutionen skriftligt accepterede, at fremsættelsen af kravet afbrød forældelsesfristen
 b) datoen for erstatningsperiodens begyndelse ligger fem år forud for datoen for forældelsesfristens afbrydelse, uden at den dog kan ligge forud for den 2. april 1984 eller forud for den dato, på hvilken forpligtelsen til ikke-markedsføring eller omstilling ophørte
 c) datoen for erstatningsperiodens ophør er den 1. august 1993 eller den dato, på hvilken producenten modtog en specifik referencemængde, hvis denne ligger tidligere.

enten et svar direkte eller videresender forespørgslen til den relevante EU-institution eller EU-organ for at indhente et svar.”

- 3 Forespørgselsproceduren erstatter ikke proceduren i artikel 177 EF, som giver Domstolen kompetence til træffe præjudicielle afgørelser i spørgsmål om fællesskabsretten rejst under en retssag ved en national ret. Den Europæiske Ombudsmands statut nævner udtrykkeligt, at ingen andre myndigheder end fællesskabsinstitutionerne og -organerne falder inden for hans mandat. Selv om man kunne gøre gældende, at intet forhindrer ham i at give en abstrakt fortolkning af et fællesskabsretligt spørgsmål i en klage indbragt for en national ombudsmand, ville en sådan fortolkning i realiteten enten være for eller imod den pågældende nationale myndighed.
- 4 Det kan ikke udelukkes, at forespørgselsproceduren kan føre til en undersøgelse foretaget af Den Europæiske Ombudsmand, enten på eget initiativ eller på baggrund af en klage over et muligt tilfælde af fejl eller forsømmelser begået af Fællesskabets institutioner eller organer, herunder den institution eller det organ, hvortil forespørgslen er blevet sendt.
- 5 I det foreliggende tilfælde synes Kommissionens supplerende svar på den irske ombudsmands forespørgsel hverken at misfortolke eller anvende de relevante bestemmelser i forordning 2330/98 forkert. Derudover gav Kommissionen under forespørgselsproceduren relevant rådgivning om, hvad X. skulle foretage sig for at beskytte sine rettigheder. Følgelig er der tilsyneladende ikke noget, der begrundes, at Den Europæiske Ombudsmand foretager en undersøgelse af et muligt tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side.

SKATTEGRUNDLAG FOR BEREGNING AF MOMS

Forespørgsel Q4/98/ADB

Som led i en konference, der blev afholdt i Verona (Italien) september 1999, fik Den Europæiske Ombudsmand tilsendt en forespørgsel fra Fraizzoli, ombudsmand i Verona. Han ville gerne have oplyst, om det forhold, at der i skattegrundlaget for beregning af moms undertiden også indgår andre skatter, egentlig er lovligt. Dette spørgsmål var af betydning for mange af hans klagere.

Baggrunden for at fremsende forespørgslen til Den Europæiske Ombudsmand var, at ombudsmanden i Verona ønskede at få en officiel udtalelse fra en europæisk institution. Da spørgsmålet vedrørte et meget specifikt anliggende inden for indirekte beskatning besluttede Den Europæiske Ombudsmand at anmode Europa-Kommissionen om at fremsende et svar til ham.

I sit svar til Den Europæiske Ombudsmand, som blev videresendt til ombudsmanden i Verona, gjorde Kommissionen status over den gældende EU-lovgivning og retspraksis samt den italienske lovgivning. I korte træk erklærede Kommissionen, at den situation, som ombudsmanden i Verona

nævnte, hverken medførte en overtrædelse af de nævnte bestemmelser eller nødvendiggjorde indgriben fra Kommissionens side i form af lovgivning.

FORTOLKNING AF KOMMISSIONENS FORORDNING 1251/70

Forespørgsel fra den danske ombudsmand, Q1/99/PD

FORESPØRGSEL

I februar 1999 bad den danske ombudsmand Den Europæiske Ombudsmand om bemærkninger til en sag, han var i færd med at undersøge, og som drejede sig om Kommissionens forordning 1251/70, især artikel 2, stk. 1, og artikel 4, stk. 2. Vedlagt skrivelser var der en juridisk udtalelse i en anonym udgave, hvori den danske ombudsmand fremsatte sin foreløbige konklusion i sagen. Det fremgik af udtalelsen, at den danske ombudsmand ikke var enig i de danske myndigheders fortolkning af forordningen i forbindelse med den pågældende sag.

I sin skrivelse bad den danske ombudsmand Den Europæiske Ombudsmand om ikke at videresende sagen til nogen anden myndighed, herunder Kommissionen, idet sagen indeholdt følsomme oplysninger.

Den Europæiske Ombudsmand fremsatte følgende foreløbige bemærkning:

Da samarbejdet med de nationale ombudsmænd er specielt vigtigt for Den Europæiske Ombudsmand, gør han alt for at forbedre dette inden for sit mandats grænser.

I præamblen til Den Europæiske Ombudsmands statut er anført:

“...ombudsmanden bør have mulighed for at samarbejde med de myndigheder af samme type, der findes i visse medlemsstater, under overholdelse af den gældende nationale lovgivning på området;”

I forlængelse heraf hedder det i art. 12 i Gennemførelsesbestemmelserne for statuten følgende:

“Ombudsmanden kan indlede et samarbejde med ombudsmænd og tilsvarende organer i medlemsstaterne med det formål af øge effektiviteten af såvel hans egne undersøgelser som af de undersøgelser, der foretages af ombudsmænd og tilsvarende organer i medlemsstaterne, og nå frem til en mere effektiv beskyttelse af de europæiske borgers rettigheder og interesser.”

På dette grundlag er det muligt for Den Europæiske Ombudsmand at modtage forespørgsler fra nationale ombudsmænd om fællesskabsretten og enten give svar direkte eller videresende forespørgslen til den relevante EU-institution eller EU-organ for at indhente et svar. Men Den Europæiske Ombudsmand har imidlertid ingen myndighed til at gå ind i en procedure som den, der nævnes i EF-traktatens art. 177, ved at fortolke fællesskabs-

retslige bestemmelser i verserende sager, der angår nationale myndigheder. Selv om man kunne gøre gældende, at intet forhindrer Den Europæiske Ombudsmand i at give en abstrakt fortolkning af de pågældende bestemmelser, ville en sådan fortolkning i realiteten enten være for eller imod den pågældende nationale myndighed. Der skal også tages behørigt hensyn til, at Den Europæiske Ombudsmands statut udtrykkeligt nævner, at ingen andre myndigheder end Fællesskabets institutioner og organer falder ind under hans mandat.

Derfor måtte Den Europæiske Ombudsmand begrænse sig til at foretage en undersøgelse for at give den danske ombudsmand alle de elementer, der var nødvendige i den sag, han var ved at undersøge.

Herefter bemærkede Den Europæiske Ombudsmand følgende:

Baggrunden for den danske ombudsmands skrivelse var kort fortalt som følger:

En britisk statsborger kom til Danmark i juli 1989 og tog beskæftigelse i august 1989, der varede frem til den 31. januar 1992. Efter denne dato var han ufrivilligt arbejdsløs, og han blev efterfølgende permanent uarbejdsdygtig på grund af diabetes. Han mente selv, at han havde ret til at forblive i Danmark. Han byggede denne ret på artikel 2, stk. 1, litra b), læst i kombination med artikel 4, stk. 2, i forordning 1251/70. I forordningens artikel 2, stk. 1, står følgende:

“1. Følgende arbejdstagere har ret til at blive boende på en medlemsstats område:

a) den arbejdstager, som på det tidspunkt, hvor han ophører med sin beskæftigelse, har nået den alder, der i denne stats lovgivning er foreskrevet som betingelse for...

b) den arbejdstager, der, efter i mere end 2 år uafbrudt at have haft fast ophold på denne medlemsstats område, ophører med at have lønnet beskæftigelse som følge af varig uarbejdsdygtighed. Hvis denne uarbejdsdygtighed skyldes arbejdsulykke eller erhvervssygdom, der giver ret til en pension, som helt eller delvist udredes af en af denne medlemsstats institutioner, stilles der ingen betingelser om opholdets varighed;

c) den arbejdstager, der efter 3 års beskæftigelse og fast bopæl på denne medlemsstats område har lønnet beskæftigelse....”

I forordningens artikel 4, stk. 2, står følgende:

“Perioder af uforskyldt arbejdsløshed, der er behørigt attesteret af vedkommende arbejdsformidlingskontor, og fravær på grund af sygdom eller ulykke betragtes som beskæftigelsesperioder i henseende til artikel 2, stk. 1.”

Det fremgik af den juridiske udtalelse, der var vedlagt den danske ombudsmands skrivelse, at han i sin undersøgelse af sagen om den britiske stats-

borger var nået til den foreløbige konklusion, at konsekvensen af artikel 4, stk. 2, er, at den arbejdstager, der nævnes i artikel 2, stk. 1, litra b), kan blive uforskyldt arbejdsløs, når den varige uarbejdsdygtighed indtræffer. På denne måde skulle artikel 2, stk. 1, dermed sikre en sådan arbejdstager ret til at forblive i Danmark. Udtalelsen indeholdt en grundig undersøgelse af retspraksis og den juridiske litteratur. Det blev nævnt, at der ikke findes nogen retspraksis om det pågældende spørgsmål, og derfor havde den danske ombudsmand nået sin konklusion på grundlag af de generelle parametre for fortolkning af bestemmelserne om retten til fri bevægelighed for personer, dvs. bestemmelserne skal fortolkes bredt, og undtagelserne fra denne ret skal fortolkes snævert.

Den Europæiske Ombudsmands bemærkninger hertil var følgende:

Rådets direktiv 75/34 om retten for statsborgere i en medlemsstat til at blive boende på en anden medlemsstats område efter dér at have udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed (EFT L 14/10, 1975) indeholder bestemmelser, der er identiske med de førnævnte bestemmelser. Den Europæiske Ombudsmand undersøgte derfor også, om der fandtes nogen retspraksis eller litteratur om det spørgsmål, der optog den danske ombudsmand i forbindelse med bestemmelserne i det nævnte direktiv.

Resultatet af Den Europæiske Ombudsmands undersøgelse var, at der ikke findes nogen retspraksis ved Fællesskabets domstole, som direkte tager stilling til spørgsmålet om, hvorvidt de nævnte bestemmelser i forordning 1251/70 eller i direktiv 75/34 bør fortolkes, så de dækker en sådan situation, som den pågældende britiske statsborger befinder sig i. Der var pr. 1. april 1999 ingen verserende sager om spørgsmålet, og Den Europæiske Ombudsmand havde ingen viden om nogen form for praksis i Kommissionen for bestemmelserne, f.eks. i Kommissionens svar på EP-medlemmers spørgsmål. Man havde også rådført sig med den juridiske litteratur på Domstolens bibliotek, men man havde ikke fundet nogen litteratur, der beskæftigede sig med spørgsmålet. Selv om forberedende arbejde spiller en meget begrænset rolle som juridisk kildemateriale, når det drejer sig om traktatens grundlæggende rettigheder, undersøgte man også Kommissionens begrundelse for forslag til forordning 1251/70. Det fremgår, at der ikke findes nogen stillingtagen til de specifikke spørgsmål, der interesserede den danske ombudsmand. Men Den Europæiske Ombudsmand gjorde dog opmærksom på en passus i begrundelsen, som kunne have relation til spørgsmålet.

3.9 UNDERSØGELSER PÅ EGET INITIATIV FORETAGET AF OMBUDSMANDEN

UNDERSØGELSE PÅ EGET INITIATIV OM OFFENTLIGHEDENS ADGANG TIL AKTINDSIGT I DOKUMENTER, SOM EF-SORTSMYNDIGHEDEN, DET EUROPÆISKE ARBEJDSMILJØAGENTUR, EUROPOL OG DEN EUROPÆISKE CENTRALBANK ER I BESIDDELSE AF

BAGGRUNDEN FOR UNDERSØGELSEN

I henhold til EF-traktatens artikel 195 kan Den Europæiske Ombudsmand foretage undersøgelser på eget initiativ af mulige tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner og organer.

I juni 1996 indledte Ombudsmanden en undersøgelse på eget initiativ (616/PUBAC/F/IJH) om aktindsigt, som omfattede alle Fællesskabets institutioner og organer, undtagen Rådet og Kommissionen, der allerede havde vedtaget deres egne offentligt tilgængelige bestemmelser om aktindsigt i deres dokumenter.¹⁰²

Forgængerer til Den Europæiske Centralbank (ECB), Det Europæiske Monetære Institut (EMI), var omfattet af undersøgelsen.

Den 20. december 1996 traf Ombudsmanden en afgørelse, hvorefter manglende vedtagelse af let tilgængelige bestemmelser om aktindsigt kunne udgøre et tilfælde af fejl eller forsømmelser. I Ombudsmandens afgørelse indgik følgende forslag til henstillinger:

- 1 Institutionerne og organerne vedtager bestemmelser om aktindsigt inden for en frist på tre måneder.
- 2 Bestemmelserne finder anvendelse på alle dokumenter, som ikke allerede er dækket af eksisterende lovgivningsmæssige bestemmelser vedrørende adgang eller fortrolighed.
- 3 Bestemmelserne er let tilgængelige for offentligheden.

Det fremgik af de detaljerede udtalelser, som senere blev fremsendt til Ombudsmanden i henhold til artikel 3, stk. 6, i Ombudsmandens statut, at næsten alle institutionerne og organerne havde vedtaget bestemmelser om aktindsigt.

Den 15. december 1997 forelagde Ombudsmanden en særlig rapport for Europa-Parlamentet, som vedtog en beslutning, hvori det udtrykte tilfredshed med initiativet og den særlige rapport og glædede sig over indsatsen for at sikre åbenhed.¹⁰³

¹⁰² Rådets og Kommissionens fælles adfærdskodeks (EFT 1993 L 340, s. 41); Rådets afgørelse af 20. december 1993 om aktindsigt i Rådets dokumenter (EFT 1993 L 340, s. 43); Kommissionens afgørelse af 8. februar 1994 om aktindsigt i Kommissionens dokumenter (EFT 1994 L 46, s. 58).

¹⁰³ EFT 1998 C 292, s. 170; A4-0265/1998.

Ombudsmanden fik kendskab til fire organer, som påbegyndte deres virke efter afslutningen af undersøgelsen på eget initiativ 616/PUBAC/F/IJH: EF-Sortsmyndigheden, Det Europæiske Arbejdsmiljøagentur, Den Europæiske Politienhed (Europol) og Den Europæiske Centralbank (ECB).

I april 1999 indledte Ombudsmanden endnu en undersøgelse på eget initiativ om aktindsigt i disse fire organers dokumenter.

Undersøgelsen blev afsluttet med hensyn til EF-Sortsmyndigheden, Det Europæiske Arbejdsmiljøagentur og ECB, efter at disse tre organer havde vedtaget bestemmelser om aktindsigt. De pågældende afgørelser findes nedenfor. Med hensyn til Europol fremsatte Ombudsmanden nedens-tående forslag til henstillinger.

Afgørelse til afslutning af undersøgelse på eget initiativ 01/1/99/IJH vedrørende Det Europæiske Arbejdsmiljøagentur

UNDERSØGELSE

Den 7. april 1999 skrev Ombudsmanden til direktøren for Det Europæiske Arbejdsmiljøagentur og udbad sig oplysninger om situationen i agenturet med hensyn til aktindsigt: om agenturet havde vedtaget bestemmelser herom, og om bestemmelserne i givet fald var let tilgængelige for offentligheden.

Udtalelsen fra Det Europæiske Arbejdsmiljøagentur

Agenturet informerede Ombudsmanden om, at det i juni 1998 havde vedtaget bestemmelser om aktindsigt, som er baseret på Europa-Kommissionens bestemmelser. Agenturet vedlagde en kopi af sin afgørelse ADM/98/1 af 16. juni 1998 om bestemmelser vedrørende fri adgang til oplysninger og beskyttelse af privatlivets fred og personoplysninger. Afgørelsen består af syv artikler foruden en begrundelse med tretten punkter.

Ifølge artikel 1, stk. 2 forstås ved "agenturets dokumenter" "enhver skreven tekst eller oplysning, som er tilgængelig på Internettet, uanset format, og som indeholder eksisterende data og er udarbejdet af Det Europæiske Arbejdsmiljøagentur." Artikel 1, stk. 3, indeholder en specifik bestemmelse om adgang til agenturets interne dokumenter, hvorved forstås et dokument, som "ikke er færdigt og ikke er bestemt til offentliggørelse." Medtagelsen af ordene "udarbejdet af" synes at begrænse muligheden for aktindsigt i dokumenter, som agenturet ikke er ophavsmand til ("ophavsmandsreglen"). Dette bekræftes i punkt 9 i begrundelsen.

Ifølge artikel 2 skal begæringer indgives skriftligt til agenturets direktør. Begæringen skal affattes tilstrækkelig præcist og indeholde de oplysninger, som gør det muligt at identificere det specifikke dokument, som begæringen vedrører. Det henstilles om nødvendigt til den, der begærer aktindsigt, at præcisere begæringen yderligere. Den, der begærer aktindsigt, behøver ikke at godtgøre en interesse.

Ifølge artikel 3 udøves aktindsigt enten ved gennemsyn i agenturets lokaler efter aftale eller ved fremsendelse af en genpart for anmoderens regning.

Der kan opkræves et gebyr til dækning af omkostningerne for fotokopier af dokumenter på over 30 sider eller for informationsmateriale i andre formater.

Artikel 4 fastsætter en procedure for begæringer, som er parallel til proceduren i forbindelse med Kommissionens og Rådets bestemmelser. Begæringer skal behandles inden en måned under direktørens ansvar. En negativ afgørelse skal begrundes. Den, der har begæret aktindsigt, kan anmode formanden for bestyrelsen om at ændre en negativ afgørelse. Afgørelsen om fornyet behandling træffes så hurtigt som muligt og senest inden for to måneder. Hvis begæringen afslås, skal afgørelsen begrundes behørigt. Den, der har begæret aktindsigt, orienteres samtidig om muligheden for at forelægge sagen for ombudsmanden i medfør af bestemmelserne i EF-traktatens artikel 195.

Artikel 5 indeholder undtagelser fra den generelle ret til aktindsigt. Undtagelserne er i det væsentlige de samme som i Rådets og Kommissionens bestemmelser om aktindsigt.

Ifølge artikel 6 tages afgørelsen op til fornyet behandling efter to år. Med henblik herpå forelægger direktøren i passende tid forinden en rapport om anvendelsen af afgørelsen for bestyrelsen.

Ifølge artikel 7 får afgørelsen virkning fra dagen for dens vedtagelse af bestyrelsen. Afgørelsen skal endvidere offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* og stilles til rådighed for offentligheden.

Agenturet informerede desuden Ombudsmanden om, at afgørelsen er tilgængelig på dets websted (<http://agency.osha.eu.int/publications/other/infofreedom/>) og snart vil blive offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

AFGØRELSEN

1 Vedtagelsen af bestemmelser om aktindsigt

- 1.1 Ombudsmanden informerede Det Europæiske Arbejds miljøagentur om et forslag til henstilling, der var fremsat i en tidligere undersøgelse på eget initiativ, hvorefter Fællesskabets institutioner og organer skulle vedtage bestemmelser om aktindsigt.
- 1.2 Agenturet informerede Ombudsmanden om sin afgørelse ADM/98/1, som trådte i kraft den 16. juni 1998. Afgørelsen indeholder bestemmelser og procedurer vedrørende aktindsigt i agenturets dokumenter.
- 1.3 Der foreligger derfor ingen beviser for fejl eller forsømmelser fra agenturets side med hensyn til vedtagelsen af bestemmelserne om aktindsigt.

2 Bestemmelser, der er let tilgængelige for offentligheden

- 2.1 Ombudsmanden informerede Det Europæiske Arbejds miljøagentur om et forslag til henstilling, der var fremsat i en tidligere undersøgelse på eget initiativ, hvorefter bestemmelser om aktindsigt skulle gøres let tilgængelige for offentligheden.

- 2.2 Ifølge agenturets afgørelse ADM/98/1 skal afgørelsen offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* og stilles til rådighed for offentligheden. Afgørelsen er offentliggjort på agenturets websted (<http://agency.osha.eu.int/publications/other/infofreedom/>).
- 2.3 Der foreligger derfor ingen beviser for fejl eller forsømmelser fra agenturets side med hensyn til at gøre dens bestemmelser om aktindsigt let tilgængelige for offentligheden.

KONKLUSION

På grundlag af ovenstående fremgik det, at der ikke forelå fejl eller forsømmelser fra Det Europæiske Arbejdsmiljøagenturs side. Ombudsmanden afsluttede derfor undersøgelse på eget initiativ OI/1/99/IJH med hensyn til agenturet.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

Ombudsmanden bemærker, at i lighed med Rådets og Kommissionens bestemmelser begrænser de bestemmelser, som Det Europæiske Arbejdsmiljøagentur har vedtaget, muligheden for aktindsigt i dokumenter, som det ikke er ophavsmand til ("ophavsmandsreglen").

Selv om der formentlig ikke findes noget tilsvarende i den sammenlignelige nationale lovgivning, ser det ud til, at den gældende fællesskabsret giver Fællesskabets institutioner og organer mulighed for at lade ophavsmandsreglen indgå i deres bestemmelser om aktindsigt. Ombudsmanden bemærker imidlertid, at Retten i Første Instans har konkluderet, at den ophavsmandsregel, som Kommissionen har vedtaget, skal fortolkes og anvendes indskrænkende, således at anvendelsen af det almindelige princip om gennemsigtighed ikke bringes i fare.¹⁰⁴

Afgørelse til afslutning af undersøgelse på eget initiativ OI/1/99/IJH vedrørende Den Europæiske Centralbank

UNDERSØGELSEN

Den 7. april 1999 skrev Ombudsman til formanden for ECB og udbad sig oplysninger om situationen i ECB med hensyn til aktindsigt: om ECB havde vedtaget bestemmelser herom, og om bestemmelserne i givet fald var let tilgængelige for offentligheden.

Udtalelsen fra Den Europæiske Centralbank

ECB informerede Ombudsmanden om, at den den 3. november 1998 vedtog en afgørelse om aktindsigt i Den Europæiske Centralbanks dokumenter og arkiver (ECB/1998/12). ECB vedlagde en kopi af afgørelsen og gjorde Ombudsmanden opmærksom på følgende del af præamblen hertil:

"den europæiske ombudsmand har udstedt en beslutning inden for rammerne af en undersøgelse indledt på eget ini-

¹⁰⁴ Sag T-188/97 *Rothmans International mod Kommissionen*, dom af 19. juli 1999, præmis 55.

tiativ om aktindsigt i dokumenter; henstillinger i denne beslutning fandt udelukkende anvendelse på EMI, for så vidt angik administrative dokumenter; de samme begrænsninger for beslutningens anvendelsesområde finder anvendelse på ECB;"

ECB informerede desuden Ombudsmanden om, at den havde sendt afgørelse ECB/1998/12 til Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer med henblik på offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Ombudsmanden undersøgte omhyggeligt de af ECB vedtagne bestemmelser, der er baseret på de bestemmelser, som tidligere er vedtaget af Det Europæiske Monetære Institut (EMI).¹⁰⁵ Ombudsmanden bemærkede endvidere, at:

- i modsætning til Kommissionens og Rådets bestemmelser om aktindsigt begrænser ECB's bestemmelser ikke udtrykkeligt muligheden for aktindsigt i dokumenter, som den ikke er ophavsmand til ("ophavsmandsreglen")
- ECB's bestemmelser vedrører "administrative dokumenter", hvorved der ifølge definitionen i artikel 1.2 i ECB's afgørelse ECB/1998/12 forstås "*enhver tekst... som vedrører ECB's egentlige organisation og funktion*"
- begrænsningen af ECB's bestemmelser til "administrative dokumenter" kunne i praksis have samme virkning som ophavsmandsreglen, da det er usandsynligt, at et dokument, som ECB ikke er ophavsmand til, vedrører ECB's egentlige organisation og funktion.

Ombudsmanden er klar over, at ECB's opgaver adskiller sig fra EMI's, idet Styrelsesrådet for ECB udformer Fællesskabets monetære politik.¹⁰⁶ Han er desuden klar over, at spørgsmålet om tilgængeligheden af referaterne af ECB's møder om pengepolitiske spørgsmål er et emne, som er genstand for offentlig interesse og debat, og finder det derfor vigtigt, at EU-borgerne får klare oplysninger om de bestemmelser, som finder anvendelse på eventuelle begæringer fra offentligheden om aktindsigt i sådanne referater.

Ombudsmanden skrev derfor igen til ECB og bemærkede, at artikel 10.4 i statuttten for ESCB/ECB bestemmer, at møderne i Styrelsesrådet for ECB er fortrolige, men at Styrelsesrådet kan beslutte at offentliggøre resultatet af sine drøftelser. Ombudsmanden påpegede endvidere, at selv om der i præamblen til ECB's afgørelse ECB/1998/12 henvises til ovennævnte artikel 10.4 i statuttten for ESCB/ECB, anføres det ikke udtrykkeligt i afgørelsen, at det gælder for referaterne af møder om pengepolitiske spørgsmål.

¹⁰⁵ EFT 1998 L 90, s. 43.

¹⁰⁶ Artikel 12.1 i statuttten for ESCB/ECB.

Ombudsmanden anmodede derfor ECB om at præcisere, hvilke bestemmelser der ville finde anvendelse på eventuelle begæringer fra offentligheden om aktindsigt i sådanne referater.

ECB's svar

I sit svar gjorde ECB opmærksom på, at de forslag til henstillinger, der var fremsat over for EMI i forbindelse med Ombudsmandens tidligere undersøgelse på eget initiativ (616/PUBAC/F/IJH) kun vedrørte administrative dokumenter.

ECB anførte desuden, at artikel 10.4 i statutten for ESCB/ECB *“fastsætter begrænsningerne for gennemsigtigheden i henhold til traktaten og foreskriver navnlig, at møderne er fortrolige.”*

Med hensyn til anvendelsesområdet for afgørelse ECB/1998/12 henviste ECB til artikel 1.1, hvori det hedder:

“offentligheden skal have adgang til ECB's administrative dokumenter og arkiver i overensstemmelse med bestemmelserne i denne afgørelse.”

ECB henviste endvidere til den definition af udtrykket “administrativt dokument”, der er indeholdt i artikel 1.2 i afgørelse ECB/1998/12 (“enhver tekst... som vedrører ECB's egentlige organisation og funktion”), og tilkendegav, at dette *“tydeligvis ikke omfatter referater af Styrelsesrådets møder om pengepolitiske spørgsmål.”*

ECB oplyste desuden Ombudsmanden om offentliggørelsen af afgørelse ECB/1998/12 i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Ombudsmandens svar

Ombudsmanden svarede på ovennævnte svar fra ECB ved at rette endnu en skrivelse til formanden for ECB.

Med hensyn til ECB's bemærkninger vedrørende Ombudsmandens tidligere undersøgelse på eget initiativ, understregede Ombudsmanden, at Retten i Første Instans efter afslutningen af undersøgelsen havde sondret klart mellem på den ene side spørgsmål om kompetence til at prøve lovligheden af retsakter og på den anden side kompetence til at træffe afgørelse i sager vedrørende aktindsigt i sådanne retsakter.¹⁰⁷

Med hensyn til ECB's påstand om, at artikel 10.4 i statutten for ESCB/ECB *“fastsætter begrænsningerne for gennemsigtigheden i henhold til traktaten og foreskriver navnlig, at møderne er fortrolige”*, påpegede Ombudsmanden, at artiklen rent faktisk udtrykkeligt åbner mulighed for, at Styrelsesrådet *“kan beslutte at offentliggøre resultatet af sine drøftelser.”*

Med hensyn til ECB's påstand om, at definitionen af udtrykket administrativt dokument i dens afgørelse ECB/1998/12 (“enhver tekst... som vedrører ECB's egentlige organisation og funktion”) ikke omfatter referater af Styrelsesrådets møder om pengepolitiske spørgsmål, fremsatte Ombudsmanden følgende bemærkninger:

¹⁰⁷ Sag T-174/95, Svenska Journalistförbundet mod Rådet, Sml. 1998 II, s. 2289.

“Ombudsman har ikke kendskab til andre bestemmelser, som ECB har vedtaget vedrørende aktindsigt i referater af Styrelsesrådets møder om pengepolitiske spørgsmål. Medmindre der foreligger andre bestemmelser, vil udelukkelsen af sådanne referater fra anvendelsesområdet for ECB's afgørelse af 3. november 1998 synes at fungere som en undtagelse fra det generelle princip, der henvises til den tidligere nævnte afgørelse om, at borgerne skal have størst mulig adgang til information.

Ombudsmanden bemærker, at Rådets og Kommissionens afgørelser om aktindsigt skaber ret til aktindsigt i disse institutioners dokumenter, og at den korrekte fortolkning af disse afgørelser er et retligt spørgsmål, hvor Domstolen er den højeste myndighed. Ombudsmanden gør desuden opmærksom på den seneste retspraksis, som fastslår, at når der er indført et almindeligt princip og fastsat undtagelser herfra, skal disse undtagelser fortolkes og anvendes indskrænkende, således at anvendelsen af det almindelige princip ikke bringes i fare.¹⁰⁸

Det synes ikke klart i denne forbindelse, at referaterne af Styrelsesrådets møder om pengepolitiske spørgsmål kan anses for at falde uden for kategorien af dokumenter “som vedrører ECB's funktion.” På baggrund af nævnte retspraksis bør ECB's afgørelse af 3. november 1998 derfor også anses for at finde anvendelse på referaterne af Styrelsesrådets møder om pengepolitiske spørgsmål.”

Afslutningsvis understregede Ombudsmanden, at det er bankens opgave at anvende bestemmelserne, herunder undtagelserne i artikel 4 i afgørelse ECB/1998/12, på de begæringer om aktindsigt, som den måtte modtage fra offentligheden.

AFGØRELSEN

1 Vedtagelsen af bestemmelser om aktindsigt

- 1.1 Ombudsmanden informerede Den Europæiske Centralbank om et forslag til henstilling, der var fremsat i en tidligere undersøgelse på eget initiativ, hvorefter Fællesskabets institutioner og organer skulle vedtage bestemmelser om aktindsigt. Som svar informerede ECB Ombudsmanden om sin afgørelse ECB/1998/12 af 3. november 1998 om aktindsigt i Den Europæiske Centralbanks dokumenter og arkiver.
- 1.2 Ombudsmanden har kendskab til den retspraksis, som fastslår, at når der er indført et almindeligt princip og fastsat undtagelser herfra, skal disse undtagelser fortolkes og anvendes indskrænkende, således at

¹⁰⁸ Sag T-105/95 *WWF UK mod Kommissionen*, Sml. 1997 II, s. 313; sag T-124/96 *Interporc mod Kommissionen*, Sml. 1998 II, s. 231; sag T-188/97 *Rothmans International mod Kommissionen*, dom af 19. juli 1999.

anvendelsen af det almindelige princip ikke bringes i fare.¹⁰⁹ Ombudsmanden finder, at det på baggrund af nævnte retspraksis bør overvejes også at lade ECB's afgørelse ECB/1998/12 gælde for referater af møder om pengepolitiske spørgsmål. Det er naturligvis bankens opgave at anvende sin afgørelse ECB/1998/12, herunder undertagelserne i artikel 4 heri, på de begæringer om aktindsigt, som den måtte modtage fra offentligheden.

- 1.3 Der foreligger derfor ingen beviser for fejl eller forsømmelser fra ECB's side med hensyn til vedtagelsen af bestemmelser om aktindsigt.

2 Bestemmelser, der er let tilgængelige for offentligheden

- 2.1 Ombudsmanden informerede Den Europæiske Centralbank om et forslag til henstilling, der var fremsat i en tidligere undersøgelse på eget initiativ, hvorefter bestemmelser om aktindsigt skulle gøres let tilgængelige for offentligheden.
- 2.2 ECB informerede Ombudsmanden om, at dens afgørelse ECB/1998/12 er offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* L 110 af 28. april 1999, s. 30.
- 2.3 Der foreligger derfor ingen beviser for fejl eller forsømmelser fra ECB's side med hensyn til at gøre dens bestemmelser om aktindsigt let tilgængelige for offentligheden.

KONKLUSION

På grundlag af ovenstående fremgik det, at der ikke forelå fejl eller forsømmelser fra Den Europæiske Centralbanks side, og Ombudsmanden afsluttede derfor undersøgelse på eget initiativ OI/1/99/IJH med hensyn til ECB.

Afgørelse til afslutning af undersøgelse på eget initiativ OI/1/99/IJH vedrørende EF-Sortsmyndigheden

UNDERSØGELSEN

Den 7. april 1999 skrev Ombudsmanden til formanden for EF-Sortsmyndigheden og udbad sig oplysninger om situationen i Sortsmyndigheden med hensyn til aktindsigt: om Sortsmyndigheden havde vedtaget bestemmelser herom, og om bestemmelserne i givet fald var let tilgængelige for offentligheden.

Udtalelsen fra EF-Sortsmyndigheden

Sortsmyndighedens formand informerede Ombudsmanden om, at bestemmelserne for dens aktiviteter fastsætter, hvilke dokumenter og materialer offentligheden har adgang til, og hvilke kun stilles til rådighed for personer, som er i stand til at godtgøre over for myndigheden, at de har en "berettiget interesse" deri.

¹⁰⁹ Sag T-105/95 *WWF UK mod Kommissionen*, Sml. 1997 II, s. 313; sag T-124/96 *Interporc mod Kommissionen*, Sml. 1998 II, s. 231; sag T-188/97 *Rothmans International mod Kommissionen*, dom af 19. juli 1999.

Sortsmyndighedens formand anførte endvidere, at myndigheden havde udarbejdet et udkast til bestyrelsens afgørelse om bestemmelser om aktindsigt i Sortsmyndighedens dokumenter, som i vidt omfang er baseret på teksten i Europa-Kommissionens bestemmelser. Udkastet til afgørelse ville blive forelagt på det næste møde i Sortsmyndighedens bestyrelse i september 1999. Når afgørelsen var vedtaget, ville den blive gjort almindelig tilgængelig og offentliggjort på Sortsmyndighedens websted.

Den 23. november 1999 fremsendte Sortsmyndighedens formand Ombudsmanden en kopi af bestyrelsens afgørelse om bestemmelser om Sortsmyndighedens arbejdsmetoder vedrørende aktindsigt i Sortsmyndighedens dokumenter.

Ombudsmanden undersøgte omhyggeligt afgørelsen, som består af otte artikler.

Artikel 1 fastsætter, at der ved "dokument" forstås "enhver skreven tekst, som er udarbejdet af Sortsmyndigheden i et hvilket som helst medium, og som ikke allerede er dækket af eksisterende lovgivningsmæssige bestemmelser vedrørende adgang eller fortrolighed". Det hedder i en fodnote: "Når et dokument, som myndigheden ligger inde med, ikke har myndigheden, men en fysisk eller juridisk person, en medlemsstat, en anden EF-institution eller enhver anden national eller international organisation som ophavsmand, skal begæringen stiles til ophavsmanden."

Artikel 2 fastsætter, at begæringer indgives skriftligt til Sortsmyndigheden. Begæringerne skal være formuleret tilstrækkeligt præcist til, at det er muligt at identificere det dokument, som der begæres aktindsigt i, og i givet fald være vedlagt det behørigt gebyr (jf. artikel 5 nedenfor).

Artikel 3 fastsætter proceduren for behandling af begæringer. Afgørelsen om at imødekomme eller ikke imødekomme begæringen om aktindsigt skal træffes inden en måned. I tilfælde af, at begæringen afslås, kan den, der begærer aktindsigt, inden en måned anmode formanden for bestyrelsen om at ændre denne afgørelse; afgives en sådan anmodning ikke inden en måned, betragtes begæringen som bortfaldet. Hvis bestyrelsen fastholder afgørelsen om ikke give aktindsigt, skal afgørelsen være begrundet og oplyse den, der har begæret aktindsigt, om mulighederne for at indgive en klage til Den Europæiske Ombudsmand eller til Kommissionen i henhold til artikel 44, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 2100/94.

Ombudsmanden bemærker, at det kun udtrykkeligt er bestemt, at et afslag på at give aktindsigt skal begrundes i forbindelse med en klage til bestyrelsen. God forvaltningsskik kræver imidlertid, at et første afslag på at give aktindsigt også skal begrundes.¹¹⁰

Artikel 4 fastsætter, at når der er bevilget aktindsigt, kan denne aktindsigt udøves enten ved gennemsyn i Sortsmyndighedens lokaler efter forudgående aftale eller ved levering af en kopi.

¹¹⁰ Jf. artikel 18 i Den Europæiske Ombudsmands adfærdskodeks for god forvaltningspraksis.

Artikel 5 fastsætter, at der opkræves et fast gebyr på 5 EUR for en kopi af et dokument på indtil 10 sider samt et yderligere gebyr på 0,5 EUR pr. side herudover.

Artikel 6 fastsætter undtagelser, som i det væsentlige er de samme som dem, der er indeholdt i Rådets og Kommissionens bestemmelser om aktindsigt.

Artikel 7 fastsætter, at bestemmelserne offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende snarest muligt efter deres ikrafttræden.

Ombudsmanden bemærker, at Sortsmyndigheden har et websted (<http://www.cpvo.fr>), hvor bestemmelserne også kunne offentliggøres.

Artikel 8 fastsætter, at bestemmelserne finder anvendelse fra dagen efter det møde i bestyrelsen, hvor de vedtages.

Ombudsmanden har erfaret, at afgørelsen blev vedtaget på mødet i Sortsmyndighedens bestyrelse den 28. og 29. september 1999, og at bestemmelserne derfor trådte i kraft den 30. september 1999.

AFGØRELSEN

1 Vedtagelsen af bestemmelser om aktindsigt

- 1.1 Ombudsmanden informerede EF-Sortsmyndigheden om et forslag til henstilling, der var fremsat i en tidligere undersøgelse på eget initiativ, hvorefter Fællesskabets institutioner og organer skulle vedtage bestemmelser om aktindsigt.
- 1.2 Sortsmyndigheden informerede Ombudsmanden om bestemmelser, som giver mulighed for aktindsigt i:
 - registret over ansøgninger om EF-sortsbeskyttelse
 - registret over EF-sortsbeskyttelse og
 - i tilfælde af berettiget interesse, akter vedrørende ansøgninger eller vedrørende sortsbeskyttelse, der allerede er meddelt.¹¹¹
- 1.3 Sortsmyndigheden informerede endvidere Ombudsmanden om den afgørelse, som bestyrelsen havde vedtaget på sit møde den 28. og 29. september 1999. Afgørelsen fastsætter bestemmelser om Sortsmyndighedens arbejdsmetoder vedrørende aktindsigt i dokumenter, som Sortsmyndigheden har udarbejdet.
- 1.4 Der foreligger derfor ingen beviser for fejl eller forsømmelser fra Sortsmyndighedens side med hensyn til vedtagelsen af bestemmelser om aktindsigt.

¹¹¹ Rådets forordning 2100/94, EFT 1994 L 227, s. 1, artikel 87-88; Kommissionens forordning 1239/95, EFT L 121/1995, s. 37, kapitel V, artikel 82-86. NB: Disse forordninger giver også mulighed for aktindsigt i dyrkningen med henblik på teknisk afprøvning af en sort eller med henblik på den tekniske efterkontrol af en sorts fortsatte beståen.

2 Bestemmelser, der er let tilgængelige for offentligheden

- 2.1 Ombudsmanden informerede EF-Sortsmyndigheden om et forslag til henstilling, der var fremsat i en tidligere undersøgelse på eget initiativ, hvorefter bestemmelser om aktindsigt skulle gøres let tilgængelige for offentligheden.
- 2.2 Ifølge den afgørelse, som Sortsmyndighedens bestyrelse har vedtaget, skal bestemmelser offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende snarest muligt efter deres ikrafttræden.
- 2.3 Der foreligger derfor ingen beviser for fejl eller forsømmelser fra Sortsmyndighedens side med hensyn til at gøre dens bestemmelser om aktindsigt let tilgængelige for offentligheden.

KONKLUSION

På grundlag af ovenstående fremgik det, at der ikke forelå fejl eller forsømmelser fra EF-Sortsmyndighedens side, og Ombudsmanden afsluttede derfor undersøgelse på eget initiativ OI/1/99/IJH med hensyn til Sortsmyndigheden.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

Ombudsmanden bemærker, at i lighed med Rådets og Kommissionens bestemmelser begrænser de bestemmelser, som EF-Sortsmyndigheden har vedtaget, muligheden for aktindsigt i dokumenter, som den ikke er ophavsmand til ("ophavsmandsreglen").

Selv om der formentlig ikke findes noget tilsvarende i den sammenlignelige nationale lovgivning, ser det ud til, at den gældende fællesskabsret giver Fællesskabets institutioner og organer mulighed for at lade ophavsmandsreglen indgå i deres bestemmelser om aktindsigt. Ombudsmanden bemærker imidlertid, at Retten i Første Instans har konkluderet, at den ophavsmandsregel, som Kommissionen har vedtaget, skal fortolkes og anvendes indskrænkende, således at anvendelsen af det almindelige princip om gennemsigtighed ikke bringes i fare.¹¹²

Ombudsmanden bemærker desuden, at de bestemmelser, der gælder for Sortsmyndigheden, allerede giver adgang til visse kategorier af dokumenter (vedrørende ansøgninger om meddelelse af EF-sortsbeskyttelse eller sortsbeskyttelse, der allerede er meddelt), som omfatter dokumenter, hvor Sortsmyndigheden ikke er ophavsmand.

Forslag til henstillinger over for Europol som led i undersøgelse på eget initiativ OI/1/99/IJH

UNDERSØGELSEN

Ved skrivelse af 30. april 1999 informerede Ombudsmanden Europol om den undersøgelse på eget initiativ, der var iværksat i henhold til EF-trakta-

¹¹² Sag T-188/97 *Rothmans International mod Kommissionen*, dom af 19. juli 1999, præmis 55.

tens artikel 195.¹¹³ Han udbad sig oplysninger om situationen i Europol med hensyn til aktindsigt: navnlig om Europol havde vedtaget bestemmelser herom, og om bestemmelserne i givet fald var let tilgængelige for offentligheden.

Europol's udtalelse

I som udtalelse af 15. juli 1999 informerede Europol Ombudsmanden om følgende:

- de generelle bestemmelser om sikkerhedsbeskyttelse af oplysninger, der behandles af Europol, som fastsat af Rådet¹¹⁴ på grundlag af artikel 31, stk. 1, i Europol-konventionen,¹¹⁵ og
- den sikkerhedshåndbog, der er fastsat i artikel 6 i nævnte generelle bestemmelser, og som blev vedtaget af Europol's styrelsesråd den 28. januar 1999.

I udtalelsen fra Europol henvistes der desuden til bestemmelserne i Europol-konventionen, som giver personer ret til egenaccess til oplysninger lagret i Europol¹¹⁶, og til den indsats, som Europol gør for at informere offentligheden om sine aktiviteter, navnlig via sit websted (<http://www.europol.eu.int>).

I udtalelsen, som var underskrevet af direktøren for Europol, udtrykte Europol vilje til at overveje muligheden for, at Europol vedtog generelle bestemmelser om aktindsigt i den nærmeste fremtid og gjorde disse bestemmelser offentligt tilgængelige. Direktøren anførte, at han i denne henseende ville drøfte spørgsmålet med rådsformandskabet med henblik på at forelægge spørgsmålet for Europol's styrelsesråd. Han lovede at informere Ombudsmanden om udviklingen inden udgangen af 1999.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Efter omhyggeligt at have undersøgt Europol's udtalelse fremsendte Ombudsmanden endnu en skrivelse til dens direktør den 24. september 1999, hvori han udtrykte tilfredshed med Europol's positive holdning til at vedtage bestemmelser om aktindsigt.

Ombudsmanden påpegede, at det er vigtigt for enhver moderne europæisk forvaltning, at den har borgernes tillid og støtte. For Europol's vedkommende er en sådan tillid endnu vigtigere, når den udfører sin opgave med hensyn til at yde et betydeligt bidrag til Den Europæiske Unions retshåndhævelse i forbindelse med bekæmpelsen af organiseret kriminalitet, med særlig vægt på de kriminelle organisationer, der er inddraget. Det er derfor

¹¹³ I henhold til artikel 41 i traktaten om Den Europæiske Union, som ændret ved Amsterdam-traktaten, er artikel 195 en af de artikler i EF-traktaten, som finder anvendelse på bestemmelserne vedrørende de områder, der er nævnt i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union (politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager). I afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union indgår bestemmelserne vedrørende Europol og Rådets fremme af samarbejdet via Europol.

¹¹⁴ Rådets retsakt af 3. november 1998 om vedtagelse af bestemmelser om sikkerhedsbeskyttelse af Europol-oplysninger, EFT 1999 C 26, s. 10.

¹¹⁵ EFT 1995 C 316, s. 1.

¹¹⁶ Europol-konventionen, artikel 19.

af afgørende betydning, at Europol fra begyndelsen af sit virke fuldt ud overholder principperne for god forvaltningsskik.

Ombudsmanden bemærkede, at selve karakteren af politiarbejde nødvendigvis indebærer behandling af oplysninger og dokumenter, som i borgerenes interesser skal være fortrolig. Dette forhold bør imidlertid ikke være til hinder for, at Europol vedtager bestemmelser om aktindsigt, som tilpasses dens egne forhold, som andre institutioner og organer har gjort.

Ombudsmanden anså desuden den tidsplan, som Europol havde fastsat for vedtagelsen af bestemmelser, for at være rimelig under hensyntagen til, at Europol formelt først påbegyndte sit virke den 1. juli 1999.¹¹⁷ Han anmodede derfor Europol om snarest muligt at fremlægge yderligere oplysninger om de opnåede fremskridt i retning af vedtagelsen af bestemmelser inden udgangen af 1999.

Den 24. november 1999 informerede Europol Ombudsmanden om, at styrelsesrådet havde tilsluttet sig, at der skulle fastlægges bestemmelser om aktindsigt. Styrelsesrådet havde anmodet Europol om at udarbejde forslag på grundlag af de bestemmelser, som allerede var fastlagt af andre EU-institutioner, navnlig Rådet. Der var også enighed om, at der navnlig skulle lægges vægt på at sikre overensstemmelse mellem Europol's bestemmelser og bestemmelserne hos de øvrige institutioner, hvortil Europol's dokumenter i givet fald vil blive sendt, og i princippet sikre følgende:

- (i) der bevilges ikke adgang til personoplysninger, som Europol har behandlet, da konventionen allerede fastsætter de procedurer, der skal anvendes i disse tilfælde, eller til personoplysninger vedrørende Europol's personale
- (ii) der bevilges ikke adgang til klassificerede dokumenter
- (iii) der bevilges ikke adgang til oplysninger, som kan bringe gennemførelsen af igangværende undersøgelser i fare.

Med hensyn til (i) erindres der om, at Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ er begrænset til bestemmelser om aktindsigt i dokumenter, som ikke allerede er dækket af eksisterende lovgivningsmæssige bestemmelser vedrørende adgang eller fortrolighed.

Med hensyn til (ii) og (iii) bemærker Ombudsmanden, at Europol's styrelsesråd har henvist til Rådets eksisterende bestemmelser om aktindsigt som en mulig model for udarbejdelsen af bestemmelser gældende for Europol. Ombudsmanden bemærker desuden, at artikel 4 i Rådets bestemmelser specifikt nævner "undersøgelser" som en af undtagelserne, hvor der af hensyn til beskyttelsen af offentlighedens interesser ikke bevilges aktindsigt.

Ombudsmanden bemærker desuden, at Europol's skrivelse af 24. november 1999 ikke indeholder en endelig tidsplan for vedtagelsen af bestemmelser.

¹¹⁷ Meddelelse vedrørende Europol's påbegyndelse af sit virke, EFT 1999 C 185, s. 1.

AFGØRELSEN

1 Vedtagelsen af bestemmelser om aktindsigt

- 1.1 Ombudsmanden informerede Den Europæiske Politienhed (Europol) om et forslag til henstilling, fremsat i en tidligere undersøgelse på eget initiativ, der blev foretaget på grundlag af EF-traktatens artikel 195, og hvorefter Fællesskabets institutioner og organer burde vedtage bestemmelser om aktindsigt inden tre måneder. Samtidig gjorde Ombudsmanden Europol opmærksom på bestemmelserne i artikel 41 i traktaten om Den Europæiske Union som ændret ved Amsterdam-traktaten, hvorefter artikel 195 er en af de artikler i EF-traktaten, som finder anvendelse på bestemmelserne vedrørende de områder, der er nævnt i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union (politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager).
- 1.2 Europol informerede Ombudsmanden om de eksisterende bestemmelser om sikkerhedsbeskyttelse af de oplysninger, som behandles af Europol, og om personers ret til egenacces til oplysninger lagret i Europol. Europol informerede desuden Ombudsmanden om, at styrelsesrådet havde tilsluttet sig, at der skulle fastlægges bestemmelser om aktindsigt, og at styrelsesrådet havde anmodet Europol om at udarbejde forslag på grundlag af de bestemmelser, som allerede var fastlagt af andre EU-institutioner, navnlig Rådet.
- 1.3 Som led i Ombudsmandens undersøgelse, hvortil Europol medvirkede, blev det ikke godtgjort, at det ville være umuligt eller urimeligt belastende for Europol fuldt ud at overholde principperne for god forvaltningsskik ved at vedtage bestemmelser om aktindsigt og gøre disse bestemmelser let tilgængelige for offentligheden. Det fremgår, at Europolis styrelsesråd støtter vedtagelsen af bestemmelser, der er baseret på de bestemmelser, der er vedtaget af andre EU-institutioner, navnlig Rådet.

2 Tidsplan for vedtagelsen af bestemmelser

- 2.1 Ombudsmanden informerede Europol om, at det forslag til henstillinger, der blev fremsat i nævnte tidligere undersøgelse på eget initiativ, fastsatte en frist på tre måneder til de pågældende institutioners og organers vedtagelse af bestemmelser. Som led i Ombudsmandens undersøgelse, hvortil Europol medvirkede, blev det ikke godtgjort, at det er nødvendigt at fastsætte en længere frist for Europolis vedtagelse af bestemmelser.
- 2.2 I udtalelsen af 15. juli 1999 fremgik det, at Europol regnede med at vedtage bestemmelser om aktindsigt inden udgangen af 1999, men yderligere oplysninger, som Europol fremlagde den 24. november 1999, indeholdt ingen endelig tidsplan for vedtagelsen af bestemmelser.
- 2.3 God forvaltningsskik kræver, at afgørelser træffes inden for en rimelig frist. For at undgå en unødigt forsinkelse er det derfor hensigtsmæssigt at fastlægge en endelig tidsplan for vedtagelsen af bestemmelser.

FORSLAG TIL HENSTILLINGER

På grundlag af ovenstående fremsætter Den Europæiske Ombudsmand følgende forslag til henstillinger over for Europol:

- 1 Europol bør vedtage bestemmelser om aktindsigt inden tre måneder. Bestemmelserne kunne baseres på de bestemmelser, som Rådet allerede har vedtaget, herunder de deri indeholdte undtagelser.
- 2 Bestemmelserne bør finde anvendelse på alle dokumenter, som ikke allerede er dækket af eksisterende lovgivningsmæssige bestemmelser vedrørende adgang eller fortrolighed.
- 3 Bestemmelserne bør gøres let tilgængelige for offentligheden.

Europol vil blive informeret om dette forslag til henstillinger. I henhold til artikel 3, stk. 6, i Ombudsmandens statut skal Europol fremsætte en detaljeret udtalelse inden tre måneder (dvs. inden den 31. marts 2000). Den detaljerede udtalelse kunne bestå i en godkendelse af Ombudsmandens afgørelse og en beskrivelse af, hvordan henstillingerne er blevet iværksat.

4 FORBINDELSER MED ANDRE AF DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER

Ombudsmanden er i fast dialog med Den Europæiske Unions øvrige institutioner og organer. Regelmæssig kontakt er nødvendig, når det drejer sig om at sikre et effektivt samarbejde, gode arbejdsrelationer og gensidig tillid med henblik på at beskytte de europæiske borgeres rettigheder.

Den 2. marts var Jacob SÖDERMAN inviteret til et møde med Kommissionens generalsekretær, Carlo TROJAN, Rådets generalsekretær, Jürgen TRUMPF, og Parlamentets generalsekretær, Julian PRIESTLEY. De drøftede spørgsmålet om en adfærdskodeks for god forvaltningsskik.

4.1 EUROPA-PARLAMENTET OG UDVALGET FOR ANDRAGENDER

Den 13. januar mødtes SÖDERMAN, ledsaget af Peter DYRBERG og Ian HARDEN, med Kvæstorkollegiet og udvekslede synspunkter. De drøftede mulighederne for en intern klageprocedure for medlemmer af Europa-Parlamentet.

Samme dag mødtes SÖDERMAN og HARDEN med MEP Edith MÜLLER, ordfører for Ombudsmandens budgetforslag for år 2000.

Ligeledes den 13. januar mødtes SÖDERMAN og HARDEN med generaldirektøren for Europa-Parlamentets GD V, Christian COINTAT, og personaleafdelingens chef (GD V), Brigitte NOUAILLE-DEGORCE.

Den 14. januar havde SÖDERMAN og HARDEN et møde med Europa-Parlamentets formand, GIL-ROBLES. De drøftede Ombudsmandens fremlæggelse af sin årsberetning for 1998 for Europa-Parlamentet.

Den 8. februar mødtes Ombudsmanden med GD I's generaldirektør, Harald RØMER. De drøftede spørgsmål vedrørende overgangsperioden mellem Ombudsmandens første og andet mandat.

Den 17. februar fremlagde SÖDERMAN sin årsberetning for 1998 for Udvalget for Andragender i Bruxelles.

Den 11. marts besøgte Laura VIQUEIRA og Ildegarda DE SIMONE DIEHL fra GD V Ombudsmanden for at drøfte, hvordan man i forbindelse med uddannelsesprogrammer kan oplyse nyansatte tjenestemænd om Den Europæiske Ombudsmands rolle.

Den 24. marts talte SÖDERMAN på en interparlamentarisk konference om oprettelsen af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der blev afholdt af Europa-Parlamentets Udvalg om Borgerlige Frihedsrettigheder og Indre Anliggender. I konferencen deltog medlemmer af de nationale parlamenter og ngo'er. Konferencens temaer var borgerlige rettigheder i Europa, antidiskriminationspolitik, indvandring, asyl, visa, politisamarbejde og retligt samarbejde. Blandt talerne var også kommissær Anita GRADIN,

udvalgets formand, Hedy D'ANCONA, den tyske og finske justits- og indenrigsminister og generaladvokat ved Domstolen Niall FENNELLY.

Den 14. april fremlagde Ombudsmanden sin årsberetning for 1998 for Europa-Parlamentet på dets plenarmøde i Strasbourg (jf. 6.1).

Den 26. april deltog SÖDERMAN i en konference om gennemsigtighed og aktindsigt med titlen "Opening doors for democracy in Europe". Konferencen var arrangeret af PSE-gruppen, ELDR-gruppen og De Grønne fra Europa-Parlamentet i samarbejde med European Federation of Journalists. SÖDERMAN holdt den indledende tale, "Åbenhed betyder ansvarlig ledelse", under den første session.

Den 5. maj mødtes SÖDERMAN og HARDEN med DG VIII's generaldirektør, LÓPEZ VEIGA, og HELLOT. De drøftede forlængelsen af samarbejdsaftalerne mellem Europa-Parlamentet og Ombudsmanden.

Den 10. juni talte SÖDERMAN om sin rolle og sit arbejde på et informationsseminar, som Europa-Parlamentets GD V afholdt for nyansat A- og LA-personale i Luxembourg.

Den 14. juli udvekslede SÖDERMAN, ledsaget af Vicky KLOPPENBURG, synspunkter med formanden for Den Uafhængige Ekspertgruppe, André MIDDELHOEK. De drøftede den seneste udvikling på begge kontorer.

Den 15. juli mødtes SÖDERMAN med Europa-Parlamentets generalsekretær, Julian PRIESTLEY.

Den 21. juli havde SÖDERMAN og HARDEN et møde med lederen af Europa-Parlamentets informationskontor i Paris, CHEVALLIER. De drøftede enkelthederne i forbindelse med en pressekonference, der skal afholdes i Paris i september.

Den 22. juli besøgte daværende medlem af Europa-Parlamentet Loyola DE PALACIO Ombudsmandens kontor, og SÖDERMAN fortalte hende om sit arbejde.

Den 28. september fremlagde SÖDERMAN resultaterne af sit første mandat for Europa-Parlamentets Udvalg om Andragender og omdelte en oversigt over, hvad han havde udrettet.

Den 19. oktober var SÖDERMAN til høring i Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender i forbindelse med sin opstilling til valget som Europæisk Ombudsmand.

Den 14. december var SÖDERMAN af Parlamentets formand, Nicole FONTAINE, inviteret til den franske præsident Jacques CHIRACS åbning af Europa-Parlamentets nye "Louise Weiss"-bygning.

4.2 EUROPA-KOMMISSIONEN

Den 12. januar mødtes SÖDERMAN og HARDEN med Europa-Kommissionens generalsekretær, Carlo TROJAN, og direktører i Generalsekretariatet Jean-Claude EECKHOUT og Klaus EBERMANN. De drøftede adfærdskodeksen for god forvaltningssskik.

SÖDERMAN mødtes med Kommissionens formand, Jacques SANTER, og medlem af hans kabinet Diane SCHMITT den 10. februar. De drøftede Kommissionens udkast til en adfærdskodeks for dens embedsmænd.

SÖDERMAN var inviteret til at tale om Kommissionens artikel 169-procedure for behandling af klager over medlemsstater på et "pakkemøde", som Europa-Kommissionens GD XV afholdt fredag den 12. februar 1999. Pakkemøderne afholdes med jævne mellemrum og er et forum, hvor embedsmænd fra EU og medlemsstaterne kan drøfte, hvordan fællesskabsretten gennemføres korrekt.

SÖDERMAN gav en generel introduktion til Den Europæiske Ombudsmands virksomhed og redegjorde derefter for sit syn på artikel 169-procedurerne. Han understregede, at artikel 169-klagere ikke blot kan betragtes som informationskilder, selv om de spiller en vigtig rolle, når det drejer sig om at gøre Kommissionen opmærksom på medlemsstaternes overtrædelser. SÖDERMAN beskrev derefter kort den seneste revision af artikel 169-procedurerne foranlediget af Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ (303/97/PD).

SÖDERMAN oplyste de delegerede om, at hans betænkeligheder vedrørende fællesskabsrettens gennemførelse ikke kun drejer sig om artikel 169-procedurerne. Den Europæiske Ombudsmands kampagner for netværk og bedre oplysning skulle derfor ses som følgeinitiativer til forbedring af fællesskabsrettens gennemførelse på nationalt plan.

Efter talen besvarede SÖDERMAN spørgsmål fra de nationale delegerede. Mødeforanden fra Kommissionens GD XV talte derefter om de løbende bestræbelser på at gennemføre de forbedrede procedureregler, som foreslås i Ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ af artikel 169.

Den 14. juli 1999 mødtes Jacob SÖDERMAN, ledsaget af Vicky KLOPPENBURG, med den fungerende direktør for OLAF, det nyoprettede Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig, Per Brix KNUDSEN. De drøftede det nye kontors mål og opgaver.

Ligeledes den 14. juli mødtes SÖDERMAN med kommissær Anita GRADIN og senere samme dag med Europa-Kommissionens formand, Jacques SANTER.

Den 15. juli holdt SÖDERMAN og Europa-Kommissionens generalsekretær, Carlo TROJAN, et møde.

Generaldirektøren for Kommissionens personale, Horst REICHENBACH, besøgte Ombudsmanden den 17. november. Direktør i Kommissionens Generalsekretariat Jean-Claude ECKHOUT samt Ian HARDEN og Gerhard GRILL fra Ombudsmandens kontor deltog i mødet.

4.3 RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION

Den 23. juli deltog SÖDERMAN, ledsaget af Olivier VERHEECKE, i Arbejdsgruppen om Information, som Rådet for Den Europæiske Union har oprettet under det finske formandskab. SÖDERMAN præsenterede sine

resultater med hensyn til gennemsigtighed samt adfærdskodeksen for god forvaltningsskik. Efter mødet udvekslede SÖDERMAN synspunkter med den finske ambassadør ved EU, Antti SATULI.

4.4 EF-DOMSTOLEN

Den 19. oktober talte Jacob SÖDERMAN, ledsaget af Ian HARDEN, om "gennemsigtighed i EU's institutioner" på et kollokvium, som Retten i Første Instans i Luxembourg afholdt i anledning af sit 10-års jubilæum. Sessionen om gennemsigtighed blev ledet af afdelingsformand ved Retten i Første Instans, John COOKE. Blandt talerne var også generaldirektøren for Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean-Louis DEWOST, Europa-Parlamentets juridiske konsulent, Gregorio GARZÓN CLARIANA og generaldirektøren for Rådets Juridiske Tjeneste, Jean-Claude PIRIS. I kollokviet deltog Domstolens præsident, Gil Carlos RODRÍGUEZ IGLESIAS, Retten i Første Instans' præsident, Bo VESTERDORF, andre dommere og ansatte ved Domstolen og Retten i Første Instans samt en række jurister. SÖDERMANs tale findes på engelsk, fransk og tysk på Ombudsmandens hjemmeside.

4.5 DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG

Den 15. oktober 1999 deltog Jacob SÖDERMAN, ledsaget af Vicky KLOPPENBURG, i konferencen "First Convention of Civil Society organised at European level", der blev afholdt i Bruxelles af Det Økonomiske og Sociale Udvalg, og SÖDERMAN holdt et foredrag om Ombudsmandens rolle og opgaver. Konferencens formål var en nærmere fastlæggelse af, hvilken rolle det civile samfund og dets forskelligartethed kan spille i forbindelse med Europas opbygning. Konferencen blev åbnet af formanden for Det Økonomiske og Sociale Udvalg, Beatrice RANGONI MACHIAVELLI. Debatten blev indledt af Europa-Kommissionens tidligere formand, Jacques DELORS. Andre hovedtalere var Europa-Kommissionens næstformand Loyola de PALACIO og den finske arbejdsminister, Sinikka MÖNKÄRE, på vegne af formanden for Rådet for Den Europæiske Union.

4.6 REGIONSUDVALGET

Den 3. december 1999 deltog Jacob SÖDERMAN, ledsaget af Vicky KLOPPENBURG, i et møde om borgernes rettigheder, der blev afholdt af Regionsudvalgets Kommission 7 i Bruxelles. Konferencen, som blev ledet af Irma PEIPONEN, havde til formål at behandle forskellige aspekter af borgernes rettigheder og drøfte unionsborgerskabets videre udvikling. SÖDERMAN holdt et foredrag om Den Europæiske Ombudsmands rolle og opgaver. Han henviste til sin adfærdskodeks for god forvaltningsskik, hvori han definerer tjenestemændenes rettigheder og pligter over for borgerne. SÖDERMAN understregede også betydningen af åbenhed og gennemsigtighed.

5 FORBINDELSER MED NATIONALE OMBUDSMÆND OG TILSVARENDE ORGANER

5.1 KONTAKTNETTET

Kontaktnettet, der blev dannet efter seminaret i Strasbourg i 1996, er blevet videreudviklet. Der er oprettet links mellem de nationale ombudsmænds og Den Europæiske Ombudsmands hjemmesider. Der er oprettet en Internet-diskussionsgruppe med henblik på at sikre en hurtig og effektiv informationsudveksling og lette kommunikationen mellem medlemmerne af kontaktnettet. Det tredje kontaktbrev blev udsendt i juli 1999.

Den 20.-21. januar besøgte Ian HARDEN den franske ombudsmand, Bernard STASI, for at planlægge et fælles seminar for nationale ombudsmænd og tilsvarende organer i Paris i september 1999. Under besøget mødte han også repræsentant Gérard DELBAUFFE, generalsekretær Claude DESJEAN og Philippe BARDIAUX (rådgiver i eksterne forbindelser). Han mødte også de ansvarlige for kontorets forskellige arbejdsområder og fortalte dem om Den Europæiske Ombudsmands arbejde, og de drøftede emner af fælles interesse.

Seminaret for nationale ombudsmænd og tilsvarende organer med titlen "Ombudsmen, the Amsterdam Treaty and European Integration" fandt sted den 9.-10. september i Paris. Alle 15 medlemsstater var repræsenteret (jf. 6.1).

5.2 SAMARBEJDE OM BEHANDLING AF KLAGER

I 1999 behandlede Den Europæiske Ombudsmand to forespørgsler fra nationale ombudsmænd. Den ene var fra den irske ombudsmand og drejede sig om spørgsmål vedrørende tilbagebetaling af tillægsafgift på mælk, og den anden var fra den danske ombudsmand og vedrørte social sikkerhed.

5.3 SAMARBEJDE MED REGIONALE OMBUDSMÆND OG TILSVARENDE ORGANER

Den 10. maj besøgte Rheinland-Pfalz' ombudsmand, Ullrich GALLE, Jacob SÖDERMAN. De drøftede den tyske ombudsmands 25-års jubilæum samt et møde mellem alle regionale ombudsmænd, der skal afholdes i november.

Den 14. juni besøgte en delegation fra udvalget for andragender i den tyske Landdag i Nordrhein-Westfalen Ombudsmandens kontor i Strasbourg, hvor den udvekslede synspunkter med SÖDERMAN.

En delegation fra udvalget for andragender i den tyske Landdag i Schleswig-Holstein aflagde besøg hos Ombudsmanden i Strasbourg den 30. juni.

KONFERENCE FOR REGIONALE OMBUDSMÆND OG UDVALG FOR ANDRAGENDER I DEN EUROPÆISKE UNION, FIRENZE

Den 11.-12. november 1999 deltog Jacob SÖDERMAN i den anden konference for regionale ombudsmænd og udvalg for andragender i Den Europæiske Union, efterfølgeren til konferencen i Barcelona i 1997, der blev afholdt på Den Europæiske Ombudsmands initiativ. Han blev ledsaget af Alessandro DEL BON og Ida PALUMBO.

Konferencen i Firenze var arrangeret af det regionale ombudsmandskontor i Toscana under vejledning af seks ombudsmænd fra Den Europæiske Union: BOVESSE fra Wallonia, CANELLAS fra Catalonien, CONTINI fra Sardinien, FANTAPPIÉ fra Toscana, GALLE fra Rheinland-Pfalz og SCIACCHITANO fra Lombardiet. En række regionale ombudsmænd samt professor Antonio PAPISCA fra Padova universitet aflagde beretninger, der omhandlede både de regionale ombudsmænds daglige arbejde i EU og de kommende udfordringer med hensyn til den europæiske integrations konsekvenser for deres arbejde. Ved konferencens slutning vedtog man en endelig resolution om indførelse af en fast konference, der skal afholdes mindst en gang hvert andet år, og om etablering af regelmæssig kontakt med Den Europæiske Ombudsmand og Europa-Parlamentet.

Inden konferencen, den 10. november 1999, mødtes SÖDERMAN med formanden for Toscanas regionalråd, professor Angelo PASSALEVA. Ved denne lejlighed understregede Den Europæiske Ombudsmand, som meddelt på den efterfølgende pressekonference, hvor vigtigt det ville være for Italien at have en national ombudsmand, som de regionale og lokale ombudsmænd *"snarere skulle betragte som deres ven end som deres chef i Rom"*. På opfordring af professor CHITI holdt SÖDERMAN derefter en forelæsning om sit arbejde på Firences universitet for statskundskab.

5.4 SAMARBEJDE MED NATIONALE OMBUDSMÆND I TILTRÆDELSESLANDENE

Den 6.-8. juni 1999 afholdt Den Europæiske Ombudsmand og den slovenske ombudsmand for menneskerettigheder, Ivan BIZJAK, i fællesskab et seminar om ombudsmænd og fællesskabsretten i Ljubljana, Slovenien. I seminaret deltog den parlamentariske kommissær for nationale og etniske mindretals rettigheder i Ungarn, dr. Jenő KALTENBACH, den cypriotiske ombudsmand, Eliana NICOLAOU, den maltesiske ombudsmand, Joseph SAMMUT, den rumænske viceombudsmand, Ruxandra SABĂREĂNU, den litauiske ombudsmand, Albertas VALYS, den polske ombudsmand, professor Adam ZIELINSKI samt repræsentanter fra Estland, Letland, Den Slovakiske Republik og EU's delegation i Slovenien.

Blandt talerne på seminaret var Jacob SÖDERMAN, som talte om "Maastricht-traktaten og Europas borgere", dommer ved EF-Domstolen

Leif SEVÓN, som talte om “fællesskabsrettens fortolkning og anvendelse”, og Ian HARDEN, der talte om “Amsterdam-traktaten og de nationale ombudsmænd”. Deltagerne aflagde beretning for de enkelte lande og drøftede ombudsmændenes rolle i tiltrædelsesprocessen.

Den cypriotiske ombudsmand, Eliana NICOLAOU, udarbejdede en rapport om seminaret, hvori hun konkluderede, at seminaret havde bidraget meget konstruktivt til det forberedende arbejde i forbindelse med tiltrædelsen, og at der burde arrangeres flere seminarer af denne type i fremtiden. Deltagerne bifaldt forslaget fra den rumænske viceombudsmand, Ruxandra SABĂREĂNU, om et opfølgingsseminar i Rumænien i år 200

Jacob Söderman og Ian Harden med Ivan Bizjak, Sloveniens ombudsmand og Leif Sevón, dommer ved de Europæiske Fællesskabs Domstol ved et seminar om ombudsmænd og fællesskabsret holdt i Ljubljana, Slovenien i juni 1999.

De dokumenter, som blev uddelt på seminaret, og den afsluttende rapport findes på engelsk på Den Europæiske Ombudsmands hjemmeside (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>) og den slovenske ombudsmands hjemmeside (<http://www.varuh-rs.si>).

6 PR-AKTIVITETER

Den Europæiske Ombudsmands informationsstrategi har to formål. Det ene er at oplyse personer, der måtte have en reel årsag til at klage over fejl og forsømmelser i en EU-institutions eller et EU-organs virksomhed, om deres ret til at klage til Den Europæiske Ombudsmand og om, hvordan denne ret udøves.

Det andet er at styrke forbindelserne mellem Unionen og dens borgere ved at oplyse den brede befolkning om Ombudsmandens rolle med hensyn til at gennemføre åbne, demokratiske og ansvarlige forvaltningsformer i Unionen. Samtidig er det vigtigt, at der ikke skabes falske forventninger, som blot medfører en stigning i antallet af klager, der ligger uden for Den Europæiske Ombudsmands mandat.

Informationsstrategien har derfor hovedsagelig været koncentreret om at oplyse grupper af potentielle klager så præcist som muligt. Samtidig skal både Ombudsmandens hjemmeside og de konventionelle publikationer være interessante og levende, så de kan bruges til undervisningsformål, navnlig for unge, der vil lære noget om Europa.

6.1 ÅRETS HØJDEPUNKTER

ÅRSBERETNINGEN FOR 1998

Den Europæiske Ombudsmand fremlagde sin årsberetning for 1998 for Europa-Parlamentet på dets plenarmøde i Strasbourg den 14. april 1999. Mødet blev ledet af Parlamentets formand, GIL-ROBLES.

Laura DE ESTEBAN MARTIN lykønskede som ordfører for Parlamentets Udvalg for Andragender Ombudsmanden med hans beretning om sin virksomhed og med, at den hurtigt er blevet gjort let tilgængelig for både Parlamentet og borgerne.

Laura DE ESTEBAN MARTIN bifaldt Ombudsmandens initiativ om etablering af en adfærdskodeks for god forvaltningsskik og anførte, at en sådan adfærdskodeks vil forbedre forholdet mellem offentligheden og embedsmændene og bør være letfattelig og tilgængelig for offentligheden. Hun anførte også, at Ombudsmanden bør have adgang til alle institutionernes arkiver og dokumenter.

Der blev lagt vægt på Ombudsmandens brug af ny informations- og kommunikationsteknologi, der har bragt forvaltningen tættere på borgerne.

ÅBENT HUS I BRUXELLES

Den 8. maj 1999 arrangerede EU-institutionerne og -organerne deres årlige åbent hus-dag i Parlamentets bygninger i Bruxelles.

Den Europæiske Ombudsmands stand lå ved siden af EF-Domstolens og Revisionsrettens for at gøre det lettere for de besøgende at få et overblik over EU's tre vigtigste tilsynsførende organer. Personale fra kontoret i

Bruxelles fortalte et stort antal besøgende om Ombudsmandens arbejde, og de fleste bad om yderligere oplysninger i form af brochurer og beretninger (der blev rekvireret ca. 150 årsberetninger og uddelt et stort antal oplysningsbrochurer). Personalet forklarede også mange borgere forskellen mellem Udvalget for Andragenders og Ombudsmandens arbejde. Endvidere modtog en borger fra en lokal interesseorganisation vejledning fra en juridisk rådgiver og indgav en klage på stedet.

SEMINAR FOR NATIONALE OMBUDSMÆND OG TILSVARENDE ORGANER I PARIS DEN 9.-10. SEPTEMBER 1999

Ombudsmænd, Amsterdam-traktaten og den europæiske integration

Amsterdam-traktatens ikrafttræden var anledningen til, at de nationale ombudsmænd og tilsvarende organer i Den Europæiske Union mødtes for anden gang (det første møde blev holdt i Strasbourg i 1996). Formålet med disse møder er at styrke forholdet mellem de nationale ombudsmænd og tilsvarende organer og dermed sætte dem i stand til at yde Europas borgere en bedre service.

Seminarret var tilrettelagt af den europæiske ombudsmand, Jacob SÖDERMAN, og den franske ombudsmand, Bernard STASI, i fællesskab. Alle 15 medlemsstater samt EU-institutionerne var repræsenteret. Det samlede deltagerantal var 56.

Seminalets formål var at drøfte konsekvenserne af Amsterdam-traktatens ikrafttræden og generelt af den igangværende europæiske integrationsproces for de nationale ombudsmænds og tilsvarende organers arbejde. I Amsterdam-traktaten tales der om at udbygge Unionen som et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed og om et forbedret samarbejde mellem de nationale forvaltninger, som er ansvarlige for fællesskabsrettens og -politikernes gennemførelse på en række områder.

Seminarret bestod af fire arbejds-sessioner: 1) Menneskerettighederne og EU, 2) Principper for god EU-forvaltningsskik, 3) Rettigheder for statsborgere fra tredjelande og 4) Fri bevægelighed for EU-borgere. Hver session blev indledt af en sagkyndig ordfører. Alle deltagende delegationer var også blevet opfordret til på forhånd at udarbejde et skriftligt indlæg om mindst to af de fire emner. Under seminarret var de fleste rapporter tilgængelige på fransk og engelsk. Deltagerne havde mulighed for at vælge simultantolkning til engelsk, fransk, tysk, spansk og italiensk.

På seminarret vedtog EU's nationale ombudsmænd og tilsvarende organer enstemmigt to erklæringer. Den første blev til på initiativ af den portugisiske ombudsmand, José PIMENTEL. Erklæringen støtter i lyset af de dramatiske begivenheder i Østtimor EU-regeringernes bestræbelser på at standse krænkelsen af menneskerettighederne i området. Den anden minder EU-regeringerne om indholdet af Europarådets resolution nr. 85/13 om Ombudsmandsinstitutionens ansvar for beskyttelse af menneskerettighederne. Den blev til på forslag af den belgiske ombudsmand, Pierre-Yves MONETTE.

Europa-Parlamentets informationskontor i Paris afholdt en officiel pressekonference. Konferencen gav SÖDERMAN og STASI lejlighed til at understrege den store betydning, som de tillægger menneskerettighederne og samarbejdet mellem de nationale ombudsmænd.

Unionens ombudsmænd og tilsvarende organer mødes igen i Bruxelles i år 2001.

VALG AF EUROPÆISK OMBUDSMAND

Den 27. oktober valgte Europa-Parlamentet Jacob SÖDERMAN for endnu en embedsperiode.

Da Europa-Parlamentets formand havde bekendtgjort hans genvalg, holdt SÖDERMAN en pressekonference, hvor han fortalte, hvad han havde udrettet under sit første mandat, og præsenterede sine planer for det kommende mandat.

Den 27. oktober 1999 ønsker MEP Ari Vatanen Jacob Söderman tillykke med hans genvalg.

6.2 KONFERENCER OG MØDER

TYSKLAND

Bonn

Den 16. februar besøgte SÖDERMAN den tyske Forbundsdag i Bonn og mødtes med den nyvalgte formand for Forbundsdays udvalg for andragender, Heidemarie LÜTH. De drøftede deres respektive roller, generelle spørgsmål vedrørende retten til at klage og andrage samt de nye kommunikationssystemers indvirkning på deres daglige virksomhed.

Köln

Talere ved Forummet for Charteret om Grundlæggende Rettigheder, Köln, Tyskland, 27. april 1999. Fra venstre mod højre: Söderman, Prof. Meinhard Hilf fra Universitetet i Hamburg og Prof. Spiros Simitis fra Universitetet i Frankfurt.

Den 27. april deltog SÖDERMAN i et europæisk forum i Köln med titlen "Eine europäische Charta der Grundrechte - Beitrag zur gemeinsamen Identität". Forummet var tilrettelagt af Europa-Kommissionen og det tyske justitsministerium i fællesskab. Blandt talerne var også den tyske justitsmi-

nister, prof. dr. Herta DÄUBLER-GMELIN, kommissær Anita GRADIN, MEP Edith MÜLLER og dommer ved EF-Domstolen prof. dr. Günter HIRSCH.

Leipzig

Den 3. maj var SÖDERMAN inviteret til at besøge EUROPA-HAUS LEIPZIG. Programmet for hans besøg omfattede en forelæsning på universitetet, et møde med rektoren og et interview med en journalist. SÖDERMAN fortalte også om sit arbejde på et offentligt møde, der blev efterfulgt af en livlig debat.

Den 4. maj besøgte SÖDERMAN udvalget for andragender i Landdagen i Sachsen, og han udvekslede synspunkter med udvalgets formand, Thomas MÄDLER.

Mainz

Den 27. maj var SÖDERMAN inviteret til at deltage i en paneldiskussion i Mainz i anledning af, at ombudsmandsinstitutionen i den tyske delstat Rheinland-Pfalz havde 25-års jubilæum. Ordstyrer var Maria VON WELSER fra ZDF (Zweites Deutsches Fernsehen). Øvrige deltagere var Rheinland-Pfalz' ministerpræsident, Kurt BECK, Rheinland-Pfalz' ombudsmand, Ullrich GALLE, formanden for Landdagen i Rheinland-Pfalz, Christoph GRIMM, formanden for udvalget for andragender i Landdagen i Rheinland-Pfalz, Klaus HAMMER, professor ved Pädagogische Hochschule Freiburgs institut for samfundsvidenskab dr. Udo KEMPF og REUTER fra udvalget for andragender i den tyske Forbundsdag. De ca. 60 tilhørere talte også fornemme repræsentanter for Rheinland-Pfalz' offentlige forvaltning, deriblandt Ullrich GALLEs to forgængere.

Bonn

Ian HARDEN deltog i den første konference med titlen "Weltachsen", der blev afholdt i Bonn den 10.-12. november 1999 af Rheinische Friedrich-Wilhelms-Universitäts center for europæisk integration og center for forskning og udvikling. Konferencen havde tre temaer: 1) Menneskerettighedernes universelle karakter, 2) Dialogen mellem kulturer og 3) De globale markeder og statens fremtid. Blandt talerne var lederen af Massachusetts Institute of Technologys økonomiske fakultet, professor Olivier BLANCHARD, FN's kommissær for menneskerettigheder, Mary ROBINSON, tidligere præsident i Costa Rica og modtager af Nobels fredspris i 1987 Oscar Arias SÁNCHEZ og tidligere præsident i Polen og modtager af Nobels fredspris i 1983 Lech WAŁĘSA.

NEDERLANDENE

Maastricht

Den 4.-5. februar deltog den ledende juridiske rådgiver, José MARTÍNEZ-ARAGÓN, i et seminar med titlen "Schengen: Still Going Strong: Evaluation and update", der blev afholdt af Det Europæiske Institut for Offentlig Forvaltning i Maastricht. Kurset søgte at give en ajourføring af de retlige og politiske aspekter af Schengen-reglernes integration i Den

Europæiske Union, mulighederne for at afslutte integrationsprocessen med Amsterdam-traktatens ikrafttræden og gennemførelsen af Schengen-aftalens retlige ramme. I den forbindelse drøftede man Den Europæiske Ombudsmands nye beføjelser i medfør af Amsterdam-traktaten.

Haag

Den 23.-24. september deltog Vicky KLOPPENBURG i en international konference om europæisk asyl- og indvandringspolitik i Haag. Konferencens formål var at drøfte virkningerne af det nye mål i Amsterdam-traktaten: at udbygge Unionen som et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Mødeformand var på konferencens første dag professor ved Leiden universitet Piet-Jan SLOT og på konferencens anden dag generaladvokat ved EF-Domstolen Niall FENNELLY. Man drøftede bl.a. sikker opholdstilladelse og fri bevægelighed for fastboende lovlige indvandrere, minimumsstandarde for familiesammenføring, juridiske spørgsmål vedrørende Arbejdsgruppen på Højt Niveau om Asyl og Indvandrings globale tilgang, midlertidig beskyttelse af fordrevne personer eller tilbud om at starte et nyt liv i Den Europæiske Union og tilpasning af Dublin-konventionen.

DET FORENEDE KONGERIGE

Cambridge Universitet

Den 3. februar holdt Ian HARDEN en forelæsning om Den Europæiske Ombudsmands arbejde for studerende og personale ved Cambridge universitets center for EU-ret.

Reading Universitet

Jacob SÖDERMAN holdt åbningstalen på en konference om klager og behandling af klager i Den Europæiske Union, som blev afholdt på Reading universitet den 26.-27. marts. Blandt deltagerne var også den britiske ombudsmand, Michael BUCKLEY, den irske ombudsmand, Kevin MURPHY, næstformanden for Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender, Edward NEWMAN, John FITZMAURICE fra Kommissionens Generalsekretariat og professorerne Roy GREGORY og Philip GIDDINGS, som forsker i behandling af klager i Den Europæiske Union ved universitetets center for ombudsmandsstudier. Ian HARDEN var respondent i forbindelse med John FITZMAURICES afhandling.

Sunningdale

Ian HARDEN og Olivier VERHEECKE deltog i det internationale institut for forvaltningsvidenskab (IIAS) konference med titlen "Accountability in Public Administration: reconciling democracy, efficiency and ethics", der blev afholdt på Sunningdale Civil Service College (UK) den 12.-15. juli. De præsenterede Den Europæiske Ombudsmands udkast til en adfærdsskeds for god forvaltningsskik.

FINLAND

Helsinki

SÖDERMAN besøgte Europa-Parlamentets informationskontor i Helsinki den 17. maj. Der blev afholdt en pressekonference, og SÖDERMAN talte om sin virksomhed og sine seneste resultater for ca. 20 repræsentanter for de finske medier.

Ligeledes den 17. maj besøgte SÖDERMAN den finske justitskansler. Under sit besøg mødtes han med kontorets personale og fortalte dem om sit arbejde.

Den 26. august besøgte Ombudsmanden den parlamentariske ombudsmands kontor i Helsinki og præsenterede adfærdskodeksen for god forvaltningsskik på et personalemøde.

Den 3. december 1999 besøgte Ben HAGARD den finske ombudsmands og den finske justitskanslers kontor for at drøfte, hvordan kontakten mellem Den Europæiske Ombudsmand og de nationale ombudsmænd og tilsvarende organer kan forbedres. Man undersøgte navnlig, hvordan Internettet i endnu højere grad kan medvirke til at lette informationsudveksling og diskussioner. Ben HAGARD mødtes både med de to kontorers kontakt- og informationsmedarbejdere og med den finske justitskansler, Paavo NIKULA.

Vasa

Ombudsmanden holdt et indlæg på et møde, der blev afholdt af Carrefour Ostrobothnia i Vasa den 23. august, hvor han redegjorde for de retsmidler, som de europæiske borgere har adgang til inden for EU's forvaltning.

Tampere

Den 5. december 1999 talte SÖDERMAN om indførelsen af et borgernes Europa på ngo-forummet "Citizens' Agenda 2000" i Tampere, Finland. Hans foredrag, der belyste Den Europæiske Ombudsmands arbejde og fremhævede en række vigtige spørgsmål, som skal afklares i bestræbelserne på at skabe en service-minded EU-forvaltning, dannede grundlag for en paneldiskussion. Blandt panelets deltagere var kontorchef i Europa-Kommissionen Timothy CLARKE, medlem af Det Økonomiske og Sociale Udvalg Anne-Marie SIGMUND og Turkus biskop, Ikka KANTOLA.

På forummets sidste session talte den finske statsminister, Paavo LIP-PONEN, og den portugisiske minister for europæiske anliggender, Francisco Manuel SEIXAS DA COSTA.

Det tre dage lange forum havde over 1500 deltagere fra næsten 50 lande. De fleste deltagere repræsenterede nationale, europæiske eller internationale ngo'er. Forummets mål var at sætte fokus på ngo-spørgsmål i ugen før EU-topmødet i Helsinki. Blandt talerne på forummet var medlem af Europa-Kommissionen Erkki LIIKANEN, formanden for European Women's Lobby, Denise FUCHS, og den finske forfatter Johannes SALMINEN. Den Europæiske Ombudsmand var repræsenteret på forummet ved Ben HAGARD.

GRÆKENLAND

I anledning af Marangopoulos Foundation for Human Rights' 20-års jubilæum inviterede fonden Jacob SÖDERMAN til at deltage i det internationale kollokvium om forebyggelse af menneskerettighedskrænkelser. Kollokviet blev afholdt på Panteon-universitetet i Athen den 24.-25. maj 1999. SÖDERMAN talte om Den Europæiske Ombudsmands forebyggende virksomhed. Blandt talerne var også den græske ombudsmand, professor Nikiforos DIAMANDOUROS, den tidligere svenske ombudsmand mod etnisk diskrimination, F. ORTON, en række professorer samt flere repræsentanter fra Europarådet, FN's højkommissariat for menneskerettigheder, andre FN-institutioner og OSCE.

Diamandouros, den græske ombudsmand, byder Jacob Söderman velkommen i Athen i maj 1999.

Den 25. maj 1999 aflagde Jacob SÖDERMAN officielt besøg hos den græske ombudsmand. SÖDERMAN mødtes med DIAMANDOUROS og de fire viceombudsmænd. De udvekslede synspunkter om det nyoprettede græske ombudsmandskontor, der begyndte sit arbejde i september 1998. SÖDERMAN mødtes også med hele den græske ombudsmands personale og fortalte om sine erfaringer som tidligere national finsk ombudsmand og som den første Europæiske Ombudsmand. Besøget blev afsluttet med en pressekonference, hvor de største græske aviser og græsk radio og fjernsyn deltog.

SPANIEN

Guadalajara

Den 12. juli 1999 var SÖDERMAN af den spanske ambassadør ved Europarådet, KIRKPATRICK, på vegne af Marqués de Santillana-fonden inviteret til at holde åbningstalen på et seminar om menneskerettigheder og forpligtelser i Guadalajara, Spanien. I sin tale om "Menneskerettighedsværdier i Europa" understregede Ombudsmanden, at menneskerettighederne og deres beskyttelse er en af grundpillerne i hans arbejde. Blandt deltagerne i seminaret var den spanske indenrigsminister, Mayor OREJA, næstformanden for Deputeretkammeret, FERNÁNDEZ-MIRANDA, og den spanske ombudsmand, ÁLVAREZ DE MIRANDA.

Madrid

Den 13. juli 1999 besøgte SÖDERMAN Europa-Kommissionens og Europa-Parlamentets delegation i Madrid. Han mødte stedfortræderen for kommissionsdelegationens direktør, BERISTAIN, og chef for Europa-Parlamentets kontor, SAMPER.

ITALIEN

Den 30. september og 1. oktober 1999 deltog Jacob SÖDERMAN, ledsaget af Gerhard GRILL, i konferencen "Europe of the People: Towards the European Home Market", der blev afholdt i Rom af Kangaroo Group. Konferencen havde ca. 100 deltagere.

På konferencens første dag holdt følgende personer foredrag: Professor François VANDAMME fra det belgiske arbejdsministerium ("Social mobilitet og arbejdskraftens bevægelighed: problemer og udvikling"), Paul ALTHERR fra Coca-Cola ("Social mobilitet og arbejdskraftens bevægelighed: erhvervslivets pragmatiske holdning"), den portugisiske minister for europæiske anliggender, Francisco Manuel SEIXAS DA COSTA ("Den nye udvikling set ud fra Rådets synspunkt", teksten blev læst op af en medarbejder fra den portugisiske ambassade i Rom). SÖDERMAN talte efter middagen om aftenen.

Om formiddagen på konferencens anden dag holdt følgende personer foredrag: Marks & Spencers bestyrelsesformand, Brian BALDOCK ("Forbrugeropfattelse og -beskyttelse som udfordring for fødevarerbranchen"), Ineke SETZ fra Consumenten Bond i Nederlandene ("Forbrugerbeskyttelse") og Kommissionens rådgiver LAURITZEN ("Den europæiske forbrugerpolitik").

Ved frokosttid talte bestyrelsesmedlem i den tyske Forbundsbank Peter SCHMIDHUBER om "Euroen i overgangsperioden og forbrugerbeskyttelse".

Om eftermiddagen holdt følgende personer foredrag: Nouchine OCHIDARI fra PriceWaterhouseCoopers ("International mobilitet: en skatte- og omkostningsmæssig fordel"), kommissær Mario MONTI ("Konkurrence

inden for en social markedsøkonomi”) og MEP Karl von WOGAU (”Euroens internationale rolle”).

FRANKRIG

Ian HARDEN talte om Den Europæiske Ombudsmands arbejde på en workshop om ”Ombudsmandens funktion mellem de offentlige tjenester og brugerne”, som blev afholdt i december 1999 i Strasbourg i forbindelse med ”Les entretiens territoriaux de Strasbourg”. Blandt talerne på workshoppen var også den franske ombudsmand, Bernard STASI, og den franske ombudsmands repræsentant i departementet Bas-Rhin, Gérard LINDACHER.

BURKINA FASO

Den første ordinære kongres i sammenslutningen af ombudsmænd i de fransktalende lande (AOMF)

Den 24.-26. november 1999 deltog Jacob SÖDERMAN, ledsaget af Olivier VERHEECKE, i den første ordinære kongres i sammenslutningen af ombudsmænd i de fransktalende lande (AOMF), der blev afholdt i Ouagadougou, Burkina Faso. SÖDERMAN var inviteret til kongressen af Burkina Fasos ombudsmand, general Tiémoko Marc GARANGO, og AOMF's formand, Daniel Jacoby, forbrugerrepræsentant i Québec.

Præsidenten i Burkina Faso, Blaise Compaoré, Ombudsmanden i Mauritius, Solomon M. Hatteea og Jacob Söderman i Ouagadougou, Burkina Faso, november 1999.

Kongressen blev officielt åbnet om formiddagen den 25. november 1999 af Burkina Fasos præsident, Blaise COMPAORÉ. I åbningsceremonien deltog også ambassadører fra en række udenlandske delegationer i Burkina Faso. Samme dag besøgte SÖDERMAN Burkina Fasos ombudsmand.

SÖDERMAN deltog i følgende debatter: ”AOMF som instrument til at styrke og udvikle ombudsmandskontorerne i de fransktalende lande”,

“Muligheden for at rette henvendelse til ombudsmændene” og “Fremme af og information om ombudsmandskontorerne”. I forbindelse med temaet “Principper for god forvaltningsskik og deres anvendelse på ombudsmandskontorerne” præsenterede SÖDERMAN kongressen for sin adfærdskodeks for god forvaltningsskik, som er foranlediget af den undersøgelse på eget initiativ, der dannede grundlag for hans udkast til henstillinger til de forskellige EU-institutioner og -organer. Den 26. november 1999 besluttede AOMF's generalforsamling at optage Den Europæiske Ombudsmand i sammenslutningen og gav ham status som stemmeberettiget medlem.

Den 24. november 1999 aflagde SÖDERMAN besøg hos Europa-Kommissionens delegation i Burkina Faso, hvor han blev modtaget af delegationsleder Antonio GARCÍA VELÁZQUEZ.

6.3 ANDRE ARRANGEMENTER

Talsmanden for den finske repræsentation ved EU i Bruxelles, Reijo KEMPPINEN, besøgte Ombudsmanden den 9. februar.

SÖDERMAN var af den danske ombudsmand og næstformanden for Det Internationale Ombudsmandsinstitut (IOI), Hans GAMMELTOFT-HANSEN, og formanden for Det Europæiske Ombudsmandsinstitut, Nikolaus SCHWÄRZLER, inviteret til at deltage i et møde i EOI's og IOI's fælles koordinationsudvalg den 15. februar i Frankfurt.

SÖDERMAN var inviteret til at holde et foredrag om sit arbejde i den finske forening i Belgien, Suomi-Klubi a.s.b.l., den 16. februar i Bruxelles.

Den 21. februar holdt Peter DYRBERG et foredrag om Den Europæiske Ombudsmand for ledere af FN-foreninger på studiebesøg i Bruxelles.

Den 10. marts holdt SÖDERMAN et foredrag om sin rolle og virksomhed for en gruppe studerende fra Sverige, Finland, Danmark og Schweiz.

Den 11. marts besøgte den norske ambassadør ved Den Europæiske Union, Einar BULL, ledsaget af Jan GREVSTAD, Ombudsmandens kontor og udvekslede synspunkter med SÖDERMAN om spørgsmål vedrørende gennemsigtighed i Unionen.

Den 12. marts holdt Den Europæiske Ombudsmand et foredrag om sin rolle for 30 besøgende fra Sverige.

Den 17. marts holdt Peter DYRBERG et foredrag om Ombudsmanden og EU-forvaltning for en gruppe danske studerende fra Roskilde Universitet.

Den 18. marts holdt José MARTÍNEZ ARAGON et foredrag om Den Europæiske Ombudsmand for en gruppe unge ledere fra kommende tiltrædelseslande i Central- og Østeuropa, der deltog i et seminar arrangeret af Friedrich-Naumann-fonden.

Den 19. marts holdt SÖDERMAN et foredrag for en gruppe tjenestemænd fra Slovenien.

Den 23. marts holdt Peter DYRBERG et foredrag om Ombudsmanden og aktindsigt på Society of European Affairs Practitioners' generalforsamling.

Ombudsmanden i Buenos Aires, Alicia OLIVEIRA, besøgte SÖDERMAN den 31. marts.

Den 8. april holdt SÖDERMAN et foredrag for en gruppe besøgende fra CSU i Freising, Tyskland.

Den tyske ambassadør ved Europarådet, Johannes DOHMES, besøgte Ombudsmanden den 12. april.

Alicia Oliveira, Ombudsmand i Buenos Aires by, besøgte Söderman den 31. marts 1999.

Den 13. april holdt SÖDERMAN et foredrag om sit arbejde for en delegation fra den finske landsorganisation for kontorfunktionærer (STTK), der var på besøg i Europa-Parlamentet.

Den 14. april talte Peter DYRBERG om Ombudsmanden og gennemsigthed for en gruppe tyske studerende fra Politischer Jugendring Dresden.

Den 22. april mødtes SÖDERMAN med en gruppe tjenestemænd fra det finske udenrigsministerium, som var på besøg i Europarådet.

Den 26. april holdt SÖDERMAN et foredrag for en gruppe svenske pensionister i Bruxelles.

Florence MILLELIRE-BOISSAVY - en fransk jurist, som er ved at skrive en håndbog i mægling for jurister - interviewede SÖDERMAN den 28. april.

Den 29. april holdt SÖDERMAN et foredrag for medlemmer af foreningen Internationales Kolpingwerk i forbindelse med deres årlige besøg i Europa-Parlamentet i Strasbourg.

Den 5. maj holdt SÖDERMAN et foredrag om sit arbejde for en gruppe finske PR-medarbejdere inden for sociale anliggender.

Ligeledes den 5. maj holdt SÖDERMAN et foredrag for en gruppe øst-rigske jurister.

Den 6. maj holdt SÖDERMAN et foredrag om sit arbejde for en gruppe finske jurister fra Helsinki Institute.

Den 26. maj holdt Ian HARDEN et foredrag om Den Europæiske Ombudsmands arbejde for gruppe tyske studerende fra Göttingen universitets institut for international ret.

Den 21. juni 1999 holdt Vicky KLOPPENBURG et foredrag om Den Europæiske Ombudsmands arbejde for en gruppe lærere fra Sachsen-Anhalt.

Den 17. august holdt Gerhard GRILL et foredrag om Den Europæiske Ombudsmands rolle for omkring 20 svenske embedsmænd.

En gruppe repræsentanter for politiske partier i Finland besøgte Ombudsmanden den 14. september.

Den 15. september holdt SÖDERMAN et foredrag for en delegation fra det finske parlaments juridiske udvalg. Delegationen talte bl.a. udvalgets formand, Henrik LAX, og det finske parlaments ombudsmand, Lauri LEHTI-MAJA.

Den 20. september holdt SÖDERMAN et foredrag om sit arbejde og sine resultater under det første mandat for en delegation fra Rovaniemi-regionen (Lapland).

Den 21. september talte SÖDERMAN om Ombudsmandens rolle og arbejde under det første mandat ved en reception, der blev afholdt af fristaten Bayerns repræsentation i Bruxelles.

Den 21. september modtog Vicky KLOPPENBURG en gruppe tjenestemænd fra Sachsen-Anhalt, Tyskland, i Bruxelles og fortalte dem om Den Europæiske Ombudsmands arbejde.

Den 22. september holdt SÖDERMAN et foredrag for medlemmer af det finske parlaments udenrigsudvalg, der var på besøg i Europarådet.

SÖDERMAN var inviteret til at tale om sin rolle på et morgenmøde i European Policy Centre i Bruxelles den 11. oktober. Mødet tiltrak et stort publikum bestående af bl.a. diplomater, virksomheder, brancheforeninger, ngo'er og regionale organer.

Den 12. oktober holdt Gerhard GRILL et foredrag om Den Europæiske Ombudsmands opgaver og rolle for omkring 40 besøgende fra skattemyndighederne i Zeil am Main, Tyskland.

Den 25. oktober fortalte Maria ENGLESON og Gerhard GRILL 30 studerende fra Fachhochschule Bielefeld, ledsaget af prof. dr. Joachim JEDZIG, om Den Europæiske Ombudsmands rolle og resultater.

Den 15. november mødtes SÖDERMAN med en gruppe danskere, der var inviteret af MEP Jens-Peter BONDE og MEP Ulla SANDBÆK, i Strasbourg og fortalte dem om Ombudsmandens arbejde.

Den 14. december besøgte formanden for Europæisk Ungdoms Forum, Pau SOLANILLA, ledsaget af generalsekretær Tobias FLESSENKEMPER og projektleder for det finske EU-formandskab Juha MUSTONEN Ombudsmanden og fortalte ham om organisationens virksomhed.

6.4 KONTAKTER TIL MEDIERNE

Den 12. januar interviewede Hia SJÖBLOM Jacob SÖDERMAN til den finske avis "Salon Seudun Sanomat".

Den 14. januar fortalte SÖDERMAN 13 nordiske journalister under ledelse af Geo STENIUS om sin virksomhed.

Brandon MITCHENER interviewede SÖDERMAN til "Wall Street Journal" den 14. januar.

Den 21. januar gav SÖDERMAN et telefoninterview til SCHULZE fra West Deutsche Rundfunk.

Den 26. januar besøgte Pirjo RAUTIO fra den finske avis "Pohjalainen" Ombudsmandens kontor og fik et interview med SÖDERMAN.

Den 27. januar interviewede to norske journalister, Ole-Morten FADNES og Henning A. HELLEBUST, SÖDERMAN om gennemsigtighed og aktindsigt i EU.

Den 10. februar blev SÖDERMAN interviewet af HARALAMBOPOULOS i forbindelse med et tv-program om EU's institutioner, der skal sendes på Grækenlands 16 regionale tv-kanaler.

Ligeledes den 10. februar interviewede Anna KARISMO Jacob SÖDERMAN til den finske avis "Helsingin Sanomat".

Den 11. februar interviewede Michel GUETIENNE Jacob SÖDERMAN til et tv-program produceret af Europa-Parlamentet.

Den 17. februar blev SÖDERMAN interviewet af Leila PENTINPURO fra "Europa", et tidsskrift, som udgives af Europa-Kommissionens kontor i Finland.

Ligeledes den 17. februar blev SÖDERMAN interviewet af BARTAK fra det tjekkiske nyhedsbureau og af FORIS fra den ungarske avis "Magyar Nemzet".

Den 3. marts gav SÖDERMAN et telefoninterview til EHRSTRÖM fra det finske månedsmagasin "Forum för ekonomi och teknik".

Den 3. marts blev HARDEN interviewet af Anja VOGEL fra Radio France Alsace til "L'Europe au Quotidien", et program, der sendes ugentligt på den franske radiostation France Info.

Den 9. marts blev SÖDERMAN interviewet af Pierre BOCEV fra den franske avis "Le Figaro".

Den 11. marts fortalte SÖDERMAN en gruppe journalister fra de nordiske lande (Danmark, Island, Grønland, Sverige, Norge og Finland) om sin virksomhed.

Ligeledes den 11. marts gav SÖDERMAN et telefoninterview til Stephen CASTLE fra den engelske avis "The Independent".

Den 16. marts blev SÖDERMAN kontaktet af flere journalister, der ville have hans kommentarer til Kommissionens tilbagetræden, deriblandt REINEHEIMER fra den luxembourgske ugeavis "Le Jeudi". Terttu LENSU fra finsk radio og tv, Susanne PALME fra svensk tv, Hia SJÖBLOM fra den finske avis "Salon Seudun Sanomat" og Jesper KNUDSEN fra dagbladet Information.

Ligeledes den 16. marts blev SÖDERMAN interviewet af PFLETSCHINGER til "Boulevard Europe", et tv-program produceret af den tyske tv-station West Deutsche Rundfunk.

Den 12. april blev SÖDERMAN interviewet til "Europe today", et program produceret af BBC World Service.

Den 13. april blev SÖDERMAN interviewet af Liisa KIISKI fra det finske nyhedsbureau "Suomen tietotoimisto" (STT).

Den 13. april interviewede Ina BALTES fra den tyske tv-station ZDF Jacob SÖDERMAN til et nyt dagligt program om Europa med titlen "Heute in Europa".

Den 14. april blev der afholdt en pressekonference i Strasbourg i anledning af Ombudsmandens fremlæggelse af sin årsberetning for 1998 for Parlamentet.

Samme dag blev SÖDERMAN interviewet af Thomas WOLF fra det tyske tidsskrift "Capital" og af Gareth HARDING fra "European Voice".

Den 18. april var SÖDERMAN af MEP PAASILINNA inviteret til at mødes med en gruppe finske journalister, som besøgte EU-institutionerne i Bruxelles.

Den 19. april holdt SÖDERMAN et foredrag for en gruppe finske chefredaktører i Bruxelles i forbindelse med et seminar om EU-anliggender, der blev afholdt i samarbejde med Europa-Parlamentets informationskontor i Helsinki.

SÖDERMAN gav et interview til Matti PITKO, der blev bragt i den finske avis "Aamulehti" den 25. april.

Den 5. maj blev SÖDERMAN interviewet af Ulrike OSTEN fra den bayriske tv-station Bayerischer Rundfunk og af Magnus RINGMAN fra den svenske avis "Aftonbladet".

Den 5. maj blev Ian HARDEN interviewet af Pascal MAGUESYAN om Den Europæiske Ombudsmands arbejde til "Réseau interdiocésain des radios chrétiennes".

Den 6. maj blev SÖDERMAN interviewet af Peter FERM fra den svenske avis "Nordvästra Skånes Tidningar" og af Pirkka KIVENHEIMO fra den finske avis "Turun Sanomat".

Den franske tv-station Demain interviewede den 6. maj SÖDERMAN til et informationsprogram i forbindelse med de europæiske valg.

Ulla Østergaard interviewede den 7. maj SÖDERMAN til Jyllandsposten.

Den 9. juni gav SÖDERMAN et interview til "ARTE", der blev sendt i forbindelse med et informationsprogram om EU's institutioner.

Den 23. juli var SÖDERMAN inviteret til en pressefrokost i Bruxelles, der blev afholdt af Finlands faste repræsentation ved Den Europæiske Union. Blandt de tilstedeværende journalister var Åsa NYLUND/YLE, Richard BRANDER/STT, Eija POUTANEN/Maaseudun Tulevaisuus, Tuulikki Kuparinen/Taloussanomat, Reijo RUTANEN/Suomen Kuvalehti, Vesa PUOSKARI og Maija LAPOLA/Turun Sanomat.

Den 29. juli blev SÖDERMAN interviewet af Neil BUCKLEY fra "Financial Times".

Den 13. september blev SÖDERMAN interviewet af Hannu TAAVITSAINEN fra det finske månedsmagasin "Kuntalehti".

Den 14. september blev SÖDERMAN interviewet af Kristian ULFSTEDT fra finsk radio og af Leyla LINTON fra den britiske avis "Daily Express".

Den 16. september blev SÖDERMAN interviewet af Birgit SVENSSON fra den tyske avis "Märkische Allgemeine" og af Kristina HELENIUS fra finsk tv.

SÖDERMAN blev interviewet af chefredaktøren for "Lapin Kansa" (den største avis i den finske del af Lapland), Heikko TUOMI-NIKULA, den 20. september.

Den 21. september blev Jacob SÖDERMAN interviewet i Bruxelles af Natascha ZEITEL-BANK fra den bayriske radio- og tv-station Bayerischer Rundfunk.

Den 28. september blev SÖDERMAN interviewet af LUUKKANEN i Bruxelles til bladet "Monitori".

Den 29. september blev SÖDERMAN interviewet af Robert COTTRELL fra "The Economist".

Den 1. oktober bragte "European Voice" en artikel om Ombudsmandsvalget baseret på Gareth HARDINGS interview med SÖDERMAN.

Den 6. oktober blev SÖDERMAN interviewet af Marja PALMUNEN fra den finske avis "Turun Sanomat".

Den 7. oktober interviewede Leyla LINTON Jacob SÖDERMAN til "Parliament Magazine".

En tysk freelancejournalist, Anna KEHL, interviewede SÖDERMAN den 8. oktober.

Den 11. oktober blev SÖDERMAN interviewet af den danske journalist Ole RYBORG.

Den 19. oktober blev SÖDERMAN interviewet af Ina BALTES fra den tyske tv-station ZDF i Bruxelles.

Den 27. oktober gav Gerhard GRILL et telefoninterview om Den Europæiske Ombudsmands arbejde, som blev sendt live af den tyske radiostation SWR (Südwestrundfunk).

I anledning af hans genvalg blev SÖDERMAN interviewet af flere journalister, deriblandt Willy SILBERSTEIN fra svensk radio og HELENIUS og ULFSTED fra finsk tv den 27. oktober.

SÖDERMAN blev interviewet af JOHANSSON fra den svenske avis "Från Riksdag & Departement" den 16. november og af Stephen BATES fra "The Guardian" den 17. november.

Den 18. november holdt Jacob SÖDERMAN og José MARTÍNEZ et foredrag om Ombudsmandens arbejde og resultater under det første mandat for en gruppe journalister fra Barcelona, der var på besøg i Parlamentet.

Den 29. november bragte tidsskriftet "Newsweek" en artikel om gennemsigthed baseret på Christopher DICKKEYs interview med SÖDERMAN.

Den 30. november gav SÖDERMAN et telefoninterview til Gareth HARDING fra "European Voice" om offentlig adgang til informationer i EU.

Michaël JUNGWIRTH interviewede SÖDERMAN til den østrigske avis "Kleine Zeitung" den 15. december.

7 BILAG

A STATISTIK OVER DEN EUROPÆISKE OMBUDSMANDS
ARBEJDE I PERIODEN 01.01.1999 TIL 31.12.1999

1 BEHANDLEDE SAGER I 1999

1.1 SAMLET SAGSMÆNGDE I 1999 1860

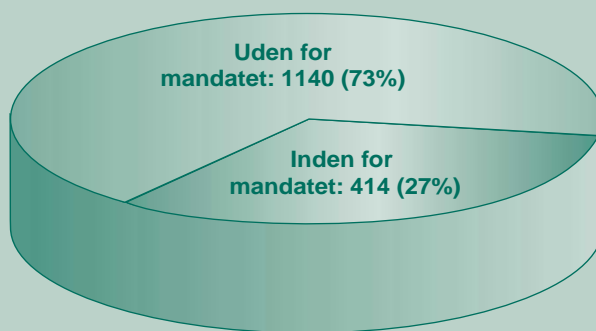
- klager og undersøgelser, der ikke blev afsluttet ved udgangen af 1998 278¹¹⁸
- klager modtaget i 1999 1577
- Ombudsmandens undersøgelser på eget initiativ 5

1.2 AFSLUTTET UNDERSØGELSE AF ANTAGELIGHED/
UANTAGELIGHED 93%

1.3 KLASSIFICERING AF KLAGERNE

1.3.1 Klager i overensstemmelse med Europæiske Omdusmand's mandat

Klager i overensstemmelse med mandatet

1.3.2 Begrundelser for at falde uden for mandatet

- ikke en autoriseret klage 20
- ikke imod en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan 1032
- ikke vedrørende fejl og forsømmelser 88

¹¹⁸ af hvilke 2 var undersøgelser på eget initiativ af EO og 186 antagelige klager

1.3.3 Analyse af klager inden for mandatet

Klager, der kunne antages til behandling 243

- påbegyndte undersøgelser 201
- intet grundlag for en undersøgelse 42
 - behandlet eller under overvejelse af Udvalget for Andragender: 5
 - andre: 37

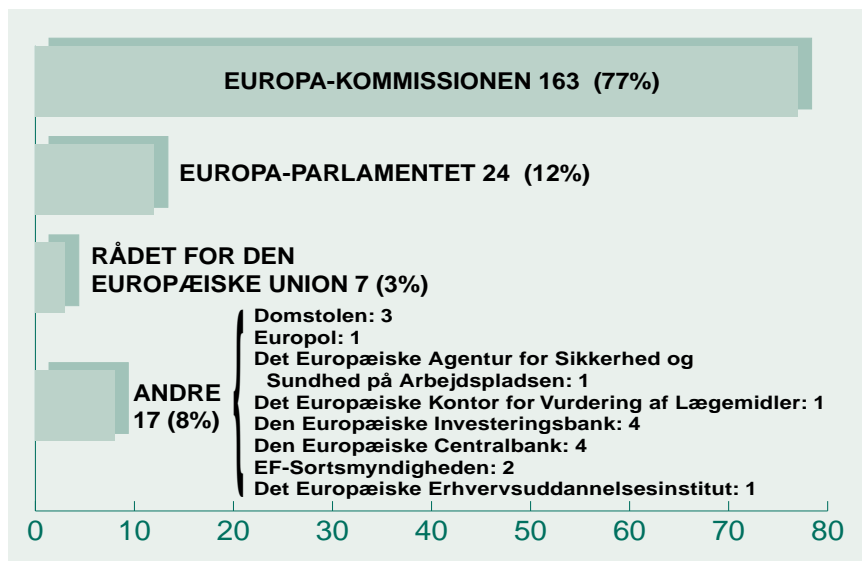
Klager, der ikke kunne antages til realitetsbehandling, fordi 171

- klager/genstand ikke kan identificeres 46
- tidsfristen overskredet 5
- forudgående administrative henvendelser ikke foretaget 94
- er behandlet eller bilagt af en domstol 13
- interne udveje ikke udtømt i personalesager 13

2 PÅBEGYNDTE UNDERSØGELSER I 1999 206

(201 antagelige klager og 5 undersøgelser på eget initiativ af EO)

2.1 UNDERSØGTE INSTITUTIONER OG ORGANER¹¹⁹

¹¹⁹ Nogle sager angår 2 eller flere institutioner eller organer.

2.2 PÅSTÅET TYPE FEJL OG FORSØMMELSE

(I nogle sager påstås der to typer fejl og forsømmelse)

66 (23%)	Mangel på eller afslag på at give oplysninger, gennemsigtighed
45 (16%)	Undgåelig forsinkelse
31 (11%)	Diskrimination
32 (11%)	Urimelighed, magtmisbrug
33 (11%)	Procedurer, ret til at forsvare sig
29 (10%)	Juridisk fejl
29 (10%)	Uagtsomhed
9 (3%)	Manglende opfyldelse af forpligtelser (art. 169, ny art. 226)
15 (5%)	Andre former for fejl og forsømmelser

3 AFGØRELSE, DER AFSLUTTER EN KLAGESAG ELLER AFSLUTTER EN UNDERSØGELSE 1556

3.1 KLAGER UDEN FOR MANDATET 1140

- overførte 79
 - som andragende til Europa-Parlamentet 71
 - til nationale ombudsmænd 8
- rådet til at kontakte et andet kontor: 708
 - nationale/regionale ombudsmænd eller sende 314
 - andragende til et nationalt parlament 142
 - sende andragende til Europa-Parlamentet 149
 - Europa-Kommissionen 2
 - De Europæiske Fællesskabers Domstol 101
 - andre

3.2 KLAGER INDEN FOR MANDATET, SOM IKKE KAN ANTAGES TIL BEHANDLING 171

3.3 KLAGER INDEN FOR MANDATET, SOM KAN ANTAGES TIL BEHANDLING, MEN INTET GRUND-LAG FOR EN UNDERSØGELSE 42

3.4 UNDERSØGELSE AFSLUTTET MED BEGRUNDET AFGØRELSE 203¹²⁰

(En undersøgelse kan lukkes af mere end en af følgende årsager)

- ingen fejl og forsømmelser fundet 107¹²¹
- med en kritisk bemærkning henvendt til institutionen 27
- løst af institutionen 62
- mindelig løsning 1
- sagen opgivet af klageren 5
- udkast til henstillinger godkendt af institutionen 2
- andre 5

4 UDKAST TIL HENSTILLINGER UDARBEJDET I 1999 OG SÆRRAPPORTER TIL EUROPA-PARLAMENTET

- undersøgelser, der har ført til konstatering af fejl og forsømmelser og udkast til henstillinger 10¹²²
- fremlæggelse af en særrapport for Europa-Parlamentet 1

¹²⁰ Heraf 1 undersøgelse på eget initiativ foretaget af Ombudsmanden.

¹²¹ Heraf 1 undersøgelse på eget initiativ foretaget af Ombudsmanden.

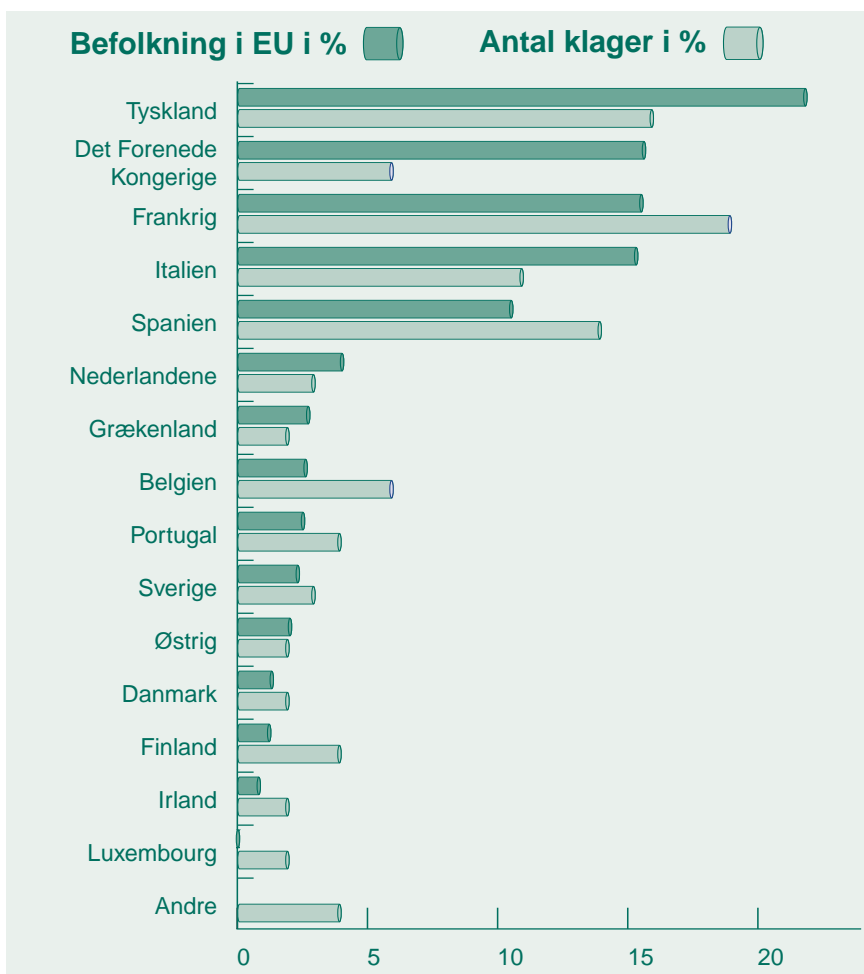
¹²² Heraf 3 foretaget på eget initiativ af Ombudsmanden.

5 BAGGRUND FOR KLAGER REGISTRERET I 1999

5.1 KLAGENS KILDE

- sendt direkte til Den Europæiske Ombudsmand	1571
fra:	1458
- individuelle borgere	23
- virksomheder	90
- sammenslutninger	
- overført via et medlem af Europa-Parlamentet	11
- andragender overført til Den Europæiske Ombudsmand	3

5.2 GEOGRAFISK GRUNDLAG FOR KLAGERNE

B OMBUDSMANDENS BUDGET

Ligesom de øvrige fællesskabsinstitutioner og –organer valgte Den Europæiske Ombudsmand at anvende euroen til budgetmæssige formål fra 1. januar 1999.

Lønninger, godtgørelser og andre udgifter til personale indgår i afsnit 1 i budgettet. Denne post omfatter også alle udgifter til tjenesterejser foretaget af ombudsmanden og hans personale. Afsnit 2 dækker bygninger, udstyr og diverse driftsudgifter. Afsnit 3 indeholder kun ét kapitel, hvorfra kontingenter til internationale ombudsmandsorganisationer betales.

Samarbejde med Europa-Parlamentet

For at undgå unødvendig overlapning af administrativt og teknisk personale leveres mange af de tjenester, Ombudsmanden har brug for, af eller via Europa-Parlamentet. De områder, hvor Ombudsmanden i større eller mindre grad er afhængig af assistance fra Parlamentets tjenestegrene, omfatter:

- personale, herunder kontrakter, lønninger, godtgørelser og social sikring
- økonomistyring og regnskabsføring
- forberedelse og gennemførelse af afsnit 1 i budgettet
- oversættelse, tolkning og trykning
- sikkerhed
- edb, telekommunikation og posthåndtering.

I 1999 blev effektivitetsbesparelsen for fællesskabsbudgettet ved samarbejdet mellem Den Europæiske Ombudsmand og Europa-Parlamentet anslået til at svare til 5,5 stilling.

Omfattede tjenesterne ydet til Ombudsmanden ekstra direkte udgifter for Europa-Parlamentet, blev der udskrevet en regning, og betalingen blev udført via forbindelseskontoen. Kontorer og oversættelsestjenester er de største udgiftsposter, der behandles på denne måde.

For at øge gennemsigtigheden omfattede 1999-budgettet for første gang et éngangsbeløb til dækning af Europa-Parlamentets udgifter til tjenester, der udelukkende består af personaletimer, såsom administration af kontrakter, lønninger og godtgørelser samt en række edb-tjenester.

Samarbejdet mellem Europa-Parlamentet og Den Europæiske Ombudsmand blev indledt ved en rammeaftale af 22. september 1995, der blev indgået gennem aftaler om administrativt samarbejde og om budget- og økonomisk samarbejde underskrevet den 12. oktober 1995. Disse aftaler skulle udløbe ved udgangen af valgperioden for det Parlament, som blev valgt i 1994.

I juli 1999 underskrev ombudsmanden og Europa-Parlamentets formand en aftale, der forlængede de oprindelige samarbejdsaftaler til udgangen af 1999.

I december 1999 underskrev ombudsmanden og Europa-Parlamentets formand en aftale, der fornyede samarbejdsaftalerne med ændringer for år 2000 og mulighed for automatisk forlængelse derefter.

1999-budgettet

I forbindelse med 1999-budgettet blev der oprettet seks nye stillinger, herunder en A3-stilling. Europa-Parlamentets Budgetudvalg blokerede bevillingerne til tre af de nye stillinger, herunder A3-stillingen, i reserven. En frigørelse af bevillingerne blev gjort betinget af, at der blev forelagt en handlingsplan vedrørende omdannelse af midlertidige stillinger til faste stillinger. I begyndelsen af 1999 var derfor kun 20 af de samlede 23 stillinger i etableringsplanen finansieret.

I februar 1999 forelagde Ombudsmanden en handlingsplan for en omstrukturering af kontoret, som omfattede en adskillelse af det juridiske og det administrative arbejde ved etablering af separate afdelinger. Handlingsplanen indeholdt ligeledes bestemmelser om en gradvis overgang fra udelukkende midlertidige stillinger til overvejende faste stillinger. Selvom Budgetudvalget godkendte handlingsplanen, frigjorde det ikke de blokerede bevillinger til den ekstra A3-stilling, der var nødvendig for at kunne adskille sekretariatslederens juridiske og administrative rolle. Den foreslåede omstrukturering kunne derfor først gennemføres fra begyndelsen af år 2000.

Det samlede beløb af bevillinger, der stod til rådighed på Ombudsmandens budget for 1999, var på EUR 3.474.797. Afsnit 1 (omfattende lønninger, godtgørelser og andre udgifter til beskæftigelse) beløb sig til EUR 2.350.953. Afsnit 2 (omfattende bygninger, udstyr og diverse driftsudgifter) beløb sig til EUR 807.000. Afsnit 3 (omfattende udgifter i forbindelse med særlige funktioner udført af institutionen) beløb sig til EUR 2.000. Et beløb på EUR 314.844 blev opført i reserven (afsnit 10).

Nedenstående skema viser udgifter i 1999 udtrykt i forpligtelsesbevillinger.

Afsnit 1	EUR	2.338.437
Afsnit 2	EUR	632.904
Afsnit 3	EUR	898
I alt	EUR	2.972.239

Indtægterne består hovedsagelig af fradrag fra aflønningen af ombudsmanden og hans personale. Udtrykt i modtagne indbetalinger var de samlede indtægter i 1999 EUR 285.127.

2000-budgettet

2000-budgettet, der blev udarbejdet i løbet af 1999, indeholder en stillingsfortegnelse på 24, hvilket er en stigning på én (1) fra stillingsfortegnelsen for 1999.

De samlede bevillinger for 2000 er på EUR 3.914.584. Afsnit 1 (omfattende lønninger, godtgørelser og andre udgifter til beskæftigelse) beløber sig til EUR 2.878.797. Afsnit 2 (omfattende bygninger, udstyr og diverse driftsudgifter) beløber sig til EUR 824.000. Afsnit 3 (omfattende udgifter i forbindelse med særlige funktioner udført af institutionen) beløber sig til EUR 2.000. Et beløb på EUR 209.787 er blevet opført i reserven (afsnit 10).

De samlede indtægter i 2000-budgettet er på EUR 346.761.

Et uafhængigt budget

Statutten for Den Europæiske Ombudsmand fastsætter, at dennes budget skal tilføjes som bilag til sektion 1 (Europa-Parlamentet) i De Europæiske Fællesskabers almindelige budget.

Drøftelserne om muligheden for at etablere et uafhængigt budget for Ombudsmanden begyndte i 1998. I december 1999 vedtog Rådet et forslag om, at Ombudsmandens budget skulle være uafhængigt, og indførte de nødvendige ændringer i finansforordningen med virkning fra 1. januar 2000.¹²³

2000-budgettet er dog udarbejdet som et bilag til Europa-Parlamentets budget i overensstemmelse med de gældende juridiske bestemmelser og efter aftale med Europa-Parlamentet under den udtrykkelige forudsætning, at Ombudsmanden om nødvendigt kan anmode om en overførsel fra Parlamentets ikke-formålsbestemte reserver, som det skete i 1996 og i 1998.

¹²³ Rådets forordning 2673/1999 af 13. december 1999, EFT L 326, s. 1.

C PERSONALE

DEN EUROPÆISKE OMBUDSMAND**Jacob SÖDERMAN****DEN EUROPÆISKE OMBUDSMANDS SEKRETARIAT****Ian HARDEN***Sekretariatsleder*

Tlf. 0033 3 88 17 2384

Peter DYRBERG*Ledende juridisk rådgiver**(til 31.07.1999)*

Bruxelles-kontoret

José MARTÍNEZ ARAGÓN*Ledende juridisk rådgiver*

Tlf. 0033 3 88 17 2401

Gerhard GRILL*Ledende juridisk rådgiver**(fra 15.04.1999)*

Tlf. 0033 3 88 17 2423

Benita BROMS*Ledende juridisk medarbejder*

Bruxelles-kontoret (fra 01.03.1999)

*Leder af Bruxelles-kontoret**(fra 01.09.1999)*

Tlf. 0032 2 284 2543

Olivier VERHEECKE*Juridisk medarbejder*

Bruxelles-kontoret (fra 01.11.1999)

Tlf. 0032 2 284 2003

Vicky KLOPPENBURG*Juridisk medarbejder*

Bruxelles-kontoret

Tlf. 0032 2 284 2542

Ombudsmaden med sit Strasbourg-personale.

Xavier DENOËL

*Juridisk medarbejder
Hjælpeansat juridisk medarbejder
(til 31.01.1999)
Midlertidigt ansat (fra 01.06.1999)
Tlf. 0033 3 88 17 2541*

Ida PALUMBO

*Juridisk medarbejder
Tlf. 0033 3 88 17 2385*

Alessandro DEL BON

*Juridisk medarbejder
Hjælpeansat juridisk medarbejder
(til 30.09.1999)
Midlertidigt ansat (fra 01.10.1999)
Tlf. 0033 3 88 17 2382*

Maria ENGLESON

*Juridisk medarbejder
Praktikant (til 28.02.1999)
Hjælpeansat juridisk medarbejder
(fra 01.03.1999)
Tlf. 0033 3 88 17 2402*

Ilta HELKAMA

Presseattaché (til 31.07.1999)

Ben HAGARD

*Internet-kommunikationsmedarbejder
Tlf. 0033 3 88 17 2424*

Nathalie CHRISTMANN

*Administrationsmedarbejder
Tlf. 0033 3 88 17 2394*

Alexandros KAMANIS

*Økonomisk medarbejder
Tlf. 0033 3 88 17 2403*

Maria MADRID

*Assistent (fra 01.09.1999)
Bruxelles-kontoret
Tlf. 0033 2 284 3901*

Murielle RICHARDSON

*Den europæiske ombudsmands
sekretær
Tlf. 0033 3 88 17 2388*

Anna RUSCITTI

*Sekretær
Bruxelles-kontoret
Tlf. 0032 2 284 6393*

Ursula GARDERET

*Sekretær
Bruxelles-kontoret
Tlf. 0032 2 284 2300*

Isabelle FOUCAUD

*Sekretær
Tlf. 0033 3 88 17 2391*

Stephanie KUNZE

Sekretær (til 01.03.1999)

Isabelle LECESTRE

*Sekretær
Hjælpeansat sekretær (til 28.02.1999)
Midlertidigt ansat (fra 01.03.1999)
Tlf. 0033 3 88 17 2413*

Marie-Andrée SCHWOOB

*Sekretær
Midlertidigt ansat (fra 01.03.1999)
Tlf. 0033 3 88 17 2393*

Félicia VOLTZENLOGEL

*Sekretær
Midlertidigt ansat (fra 01.05.1999)
Tlf. 0033 3 88 17 2422*

Patrick SCHMITT

Betjent (til 31.08.1999)

Charles MEBS

*Betjent (fra 1.9.1999)
Tlf. 0033 3 88 17 7093*

Peter BONNOR

Praktikant (til 15.06.1999)

Eleni KEFALI

Praktikant

(fra 01.01.1999 til 30.06.1999)

Alexandra AGOSTO

Praktikant

(fra 01.03.1999 til 31.07.1999)

Panu RAINIO

Praktikant

(fra 01.09.1999 til 31.12.1999)

Conor DELANEY

Praktikant

(fra 01.09.1999)

Ombudsmandens Bruxelles-personale.

D UDNÆVNELSE AF DEN EUROPÆISKE OMBUDSMAND

Juridiske bestemmelser

I EF-traktatens artikel 195 hedder det, at "Ombudsmanden udnævnes efter hvert valg til Europa-Parlamentet for denne valgperiode. Han kan genudnævnes."

I Europa-Parlamentets forretningsorden fastsættes de nærmere enkelt-heder i forbindelse med udnævnelsen:

Artikel 177

- "1. Straks efter valget af formand ved begyndelsen af hver valgperiode eller i de i stk. 8 omhandlede tilfælde indkalder formanden ansøgninger til hvervet som ombudsmand og fastsætter fristen for indgivelsen af disse. Indkaldelsen offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende*
- 2. Ansøgningerne skal indgives med støtte fra mindst 32 medlemmer af Parlamentet fra mindst 2 medlemsstater.*
Et medlem kan kun støtte én ansøger.
Ansøgningerne skal indeholde al nødvendig dokumentation, for at det med sikkerhed kan godtgøres, at ansøgeren opfylder betingelserne i Ombudsmandens statut.
- 3. Ansøgningerne forelægges for det kompetente udvalg, der kan indkalde ansøgerne til samtale.*
Alle medlemmer af Parlamentet har adgang til disse høringer.
- 4. En alfabetisk liste over de kandidater, der opfylder betingelserne, forelægges herefter for Parlamentet til afstemning.*
- 5. Afstemningen er hemmelig. Til valg kræves et flertal af de afgivne stemmer.*
Er ingen af kandidaterne valgt efter de første to valgrunder, kan kun de to kandidater, der ved anden valgrunde har opnået det største antal stemmer, fortsætte.
I alle tilfælde af stemmelighed er det den ældste kandidat, der tages i betragtning.
- 6. Før afstemningen påbegyndes, forvisser formanden sig om, at mindst halvdelen af Parlamentets medlemmer er til stede.*
- 7. Den nyudnævnte ombudsmand aflægger straks ed for Domstolen.*
- 8. Ombudsmanden udøver sit hverv, indtil dette overtages af hans efterfølger, medmindre han ophører på grund af dødsfald eller afskedigelse."*

1999-valget

Europa-Parlamentet offentliggjorde den 31. juli 1999¹²⁴ en indkaldelse af ansøgninger i *EF-Tidende* med angivelse af den 24. september 1999 som frist for indgivelsen.

På et møde i Udvalget for Andragender den 28. september 1999 meddelte udvalgets formand, at der var modtaget gyldige ansøgninger fra to kandidater, nemlig Georgios Anastassopoulos (tidligere medlem af og næstformand for Europa-Parlamentet) og Jacob Söderman (den nuværende europæiske ombudsmand).

Udvalget for Andragender afholdt høringer af de to kandidater på et særligt offentligt møde, der fandt sted den 19. oktober 1999.

Den 27. oktober 1999 afholdt Europa-Parlamentet valg af europæisk ombudsmand. Valgresultatet var som følger:

Stemmer i alt:	557
Georgios Anastassopoulos:	256
Jacob Söderman:	269
Ugyldige stemmer:	32

Jacob Söderman blev således erklæret for valgt.

Europa-Parlamentets beslutning om at udnævne Jacob Söderman for endnu en periode blev offentliggjort i *EF-Tidende* den 1. december 1999.¹²⁵

¹²⁴ EFT 1999 C 220.

¹²⁵ 1999/780/EF, EKSF, Euratom: Europa-Parlamentets afgørelse af 27. oktober 1999 om udnævnelse af ombudsmanden for Den Europæiske Union, EFT 1999 L 306, s. 32.

SÅDAN KONTAKTER DE DEN EUROPÆISKE OMBUDSMAND

Den Europæiske Ombudsmand
1, av. du Président Robert Schuman
B.P. 403
F - 67001 Strasbourg Cedex

STRASBOURG

0033 3 88 17 23 13

BRUXELLES

0032 2 284 2180

STRASBOURG

0033 3 88 17 90 62

BRUXELLES

0032 2 284 4914

Pr. e-mail:euro-ombudsman@europarl.eu.int**Internetside:**<http://www.euro-ombudsman.eu.int>

Pris i Luxembourg (moms ikke medregnet): 10 EUR

KONTORET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABERS OFFICIELLE PUBLIKATIONER
L-2985 LUXEMBOURG

ISBN 92-823-1387-5

